

ТРУДИ КАНАВАН ВЪРХОВНИЯТ ПОВЕЛИТЕЛ

Част 3 от „Черният магьосник“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2012

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Много, много хора ме насърчаваха и ми помагаха в писането на тази трилогия. В допълнение към онези, на които съм благодарила в „Гилдията на магьосниците“ и в „Избраница“, бих искала да поздравя и хората, които ми помагаха при работата върху тази книга:

Още веднъж, моите редактори, които ми дадоха толкова ценни съвети: мама и татко, Пол Маршал, Пол Евинс, Джени Пауъл, Сара Крийси и Антъни Морикс.

Фран Брайсън, моят агент. Благодаря за осигуряването на прекрасна обстановка за моята „творческа ваканция“.

На Лес Петерсън, който търпеливо понасяше всички мои намеси и препоръки, докато създаваше прекрасните корици за тази поредица. На Стефани Смит и целия трудолюбив екип на „Харпър Колинс“ за превръщането на ръкописите ми в такива лъскави, привлекателни книги. На Джъстин от „Слоу Глас Букс“ Санди от „Уормхоул Букс“ и всички книготърговци, които приеха с такъв ентузиазъм тази трилогия.

И най-накрая, благодаря на всички читатели, които ми писаха по електронната поща и похвалиха „Гилдията на магьосниците“ и „Избраница“. Мисълта, че моите истории са ви харесали, непрестанно ме вдъхновяваше.

Посвещавам тази книга на моите приятели Ивон и Пол. Благодаря ви за вашата подкрепа, прямота и търпение, и за това, че прочетохте тази история отново, и отново, и отново...

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

ПОСЛАНИЕТО

В древната киралийска поезия луната е наричана Окото. Когато Окото е широко отворено, неговото бдително присъствие възпира злото — или довежда до лудост онези, които са се осмелили да вършат лоши неща пред погледа му. Но когато е затворено и само снопче белота показва, че то спи, Окото позволява тайните деяния — независимо дали са добри или зли — да останат незабелязани.

Сери погледна към луната и се усмихна накриво. Тази фаза на Окото, тесен резен, беше предпочитана от тайните любовници, но той се промъкваше бързо между сенките на града, не за да отиде на среща. Неговата цел беше от по-мрачно естество.

Трудно му беше да прецени дали това, с което се занимава, е добро или лошо. Онези, които проследяваше, заслужаваха своята участ, но Сери подозираше, че възложената му работа има по-дълбоки цели от намаляването броя на убийците, които тормозеха града през последните няколко години. Той не знаеше всичко за тази отвратителна история — беше убеден в това, но със сигурност знаеше повече, отколкото всеки друг в града. Докато вървеше, обмисляше фактите, които му бяха известни. Беше научил, че убийствата не са извършени от един-единствен човек, а от поредица хора, всеки от който сменяше предишния. Знаеше също, че всичките тези хора са от една-единствена раса — сачаканската. И, което беше по-важно — знаеше, че те са магьосници. Доколкото му беше известно, в Гилдията нямаше сачаканци.

Дори и Крадците да знаеха нещичко по въпроса, те пазеха информацията си в тайна. Сери си спомни за срещата на Крадците, на които беше присъствал преди две години. Водачите на свързаните в съюз престъпни групи се бяха развеселили от предложението му да намери убиеца и да го спре. Онези, които сега го питаха подигравателно защо след толкова време още не е успял да направи това, може би смятаха, че убиецът е само един или пък не искаха да издадат какво знаят.

Всеки път, когато Сери се справеше с някой от убийците, следващият се заемаше със зловещото си дело. За беда това караше Крадците да смятат, че Сери се проваля в задачата си. Единственото, което можеше да направи той, беше да свива рамене в отговор на въпросите им и да се надява, че успехът в други престъпни дейности компенсира тази неудача.

В тъмния правоъгълник на вратата се появи фигурата на едър мъж. Далечната лампа освети сурово, познато лице. Гол кимна и закрачи със Сери.

Двамата достигнаха кръстовище на пет улици и се приближиха към клинообразна постройка. Когато прекрачиха през отворената врата, Сери почувства миризмата на пот, бол и готвено. Беше рано вечерта и пивницата беше пълна. Седнаха на бара и Гол поръча две халби бол и чиния солени кротове.

Той излапа своята половина от кротовете и едва след това започна да говори:

— Отзад. Блести пръстен. Какво ще кажеш, синко?

Гол и Сери често се преструваха на баща и син, когато искаха да скрият истинската си самоличност — което напоследък ставаше през повечето време, когато бяха сред хората. Сери беше само няколко години по-млад от Гол, но заради дребния му ръст и момчешкото лице често го взимаха за юноша. Той почака малко, после плъзна погледа си назад, към пивницата.

Въпреки че помещението беше претъпкано, успя лесно да забележи мъжа, който му беше посочил Гол. Характерното за сачаканците широко, кафяво лице на човека се открояваше сред бледите киралийски физиономии. Той наблюдаваше внимателно тълпата. Сери хвърли поглед към пръстите му и забеляза червен проблясък върху сребърния му пръстен.

— Какво мислиш? — промърмори Гол.

Сери отмести поглед от мъжа, вдигна халбата си и се направи, че отпива от бола.

— Твърде трудно за нас, тате. Да го оставим на някой друг.

Гол изсумтя в отговор, пресуши халбата си и я остави долу. Излезе, а Сери го последва. На няколко пресечки от пивницата младежът бръкна в палтото си, извади три медни монети и ги пусна в едрата длан на Гол. Едрият мъж въздъхна и закрачи нататък.

Сери се усмихна накриво, след това отвори решетката на близката стена. За непознатите Гол изглеждаше невъзмутим във всяка ситуация. Обаче Сери знаеше какво означава тази въздишка. Гол беше уплашен — и имаше за какво. Всеки мъж, жена или дете в копторите беше в опасност, докато тези убийци бяха наоколо.

Сери мина през отвора и се спусна в тунела отдолу. Трите монети, които беше дал на Гол, щяха да бъдат връчени на три улични хлапета, за да предадат послание. Три хлапета — за в случай че някое от тях изгуби посланието или го предаде със закъснение. Получателите бяха най-различни занаятчии. Те щяха да предадат посланието по-нататък чрез стражници, разносвачи или обучени животни. Никой от мъжете и жените по веригата, през която щеше да премине посланието, не знаеше смисъла му. Само крайният получател щеше да разбере съдържанието му.

И тогава преследването щеше да започне отново.

Сония излезе от класната стая и бавно прекоси шумния, претъпкан главен коридор на Университета. Тя рядко обръщаше внимание на лудориите на другите ученици, но през този ден беше различно.

„Днес се навършва една година от предизвикателството — помисли си тя. — Една година, откакто победих Регин на Арената, и толкова неща се промениха“.

Повечето ученици се бяха събрали на групи от по двама или по няколко души и крачеха към задното стълбище и към столовата. Няколко момичета се мотаеха около вратата на класната стая и потайно си шепнеха нещо. От една аудитория в далечния край на коридора излезе учител, последван от двама ученици, носещи големи кутии.

Сония се вгледа в лицата на няколко ученици, които я бяха забелязали. Никой не я изгледа свирепо или пренебрежително. Някои от първокурсниците се вторачиха в инкола на ръкава ѝ — знак, че е избраницата на Върховния повелител — и бързо отклониха погледи.

Когато достигна края на коридора, тя тръгна надолу към фойето, по изящните, магически оформени стълби. Отекването на стъпките ѝ беше меко, като камбанен звън. В залата се разнесе ехо, когато нечий стъпки се присъединиха към нейните. Сония вдигна

поглед и видя, че трима ученици се изкачват към нея. По гърба ѝ се плъзна хлад.

В центъра на тройката беше Регин. От двете му страни бяха неговите най-близки приятели, Кано и Аленд. Девојката запази безизразно лице и продължи да се спуска. Когато Регин я забележа, усмивката му се стопи. Погледът му срещна нейния, после се отмести встрани, докато се разминаваха.

Тя погледна назад и въздъхна с облекчение. Всяка от срещите им след предизвикателството беше такава. Регин беше приел ролята на загубил с достойнство в честна битка и Сония му позволяваше да играе тази роля. Изкушаваше се да го подразни за поражението му, но беше сигурна, че ако го направи, той щеше да намери някой подмолен начин да си отмъсти. По-добре беше да се игнорират взаимно.

Победата над Регин в публично сражение обаче ѝ беше донесла нещо повече от това, че тормозът му над нея беше престанал. Сония беше спечелила уважението на другите ученици и на повечето от учителите. Сега тя не беше просто момичето от копторите, чиято сила се е проявила за пръв път в нападението над Гилдията по време на годишното Прочистване на града от скитниците и измета. Когато си спомни за този ден, тя се усмихна печално. „Аз бях изненадана не по-малко от тях, че съм използвала магия“.

Сония си спомни също периода, през който беше „отстъпничка“, като се беше отървала от плен чрез сключването на сделка с Крадците. „Тогаво изглеждаше като добра идея — помисли си тя. — Вярвах, че Гилдията иска да ме убие. В края на краищата, те никога по-рано не са обучавали някой извън Домовете. Обаче Крадците нямаха никаква полза от тази история. Така и не се научих да контролирам силата си дотолкова, че да им върша някаква работа...“

Въпреки че някои все още негодуваха против нея, тя вече не беше смятана за натрапницата, виновна за изгнанието на лорд Фергън. „Е, той не биваше да държи в тъмница Сери и да заплашва, че ще го убие, ако не правя каквото поиска. Искаше да убеди Гилдията, че на нисшите класи не може да се довери изучаването на магията, но вместо това доказа, че не може да се има доверие на някои от магьосниците“.

Сония си спомни отново за учениците в коридора и се усмихна. Съдейки по предпазливото им любопитство, тя предположи, че

първото нещо, което са си спомнили за нея, е с каква лекота е спечелила предизвикателството. Сигурно се чудеха колко силна би могла да стане. Девојката подозираше, че дори някои от учителите се страхуват поне мъничко от нея.

След като слезе по стълбите, Сония прекоси фоайето и излезе през отворената врата на Университета. Спря се, погледна към сивата двуетажна сграда на края на градината и усмивката ѝ угасна.

„Измина една година от Предизвикателството, но някои неща още не са се променили“.

Въпреки че беше спечелила уважението на учениците, Сония все още нямаше близки приятели. Работата не беше там, че те всичките се бояха от нея или от нейния наставник. Някои от съучениците ѝ бяха правили опити да я включат в разговорите си от времето на Предизвикателството насам. Но въпреки че тя с радост си говореше с тях по време на часовете или обедната почивка, винаги отказваше да се присъедини към тях извън училище.

Сония въздъхна и тръгна надолу по стъпалата пред входа на Университета. Всеки нов приятел щеше да е още един инструмент, който Върховният повелител можеше да използва срещу нея. Ако тя някога намереше възможност да разкрие престъпленията му пред Гилдията, всеки, за когото я беше грижа, щеше да се окаже в опасност. Нямаше смисъл да дава на Акарин по-богат избор на жертви.

Мислите на Сония се върнаха към нощта, сега вече преди две и половина години, когато тя се беше промъкнала в Гилдията със своя приятел Сери. Въпреки че вярваше, че Гилдията иска смъртта ѝ, по всичко личеше, че рискът си заслужава. Не беше в състояние да контролира силата си, което я правеше безполезна за Крадците, и Сери се надяваше, че тя може да се научи как да го прави, като наблюдава магьосниците.

По-късно същата вечер, след като бяха видели неща, които я очароваха, тя се беше приближила към сивата сграда, разположена отделно от останалите постройки. Когато бе погледнала през вентилационната решетка на подземната стая, Сония видя магьосник с черна мантия, който демонстрираше странна магия...

Магьосникът взе блестящото острие и погледна към слугата си.

— Борбата ме изтощи. Имам нужда от силата ти.

Слугата се отпусна на едно коляно и протегна ръка. Магьосникът прокара острието на ножа по кожата, после притисна ръката си към раната...

... и тя почувства странно усещане, като пърхане на насекоми в ушите ѝ.

При този спомен Сония потрепери. Тя не беше разбрала какво точно се е случило през онази нощ, а след това станаха толкова много неща, които би искала да забрави. Силата ѝ нарасна до такива опасни размери, че Крадците я предадоха на Гилдията и тя откри, че магьосниците не желаят смъртта ѝ — те ѝ предложиха да се присъедини към тях. После лорд Фергън хвана Сери и започна да я изнудва да прави каквото ѝ каже. Но планът на Воина се провали, когато Сери беше намерен в тъмница под Университета и Сония се съгласи съзнанието ѝ да бъде прочетено от Разпоредителя Лорлън, за да се докаже, че Фергън я е манипулирал. И по време на това прочитане на съзнанието ѝ споменът за магьосника с черната мантия в подземната стая се върна в цялата си пълнота.

Лорлън разпозна в този магьосник своя приятел Акарин, Върховния повелител на Гилдията. Разпозна също забранен ритуал на черната магия.

От мислите на Лорлън Сония си създаде представата на какво е способен черният магьосник. Чрез използването на забраненото изкуство Акарин можеше да увеличи силата си отвъд естествените ѝ граници. Известно беше, че Върховният повелител и без това е необичайно силен, но според Лорлън като черен магьосник той би могъл да победи дори съвкупната сила на останалите магове от Гилдията.

Ето защо Лорлън реши, че конфронтацията с Върховния повелител е недопустима. Престъплението щеше да остане тайна, докато не бъде намерен сигурен начин, по който да се справят с Акарин. Само на Ротан, магьосникът, който щеше да стане наставник на Сония, му беше позволено да узнае истината — в процеса на обучението ѝ той вероятно щеше да види спомена ѝ за Акарин и така или иначе да научи истината.

При мисълта за Ротан тя почувства остра тъга, последвана от тъпа ярост. За нея Ротан беше нещо повече от наставник и учител; той ѝ беше като баща. Тя не беше сигурна, че щеше да издържи тормоза на

Регин, ако не беше подкрепата на Ротан. За негова беда му се бе наложило да търпи последствията от пусканите от Регин злонамерени слухове, че настойничеството му е спечелено в замяна на услуги в леглото.

А после, когато слуховете и подозренията бяха отминали, всичко се беше променило. Акарин беше дошъл в покоите на Ротан, за да им каже, че е установил, че са наясно с неговата тайна. Той беше прочел съзнанието на Лорлън и искаше да прочете и техните. Те бяха наясно, че Акарин е твърде силен, за да се сражават с него, така че не се осмелиха да му откажат. След това, спомни си тя, Акарин беше започнал да се разхожда из стаята.

— Вие и двамата сте готови да ме предадете, ако ви се удаде случай — каза той на Ротан. — Аз ще поема наставничеството над Сония. Това ще ми гарантира мълчанието ти. Докато тя е моя, ти няма да позволиш никой да разбира за заниманията ми с черна магия. — Погледът му се отмести върху Сония. — А благополучието на Ротан ще бъде гарантирано само в случай че ми сътрудничиш.

Сония тръгна по пътя към седалището на Върховния повелител. Всичко това се беше случило толкова отдавна; струваше ѝ се, че е станало с някой друг, или с герой от случка, за която беше чула. Тя беше негова подопечна вече повече от година и половина, и неща не бяха толкова зле, колкото беше очаквала. Той не я използваше като допълнителен източник на сила, нито пък се опитваше да я въввлече в тъмните си дела. Освен разкошните им съвместни вечери всеки първоден, тя почти не го виждаше. Разговаряха единствено за обучението ѝ в Университета.

„Освен през онази нощ“ — помисли си тя.

Докато си спомняше, тя забави крачка. Преди много месеци, след като се беше прибрала след часовете, тя чу шумове и крясъци от долния етаж на сградата. Когато слезе в подземие, видя Акарин да убива някакъв човек с черна магия. Тогава магьосникът ѝ каза, че човекът е сачаканец, изпратен да го убие.

— Защо го уби? — попита тя. — Защо не го предаде на Гилдията?

— Защото, както сама можеш да предположиш, той и себеподобните му знаят повече за мен, отколкото бих искал да е известно на Гилдията. Сигурно се чудиш кои са тези хора, които

желаят смъртта ми и какви са причините им. Мога да ти кажа само едно: сачаканците все още мразят Гилдията, но освен това се страхуват от нас. От време на време изпращат по някой като този, за да ме провери.

Сония знаеше за съседите на Киралия не повече, отколкото останалите третокурсници. Войната между Сачаканската империя и Киралия влизаше в учебната програма. По думите на учителите, Киралия беше спечелила войната чрез създаването на Гилдията и споделянето на знанията между магьосниците. През седемте века, изминали оттогава, Сачаканската империя така и не се беше възстановила, и по-голямата част от земите ѝ пустееха.

Като знаеше тези неща, на Сония не ѝ беше трудно да повярва, че сачаканците все още мразят Гилдията. Това вероятно беше и причината Сачака да не е част от Обединените земи. За разлика от Киралия, Елийн, Вин, Лонмар и Лан, Сачака не беше подписала договора, според който всички магьосниците трябва да бъдат обучавани и наблюдавани от Гилдията. Възможно беше в Сачака да има магьосници, но тя се съмняваше, че те са добре обучени.

Ако те наистина представляваха заплаха, Гилдията със сигурност щеше да е наясно с това. Сония се намръщи. Може би някои от магьосниците знаеха. Може би това беше тайна, известна само на Висшите магове и на краля. Кралят не би искал обикновените хора да се безпокоят относно съществуването на сачаканските магьосници — освен ако сачаканците не станат сериозна заплаха, разбира се.

Бяха ли тези убийци сериозна заплаха? Сония поклати глава. Убийци, изпращани от време на време да унищожат Върховния повелител, не можеше да са опасни, щом той можеше да ги отстранява толкова лесно.

Тя изведнъж се спря. Вероятно Акарин ги отстраняваше с такава лекота само защото се е подсилил с черна магия. Сърцето ѝ прескочи един удар. Това можеше да означава, че убийците са страшно силни. Акарин беше предположил, че те знаят, че той използва черна магия. Не биха го нападнали, ако не са сигурни, че имат шанс да го убият. Не означаваше ли това, че те също използват черна магия?

Тя потрепери. „А аз спя всяка нощ в къщата на мъжа, когото те се опитват да убият“.

Може би затова Лорлън все още не беше намерил начин да се справи с Акарин? Може би той знаеше, че Акарин има основания да използва черната магия. Може би той изобщо не възнамеряваше да сваля Акарин.

„Не — помисли си тя. — Ако намеренията на Акарин бяха почтени, аз нямаше да съм негова заложничка. Ако той можеше да докаже, че има основателни причини за поведението си, щеше да се опита да го направи и нямаше да допусне двама магьосници и един ученик постоянно да търсят начини да го победят. И ако е загрижен за моето благополучие, защо ме държи в седалището си, където и аз съм застрашена от убийците?“

Сония беше сигурна, че Лорлън е загрижен за нея. Ако той знаеше, че Акарин има основателни причини за поведението, би й казал. Той не би допуснал тя да вярва, че е в по-лоша ситуация, отколкото е в действителност.

Тя изведнъж си спомни за пръстена на Лорлън. Вече повече от година в града се носеха слухове за убиец, който носи сребърен пръстен с червен скъпоценен камък. Същият като на Лорлън.

Но това сигурно беше съвпадение. Тя познаваше отчасти съзнанието на Лорлън и не можеше да си го представи да убива някого.

Сония достигна вратата на седалището, спря се и си пое дъх. А ако мъжът, когото Акарин беше убил, не бе убиец? А ако беше сачакански дипломат, разкрил престъпление на Акарин, и Върховният повелител го беше примамил в седалището си, за да го убие... и тогава бе открил, че мъжът е магьосник?

Стига! Достатъчно!

Тя тръсна глава, сякаш по този начин можеше да се отърве от това безплодно подозрение. Обмисляше тези възможности от месеци, като си припомняше отново и отново какво беше видяла и чула. Всяка седмица гледаше към Акарин през масата по време на вечеря и й се искаше да има куража да го попита защо се е заел с изучаването на черната магия, но винаги премълчаваше. След като не беше сигурна дали отговорът ще е искрен, защо да си прави труда да го пита?

Сония се пресегна и поглади дръжката на вратата с пръсти. Както винаги, дръжката се завъртя при най-лекия допир. Девојката пристъпи вътре.

Високата, тъмна фигура на наставника ѝ се надигна от един от столовете в гостната. Сония почувства познатия пристъп на страх и го прогони. Покрай главата ѝ се понесе кълбо от светлина. Очите на Акарин останаха в сенките. Едното крайче на устните му се повдигна, сякаш се забавляваше.

— Добър вечер, Сония.

Тя се поклони.

— Върховни повелителю.

Той направи жест с бледата си длан, сочейки стълбището. Тя остави чантата си с книги и записки, и тръгна нагоре по стълбите. Той я последва, заедно с носещото се в средата на стълбището кълбо от светлина. Когато достигна втория етаж, Сония тръгна по коридора и влезе в стая, обзаведена с голяма маса и няколко стола. Във въздуха се носеше възхитителен аромат, който накара стомаха ѝ тихичко да изкъркори.

Докато тя сядаше, Такан, прислужникът на Акарин, ѝ се поклони, след което излезе.

— Какво учихте днес, Сония? — попита я Акарин.

— Архитектура — отвърна тя. — Методи за строителство.

Едната му вежда леко се повдигна.

— Обработване на камъка чрез магия?

— Да.

Акарин се замисли. Такан се върна в стаята с голям поднос, сервира няколко блюда и се отдалечи. Сония изчака Акарин да си избере храна от блюдата, след което напълни и собствената си чиния.

— Как ти се стори — лесно или трудно?

Сония се поколеба.

— Отначало трудно, после — по-лесно... Не е много различно от лечителството.

Акарин я изгледа втренчено.

— Наистина. А каква е разликата?

Тя се замисли.

— Камъкът няма естествена бариера на съпротива, за разлика от тялото. Той няма кожа.

— Това е вярно, но нещо като бариера може и да се създаде, ако...

Акарин изведнъж млъкна. Сония вдигна поглед и го видя да се мръщи, вторачен в стената зад гърба ѝ. Погледът му срещна нейния, той се отпусна и сведе очи към масата.

— Имам една среща тази вечер — каза той, като бутна креслото си назад. — Ще трябва да се насладиш на вечерята сама, Сония.

Изненадана, тя го изгледа как се отдалечава към вратата, а после върна поглед към недоядената вечеря. Понякога, когато се прибереше, тя намираше Такан да я чака в гостната с добрата новина, че Върховният повелител няма да присъства. Но само два пъти досега Акарин беше напуснал вечерята по-рано. Сония сви рамене и продължи да се храни.

Когато довърши вечерята си, Такан се появи отново и нареди блюдата и чиниите в подноса. Сония го погледна и забеляза тънка бръчка между веждите му.

„Изглежда разтревожен“ — помисли си тя.

Спомни си за по-ранните си предположения и усети как по гърба ѝ плъзва хлад. Дали Такан се боеше, че в седалището може да е влязъл друг убиец, търсец Акарин? Внезапно ѝ се прииска да се върне в Университета. Тя се изправи и погледна към прислужника.

— Не се безпокой за десерта, Такан.

Лицето на мъжа внезапно се промени. Сония усети разочарованието му и се почувства виновна. Той може и да беше верен прислужник на Акарин, но също така беше и отличен готвач. Сигурно беше направил нещо, от което е особено горд, и беше обезсърчен от това, че и двамата си тръгват, без да го опитат.

— Нали... няма да се развали за няколко часа? — попита тя нерешително.

Той ѝ хвърли бърз поглед и тя не за пръв път забеляза в погледа му проблясък на остър ум — нещо, което почтителното му поведение не можеше да скрие напълно.

— Няма, милейди. Да ви го донеса ли в стаята, когато се върнете?

— Да — кимна тя. — Благодаря.

Такан се поклони.

Сония излезе от стаята, прекоси коридора и се спусна по стълбите. Зачуди се отново каква роля играе Такан в тайните на Акарин. Беше видяла как Акарин черпи сила от Такан, като Такан явно

не беше наранен или убит от това. И в нощта на опита за убийство Акарин й беше казал, че Такан е от Сачака. Това повдигаше друг въпрос: ако сачаканците мразят Гилдията, защо един от тях е прислужник на Върховния повелител?

И защо Такан понякога се обръщаше към Акарин с „господарю“, вместо с „милорд“?

Когато пратеникът се появи, Лорлън диктуваше поръчка за строителни материали. Той взе листа хартия от мъжа, прочете го и кимна.

— Кажи на главния коняр да подготви карета за мен.

— Да, милорд. — Пратеникът се поклони и излезе от стаята.

— Отново при капитан Баран? — попита Оусън.

Лорлън се усмихна мрачно на помощника си.

— Боя се, че да. — Той погледна към перото, което Оусън държеше над листа хартия, и поклати глава. — Изгубих си мисълта — добави той. — Ще довършим утре.

Оусън избърса перото.

— Надявам се, че Баран този път е намерил убиеца. — Той последва Лорлън извън кабинета. — Лека нощ, Разпоредителю.

— Лека нощ, Оусън.

Докато помощникът му вървеше по коридора към жилищните помещения на магьосниците, Лорлън се замисли за младия магьосник. Оусън беше забелязал редовните му посещения до Градската стража скоро след като бяха започнали. Младият мъж беше наблюдателен, а Лорлън имаше достатъчно акъл в главата, за да не започва да измисля сложни извинения. Понякога истината е за предпочитане дори пред съвършената измама. Той беше обяснил на Оусън, че Акарин го е помолил да надзирава опитите на Стражата да открие убиецът.

— Защо вас? — попита Оусън.

Лорлън очакваше това.

— А, трябва да върша все нещо през свободното си време — пошегува се той. — Баран е семеен приятел. Така или иначе бях чул от него за тези убийства, така че разговорите ни по този повод просто станаха официални. Можех да изпратя някой друг, но не исках да научавам последните новини чрез посредник.

— Мога ли да попитам дали Гилдията има особени причини да се интересува от тези убийства? — осведоми се Оусън.

— Можеш — отговори Лорлън с усмивка. — Но аз мога и да не отговоря. Как мислиш, има ли причина?

— Говори се, че някои хора в града смятат, че Гилдията е замесена.

— Ето защо Гилдията трябва да наглежда случая. Хората не трябва да имат усещането, че не се интересуваме от проблемите им. Обаче не трябва и да демонстрираме голям интерес, защото ще решат, че в слуховете има някаква истина.

Оусън се съгласи да запази в тайна посещенията на Лорлън до Стражата. Ако останалите членове на Гилдията научеха, че Лорлън следи напредъка на капитан Баран, те също щяха да се запитат дали не е замесена магия.

Лорлън все още не беше сигурен дали магията има пръст тук. Имаше само едно престъпление, преди около година, в което умиращ свидетел беше заявил, че убиецът го е атакувал с магия. Изгарянията върху тялото му изглеждаха като причинени от топлинен удар, но оттогава насам Баран не беше открил друго доказателство, че убиецът — или убийците — използват магия.

Баран също се беше съгласил засега да запази в тайна възможността убиецът да е магьосник-отстъпник. Както беше обяснил Лорлън, ако новината се разчуеше, кралят и Домовете щяха да очакват да се проведе ново преследване като онова, което беше организирано за Сония. Поуката, която си извлякоха от този случай беше, че ако магьосниците плъзнат из целия град, това само ще накара отстъпника да се скрие по-добре.

Лорлън достигна до фоайето. Видя как каретата излиза от конюшната и се насочва към стъпалата на Университета. Когато тя пристигна, Разпоредителят слезе долу, даде на кочияша адреса и се качи вътре.

„Така че какво знаем все пак?“ — запита се той.

По цели седмици, понякога месеци, жертвите биваха убивани по един и същ ритуален метод, наподобяващ ритуалите на черната магия. След това за няколко месеца убийствата преставаха, докато вниманието на Стражата бъде привлечено от нова поредица от

убийства. Новите убийства също бяха ритуални, но с леки промени в сравнение с предишните.

Според Баран възможните причини за измененията в ритуала бяха две: или убиецът беше един и променяше почерка си, или всяка поредица от убийства се извършваше от различен човек. Един убиец би могъл да промени почерка си, за да избегне разкриването му или за да усъвършенства ритуала; ако убийците са различни, това би могло да означава, че са част от някаква банда или култ, изискващи извършването на убийства като условие за посвещаване или като проверка на лоялността.

Лорлън погледна надолу към пръстена на ръката си. Няколкото жертви, които бяха извадили късмета да видят убиеца и да оцелеят, свидетелстваха, че той е носил пръстен с червен скъпоценен камък на ръката си. „Същият пръстен като този ли?“ — запита се Разпоредителят. Акарин беше създал камъка от стъкло и от собствената си кръв в нощта, в която беше открил, че Лорлън, Сония и Ротан знаят, че той е изучавал и използва черната магия. Пръстенът му позволяваше да види и чуе всичко, което Лорлън прави, и да се свързва със съзнанието му без останалите магьосници да усещат.

Всеки път, когато убийците използваха ритуал от черната магия, Лорлън не можеше да не обмисли възможността Акарин да е извършителят. Върховният повелител не носеше пръстен, но би могъл да си го слага само когато излиза от Гилдията. Но защо му беше да го прави? Той нямаше нужда да следи себе си.

А ако пръстенът позволяваше на някой друг да види какво върши убиецът?

Лорлън се намръщи. Защо Акарин ще иска някой друг да наблюдава какво върши? Освен ако не действаше под командването на другото. Това беше стряскаща възможност...

Лорлън въздъхна. Понякога се улавяше, че се надява никога да не научи истината. Знаеше, че ако Акарин е убиецът, самият той ще се чувства отчасти виновен за смъртта на жертвите. Искаше му се да се беше изправил срещу Акарин отдавна, още когато беше научил от Сония, че Върховният повелител си служи с черна магия. Но се страхуваше, че Гилдията не би могла да победи Акарин в пряка битка.

Така че Лорлън беше запазил престъплението на Акарин в тайна и беше убедил Сония и Ротан да сторят същото. После Акарин беше

разбрал, че им е известно за престъплението му и беше взел Сония за заложница, за да е сигурен, че Лорлън и Ротан ще си държат езиците зад зъбите. И сега Лорлън не можеше да се изправи срещу Акарин, без да рискува живота ѝ.

„Но ако открия, че Акарин е убиецът и знам, че Гилдията може да се справи с него, няма да се поколебая. Нито старото ни приятелство, нито дори опасността за Сония няма да ми попречат да го спра“.

И Акарин сигурно беше наясно с това — чрез пръстена.

Разбира се, имаше вероятност убиецът да не е Върховният повелител. Той беше наредил на Лорлън да разследва убийствата, но това не доказваше нищо. Възможно беше просто да иска да знае колко близо е Стражата до разкриването на убиеца...

Каретата спря. Лорлън погледна през прозореца и примигна изненадано, когато видя, че са пред Градската стража. Толкова беше увлечен от размислите си, че не беше забелязал кога са пристигнали. Каретата се разклати, когато кочияшът слезе, за да отвори вратата. Лорлън излезе и тръгна през тротоара към входа на сградата. Капитан Баран го посрещна в малкото фоайе.

— Добър вечер, Разпоредителю. Благодаря ви, че пристигнахте толкова бързо.

Въпреки че Баран беше все още млад, челото му беше набраздено с бръчки. Тази вечер те изглеждаха още по-дълбоки.

— Добър вечер, капитане.

— Имам някои интересни новини за вас и трябва да ви покажа нещо. Моля, елате в кабинета ми.

Лорлън го последва в коридора до малка стая. Останалата част от сградата беше тиха, въпреки че вечер винаги присъстваха и по няколко стражници. Баран покани Разпоредителя да седне, после затвори вратата.

— Помните ли как ви казах, че и Крадците може да търсят убиеца?

— Да.

Баран се усмихна накриво.

— Вече имам потвърждение. Беше неизбежно ако и Стражата, и Крадците разследват убийствата, пътищата им да не се пресекат. Оказа се, че Крадците от месеци имат шпиони тук.

— Шпиони? В Стражата?

— Да. Дори честен човек може да бъде изкушен да приеме пари срещу информация, когато тази информация може да доведе до разкриването на убиец — особено при положение че Стражата няма никакъв напредък. — Баран сви рамене. — Все още не знам кои са всичките шпиони, но засега нямам нищо против да продължат със заниманията си.

Лорлън се подсмихна.

— Ако ви е нужен съвет по преговори с Крадците, бих ви изпратил лорд Денил, но той сега е Посланик на Гилдията в Елийн.

Капитанът повдигна вежди.

— Това би бил интересен съвет, въпреки че никога няма да имам възможността да се възползвам от него. Нямам намерение да преговарям с Крадците за сътрудничество. Домовете никога не биха одобрили това. Договорихме се с един от шпионите да ми предава каквото може. Засега информацията му не е от полза, но по-нататък това може да се промени. — Бръчките между веждите му отново станаха по-дълбоки. — А сега за това, което искам да ви покажа. Казахте, че искате да огледате следващата жертва. Тя беше открита тази вечер, така че донесоха тялото тук.

Лорлън почувства как по гърба му плъзва хлад, сякаш нещо студено и лепкаво е потекло под яката на мантията му. Баран махна към вратата.

— В мазето е. Искате ли да го видите сега?

— Да.

Той се изправи и последва Баран в коридора. Мъжът запази мълчание, докато двамата се спускаха по стълбите. На долния етаж тръгнаха по коридора. Въздухът стана чувствително по-студен. Спряха пред тежка дървена врата, Баран я отключи и влязоха.

Силната миризма на билки, прииждаща от коридора, не можеше да заличи вонята в стаята. Задната стая беше оскъдно обзаведена. Между голите каменни стени имаше три пейки. Върху едната от тях имаше голо мъжко тяло. На другата имаше купчина дрехи, спретнато сгънати.

Лорлън се приближи и неохотно огледа тялото. Както и при всички скорошни убийства, жертвата беше прободена през сърцето,

имаше и плитък прорез през едната страна на врата на мъжа. Въпреки това изражението на човека беше неочаквано спокойно.

Докато Баран описваше мястото, където жертвата е била намерена, Лорлън си спомни за разговора, който беше дочул по време на едно от събиранията на Гилдията във Вечерната зала. Лорд Дарлън, млад лечител, описваше свой пациент на трима от приятелите си.

— Когато пристигнахме, той вече беше мъртъв — каза тогава Дарлън, клатейки глава, — но жена му настояваше да направим нещо, сякаш сме всемогъщи. Така че аз го огледах.

— И откри ли нещо?

Дарлън се намръщи.

— След смъртта в тялото остава много жизнена енергия, множество органи все още са активни въпреки разлагането, но сърцето и мозъкът му бяха тихи. Обаче открих друго сърцебиене. Едва доловимо и бавно, но определено сърцебиене.

— Как е възможно това? Две сърца ли е имал?

— Не. — Гласът на Дарлън беше измъчен. — Той... той се е задавил, поглъщайки севли^[1].

Двамата от приятелите, също лечители, избухнаха в смях. Третият, алхимик, изглеждаше озадачен.

— Какво ще прави севли в гърлото му? Те са отровни. Да не го е убил някой?

— Не — въздъхна Дарлън. — Ухапването им е отровно, но кожата им съдържа вещество, което предизвиква еуфория и видения. Някои хора харесват този ефект. Те смучат гущерите.

— Смучат гущерите? — попита недоверчиво по-младият алхимик. — И какво направи ти?

Лицето на Дарлън се беше зачервило.

— Севлито се задушаваше, така че го измъкнах. Изглежда, жената не знаеше за този навик на съпруга си. Изпадна в истерия. Не искаше да стои вкъщи от страх, че там гъмжи от севлита и някое от тях ще се вмъкне в гърлото ѝ през нощта.

Тези думи накараха двамата лечители отново да прихнат. Лорлън почти се усмихна при спомена за това. Лечителите се нуждаеха от чувство за хумор, макар понякога то да изглеждаше доста странно. Във всеки случай този разговор даде идея на Разпоредителя. Тялото на обикновен мъртвец беше пълно с енергия, но тялото на някой, убит с

черна магия, би трябвало да е пресушено откъм енергия. За да провери дали убиецът е използвал черна магия, Лорлън трябваше да изследва някоя от жертвите с лечителския си усет.

Докато Баран довършваше описанието на местопрестъплението, Лорлън пристъпи напред и положи длан върху ръката на мъртвеца, затвори очи и насочи съзнанието си към трупа.

В първия момент се учуди колко лесно се е получило, после съобрази, че в момента на смъртта естествената бариера на тялото е изчезнала. Проучи тялото и откри само съвсем слаби следи от жизнена енергия. Процесът на разлагане беше прекъснат — забавен — защото в тялото не беше останало нищо живо.

Лорлън отвори очи и вдигна длан от ръката на мъртвеца. Огледа плиткия разрез на врата на жертвата, уверявайки се, че точно това е убило мъжа. Пробождането в сърцето вероятно беше извършено покъсно, за да даде погрешна следа относно причините за смъртта. Разпоредителят погледна надолу, към пръстена на ръката си.

„Точно така — помисли си той. — Убиецът е използвал черна магия. Но дали това е жертва на Акарин, или в града вилнее друг черен магьосник?“.

[1] Севли — отровен гущер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

РАЗПОРЕЖДАНЕ НА ВЪРХОВНИЯ ПОВЕЛИТЕЛ

Ротан вдигна от ниската масичка димящата чаша със суми и пристъпи към един от хартиените паравани, закриващи прозорците на гостната му. Отдръпна го встрани и погледна в градината.

Тази година пролетта беше дошла рано. Живите плетове и дърветата вече бяха разцъфнали и ентусиазираният нов градинар беше засадил сред алеите лехи с ярки цветя. Въпреки че беше ранна сутрин, из градината се разхождаха магьосници и ученици.

Ротан вдигна чашата и отпи. Сумито беше свежо и горчиво. Магьосникът си спомни за предишната вечер и се навъси. Веднъж седмично вечеряше с по-възрастните си приятели лорд Ялдан и съпругата му Езрил. Ялдан беше приятел на покойния наставник на Ротан, лорд Марген, и все още смяташе за свое задължение да го наглежда. Ето защо предишната вечер, по време на вечерята, Ялдан беше решил, че трябва да каже на Ротан да спре да се тревожи за Сония.

— Знам, че все още я наглеждаш — рече възрастният магьосник.

Ротан сви рамене.

— Загрижен съм за благополучието ѝ.

Ялдан леко изсумтя.

— Сония е избраница на Върховния повелител. Тя няма нужда от това ти да се грижиш за благополучието ѝ.

— Разбира се, че има нужда — отвърна Ротан. — Мислиш ли, че Върховния повелител го е грижа дали тя е щастлива или не? Той се интересува само от напредъка ѝ в образованието. Животът не е само магия.

Езрил се усмихна тъжно.

— Разбира се, че не е, но... — Тя се поколеба и въздъхна. — Сония ПОЧТИ не е разменила и дума с теб, откакто Върховният повелител пое наставничеството над нея. Не мислиш ли, че трябваше да те е посетила досега? Мина повече от година! Няма значение колко е заета с ученето, със сигурност би могла да отдели време да те види.

Ротан потрепна. Нищо не можеше да направи. От съчувстващите им изражения разбра, че са видели реакцията му и са решили, че просто е наранен от явното отдръпване на Сония от него.

— С нея всичко е наред — каза Ялдан меко. — И онези глупости с останалите ученици приключиха отдавна. Не я мисли, Ротан.

Ротан се престори, че е съгласен. Не можеше да им каже истинските причини за това, че наглежда Сония. Ако го направеше, не просто щеше да постави в опасност живота на Сония. Дори и Ялдан и Езрил да се съгласяха да пазят тайна, за да защитят момичето, Акарин беше казал, че никой не бива да узнава. Нарушаването на тази заповед можеше да накара Акарин да... Какво всъщност? Да използва черна магия, за да завладее Гилдията? Той и без това беше Върховен повелител. Какво друго би могъл да иска?

Повече власт, може би. Да управлява вместо краля. Да владее целите Обединени земи. Да е свободен да се захранва с черна магия, докато стане най-силният магьосник от всички някога съществували.

Но ако Акарин искаше някое от тези неща, отдавна да го е направил. Ротан трябваше да признае, макар и неохотно, че Акарин не беше причинил никаква вреда на Сония. Поне доколкото му беше известно — единствения път, когато беше видял девойката в компанията на нейния наставник, беше в деня на предизвикателството.

Ялдан и Езрил в края на краищата бяха сменили темата.

— Поне спря да взимаш немин — бе промърморила Езрил, преди да го попита за сина му Дориен.

Ротан почувства леко раздразнение при този спомен. Погледна към прислужницата си Тания. Тя грижливо забърсваше с парцал праха от рафтовете за книги.

Той знаеше, че Тания е казала на Езрил и Ялдан за вземането на сънотворни, защото е била загрижена за здравето му, и не би го казала на никой друг, но въпреки това магьосникът се почувства засегнат. Обаче как би могъл да е недоволен от нея сега, когато тя доброволно шпионираше в негова полза? Благодарение на приятелството си с прислужницата на Сония, Виола, Тания го информираше за здравето на девойката, за настроенята ѝ и за спорадичните ѝ посещения при леля ѝ и чичо ѝ в копторите. Явно Тания не беше споменала на Ялдан и Езрил за тези свои занимания, защото те щяха да ги използват като довод пред Ротан по време на разговора им.

На Денил щяха да му харесат тези „шпионски“ истории. Ротан отпи нова глътка от сумито и се замисли за онова, което му беше известно относно дейността на приятеля му през последната година. От получените писма Ротан предполагаше, че Денил е станал близък приятел с помощника си Тайенд. Слуховете за сексуалната ориентация на Тайенд бяха затихнали само седмици след появата им. Всички бяха наясно какво представляват елийнските клюки и единствената причина този слух да привлече вниманието на Гилдията беше заради обвинението, че Денил е проявявал интерес към друг мъж на младини. Това обвинение така и не беше доказано. След като клюките за Денил и помощника му престанаха, повечето магьосници забравиха за двамата.

Ротан беше загрижен повече за проучването, което беше помолил Денил да проведе. Докато се чудеше кога Върховният повелител е имал възможността да изучи черната магия, той беше предположил, че се е случило преди години, по време на пътешествието, което Акарин беше предприел, за да изучава древната магия. Вероятно тогава Акарин беше открил забранените изкуства. Същите източници можеше да съдържат и информация за слабости на черните магьосници, която би могла да е от полза, така че Ротан беше помолил Денил да направи проучване на древната магия, уж за книга, която пише.

За беда Денил не беше намерил кой знае какво полезно. Когато година по-рано младият магьосник внезапно се върна в Гилдията, за да докладва на Акарин, Ротан се обезпокои, че е разкрит. Но Денил го увери, че е казал на Акарин, че проучванията му са за негов собствен интерес — и за изненада на Ротан Върховният повелител беше окуражил Денил да продължи с изследванията. Денил изпращаше изследователски бележки всеки месец, но количеството данни беше оскъдно. Младият магьосник беше изразил разочарованието си, че източниците в Елийн са изчерпани, но спомняйки си колко дистанциран и уклончив беше приятелят му по време на посещението си в Гилдията, Ротан не можеше да не се зачуди дали Денил не крие нещо. Отгоре на всичкото приятелят му беше съобщил, че е обсъждал нещо поверително с Върховния повелител.

Ротан остави празната си чаша на масата. Денил беше посланик на Гилдията и като такъв му се поверяваше информация, която не

можеше да споделя с обикновените магьосници. Така че този поверителен разговор можеше да е по политически въпроси.

Но възрастният магьосник не можеше да спре да се чуди дали Денил неволно не помага на Акарин в някакви ужасни, тъмни дела.

Така или иначе не можеше да направи нищо. Можеше единствено да се довери на здравия разум на Денил. Приятелят му не следваше заповедите на сляпо, особено ако го караха да извърши нещо съмнително или погрешно.

Въпреки че вече беше посещавал многократно Голямата библиотека, Денил винаги се изумяваше от вида ѝ. Изсечената във висока скала сграда беше с толкова огромни врати и прозорци, че не беше трудно човек да си представи, че е построена от раса на гиганти. Впрочем, коридорите и стаите вътре бяха за хора с нормални пропорции, което изключваше участието на строители-гиганти. Когато каретата му премина през масивната порта, в сградата се отвори по-малка врата и от нея излезе изумително красив младеж.

Денил се усмихна и почувства прилив на привързаност, докато излизаше от каретата, за да се поздрави със своя приятел и любовник. Тайенд се поклони почтително, но в следващия момент върху лицето му грейна познатото ухилване.

— Не бързахте особено да дойдете тук, Посланик — каза той.

— Не обвинявай мен. Вие, елийнците, е трябвало да построите града си по-близо до Библиотеката.

— Това е добра идея. Ще я предложа на краля следващия път, когато посетя двореца.

— Ти никога не посещаваш двореца.

— Точно така — усмихна се Тайенд. — Иранд иска да говори с теб.

Магьосникът се замисли. Дали библиотекарят беше научил за нещата от писмото, което Денил току-що беше получил? Може би и самият той беше получил подобно писмо?

— За какво иска да говорим?

Тойенд сви рамене.

— Мисля, че просто иска да си побъбрите.

Тръгнаха по коридора, после се изкачиха по стълбището и влязоха в дълга и тясна зала. На едната ѝ стена се редяха прозорци, по дължината на другата бяха наслагани кресла. В едно от най-близките от тях седеше възрастен мъж. Когато той се опита да се изправи, Денил махна с ръка:

— Не си правете труда, Библиотекарю. — Магьосникът седна до него. — Как сте?

Раменете на Иранд леко се повдигнаха.

— Доста добре за възрастта си. Доста добре. А вие, Посланик?

— Добре. В момента няма много работа в Дома на Гилдията. Няколко проверки за магически способности, няколко незначителни обсъждания, няколко дребни поръчения. Нищо, което да отнема много време.

— А Еренд как е?

Денил се усмихна.

— Първият посланик на Гилдията е жизнерадостен, както винаги — отвърна той. — И много доволен, че няма да му се пречкам в краката днес.

Иранд се подсмихна.

— Тайенд ми каза, че проучванията ви са забоксували.

Денил въздъхна и хвърли поглед към Тайенд.

— Можем да прочетем всички книги в библиотеката с надеждата случайно да открием нещо ново, но за целта ще ни трябват по няколко живота или стотици помощници.

Денил беше започнал изследването на древната магия по молба на Лорлън, но постепенно и самият той се беше заинтересувал от темата. Акарин беше започнал подобно проучване, много преди да стане Върховен повелител, и това го беше накарало да пътешества дълги години. Накрая обаче се беше върнал с празни ръце и Денил първоначално беше решил, че Лорлън го моли да тръгне по стъпките на Акарин, за да подари на приятеля си част от изгубената информация.

Но шест месеца по-късно, след като Денил беше пътувал до Лонмар и Вин, Разпоредителят внезапно го уведоми, че вече не се нуждае от информацията. По същото време Ротан изненадващо прояви интерес по същата тема. Това странно съвпадение, както и

нарастващото очарование на древната магия, го бяха насърчили да продължи проучванията си заедно с Тайенд.

В края на краищата Акарин беше научил за проекта на Денил и му нареди да се върне в Киралия, за да докладва. За най-голямо облекчение на Денил, Върховният повелител остана доволен от работата му, въпреки че нареди на Денил и Тайенд да запазят в тайна най-голямото си откритие, Пещерата на абсолютното наказание. Пещерата, която бяха намерили сред руините на град в елийнските планини, съдържаше таван, украсен по магически начин със скъпоценни камъни, които бяха атакували Денил и едва не го бяха убили.

Беше загадка по какъв начин ставаше това. След като се беше върнал да запечата входа, Денил безуспешно търси в Голямата библиотека информация по въпроса. Ясно беше, че за целта е използвана магия, непозната на Гилдията.

— Мисля, че бих намерил нещо повече в Сачака — добави Денил, — но Върховният повелител отхвърли молбата ми да отида там.

Иранд кимна.

— Мъдро решение. Не може да сте сигурен колко добре ще ви приемат. Със сигурност там има магьосници. Въпреки че не са обучени като вас и вашите колеги, може да представляват опасност за сам магьосник. В края на краищата Гилдията опустоши голяма част от земите им. Едва ли са забравили това. Е, какво смятате да правите сега?

Денил извади от мантията си сгънатото писмо и го подаде на Иранд.

— Имам нова задача.

Когато видя остатъците от печата на Върховния повелител, библиотекарят се поколеба, но след това отвори писмото и започна да чете.

— Какво пише? — попита Тайенд.

— Разследване — отвърна Денил. — Изглежда, някои благородници в тази страна се опитват да създадат своя собствена отцепническа Гилдия.

Ученият се ококори, след това се замисли. Иранд си пое дъх и погледна към Денил над писмото.

— Значи той знае.

Денил кимна.

— Явно е така.

— Какво знае? — попита Тайенд.

Иранд му подаде писмото. Ученият се зачете.

„От няколко години наблюдавам опитите на малка група елийнски придворни да овладеят магията без знанието и помощта на Гилдията. Едва напоследък те постигат някакви успехи. Сега, когато поне един от тях е успял да развие силата си, Гилдията е длъжна да се намеси. В настоящото писмо съм включил информация за тази група.

Приятелството ви с учения Тайенд Тремелин може да ви бъде от полза, за да ги убедите да ви се доверят“.

Тайенд спря да чете и стрелна с поглед Денил.

— Какво иска да каже той?

Денил кимна към писмото.

— Чети нататък.

„Възможно е заговорниците да се опитват да използват тази лична информация срещу вас, след като ги арестувате. Ще дам да се разбере, че съм ви помолил да им дадете тази информация, за да постигнете целите си“.

Тайенд погледна към Денил.

— Ти каза, че той не знае за нас. Как може да е научил? Или просто е чул слуховете и се възползва от вероятността да са верни?

— Съмнявам се — отговори Иранд. — Човек като Върховния повелител не се осланя на слухове. Кой друг сте допуснали да научи за връзката ви?

Тайенд поклати глава.

— Никой друг не знае. Освен ако не са ни подслушвали... — Той се огледа.

— Преди да тръгнем да търсим шпиони, има още една възможност, която трябва да обмислим — каза Денил. Той се намръщи и потърка слепоочията си. — Акарин има някои необичайни способности. За останалите от нас има ограничения в четенето на мисли. Ние не можем да четем съзнания против волята на притежателите им и се нуждаем от физически допир, за да сме в състояние изобщо да четем мисли. Акарин веднъж е преровил съзнанието на престъпник, за да потвърди вината му. Мъжът е имал способността да блокира мислите си, но по някакъв начин Акарин е преодолял менталните му прегради. Някои магьосници вярват дори, че Акарин може да чете мисли от разстояние.

— Значи смяташ, че е прочел съзнанието ти, когато си бил в Киралия?

— Възможно е. Или го е направил, когато ми нареди да се върна в Гилдията.

Веждите на Иранд се повдигнаха.

— Докато сте били в планините? Това че може да чете мисли от такова разстояние, е изключително!

— Съмнявам се, че би успял, ако не бях отговорил на менталното му съобщение. Но след като контактът се осъществи, той може би е видял повече, отколкото очаквах. — Денил кимна към писмото.

— Чети, Тайенд. Там има още един абзац.

Тайенд сведе поглед към писмото.

— „Вашият помощник вече се е срещал с тези заговорници. Би трябвало да може да ви представи на тях“. Как е възможно да знае това?!

— Надявах се ти да ми кажеш.

Ученият се вторачи навъсен в писмото.

— Всеки в Елийн си има по някоя тайна. Някои стават за споделяне, други запазваш за себе си. — Той погледна към Денил и Иранд.

— Преди няколко години бях поканен на тайно събиране от мъж на име Ройенд Марейн. Когато му отказах, той ме увери, че не става въпрос за каквото си мисля, че няма да има въъ... плътски наслади.

Каза, че събирането е по научни въпроси. Но поведението му беше потайно — приех това като предупреждение и все пак не отидох.

— Той намекна ли по някакъв начин, че става въпрос за магия? — попита Иранд.

— Не, но какви други научни въпроси биха могли да се обсъждат скришом? Не е тайна, че някога ми е било предложено място в Гилдията, но съм отказал. Наклонностите ми също са широко известни. — Той хвърли поглед към Денил. — Така че той е знаел, че имам магически способности, и е можел да предположи какви са били причините ми да откажа.

Иранд кимна.

— Вероятно Върховният повелител също е знаел това. Логично е тези заговорници да се обръщат към всички, които са отказали да постъпят в Гилдията или са кандидатствали, но не са били приети. — Той направи пауза и погледна към Денил. — Акарин явно знае истината за вас, но нито ви е отзовал, нито ви е изобличил. Може би е по-толерантен, отколкото обикновените киралийци.

По гърба на Денил плъзна хлад.

— Само защото съм му от полза. Готов е да ме подложи на голям риск, за да бъдат заловени тези заговорници.

— Човек в неговото положение не трябва да се колебае да използва онези, които му служат — изрече Иранд сурово. — Вие сте избрал да бъдете посланик на Гилдията, Денил. Дължен сте да действате в интерес на Върховния повелител по въпросите, които касаят Гилдията. Понякога носенето на това задължение ще изисква да поемате рискове. Да се надяваме, че тази задача ще застраши само репутацията ви, но не и живота ви.

Денил въздъхна и наведе глава.

— Прав сте, разбира се.

Тайенд се изкикоти.

— Иранд е прав за всичко, освен когато става въпрос за методите за класификация. — Той се ухили, когато библиотекарят го изгледа свирепо. — Така че, предполагам, ако заговорниците смятат, че Денил има причина да негодува срещу Гилдията, те може да го сметнат за потенциален съмишленик.

— И учител — добави Иранд.

Денил кимна.

— И те ще са уверени, че ако не проявя отзивчивост, могат да ме изнудват да си държа езика зад зъбите, чрез заплахата да разкрият връзката ми с Тайенд.

— Да. Трябва да обмислите всичко внимателно — предупреди го Иранд.

Заеха се да обсъждат начините да се доберат до заговорниците. За пореден път Денил си помисли колко е хубаво, че са се доверили на библиотекаря. Тайенд го беше уговарял няколко месеца да разкрият връзката си пред наставника му, като го уверяваше, че може да довери живота си на Иранд. За голяма изненада на Денил, възрастният човек изобщо не беше учуден от новината.

Доколкото Денил и Тайенд знаеха, останалата част от елийнския кралски двор все още вярваше, че Денил не е осведомен за влечението на Тайенд към мъжете и не го споделя. Ротан беше казал на Денил, че подобни слухове са се носели и в Гилдията, но бързо са били забравени. Въпреки това Денил продължаваше да се бои, че истината за него може да достигне до Гилдията, и че той може да загуби поста си, и да бъде върнат в Киралия.

Именно заради това той беше шокиран и разгневен от молбата на Акарин да позволи на заговорниците да научат истината. Достатъчно трудно беше да държи връзката си с Тайенд в тайна. Позволяването на заговорниците да открият тази тайна беше риск, който не му се искаше да поема.

Вече беше доста късно, когато на вратата се почука. Сония вдигна глава от бюрото и погледна към вратата на стаята си. Дали това беше прислужницата ѝ с чаша гореща рака? Девојката вдигна ръка, после застина. Лорд Ийкмо, воинът, който я беше подготвил за предизвикателството, винаги казваше, че магьосниците трябва да се освобождават от навика си да жестикулират, когато използват магия — по този начин издават намеренията си. Тя отпусна ръцете си и нареди на вратата да се отвори. На прага беше застанал Такан.

— Милейди — каза той, — Върховният повелител иска да отидете в библиотеката.

Тя се втренчи в него и почувства как кръвта ѝ изстива. Какво искаше от нея Акарин толкова късно вечерта? Такан я гледаше и

чакаше.

Тя бутна стола си назад, изправи се и тръгна към вратата. Когато излезе в коридора, Такан се обърна и тръгна към библиотеката. Тя затвори вратата и го последва.

В единия край на библиотеката имаше голямо бюро. Стените бяха покрити с книжни рафтове. Насред стаята имаше две големи кресла и ниска масичка. Акарин седеше в едно от креслата. След като тя се поклони, той посочи към другото кресло, където лежеше малка книжка.

— Прочети тази книга — каза той. — Тя ще ти помогне да изучиш строежа на сгради с помощта на магия.

Сония се приближи до креслото. Книгата беше малка, подвързана с протрита кожа. Девојката я вдигна и я разгърна. Страниците бяха изпълнени със ситен почерк. Сония прочете първите няколко реда и си пое дъх. Това беше дневникът на лорд Корин, архитектът, построил повечето от сградите на Гилдията, откривателят на оформянето на камъка с магия.

— Мисля, че няма нужда да ти обяснявам колко е ценна — каза тихо Акарин. — Тя е рядка, незаменима и — гласът му стана по-дълбок — не може да напуска тази стая.

Сония го погледна и кимна. Изражението му беше сериозно, а очите му я гледаха вторачено.

— Не можеш да говориш с никого за нея — добави той по-меко. — Само няколко души знаят за съществуването ѝ, и бих предпочел това да не се променя.

Сония отстъпи встрани, докато Акарин се изправяше и тръгваше към вратата. Когато той излизаше в коридора, тя усети, че Такан я наблюдава втренчено, сякаш я оценява. Погледите им се срещнаха. Той кимна, сякаш на себе си, после си тръгна. Два чифта стъпки се отдалечиха в коридора. Девојката отново погледна към книгата в ръцете си.

Седна в креслото, разгърна я и се зачете.

„Аз съм Корин Емарин от Дома Велан, а това е дневник на моята работа и открития.

Не съм от онези, които пишат за себе си от гордост или по навик, или заради някаква нужда да се прославят сред останалите. В миналото в живота ми нямаше много неща, които да не мога да обсъдя с приятелите си или със сестра си. Но днес открих, че имам нужда да опиша мислите си на хартия. Открих нещо, което трябва да пазя в пълна тайна, но в същото време чувствам непреодолима нужда да го споделя“.

Сония погледна към датата най-отгоре на страницата. Спомни си ученото наскоро и прецени, че по времето на писането на този дневник лорд Корин е бил млад, неспокоен човек, и е бил в немилост пред по-възрастните заради пристрастието към алкохола и проектирането на странни, непрактични къщи.

„Днес донесоха в стаята ми сандък. Отварянето му ми отне известно време. Справих се доста бързо с магическите ключалки, но ръждясалият капак заяждаше. Не исках да рискувам да повредя съдържанието, така че бях много внимателен. Когато най-накрая го отворих, бях и разочарован, и доволен. Беше пълен с кутии, така че при първия ми поглед бях много развълнуван от съдържанието му. Но след това започнах да отварям кутиите и намирах само книги вътре. Когато отворих последната кутия, бях страшно разочарован. Не намерих никакво погребано съкровище. Само книги.

Доколкото видях, всичките са някакви летописи. Четох до късно през нощта и съм много озадачен. Утре ще продължа да чета“.

Сония си представи младият магьосник, заключен в стаята си и потънал в четене, и се усмихна. Следващите няколко записки бяха нередовни, често се прескачаха по няколко дни. После дойде кратък запис, подчертан няколко пъти.

„Разбрах какво съм намерил! Това са изгубените летописи!“.

Следваше списък от книги, които не бяха познати на Сония. Корин твърдеше, че тези изгубени томове са пълни със „забранени познания“ и не беше склонен да описва съдържанието им. След дупка от няколко седмица следваше дългото описание на някакъв експеримент, завършващо с думите:

„Най-накрая успях! Толкова време ми отне! Чувствам едновременно триумф и страх, който трябваше да изпитам много по-рано. Не съм сигурен защо е така. Докато не успях да открия начин да използвам тази сила, все още бях някак непоковарен. А сега вече не мога да твърдя, че никога не съм използвал черна магия. Престъпих обета си. Не осъзнавах, че усещането ще е толкова тягостно“.

Това не го беше възпряло. Сония се улови, че се мъчи да разбере защо този млад мъж е продължил да върши нещо, което явно му се е струвало погрешно. Изглежда, не е бил способен да се спре, продължил е независимо от възможните последствия от откритието му, независимо от вероятността да бъде разкрито престъплението му.

Но не последвало изобличаването му, а нещо друго...

„Всички, които ме познават, знаят за любовта ми към камъка. Камъкът е красива част от плътта на земята. Той има цепнатини и гънки като кожата, има вени и пори. Може да бъде твърд, мек, крехък и еластичен. Когато земята се излива от разтопената си сърцевина, той е червен като кръв.“

Очаквах, че след изучаването на черната магия ще мога да положа ръце върху камъка и да почувствам огромни запаси от жизнена енергия, но останах разочарован. Не почувствах нищо. Толкова ми се искаше

той да е пълен с живот. И тогава се случи! Като лечител, опитващ да изцели умиращ човек, аз започнах да наливам енергия в камъка. Изпълних го с живот. И започнаха да се случват удивителни неща“.

Сония сграбчи малката книжка, неспособна да откъсне очи от текста. Значи това беше откритието, което беше направило Корин известен и беше повлияло върху архитектурата на Гилдията за векове напред! Говореше се, че това е най-големият скок в магическото познание през последните столетия. Въпреки че направеното от Корин не беше точно черна магия, към откритието го бяха водили забранените изкуства.

Сония затвори очи и тръсна глава. Лорд Ларкин, учителят ѝ по архитектура, би дал цялото си богатство за този дневник, но щеше да бъде съсипан, ако научеше истината за своя идол. Тя въздъхна, погледна отново към книгата и продължи да чете.

ГЛАВА 3

СТАРИ ПРИЯТЕЛИ, НОВИ СЪЮЗНИЦИ

Сери подписа писмото със замах, после огледа работата си със задоволство. Почеркът му беше спретнат и елегантен. Хартията беше качествена, мастилото — тъмно. Въпреки че текстът беше изпъстрен с жаргон — той беше поискал Серин да го научи да чете и да пише, не да го прави да звучи като жител на Домовете — и факта, че това бе молба за екзекуция на човек, който го беше измамил и избягал на юг, писмото беше изящно, добре написано.

Усмихна се, като си спомни как беше помолил Фарин, Крадецът, който беше скрил Сония от Гилдията, да му „заеме“ писаря си за известно време. От изражението на Фарин, нещо смесено между неохота и признателност, Сери се досети, че Крадецът би му отказал, ако не се нуждаеше отчаяно от заздравяване на позициите си, след като се беше провалил. Репутацията на Фарин се беше поразклатила за цяла година, след като беше върнал Сония на Гилдията. Авторитетът на един Крадец зависи от броя хора, желаещи да работят за него. Разбира се, някои работеха и за пари, но повечето предпочитаха да правят „услуги“, които да им бъдат върнати по-късно. Подобни услуги бяха втората валута в подземния свят.

Фарин дължеше на Сери много услуги от времето, когато беше крил Сония от Гилдията, но не беше проблем да ги върне. Лошото бе, че хората знаеха, че е направил сделка със Сония да я крие от Гилдията, в замяна на това да използва магията ѝ — сделка, която той беше нарушил. Останалите Крадци, обезпокоени от предупреждението на Гилдията, че момичето може да стане опасно, ако не се научи да контролира силата си, го бяха „помолили“ да я върне на магьосниците. Въпреки че той нямаше как да откаже на останалите престъпни водачи, си оставаше факт, че е нарушил дадената дума. Крадците имаха нужда хората да вярват, че у тях има поне някаква почтеност, иначе само отчаяните и глупаците щяха да си имат вземане-даване с тях. Единственото, което спаси Фарин от пълно компрометиране, беше

фактът, че никога не бе използвал магията на Сония за свои цели, и по този начин тя също не беше изпълнила своята част от сделката.

Обаче Серин беше запазил лоялността си към него. Той беше дал на Сери известна информация за аферите на Фарин по време на уроците по четене и писане — наистина, нищо, което Сери вече да не знаеше. Сери се учеше бързо, за което спомагаше и фактът, че бе присъствал на някои от уроците на Сония с писаря.

Демонстрирайки, че той — приятелят на Сония — продължава да общува с Фарин — „предателят“ на Сония, младежът показваше на хората, че Крадецът все още заслужава доверие.

Сери извади тънка тръбичка изсушена тръстика от чекмеджето на бюрото си, нави писмото и го пхна вътре. Запуши тръбичката и я запечата с восък. Извади един йерим — металически инструмент със заострен връх — и надраска името си върху печата.

Остави тръбичката на масата, повъртя в ръце йерима, после леко го перна с нокът и го запрати в отсрещната стена. Въздъхна със задоволство — йеримът му беше специално направен така, че да е добре балансиран за хвърляне. Погледна надолу, към останалите три инструмента в чекмеджето, посегна към един от тях и в този момент се чу почукване на вратата.

Сери се изправи, прекоси стаята, за да си вземе йерима от ламперията, след което се върна на бюрото си.

— Влез! — извика той.

Вратата се отвори и Гол пристъпи в стаята. Изражението на мъжа беше почтително. Сери се вгледа внимателно. В очите на Гол имаше намек за... очакване, може би?

— Една жена иска да те види, Серини.

Когато чу пълното си име, Сери се усмихна. Този маниер на Гол показваше, че жената сигурно е необикновена. Каква ли беше: буйна, красива или знатна?

— Каза ли името си?

— Савара.

Сери не познаваше такава, стига името да беше истинско. Не беше типично киралийско име. Звучеше повече като лонмарско.

— С какво се занимава?

— Отказа да съобщи.

„Тогава сигурно наистина е Савара“ — реши Сери. Ако беше измислила името си, какво би ѝ попречило да измисли и професия?

— За какво е дошла?

— Твърди, че може да ти помогне за някакъв проблем, но не казва какъв точно.

Сери се замисли. „Значи тя си мисли, че имам проблем. Интересно“.

— В такъв случай я покани.

Гол кимна и излезе. Сери затвори чекмеджето на бюрото си, облегна се назад в креслото и зачака. След малко вратата се отвори отново.

Двамата с новодошлата се изгледаха изненадано. Жената имаше най-странното лице, което той бе виждал. Челото беше широко, скулите — високи, а брадичката — тънка. Гъстите черни коси висяха тежко и стигаха до раменете ѝ, но най-поразителното нещо в нейните черти бяха очите ѝ. Те бяха едри и широко разположени, и имаха същия златистокафяв оттенък като кожата ѝ. Странни, екзотични очи... и го изучаваха с едва прикрита насмешка.

Той беше свикнал на такава реакция. Много клиенти се поколебаваха, когато видяха за пръв път колко е висок, а и името му беше на дребен гризач, срещащ се в копторите. Но след това си спомняха за неговото положение и за това какви ще бъдат последствията, ако се изсмеят.

— Серини — каза жената. — Ти ли си Серини? — Гласът ѝ беше дълбок и звучен, и говореше с акцент, чиито произход Сери не можеше да определи. Но определено не беше лонмарски.

— Да. А ти си Савара. — Не го изрече като въпрос. Ако тя лъжеше за името си, едва ли щеше толкова бързо да му каже истинската си самоличност, само защото я е попитал.

— Да.

Тя пристъпи към бюрото, погледът ѝ обходи стаята и се върна към Сери.

— Казваш, че имам проблем, който можеш да разрешиш — подсказа той.

По лицето ѝ се плъзна лека усмивка и той затаи дъх. Ако се усмихнеше широко, щеше да изглежда удивително красива. Несъмнено това беше причината за вълнението на Гол.

— Да. — Тя се намръщи. Погледът ѝ се отмести от неговия, сякаш жената обмисляше нещо, после двамата отново се погледнаха.

— Другите Крадци казват, че единствено ти преследваш убийците.

Убийците? Сери примижа. Значи тя знаеше, че няма само един убиец.

— И как смяташ да ми помогнеш?

Тя се усмихна, и подозренията на Сери се потвърдиха — жената беше изключително красива. Той обаче не очакваше предизвикателството и увереността, които дойдоха заедно с усмивката. Савара явно знаеше как да използва външния си вид, за да постига целите си.

— Мога да ти помогна да ги намериш и да ги убиеш.

Сърцето на Сери се разтуптя бясно. Ако тя знаеше кои са тези убийци и смяташе, че може да ги убие...

— И как мислиш да го направиш? — попита той.

Усмивката ѝ изчезна. Тя пристъпи още една крачка напред.

— Кое? Намирането или убиването?

— И двете.

— Засега няма да ти казвам нищо относно методите ми на убиване. А относно намирането — между веждите ѝ се появи бръчка, — то е по-трудно, но за мен ще е по-лесно, отколкото за теб. Знаем как да ги разпознавам.

— Аз също — отбеляза Сери. — Защо смяташ, че твоят начин да е по-добър?

Тя се усмихна отново.

— Знаем повече за тях. Засега ще ти кажа само, че следващият ще се появи в града днес. Вероятно ще му отнеме ден-два, за да събере кураж, и след това ще чуеш за първото му убийство.

Той обмисли внимателно отговора ѝ. Ако тя не знаеше нищо, защо ще му предлага такова доказателство? Освен ако не смяташе да изфабрикува „доказателството“, като убие някого собственоръчно? Той се вгледа по-внимателно в нея и изведнъж изстина, след като разпозна чертите на лицето ѝ и цвета на кожата ѝ. Как не се беше досетил по-рано? Може би защото досега не беше виждал жена от Сачака...

Сега вече не се съмняваше, че тя е много опасна. Оставаше да се види дали е опасна за него, или за сънародниците ѝ убийци. Колкото

повече информация измъкнеше от нея, толкова по-добре.

— Значи имаш наблюдатели в родината си — предположи той, — които ти съобщават, когато в Киралия дойде нов убиец?

Тя помълча известно време.

— Да.

Сери кимна.

— Или — изрече той бавно — ще изчакаш няколко дни и ще убиеш някого.

Погледът ѝ стана стоманен.

— Тогава ме наблюдавай. Ще остана в стаята си и ще ми носят храна.

— И двамата трябва си докажем взаимно, че заслужаваме доверие — каза той. — Но ти дойде при мен, значи ти трябва да се докажеш първа. Ще пратя някой да те наглежда и ще говорим пак, след като убиецът свърши работата си. Доволна ли си на това?

Тя кимна.

— Да.

— Изчакай в приемната. Ще пратя човек, който да те съпроводи до стаята ти.

Докато тя вървеше към вратата, той я наблюдаваше, попивайки всяка подробност. Дрехите ѝ бяха обикновени, нито дрипави, нито скъпи. Тежката ѝ риза и панталоните бяха като на обикновените кирлалийци, но начинът, по който тя вървеше, подсказваше, че едва ли се е подчинявала на много хора в живота си. Напротив, по-скоро на нея са се подчинявали.

Гол влезе в стаята веднага след излизането ѝ. Лицето му беше сковано заради опитите му да скрие любопитството си.

— Сложи четирима да я наблюдават — каза му Сери. — Искам да знам всичките ѝ действия. Да наглеждат кой ѝ носи храна и други неща. Тя знае, че ще е под наблюдение, така че нека да види един-двама от шпионите.

Гол кимна.

— Искаш ли да видиш какво носи?

Той повдигна един вързоп. Сери го изгледа с лека изненада. Сети се, че тя беше предложила да отстрани убийците. Едва ли смяташе да го направи с голи ръце. Младежът кимна.

Гол грижливо разви вързопа върху бюрото. Сери се подсмихна, когато видя редицата от ножове и кинжали. Вдигна ги един по един, като проверяваше тежестта им. Някои бяха гравирани с необичайни шарки и символи, други бяха украсени със скъпоценни камъни. Най-вероятно сачаканска изработка. Отдели най-големия от украсените със скъпоценности ножове и кимна на Гол.

— Върни ѝ ги.

Гол кимна, нави вързопа и го изнесе от стаята. Когато вратата се затвори, Сери се облегна назад в креслото си и се замисли за странната жена. Ако всичко, което беше казала, се потвърдеше, тя можеше да се окаже много полезна.

Дали не лъжеше? Той се намръщи. Беше ли възможно Крадците да са я изпратили? Тя беше споменала нещо за „останалите Крадци“. Но той не можеше да се сети за основателна причина някой да направи нещо подобно. Трябваше да се обмислят всички възможности. Щеше да разпита подробно наблюдаващите я.

„Дали трябва да му кажа?“ — запита се Сери. За да комуникира по друг начин, освен с уговорените кодирани съобщения, трябваше да си уговори лична среща, което беше допустимо само ако е крайно необходимо. Достатъчно важен ли беше този случай?

Сачаканка, която поддържа контакт с родината си? Определено да.

Но нещо караше Сери да не избързва. По-добре беше да изчака и да види дали жената ще докаже, че е полезна. А и, честно казано, не му харесваше, че трябва да се консултира с някой всеки път, когато се налага лека промяна в тактиката. Дори и при положение че е много задължен на този някой.

Беше време да изгради своя собствена стратегия.

Докато Сония чакаше да започне часа ѝ по Воински изкуства, тя затвори очи и ги разтърка, след което потисна прозявката си. Беше дочела дневника на Корин късно през нощта. Не можеше да се откъсне от него, а и се страхуваше, че ако не го дочете, може да не го намери на мястото му следващата нощ и никога да не разбере как е свършила историята. В ранните сутринни часове беше прочела финалния запис:

„Взех решение. Когато основите на Университета бъдат завършени, ще закопая под тях сандъка с цялото му съдържание. Заедно с тези ужасни истини ще си отиде и наученото от мен, във формата на този дневник. Може би когато ги скрия, аз най-накрая ще потисна това постоянно чувство за вина заради нещата, които научих и направих. Ако намеря кураж, ще унищожа сандъка и съдържанието му, но се боя да го направя заради онези, които първи са закопали всичко това в земята. Те определено са били по-мъдри от мен“.

Явно по-късно някой беше намерил сандъка, иначе тя нямаше да държи дневника на Корин в ръцете си. Какво ли се беше случило с останалите книги? Дали бяха у Акарин? Или този дневник беше фалшив, направен от Акарин, за да убеди Гилдията, че черната магия не е толкова лоша, колкото се смята? Може би искаше да изпробва дневника върху нея, за да види дали ще успее да я убеди?

Но ако това беше истината, Акарин беше допуснал грешка. Корин е вярвал, че черната магия е нещо лошо. Този дневник, независимо дали е истински или фалшив, не би могъл да накара човек да повярва в нещо друго.

А ако дневникът беше истински, защо Акарин ѝ го беше дал? Сония погледна намръщено към тетрадката си. Той не би допуснал тя да узнае за съществуването на дневника само по прищявка. Сигурно си имаше основателна причина да ѝ го даде.

Какво беше научила тя от дневника? Че Корин е използвал черна магия, и това му е помогнало да открие как да оформя камъка. Че друг магьосник — при това известен — е извършил същото престъпление като Върховния повелител. Може би Акарин искаше тя да си мисли, чу той също е изучил черната магия против волята си. Може би искаше да я накара да го разбере, да събуди съчувствието ѝ.

Само че Корин не беше държал ученик като заложник, за да не се разкрие престъплението му.

Дали би го направил, ако беше изправен пред заплахата да изгуби своите сили, положение и дори живота си? Сония поклати

глава. Може би Акарин просто искаше да разсее илюзиите, които тя е имала относно личността на Корин.

Мислите ѝ бяха прекъснати от внезапната поява на лорд Макин. Учителят остави на най-предния чин голяма кутия, след което се обърна към класа.

— Днес ще ви говоря за илюзиите — каза воинът. — И за това как се използват те по време на битка. Най-важното нещо, което трябва да се запомни за илюзиите, е следното: всичко е въпрос на заблуда. Илюзиите не могат да ви наранят, но могат да ви накарат да се подложите на опасност. Ще ви демонстрирам това с един разказ.

Макин седна зад бюрото си и сложи ръце върху повърхността му. Всички шумове от влачене на обувки по пода и от въртене на учениците върху столовете утихнаха. Историите на лорд Макин винаги бяха интересни.

— Преди пет века в елийнските планини живеели двама братя, Гинд и Лонд. Те били магьосници, изкусни воители. Един ден наблизил минал керван на търговец, на име Камака. С него пътувала дъщеря му, красива млада жена. Двамата братя видели кервана и се спуснали от планинския си дом, за да си купят някои стоки. Когато зърнали дъщерята на Камака, двамата мигновено се влюбили.

Макин въздъхна и поклати тъжно глава, карайки учениците да се усмихнат.

— Между тях избухнал спор за кого да бъде девойката. След като не могли да разрешат спора си с думи, двамата започнали да се бият. Колкото и невероятно да звучи, се говори, че битката им продължила с дни. Оказало се, че силите и уменията на братята са напълно равни. Най-накрая Гинд видял, че брат му стои под стръмна скала, увенчана с огромен камък и успял да накара този камък да падне, но преди това запратил върху брат си друг, илюзорен камък.

Лонд забелязал, че брат му гледа някъде нагоре, над главата му. Той също вдигнал поглед, видял отгоре му да пада камък, но разбрал, че това е илюзия. Разбира се, нямало как да види втория камък, който бил скрит зад илюзорния.

Гинд очаквал, че брат му ще разкрие измамата. Когато осъзнал, че е погубил собствения си брат, обезумял от мъка. Керванът вече можел да продължи по пътя си, а с него си отишла и дъщерята на Камака. Така че, както виждате — приключи разказа си Макин, —

въпреки че илюзиите не могат да ви наранят, те могат да ви заблудят относно своята мощ.

Воинът се изправи.

— Как се създават илюзии? Точно това ще ви преподавам днес. Ще започнем с пресъздаването на предметите, които нося със себе си. Сено, ела пред класа.

Сония слушаше как магьосникът обяснява различните начини за създаване на магически образ на предмети и наблюдаваше как Сено изпълнява инструкциите на учителя. Когато демонстрацията приключи, Сено мина покрай чина на Сония на път към своето място. Той я погледна и се усмихна. Тя леко повдигна крайчето на устните си в отговор. Сено беше особено приятелски настроен към нея след практическото упражнение по Воински изкуства преди няколко седмици, в което тя го беше научила на един номер, който можеше да се използва от по-слаби срещу по-силни магьосници.

Урокът продължи и тя съсредоточи усилията си върху изучаването на техниките за създаване на илюзии. Точно когато успя да създаде образ на плода пачи, във въздуха пред нея се появи нещо.

Това беше цвете с венчелистчета, направени от яркооранжеви есенни листа. Тя се пресегна и пръстите ѝ преминаха през странното растение. То се разпадна на хиляди искрици, които се понесоха в бърз танц, преди да изчезнат.

— Добра работа! — възкликна Тасия.

— Не бях аз. — Сония се обърна и видя Сено да ѝ се хили. На масата пред него лежеше оранжево листо.

Застаналият пред класа лорд Макин шумно прочисти гърлото си. Сония се обърна напред и видя, че учителят я гледа строго. Тя сви рамене, за да покаже, че не е виновна. Той погледна многозначително към плода пред нея.

Тя се концентрира и до плода се появи илюзорното му копие. То беше по-червено, отколкото трябва и обвивката му подозрително приличаше на жилите на листо. Сония въздъхна. Щеше да ѝ е полесно, ако в съзнанието ѝ нямаше толкова пресен спомен за есенни листа. Преодоля раздразнението си. Сено не беше възнамерявал да я обърка. Той просто се перчеше.

Но защо точно пред нея. Със сигурност не се стремеше да я впечатли.

Или се стремеше?

Тя не се поддаде на изкушението да се обърне и да види какво прави той. Сено беше приятно момче, общително, и не беше трудно да го харесаш — навярно тя беше единствената киралийка, която не въздишаше по него...

„Какви са тези мисли? — Тя се намръщи, осъзнавайки, че илюзията ѝ се е превърнала в безформено кълбо. — Дори и да не трябваше да се притеснявам от Акарин... Ами Дориен?“

В съзнанието ѝ се появи видение за сина на Ротан, застанал в пролетната гора зад сградата на Гилдията. Как се навежда, за да я целуне. Сония прогони спомена.

Не беше виждала Дориен повече от година. Винаги когато усетеше, че мисли за него, тя се опитваше да се съсредоточи върху нещо друго. Нямаше за какво да съжالياва — не и когато връзката между тях беше невъзможна, след като тя не можеше да напусне Гилдията, преди да се дипломира, а той живееше в селце, в подножието на планините и си идваше вкъщи само за няколко седмици годишно.

Тя въздъхна, съсредоточи се върху плода и започна да възстановява илюзията си.

Когато Лорлън наближи вратата на кабинета си, чу познат глас да го вика. Хвърли поглед назад и се усмихна, когато видя помощника си, който се приближаваше.

— Добър вечер, лорд Оусън.

Отключи магическата ключалка с усилие на волята си и вратата изщрака, отваряйки се. Лорлън пристъпи вътре и покани Оусън с жест, но когато помощникът погледна вътре, се поколеба, в първия момент върху лицето му се изписа изненада, а след това се намръщи. Лорлън проследи втренчения поглед на Оусън и видя човек с черна роба, който си почиваше в едно от удобните кресла в кабинета.

Акарин имаше навика да се появява в заключени стаи или на неочаквани места, но защо това ще кара Оусън да се мръщи? Лорлън погледна отново към помощника си. Изражението на младия магьосник вече беше почтително, не беше останала и следа от неодобрението, което Лорлън бе зърнал за миг.

„Досега не съм забелязвал Оусън да проявява неприязън към Акарин — помисли си Лорлън, докато крачеше към бюрото си. — Чудя се от кога ли таи това чувство“.

— Добър вечер, Върховни повелителю — каза той.

— Разпоредителю — отвърна Акарин. — Лорд Оусън.

— Върховни повелителю — кимна Оусън.

Лорлън седна зад бюрото си и погледна помощника си.

— Има ли нещо...?

— Да — отвърна Оусън. — Преди около половин час заварих един пратеник да чака пред вратата. Капитан Баран казва, че има да ви показва нещо интересно, ако сте свободен.

Нова жертва? Лорлън потисна едно потреперване.

— Тогава по-добре да видя какво е, освен ако Върховният повелител няма причина да ме задържи. — Той погледна към Акарин.

Между веждите на Върховния повелител се беше образувала дълбока гънка. „Изглежда искрено загрижен — помисли си Лорлън. — Много загрижен“.

— Не — каза Акарин. — Молбата на капитан Баран е много по-важна от нещата, които исках да обсъдим.

Последва момент на неловко мълчание, през който Оусън остана пред бюрото, а Акарин не помръдна от креслото си. Лорлън погледна първо единия, после другия, след което се изправи.

— Благодаря, Оусън. Би ли поръчал карета за мен?

— Да, Разпоредителю. — Младият магьосник кимна учтиво на Акарин и излезе от стаята. Лорлън погледна внимателно Върховния повелител, чудейки се дали е доловил неприязънта на Оусън.

„Какво се чудя? Разбира се, че Акарин знае“.

Но Върховният повелител не обърна никакво внимание на напускането на Оусън. Той все още беше намръщен, когато се изправи и последва Лорлън към вратата.

— Не очакваше ли това? — рискува да попита Лорлън, докато пристъпваше във фойето. Навън валеше дъжд, така че той се спря при вратата, за да изчака каретата.

Акарин присви очи.

— Не.

— Можеш да дойдеш с мен.

— По-добре ти се погрижи за това.

„Обзалагам се, че ще наблюдава“ — помисли си Лорлън, поглеждайки към пръстена на ръката си.

— Тогава лека нощ — позволи си да каже той.

Изречението на Акарин леко се смекчи.

— Лека нощ. Ще очаквам с нетърпение твоето мнение за тази работа.

Крайчето на устата му се повдигна нагоре, след което той се обърна и тръгна надолу по стълбите. Дъждовните капки съскаха при срещата си с невидимия щит около него.

Лорлън поклати глава, оценявайки малката шега на Акарин. Каретата излезе от конюшната и потегли по пътя към Университета. Спря пред стълбището, кочияшът скочи и отвори вратата. Лорлън бързо слезе по стълбите и се качи вътре.

Пътуването през града до Дома на стражата отне повече време от обикновено. Дъждовните облаци бяха затулили слънчевата светлина, но мокрият път отразяваше светлините на лампите от сградите. Малкото хора, които се мотаеха навън бързаха, загърнати с наметалата си и нахлупили качулки. Само някакво момче-куриер се спря и се вторачи в каретата, докато тя отминаваше.

Най-накрая спряха пред Дома на стражата. Лорлън се измъкна от каретата и се затътри към входа. Капитан Баран излезе да го посрещне.

— Извинявайте, че ви повиках в такава отвратителна вечер, Разпоредителю — каза капитанът, докато водеше Лорлън по коридора към кабинета си. — Мислех да отложя посланието си за утре, но това щеше да направи нещото, което искам да ви покажа, още по-неприятно за гледане.

Баран не се спря пред кабинета си, а се спусна в същата стая, в мазето, където беше отвел Лорлън по-рано. Когато влязоха в стаята, ги връхлетя силна воня на гнило. Лорлън видя със смайване, че нещо в човешка форма лежи под дебел чаршаф на една от масите.

Капитанът бързо извади от шкафа буркан и две парчета плат. Отвори буркана, сипа по малко от жълтата течност върху парцалите и подаде единия от тях на Лорлън.

— Притиснете това към носа си.

Лорлън така и направи, и позната остра миризма на билки надделя над вонята в стаята. Придържайки другия парцал към своето лице, Баран се приближи към масата.

— Извадили са този труп днес от реката — каза той приглушено.
— Мъжът е мъртъв от няколко дни.

Дръпна чаршафа, покриващ тялото. Показа се бледо лице. Очите на мъртвеца бяха покрити с парчета плат. След като се показа по-голямата част от тялото, Лорлън се насили да не обръща внимание на признаците на разложение и следите от ухапвания на риби. Вместо това съсредоточи вниманието си върху раната на сърцето и дългия прорез по врата на мъжа.

— Нова жертва.

— Не. — Баран погледна към Лорлън. — Бил е разпознат от двама свидетели. Това е убиецът.

Лорлън се вторачи в Баран, после — отново в трупа.

— Но той е бил убит по същия начин.

— Да. Може би за отмъщение. Погледнете тук. — Стражникът посочи лявата длан на трупа. Липсваше един от пръстите. — Носеше пръстен. Наложил се да отрежем пръста.

Баран покри отново тялото, после отиде при един покрит съд на близката пейка. Вдигна покривалото. Показа се зацапан сребърен обръч.

— Имало е камък, но той не е махнат. Намерихме късчета стъкло, забити в кожата и следи, показващи, че пръстенът е разбит. Смятаме, че камъкът е бил стъкло.

Лорлън се въздържа да не погледне към собствения си пръстен. Пръстенът на Акарин. „Значи подозрението ми относно пръстена на убиеца сигурно е вярно. Чудя се...“

Той се обърна и погледна покрития труп.

— Сигурен ли сте, че това е убиецът?

— Свидетелите бяха много уверени.

Лорлън се върна при тялото и вдигна покривалото върху ръката. С усилие допря два пръста върху кожата и насочи съзнанието си към трупа. Веднага почувства енергията вътре и изпита облекчение. Но нещо не беше наред. Цялата жизнена енергия беше съсредоточена върху кожата, а също така върху стомаха, белите дробове и раните. Всичко останало беше напълно опустошено.

„Разбира се — помисли си той. — Мъжът сигурно е плувал няколко дни в реката. Достатъчно време вътре да нахлуят дребни

микроорганизми. Още ден или два — и истинската причина за смъртта нямаше да може да се открие“.

Разпоредителят се отдръпна от масата.

— Видяхте ли достатъчно? — попита Баран.

— Да. — Лорлън избърса пръстите си в парцала, преди да го подаде на капитана. Задържа дъха си, докато не излязох в коридора и вратата не се хлопна зад тях.

— И сега какво? — попита Лорлън.

Баран въздъхна.

— Ще чакаме. Ако убийствата започнат отново, ще знаем със сигурност, че трябва да търсим шайка от убийци.

— Бих предпочел убийствата да спрат сега — отвърна Разпоредителят.

— Както и повечето имардинци — съгласи се Баран. — Но аз трябва да намеря и убиеца на убиеца.

Убиецът на убиеца. Още един черен магьосник. Може би Акарин? Лорлън погледна към вратата, от която току-що бяха излезли. Този труп беше доказателство, че в града има — или е имало — и други черни магьосници, освен Акарин. Дали градът беше пълен с тях? Тази мисъл не беше утешителна. Внезапно на Лорлън му се прииска да се върне в Гилдията, в безопасните ѝ стаи и да обмисли всичко на спокойствие.

Но Баран явно искаше да продължат да обсъждат новините. Лорлън потисна въздишката си и последва стражника в кабинета му.

ГЛАВА 4

СЛЕДВАЩАТА СЪПКА

Ротан седеше в любимото си кресло в единия край на Вечерната зала и наблюдаваше събратята си магьосници. Веднъж седмично членовете на Гилдията се събираха тук, за да разговарят и да обменят клюки. Някои оставаха по двойки или на малки групи, събрани заради приятелство или близки отношения с колеги от същата дисциплина. Други се събираха заради семейни връзки или общ Дом; въпреки че се очакваше магьосниците да се откажат от подобна лоялност при влизането си в Гилдията, те продължаваха да се доверяват предимно на хора, с които ги свързват традицията или политическите възгледи.

На другия край на залата седяха трима магьосници, които като че ли бяха заети с по-сериозен разговор. Лорд Болкан, носещ черната мантия на Повелител на воините, беше най-младият от тях. Лейди Винара, със зелената мантия на Повелителка на лечителите, беше строга жена на средна възраст. Белокосият лорд Сарин, Повелител на алхимиците, носеше лилавата си мантия.

Ротан се надяваше да успее да чуе разговора им. Тримата си говореха енергично вече повече от час. Винаги, когато Висшите магьосници обсъждаха нещо, тези тримата бяха най-гласовитите и най-влиятелни говорители. С директния подход на Болкан, съчувствието и проникателността на Винара и умереността на Сарин тримата покриваха голяма част от възможните гледни точки.

Но Ротан знаеше много добре, че не може да се приближи достатъчно близо, за да ги подслуша, без те да го забележат. Така че насочи вниманието си към по-близките си съседи. Веднага сърцето му подскочи, защото разпозна един от гласовете. Разпоредителят Лорлън... някъде отзад. Ротан затвори очи и се съсредоточи върху гласа.

— Разбирам, че много от алхимиците работят по дългосрочни проекти, които не са склонни да изоставят — каза Разпоредителят.

— Всички ще имат възможност да изкажат възраженията си против включването им в изграждането на новата Наблюдателница, но

те ще трябва да докажат, че закъснението ще навреди непоправимо на работата им.

— Но...

— Да?

Чу се въздишка.

— Просто не мога да разбера защо прахосваме времето на алхимиците за такава... такава щуротия. Метеорологични изследвания, само това ни е притрябвало! Не може ли Девин да си построи една колиба на хълма? Защо кула? — Магьосникът, който протестираше срещу проекта, беше лорд Пийкин, Деканът на алхимиците. — Не виждам никаква нужда и от включването на воители. Какво, да не би това съоръжение да е за военни или алхимични цели?

— И двете — каза Лорлън. — Върховният повелител реши, че ще е недалновидно да се строи подобно съоръжение, без да се обмисли отбранителния му потенциал. Каза също, че е малко вероятно строежът да бъде одобрен от краля, ако предназначението му е единствено за метеорологичните изследвания.

— Тогава кой ще проектира съоръжението?

— Това още не е решено.

Ротан се усмихна. Лорд Девин беше смятан за ексцентрик от години, но в последно време изследванията му върху метеорологичните процеси бяха спечелили уважение и бяха събудили интерес. Ала лорд Пийкин винаги се беше дразнил от ентузиазма и вманиачеността на Девин.

Темата за кулата се смени, когато в разговора се включи още един глас.

— Добър вечер, Разпоредителю, лорд Пийкин.

— Директор Джерик — каза Пийкин. — Чух, че Сония вече няма да има вечерни часове. Вярно ли е?

Когато чу името на Сония, Ротан веднага се напрегна. Джерик, като Директор на Университета, надзираваше всичко, свързано с обучението на учениците. Ротан щеше да научи от този разговор как напредва девойката.

— Така е — отвърна Джерик. — Вчера говорихме с Върховния повелител. Няколко от учителите й споделиха с мен, че тя изглежда уморена и лесно се разсейва. Акарин също е забелязал това и се съгласи да я освободи от вечерни занятия до края на годината.

— А предметите, които вече е започнала да изучава?

— Ще трябва да ги започне отново следващата година, но няма да се налага да повтаря взетите упражнения, освен ако не е наложително. Учителите ще вземат под внимание материала, който е минала до момента.

Гласовете станаха по-тихи. Ротан положи усилия да не се обърне и да хвърли поглед назад.

— Тя вече избрала ли си е специалност? — попита Пийкин. — Скоро ще трябва да съсредоточи усилията си върху една дисциплина, или няма да овладее изкусно нито една до дипломирането си.

— Акарин още не е решил — отвърна Лорлън.

— Акарин не е решил? — повтори Джерик. — Изборът е на Сония.

— Разбира се — съгласи се Лорлън след кратка пауза. — Имах предвид, че Акарин още не ми е подсказал коя специалност той предпочита да избере тя, така че предполагам още не е решил какво да я посъветва.

— Може би е по-добре да не ѝ влияе по никакъв начин — каза Пийкин. — Ето защо той... добра основа... преди...

Гласовете утихнаха. Ротан предположи, че магьосниците са се отдалечили, въздъхна и пресуши чашата си.

Значи сега Сония беше свободна вечер. Настроението му се помрачи при мисълта, че сега тя ще остава по-дълго в стаята си в седалището на Върховния повелител, близо до Акарин и до ужасните му занимания. Тогава си спомни, че по-рано тя винаги прекарваше свободното си време в Библиотеката на учениците. Несъмнено сега, когато беше свободна от вечерни занятия, щеше просто да отива там всяка вечер.

Почувствал леко облекчение, Ротан се изправи, подаде празната си чаша на един от сервитьорите и тръгна да търси Ялдан.

След като Иранд им отпусна кабинет, Денил и Тайенд постепенно го обзаведоха, докато накрая не доби вида на благородническа гостна стая. В допълнение към голямата маса, която в началото беше единствената мебел в стаята, се появиха още удобни кресла и кушетка, добре зареден с вино шкаф и маслени лампи за

четене. Лампите бяха и единственият източник на топлина, когато Денил го нямаше. През този ден обаче той беше създал магическо кълбо в нишата в стената, и топлината бързо прогони прииждащия от каменните стени хлад.

Когато Денил дойде в Библиотеката, Тайенд го нямаше. След като поговори с Иранд за около час, младият магьосник отиде в кабинета, за да чака приятеля си. Ровеше се в летописите на крайморските имения със слабата надежда да намери нещо, свързано с древната магия, когато Тайенд най-накрая се появи.

Ученият се спря напред стаята и се олюля — явно беше леко пийнал.

— Изглежда, добре си си прекарал — отбеляза Денил.

Тайенд въздъхна театрално.

— О, да. Виното беше добро. Музиката беше хубава. Имах възможност дори и да се възхитя на няколко доста добре изглеждащи акробати... Но се наложи да си тръгна, давайки си сметка, че мога да се измъкна само за няколко сладки часа от робския труд под ръководството на безмилостния и взискателен Посланик на Гилдията.

Денил скръсти ръце на гърдите си и се усмихна.

— О, да, робски труд. Ти нямаш и един ден почтена работа през целия си живот.

— Затова пък имам много дни непочтена работа — ухили се Тайенд. — Освен това свърших някои неща за нас на този прием. Там беше дем Марейн — мъжът, за когото се предполага, че е заговорник.

— Наистина ли? — Денил отпусна ръцете си. — Какво съвпадение!

— Не съвсем — сви рамене Тайенд. — Виждам го от време на време по приемите, но не сме разговаряли много, откакто се запознахме. Обаче този път реших да си побъбрим и да му намекна, че проявяваме интерес към неговите приеми.

Денил почувства тревога.

— Какво му каза?

Тайенд махна пренебрежително с ръка.

— Нищо конкретно. Просто отбелязах, че поканите му са престанали веднага щом съм ти станал помощник. Придадох си вид на предпазлив, но заинтересован.

— Не биваше... — Денил се намръщи. — Колко пъти си получавал подобни покани?

Ученият се изкикоти.

— Звучиш сякаш ревнуваш, Денил. Само по една-две годишно. Не бяха точно покани. Той просто намекваше, че все още съм добре дошъл на приемите му.

— И тези намеци престанаха, когато ти ми стана помощник?

— Очевидно смяташ Марейн за голяма заплаха.

Денил закри из стаята.

— Просто си му намекнал, че се досещаме с какво се занимават той и приятелите му. Ако Акарин е прав за тях, те ще приемат сериозно дори и най-лекия признак на опасност. И то много сериозно.

Тайенд се ококори.

— Аз просто... показах заинтересованост.

— Това сигурно е накарало Марейн да изпадне в паника. Вероятно в момента той обмисля какво да предприеме.

— Какво може да направи?

Денил въздъхна.

— Съмнявам се да остане да чака Гилдията да го арестува. Вероятно обмисля начините да ни затвори устата. Изнудване. Убийство.

— Убийство! Но... той сигурно е наясно, че не бих го доближил, ако смятах да го предам? Защото ако смятах да го направя, аз просто... бих го предал.

— За какво? Защото подозираш, че е заговорник? — възрази Денил. — Той ще очаква от нас да направим точно това, което планираме да направим — да се направим, че желаем да се присъединим към тях, докато всъщност искаме да проверим подозренията си. Ето защо Акарин предложи да му дадем нещо, с което да може да ни шантажира.

Тайенд седна и потърка челото си.

— Наистина ли мислиш, че може да се опита да ме убие? — Той изруга. — Просто видях удобна възможност и...

— Не. Ако е разумен, няма да рискува да те убива. — Денил се наведе над масата. — Ще научи колкото се може повече за нас, ще се опита да открие какво е ценно за нас. Нещо, което може да атакува, за да ни нарани. Семейство. Богатство. Честта ни.

— А онова за нас?

Денил поклати глава.

— Дори и да е чул слухове, не би разчитал на тях. Ще иска нещо, в което да е сигурен. Ако бяхме направили така, че да научи за малката ни тайна предварително, тогава бихме могли да разчитаме, че ще се хване на нея.

— Може би още не е късно?

Денил обмисли думите на учения.

— Може би, ако действаме бързо...

Блясъкът в очите на учения беше посърнал. Денил не беше сигурен какво му се иска да направи повече: да прегърне успокоително Тайенд или да му влее малко разум в главата. Чрез опита си да изучат магията самостоятелно, елийнските придворни бяха нарушили един от най-важните закони на Обединените земи. Наказанието за нарушаването на този закон беше, в зависимост от обстоятелствата, доживотна присъда или дори екзекуция. Заговорниците щяха да приемат всяка заплаха за разкриване много сериозно. От окаяния вид на лицето на Тайенд, Денил заключи, че дори и приятелят му да не беше осъзнавал заплахата до момента, вече я бе почувствал. Магьосникът въздъхна, прекоси стаята и положи длани върху раменете на Тайенд.

— Не се безпокой. Просто си задвижил нещата малко преждевременно. Да намерим Иранд и да му кажем, че трябва да се действа незабавно.

Тайенд кимна, изправи се и го последва през вратата.

Вече беше късно, когато Сония чу почукване по вратата. Въздъхна с облекчение. Прислужницата ѝ, Виола, беше закъсняла, а девойката копнееше за вечерната си чаша рака.

— Влез. — Без да вдига поглед, тя изпрати мислена команда към вратата да се отвори. Когато не чу прислужничката да влиза, девойката вдигна поглед и чувства как кръвта ѝ се смразява. На прага стоеше Акарин, като единствено бледото му лице се открояваше сред мрака на коридора. Той пристъпи в стаята и тя видя, че носи две големи, тежки книги. Обложката на едната беше зацапана и протрита.

Соня се изправи с разтуптяно сърце, неохотно се приближи към вратата, спря на няколко крачки от наставника си и се поклони.

— Дочете ли дневника? — попита Акарин.

— Да, Върховни повелителю.

— И какво е мнението ти?

Соня се поколеба.

— Той... той отговаря на много въпроси — изрече тя уклончиво.

— Какви например?

— Как лорд Корин се е научил да извайва камъка.

— Нещо друго?

„Че той е изучил черната магия“. Не ѝ се искаше да го произнася, но Акарин явно искаше някакво потвърждение на този факт. Какво ли щеше да направи, ако тя откажеше да говори на тази тема? Девојката беше твърде уморена, за да търси начини да се измъкне от подобен разговор.

— Той е използвал черна магия — изрече тя рязко. — Видял е, че това е погрешно. И се е спрял.

Крайчето на устата на Акарин се повдигна в нещо като полуусмивка.

— Наистина? Не мисля, че Гилдията ще е щастлива да научи това. Истинският Корин не е фигура, която магьосниците биха искали учениците да боготворят, въпреки че накрая той се е разкажал. — Върховният повелител вдигна книгите. — Това е много по-стар летопис. Донесох ти и оригинала, и копието. Оригиналът е в много лошо състояние, така че го отваряй само когато имаш нужда да провериш верността на копието.

— Защо ми давате тези книги?

Въпросът дойде от само себе си. Тя потрепна, когато осъзна каква дързост и подозрение има в гласа ѝ. Акарин се вторачи в нея и тя отмести поглед.

— Искаш да узнаеш истината — каза той. Това не беше въпрос. Магьосникът беше прав — тя искаше да узнае. Част от нея искаше да игнорира книгите — да откаже да ги чете, точно защото той настояваше тя да ги прочете. Но въпреки това Соня пристъпи напред и пое томовете от ръцете му. Тя не го погледна в очите, въпреки че знаеше, че Акарин я наблюдава внимателно.

— Също както и с дневника, никой не бива да научава за тези летописи — обясни той спокойно. — Не бива да допускаш да ги вижда, дори и прислужницата ти.

Девојката отстъпи назад и погледна по-старата книга. На корицата ѝ пишеше „Хроника на 235-та година“. Книгата беше отпреди повече от петстотин години! Впечатлена, Сония хвърли поглед към Акарин. Той кимна с разбиране и излезе от стаята. Стъпките му се отдалечиха по коридора, след което тя чу слабия звук от затварянето на вратата в стаята му.

Книгите бяха тежки. Сония затвори вратата с лек магически импулс, след което се върна зад бюрото си. Отмести встрани записките си и положи двете книги една до друга.

Отвори оригинала и внимателно прелисти първите страници.

Почеркът беше дребен и неразбираем на места. Разгърна и копието, и почувства странно вълнение при вида на елегантния почерк. Преписът беше направен от самия Акарин.

След като прочете няколко реда от оригинала, девојката ги сравни с копието и установи, че двата текста са абсолютно идентични. На местата, където в оригинала текстът беше изтрит, Акарин бе оставил бележки с предположения какво може да е имало там. Тя прелисти още няколко страници, отново свери текста, след това направи същото със страници от средата и от края на книгата. По всички личеше, че копието съвпада напълно с оригинала. Сония реши, че по-късно може да свери всяка страница и всяка дума.

Остави настрана оригинала, върна се към първата страница на копието и започна да чете.

Това беше всекидневна хроника за една Гилдия, много по-млада и по-малка от сегашната. След няколко страници девојката започна да изпитва нарастваща симпатия към летописеца, който откровено се възхищаваше от хората, за които пишеше. Гилдията, която той описваше, беше много различна от тази, която познаваше Сония. Магьосниците си бяха взимали чираци срещу парично заплащане или в замяна на оказване на помощ. После от един коментар на автора стана ясно какво представлява тази „помощ“ и Сония се ужаси.

Тези някогашни магьосници бяха увеличавали силата си, черпейки енергия от чираците си. Те бяха използвали черна магия.

Тя четеше пасажа отново и отново, но не можеше да има грешка. Магьосниците бяха наричали този вид магия „висша“.

Сония провери каква част от книгата е прочела и прецени, че е около една четвърт. Продължи да чете. Хрониката постепенно се фокусираше върху дейността на един своенравен чирак, Тагин. Младежът започнал да изучава висшата магия против волята на господаря си. Били разкрити злоупотреби. Тагин започнал да черпи сила от обикновените хора, което не се правело никога, освен във времена на крайна необходимост. Летописецът изказваше неодобрение и гняв, после тонът му неочаквано преминаваше в страх. Тагин използвал висшата магия, за да убие господаря си.

Ситуацията се влошавала все повече и повече. Когато магьосниците от Гилдията се опитали да го накажат, Тагин започнал да убива безразборно, за да събере сила, достатъчна, за да им се противопостави. До магьосниците достигнали доклади за касапница на мъже, жени и деца. Били унищожени цели села, само малцина оцелели, за да разкажат за зверствата на техния нападател.

На вратата се почука и Сония подскочи. Тя бързо затвори книгите, сложи ги до стената така, че обложките да не се виждат, и натрупа отгоре им няколко от учебниците си. Издърпа записките обратно пред себе си, за да изглежда, сякаш е учила.

Когато позволи на вратата да се отвори, в стаята се плъзна Такан с чашата й рака. Сония му благодари, но беше твърде разсеяна, за да попита къде е Виола. Когато Такан излезе, тя отпи няколко глътки, после върна летописите на масата и продължи да чете.

„Трудно е да се повярва, че някой човек може да е способен на такива актове на безсмислено насилие. Явно вчерашният опит Тагин да бъде подчинен го е довел до ярост. Според последните доклади е изклал всички в селата Тенкер и Форей. Той е извън всякакъв контрол и аз се боя за бъдещето на всички нас. Чудя се дали вече не се е насочил към нас вероятно това е подготовката му за тази последна битка“.

Сония се облегна в креслото си и поклати глава невярващо. Тя се върна на предишната страница и прочете отново последния запис. Петдесет и двама магьосници, черпили сила от своите чираци и от добитък, дарен от изплашените граждани, не успели да победят Тагин. Следващите няколко записа разказваха за привидно хаотични пътувания на Тагин из Киралия. После дойдоха думите, от които Сония се беше страхувала:

„Осъществиха се най-големите ми страхове. Днес Тагин уби лорд Герин, лорд Дирон, лорд Уинел и лейди Ела. Дали това ще свърши, когато всички магьосници бъдат убити, или той няма да бъде задоволен, докато не заличи всичко живо на света? Гледката от прозореца ми е страховита. Хиляди горини, енки^[1] и ребери гният по полетата, отдали силата си за защитата на Киралия. Твърде много са, за да бъдат изядени...“

Ситуацията продължавала да се влошава, докато не били избити повече от половината магьосници в Гилдията. Друга четвъртина изоставили цялата си собственост и избягали. Останалите полагали героични усилия да спасят запасите от книги и билки.

А ако това се случеше сега? Гилдията беше по-голяма, но всеки магьосник притежаваше само малка част от силата на отдавна загиналите им предшественици. Ако Акарин постъпеше като Тагин... Сония потрепери и продължи да чете. Следващият запис я изуми.

„Всичко свърши. Когато Алик ми разказа новините, не можах да повярвам, но преди час се изкачих по стълбището на Наблюдателницата и видях истината със собствените си очи. Вярно е. Тагин е мъртъв. Само той би могъл да извърши подобно опустошение в последните си мигове.

Лорд Еланд събра всички ни и ни прочете писмо, изпратено от Индира, сестрата на Тагин. Тя пишеше за

намерението си да го отрови. Можем само да предположим, че е успяла“.

По-нататък летописецът разказваше за бавното възстановяване на Киралия. Избягалите магьосници се върнали. Складовете и библиотеките били приведени в ред. В дълги записи се разказваше за овъзмездяването на загубите на обикновените хора. Явно беше, че Гилдията някога е била загрижена за тяхното благополучие.

„Всъщност старата Гилдия загина заедно с Тагин. Чух някой да казва, че сега се ражда новата Гилдия. Първата промяна стана тази сутрин, когато петима младежи се присъединиха към нас. Това са първите ни «ученици», чираци на всички, а не на един-единствен магьосник. Те няма да изучават висшата магия, докато не докажат, че са достойни за доверие. А ако лорд Карън постигне целта си, тази магия няма да бъде изучавана никога повече“.

Подкрепата за забрана на онова, което лорд Карън започнал да нарича „черна магия“, нараствала все повече и повече. Сония обърна страницата и намери последния запис, след който имаше само празни страници.

„Нямам дарбата да предсказвам, не претендирам и че знам достатъчно за хората и магията, за да предвидя бъдещето, но след като взехме решението си, ме обзе страх, че сачаканците могат да се изправят пак срещу нас след време и да заварят Гилдията неподготвена. Предложих да се остави тайно хранилище на знания, което да бъде отворено само ако Гилдията бъде заплашена от унищожение. Останалите се съгласиха, защото мнозина от тях таят в себе си същия страх.

Беше решено, че единствено Повелителят на войните ще знае за тайното оръжие. Той няма да е наясно какво представлява това оръжие и ще предава местоположението му на наследника си. Сега приключвам тези хроники. Утре ще започна да пиша нови. Искрено се надявам, че никой никога няма да отвори тази книга и да прочете тези думи“.

Под този последен запис имаше бележка:

„Седемдесет години по-късно лорд Корил, Повелител на войните, е загинал по време на учебно сражение на двайсет и осем годишна възраст. Най-вероятно не е успял да предаде знанието за тайното оръжие.“

Соня се вторачи в послеписа на Акарин. Лорд Корин беше открил сандък, пълен с книги. Дали това беше тайното хранилище на знания?

Тя въздъхна и затвори книгата. Колкото повече научаваше, толкова повече въпроси изникваха. Тя се изправи на крака и се олюля, осъзнавайки със закъснение, че е чела цели часове. Прозина се, покри книгите на Акарин със записките си, след което се преоблече и си легна. Заспа и засънува кошмари за могъщи безумни магьосници, опустошаващи села и добитък.

[1] енка — рогато домашно животно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

РАЗМИСЛИ

Въпреки че беше научил за убийство, носещо всички характерни белези на предишните случаи, Сери изчака да мине седмица от срещата му със Савара, преди да я уведоми, че е била права. Искаше да види колко дълго тя може да издържи доброволното си пленничество в наетата от нея стая. Когато Крадецът дочу, че жената е предложила бойни тренировки на един от „охранителите“ си, той вече знаеше, че търпението ѝ се изчерпва. А когато шпионинът си призна, че е изгубил всичките схватки, любопитството взе връх в Сери.

Той крачеше из стаята си в очакване на пристигането ѝ. Разследването му не беше разкрило кой знае какво. Собственикът на наетата от Савара стая каза, че се е нанесла няколко дни преди посещението ѝ при Сери. Само двама от продавачите на оръжие в града бяха разпознали ножа ѝ като сачакански. Прекупвачите на крадени вещи се бяха заклели, след подкупи и други начини на убеждаване, че никога не са продавали подобно оръжие. Сери се съмняваше, че някой в града може да му каже повече.

Разнесе се почукване на вратата и той се спря. Върна се зад бюрото си и прочисти гърлото си.

— Влез.

Савара влезе, сърдечно усмихната. „О, тя знае, че е красива, и как да използва това, за да постигне целите си“ — помисли си той. Лицето му остана безизразно.

— Серини — каза тя.

— Савара. Чух, че сте поспортували с един от моите хора.

Между веждите ѝ се появи лека гънка.

— Да, беше енергичен, но той имаше по-голяма нужда от тренировка, отколкото аз. — Тя направи кратка пауза. — Останалите може би щяха да са по-голямо предизвикателство.

Сери успя да сдържи усмивката си. Жената беше успяла да види повече от един шпионин — значи беше много наблюдателна.

— Късно е да го проверяваме — каза той, свивайки рамене. —
Вече им дадох друга задача.

Гънката между веждите ѝ се задълбочи.

— А какво става с роба? Не извърши ли убийство?

— „Роба“? — повтори Сери.

— Мъжът, който замени последния убиец.

„Интересно — помисли си Сери. — Роб на кого?“

— Той уби, точно както ти каза — потвърди младежът.

Очите ѝ проблеснаха триумфиращо.

— Значи ще приемеш помощта ми?

— Можеш ли да ни отведеш до него?

— Да — отговори тя без никакво колебание.

— Какво искаш в замяна?

Тя пристъпи към бюрото му.

— Да не казваш нищо за мен на господаря си.

По гърба му плъзна хлад.

— Моят господар?

— Онзи, който ти е наредил да убиваш всички тези хора — каза
тя меко.

Тя не би трябвало да знае за него. Тя не би трябвало дори да
знае, че Сери действа по чужди заповеди. Това променяше всичко.
Младежът скръсти ръце и я изгледа внимателно. Когато се зае да
разследва нейната полезност, без да се допита до онзи, който бе
организиран преследването на убийците, не мислеше, че поема
особено голям риск. Сега му се искаше да беше обмислил нещата по-
добре.

Тази жена знаеше твърде много. Налагаше се да изпрати най-
големия си майстор на ножа, за да се разправи с нея. Или самият той
да я убие. Веднага.

Въпреки разсъжденията си, Сери знаеше, че няма да го направи
„И не само защото тя ми е интересна — помисли си той. — Трябва да
науча откъде знае толкова много за поръчението ми. Ще изчакам, ще я
наблюдавам, и ще видя до какво ще доведе това“.

— Нали не си му разказвал за мен? — попита тя.

— Защо не искаш той да научава за теб?

Изражението ѝ стана мрачно.

— По две причини. Тези роби мислят, че ги преследва само един враг. Ще ми бъде по-лесно да ти помогна, ако не знаят, че съм тук. Освен това в моята страна има хора, които ще страдат, ако господарите на робите научат, че съм тук.

— И ти си мислиш, че тези роби ще научат за теб, ако моят „господар“ както го наричаш ти, узнае?

— Може би. А може би не. Предпочитам да не поемам този риск.

— Молиш ме за това едва сега. Може вече да съм казал на клиента си за теб.

— Каза ли му?

Той поклати глава. Тя се усмихна с явно облекчение.

— Така и очаквах — че няма да му кажеш, преди да разбереш дали мога да направя това, което казах, че ще направя. Е, имаме ли сделка, както се изразявате вие, Крадците?

Сери отвори чекмеджето на бюрото си и извади ножа ѝ. Чу как тя си пое дъх. Скъпоценните камъни върху ръкохватката блестяха на светлината на лампата. Младежът плъзна ножа по масата.

— Довечера ще проследиш този човек. Само това. Няма да го убиваш. Искам да съм сигурен, че е този, който казваш, че е. В замяна на това аз ще си държа устата затворена. Засега.

Савара се усмихна, очите ѝ проблеснаха от нетърпение.

— Дотогава ще почивам в стаята си.

Докато я наблюдаваше как плавно върви към вратата, Сери почувства как сърцебиенето му се ускорява. „Колко ли мъже са си губили ума по тази походка — или по тази усмивка? — запита се той. — Обзалагам се, че някои са загубили нещо повече от ума си. Но с мен няма да се случи същото. Ще я наблюдавам много внимателно“.

Сония затвори книгата, която се опитваше да чете, и огледа библиотеката. Беше ѝ твърде трудно да се концентрира. Мислите ѝ продължаваха да се връщат към Акарин и към летописите.

Беше минала седмица, откакто ѝ бе дал книгите, и още не се беше върнал да си ги вземе. Тя не можеше да намери спокойствие при мисълта за това какво лежи на бюрото в стаята ѝ, покрито с купчина записки. Нямахше да може да се отпусне, докато той не се върнеше.

От друга страна, тя се боеше да се изправи срещу Акарин отново. Боеше се от разговора, който щеше да последва. Щеше ли да ѝ донесе той още книги? Какво щяха да съдържат те? Засега ѝ беше показал само части от забравена история. Нямаше инструкции как да се използва черната магия. Тайният сандък, който летописецът беше заровил — вероятно същият сандък, който архитектът лорд Корин беше открил и заровил отново — сигурно съдържаше достатъчно информация за „тайното оръжие“ и за това как да се изучи черната магия. Как трябваше да постъпи тя, ако Акарин ѝ дадеше да чете една от тези книги?

Изучаването на черната магия беше нарушение на законите на Гилдията. Ако тя установеше, че чете инструкции за използването на черна магия, би трябвало незабавно да прекрати четенето.

— Виж, лорд Ларкин — чу се женски глас наблизо.

Сония се огледа и забеляза движение накрая на редицата с рафтове. Там беше застанало някакво момиче, полускрито зад един от прозорците на Ученическата библиотека.

— Учителят по архитектура? — попита друг момичешки глас. — Никога преди не съм го заглеждала, но виждам, че има доста приятна външност.

— И все още е неженен.

— От това, което съм чувала, не е много заинтересован от женитбата.

Последва кикот. Сония се надигна от креслото и разпозна първото момиче — тя беше една от петокурсничките.

— О, виж! Това е лорд Дарлън. Готин е!

Другата девойка възкликна одобрително.

— Жалко, че е женен!

— Аха — съгласи се първото момиче. — А какво мислиш за лорд Ворел?

— Ворел? Сигурно се шегуваш!

— Не си падаш по воини-здравеняци, а?

Сония предположи, че момичетата наблюдават магьосниците, насочващи се към Вечерната зала. Тя слушаше развеселена как двете обсъждат достойнствата на младите преподаватели.

— О, не... виж там... Този вече не бих го отказала!

— О, да! — съгласи се другата шепнешком. — Виж, спря се да говори с Директора Джерик.

— Но той е малко... студен.

— Сигурна съм, че мога да го поразгорещя!

Девойките се засмяха лукаво. Умълчаха се отново, после едната въздъхна замечтано.

— Толкова е красив. Жалко, че е твърде стар за нас.

— Не знам — отговори другата. — Не е чак толкова стар. Братовчедка ми е омъжена за много по-възрастен. Може да не му личи, но Върховният повелител е на не повече от трийсет и три — трийсет и четири.

Сония застина от изненада. Те говореха за Акарин.

Но разбира се, те не знаеха какво представлява той. Виждаха неженен мъж, който беше загадъчен, могъщ и...

— Библиотеката затваря!

Сония скочи на крака. Обърна се и видя лейди Тия, библиотечарката, която вървеше по пътеката между книжните рафтове. Когато минаваше покрай Сония, Тия се усмихна. Момичетата до прозореца въздъхнаха за последно и излязоха.

Сония събра книгите и бележките си. Вдигна ги, поколеба се и погледна отново към прозореца. Дали той беше все още там?

Тръгна към стъклото и погледна навън. Наистина, Акарин все още говореше с Джерик. Челото му беше смръщено. Въпреки че изражението му беше учтиво, то не издаваше с нищо мислите му.

„Как може тези момичета да го смятат за привлекателен?“ — зачуди се тя. Той беше строг и надменен. Не беше светлоок и сърдечен като Дориен, или дори сладникаво красив като лорд Фергън. Ако момичетата, които беше подслушала, не бяха постъпили в Гилдията, щяха да ги омъжат по най-изгодния за семействата им начин. Може би те продължаваха да търсят могъщи и влиятелни мъже по навик или заради обичаите. Сония се усмихна мрачно.

„Ако знаеха истината — помисли си тя, — изобщо нямаше да го смятат за толкова привлекателен“.

Към полунощ, три часа след като каретата се отдалечи от светлините на Капия, мракът стана гъст и непроницаем. Само слабата

светлина на фенерите на каретата осветяваше пътя им. Вторачен в тъмнината, Денил се чудеше как ли изглежда каретата на обитателите на невидимите извънградски къщи; вероятно като движеща се китка от светлинки, видима от мили наоколо.

Минаха едно възвишение и край пътя пред тях се появи светла точка. Когато я приближиха, Денил видя, че това е фенер, слабо осветяващ предната част на сграда. Каретата започна да намалява скорост.

— Пристигнахме — промърмори Денил.

Той чу как Тайенд се раздвижва в седалката си, за да погледне през прозореца. Докато ученият се прозяваше, каретата се приближи до сградата, разклати се и спря. На табелата на странноприемницата пишеше: „Речен отдих: легла, храна и напитки“.

Кочияшът си мърмореше под носа, докато слизаше да отвори вратата. Денил му подаде монета.

— Почакайте ни вътре — нареди той. — Ще продължим пътя си след около час.

Мъжът се поклони, след което почука на вратата. След малко в средата ѝ се отвори малко прозорче. Отвътре се разнесе хриптене.

— Какво мога да направя за вас, милорд? — попита приглушен глас.

— Искаме по напитка — отвърна Денил. — И да отдъхнем за един час.

Гласът не отговори нищо, но последва металическо дрънчене и вратата се отвори навътре. Дребният, сбръчкан човек на прага се поклони, след което ги въведе в голяма зала, пълна с маси и столове. Във въздуха се носеше тежката, сладникава миризма на бол. Денил се усмихна носталгично, спомняйки си за отдавнашното преследване на Сония. От доста време не беше опитвал бол.

— Казвам се Уренд. Какво желаете за пиене?

Денил въздъхна.

— Имате ли вино „Порени“?

Мъжът се изкикоти.

— Имате добър вкус. Но това може да се очаква от двама благородници като вас. Имам великолепна гостна за богати хора на горния етаж. Последвайте ме.

Кочияшът вече се беше настанил пред тезгяха с чаша бол пред себе си. Денил се зачуди дали е трябвало да дава на мъжа монета — не искаше да се окаже в преобърнатата карета по средата на пътя към дома на сестрата на Тайенд.

Последваха стопанина по тесните стълби нагоре, озоваха се в коридор и спряха пред една от вратите.

— Това е най-хубавата ми стая. Надявам се, че ще ви хареса.

Той побутна вратата и я отвори. Денил пристъпи бавно вътре и видя вехта мебелировка, втора врата и човек, седнал край нея.

— Добър вечер, Посланик. — Мъжът се изправи и се поклони изящно. — Аз съм Ройенд Марейн.

— За мен е чест — отвърна Денил. — Предполагам, вече се познавате с Тайенд Тремелин?

Мъжът кимна.

— Наистина. Поръчал съм вино. Искате ли?

— Ще пийнем по малко, благодаря — отговори Денил. — Ще потеглим отново на път след час.

Денил и Тайенд седнаха в две от креслата. Демът се разходи из стаята, огледа мебелировката и направи гримаса на отвращение, после погледна през прозорците. Беше доста висок за елийнец и с черна коса. Денил знаеше от Еренд, че майката на дем Марейн е киралийка. Демът беше на средна възраст, женен, баща на двама сина и много, много богат.

— Е, как ви се струва Елийн, Посланик?

— Тук ми харесва все повече и повече — отвърна Денил.

— А в началото не ви ли харесваше?

— Не че не ми харесваше, просто ми трябваше известно време, за да свикна с разликите. Някои от тях са интересни, други — странни.

Веждите на дема се повдигнаха.

— Кое при нас намирате за странно?

Денил се подсмихна.

— Елийнците винаги говорят откровенно, но невинаги се изразяват ясно.

Лицето на мъжа се изкриви от усмивка, която изчезна веднага щом на вратата се почука. Когато елийнецът тръгна да отвори, Денил махна с ръка и напрегна волята си. Вратата се отвори. Демът се спря, осъзнавайки, че Денил е използвал магия, и върху лицето му се

смениха изражения на копнеж и разочарование от несбъднати желаниа. След миг физиономията му отново стана безизразна, а през това време стопанинът влезе в стаята, носейки бутилка и три чаши. Докато той отваряше бутилката и наливаше виното, никой не каза нито дума. Когато човекът си тръгна, демът седна в креслото си и взе една от чашите.

— А кое в Елийн ви изглежда привлекателно?

— Имате отлично вино. — Денил вдигна чашата си и се усмихна. — Освен това сте свободомислещи и толерантни. Много неща, които тук изглеждат нормално, биха скандализирали обществото в Киралия.

Ройенд погледна към Тайенд.

— Сигурно сте забелязали подобни шокиращи и скандални неща, иначе не бихте ги броили сред разликите между нашите две страни.

— Нямаше да съм подходящ за Посланик, ако бях сляп за тези неща, какъвто мисли, че съм Елийнският кралски двор.

Демът се усмихна, но очите му останаха студени.

— Вие вече се проявихте като много по-добре информиран, отколкото съм очаквал. Това ме кара да се чудя дали сте толкова свободомислещ и толерантен, колкото сме ние? Или се придържате към консервативните възгледи на останалите киралийски магьосници?

— Аз не съм типичният киралийски магьосник. — Денил погледна към Тайенд. Ученият се усмихна накриво и поклати глава. — Въпреки че съм овладял уменията да се преструвам на такъв. Мисля, че ако себеподобните ми ме познаваха по-добре, изобщо нямаше да ме сметнат за подходящ представител на Гилдията.

— О — възкликна Тайенд тихо, — но дали ти си неподходящ за Гилдията, или Гилдията е неподходяща за теб?

Ройенд се изкикоти.

— И все пак са ви предложили да станете Посланик...

— Коего ме доведе тук — сви рамене Денил. — Често ми се е искало Гилдията да не беше създадена от толкова консервативна култура. Различните мнения водят до дискусии, които подпомагат взаимното разбиране. Напоследък имам още по-големи основания да ми се иска нещата да бяха различни. Тайенд има голям потенциал. Много е жалко, че не го е развил, само защото киралийците не толерират мъже с неговите наклонности. Има някои неща, на които

мога да го науча, без да нарушавам законите на Гилдията, но това е крайно недостатъчно, за да се разгърне таланта му.

Погледът на дема се напрегна.

— Учили ли сте го вече на нещо?

— Не — поклати глава Денил, — но съм склонен да заобиколя законите на Гилдията заради него. Веднъж убих човек, за да спася живота на Тайенд. Следващия път може да не съм наблизо, за да му помогна. Искане ми се да го науча на Лечителство, но ако го направя, ще прекрача границата и ще го поставя в дори още по-голяма опасност.

— От страна на Гилдията?

— Да.

Демът се усмихна.

— Само ако научат. Рисковано е, но не си ли струва?

Денил се намръщи.

— Не мога да поема подобен риск, без да съм се подготвил за най-лошото. Ако някога се разкрие, че Тайенд е изучавал магия, ще му се наложи да се крие от Гилдията. Няма да има към кого да се обърне, освен към семейството си и приятелите си в Библиотеката — а аз се боя, че те не могат да му помогнат кой знае колко.

— А вие?

— Няма нещо, от което Гилдията да се бои повече, отколкото от напълно обучен магьосник, който е станал отстъпник. Ако аз изчезна, те ще бъдат още по-решени да ни намерят и двамата. Ще трябва да остана в Капия и да направя каквото мога, за да помогна на Тайенд да не бъде заловен.

— Значи се нуждаете от чужда защита. Хора, които знаят как да скрият бегълци.

Денил кимна.

— А какво сте готови да дадете в замяна?

Денил присви очи, изучавайки мъжа.

— Не и нещо, което може да бъде използвано, за да нарани останалите. Дори и Гилдията. Познавам Тайенд. Не мога да съм сигурен в намеренията на останалите, преди да започна да им вярвам така, както вярвам на него.

Демът кимна бавно.

— Разбира се.

— Е — продължи Денил, — какво смятате, че ще струва защитата на Тайенд?

Дем Марейн вдигна бутилката и напълни чашата си.

— Не мога да кажа със сигурност. Това е интересен въпрос. Трябва да питам някои мои колеги.

— Разбира се — изрече Денил спокойно. Изправи се и погледна към мъжа. — Очаквам с нетърпение да чуя мнението им. Боя се, че сега трябва да тръгваме. Семейството на Тайенд ни очаква.

Демът се изправи и се поклони.

— Много ми беше приятно да си поговорим, Посланик Денил, Тайенд Тремелин. Надявам се, че ще имаме още много такива възможности в бъдеще.

Денил наклони учтиво глава. После прекара ръка над чашата на дема и с леко магическо усилие затопли виното. Марейн рязко си пое дъх. Магьосникът се усмихна, обърна се и тръгна към вратата. Тайенд го последва.

Когато излязоха в коридора, Денил погледна назад. Демът държеше чашата си с две ръце, потънал в размисъл.

ГЛАВА 6

ШПИОНИНЪТ

Както винаги, вратата на седалището на Върховния повелител се отвори при най-лекото докосване. Когато влезе вътре, Сония за своя изненада и облекчение установи, че я очаква единствено Такан. Той ѝ се поклони.

— Върховният повелител желае да разговаря с вас, милейди.

Облекчението ѝ се смени с тревога. Дали Акарин искаше да ѝ даде още една книга за четене? И дали това щеше да е някоя от книгите, от които тя се боеше — съдържащите информация за черната магия?

Сония си пое дълбок дъх.

— Тогава по-добре ме отведи при него.

— Последвайте ме — каза той. Обърна се и тръгна към дясното стълбище.

Сония почувства как сърцето ѝ прескача в един удар. Това стълбище водеше надолу, към подземния етаж, където Акарин практикуваше своята тайна, забранена магия. То водеше също, подобно и на лявото стълбище, към горния етаж, където бяха библиотеката и трапезарията.

Такан мина през една врата. Стълбищната площадка беше тъмна и Сония не можа да види в коя посока е тръгнал той, докато не създаде светещо кълбо.

Той се спускаше към подземната стая.

Тя се спря с разтуптяно сърце, наблюдавайки го как слиза надолу. Прислужникът застана пред вратата на стаята и погледна към нея.

— Той няма да ви нарани, милейди — увери я Такан. Отвори вратата и я покани с жест да влезе.

Сония се вторачи в него. От всички места в Гилдията — всъщност в целия град — точно това я плашеше най-много. Тя погледна нагоре към гостната. „Мога да избягам. Вратата на гостната не е далеч“.

— Влез, Сония.

Гласът беше на Акарин. Беше решителен и изпълнен със заплаха. Девойката си помисли за Ротан, за леля й Джона, чичо й Ранел и братовчедите й; тяхната безопасност зависеше от нейното сътрудничество. Застави се да тръгне напред.

Когато достигна вратата, Такан отстъпи встрани. Подземната стая изглеждаше по същия начин като предишните пъти, когато я беше виждала. Покрай лявата стена бяха разположени две стари, тежки маси. Върху по-близката от тях имаше фенер и черен вързоп с дрехи. До срещуположната стена имаше книжни рафтове и шкафове. Някои от тях изглеждаха поправени, което й напомни за погрома, направен от „убиеца“. В единия ъгъл имаше стар, очукан сандък. Дали това беше сандъкът, съдържащ книгите по черна магия?

— Добър вечер, Сония.

Акарин се беше облегал на една от масите, ръцете му бяха скръстени на гърдите. Девойката се поклони.

— Върховни по...

Тя примигна от изненада, когато осъзна, че панталонът и палтото му бяха обикновени, износени, даже протрити на места.

— Трябва да ти покажа нещо — рече той. — В града.

Тя машинално отстъпи ловко назад.

— Какво?

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш. Единственият начин да узнаеш истината е да я видиш със собствените си очи.

Тя прочете предизвикателство в очите му. Погледна протичките му дрехи и си спомни как го е виждала да носи подобни, целите в кръв.

— Не съм сигурна, че искам да узная вашата истина.

Едното крайче на устата му се повдигна нагоре.

— Ти се чудиш защо правя нещата, които правя, още от първия момент, когато научи за тях. Въпреки че няма да ти покажа как ги правя, мога да ти покажа защо ги правя. Някой трябва да знае истината, още някой, освен мен и Такан.

— Но защо аз?

— Ще разбереш с течение на времето. — Той протегна ръка назад и вдигна черния вързоп от масата. — Облечи това.

„Трябва да му откажа — помисли си тя. — Но ще ми позволи ли той?“. Девойката се вторачи във вързопа в ръцете му. „Освен това, ако

отида, може да науча нещо, което да използвам срещу него по-късно.

Ами ако ми покаже нещо забранено? Нещо, което да ме изхвърли от Гилдията?

Ако се стигне дотам, ще им кажа истината. Ще рискувам, с надеждата да спася и себе си, и Гилдията“.

Тя се насили да пристъпи напред и да вземе вързоп. Разгърна го и видя дълго черно наметало. Загърна се в него и завърза връзките му.

— Гледай цялата ти мантия да е покрита — инструктира я Акарин.

Той вдигна фенера и тръгна към стената. Част от нея се плъзна встрани и в стаята нахлу мразовитият въздух от подземните тунели.

„Разбира се“ — помисли си Сония. Тя си спомни нощите, които беше прекарала в изучаване на коридорите под сградата на Гилдията, докато Акарин не я намери и не ѝ нареди да престане. Беше проследила един от тунелите до тази стая. Шокът от това, че е достигнала на прага на тайните му владения, я беше накарал веднага да избяга и тя никога не се върна да изследва този коридор.

„Ако това, което Акарин казва, е истина, тунелът трябва да води до града“.

Върховният повелител влезе в коридора, обърна се и ѝ махна с ръка. Сония си пое дълбоко въздух и бавно го издиша. Прекрачи през отвора и последва наставника си в мрака.

Фитилът на фенера изсъска и лумна пламък. Тя се зачуди защо Акарин си прави труда да носи обикновен светлинен източник, но после осъзна, че след като той не носи мантия, значи е дегизиран като човек, който не е магьосник. А около такъв човек не се очаква да има светлинно кълбо.

„Ако за него е важно никой да не го разпознае, значи имам нещо, което мога да използвам срещу него тази вечер, ако се наложи“.

Както и очакваше, той не тръгна към Университета, а избра друга посока. Изминаха около двеста крачки, след което се спряха. Сония усети вибрирането на бариера, преграждаща пътя. Докато бариерата изчезваше, по повърхността ѝ затрепка слаба светлина. Акарин продължи напред, без да каже нито дума.

Той се спря още три пъти, за да премахне бариери. След като отминаха четвъртата от тях, магьосникът се обърна и я създаде отново. Сония погледна назад. Ако се беше осмелила да продължи да изследва

коридора след намирането на подземната стая на Акарин, тя щеше да се натъкне на тези бариери.

Коридорът зави леко вдясно. Появиха се странични разклонения. Акарин свърна в едно от тях без никакво колебание. На няколко пъти се наложи да заобикалят срутвания. Когато магьосникът се спря отново, пред тях имаше купчина камъни, напълно преградила пътя. Сония погледна въпросително Акарин.

Очите му проблеснаха под светлината на фенера. Той гледаше втрещено в преградата. Коридорът се изпълни с шум от влачене, камъните започнаха да се разместват, образувайки груби стъпала. На тавана се появи отвор. Акарин започна да се изкачва.

Сония го последва. На горното ниво имаше още един коридор. Фенерът освети груби стени, направени от дребни, некачествени тухли. Въздухът миришеше на влага и на нещо познато. Мястото и напомняше силно за...

Пътя на Крадците!

Бяха навлезли в тунелите под крада, използвани от престъпния свят. Акарин се обърна и погледна отново към стълбите. Камъните се върнаха обратно, блокирайки прохода. Магьосникът отново се обърна към коридора.

Мислите на Сония се изпълниха с въпроси. Знаеха ли Крадците, че Върховният повелител на Гилдията на магьосниците използва техните коридори, и че има тунели под Гилдията, свързани с техните? Тя знаеше, че Крадците охраняват владенията си грижливо, така че се съмняваше да са пропуснали да забележат Акарин. Дали в такъв случай беше получил разрешението им да използва пътя? Тя се замисли за дегизировката му. Може би беше получил разрешението им, използвайки фалшива самоличност.

След няколко стъпки от една ниша излезе слаб мъж и кимна на Акарин. Той премести поглед към Сония, явно изненадан от присъствието ѝ, но не каза нищо. Обърна се и тръгна пред тях по коридора.

Безмълвният им водач крачеше бързо, превеждайки ги през криволичето, сложен лабиринт от коридори. Миризмата ѝ се струваше все по-позната, но Сония все още не можеше да се досети за какво точно ѝ напомня. Тя не беше постоянна, но начинът, по който се

променяше, също ѝ беше познат. Едва когато Акарин се спря и удари по една врата, тя осъзна на какво ѝ мирише.

Това бяха копторите. Миризмата беше смесица от човешки и животински отпадъци, пот, смет, дим и бол. Сония се олюля, връхлетяна от спомени: за работещите заедно с нея леля и чичо, за промъкванията навън, за да се види със Сери и с бандата улични хлапета, които се мъкнеха заедно с него.

Тогава врата се отвори и тя се върна в настоящето.

На прага стоеше едър мъж с груба риза, опъната върху широките му гърди. Той кимна почтително на Акарин, после погледна към нея и се намръщи — явно лицето ѝ му беше познато, но не можеше да се сети откъде. След миг сви рамене и отстъпи встрани.

— Влизайте.

Сония последва Акарин в стая, обзаведена единствено с тесен шкаф. Стаята беше толкова малка, че тримата едвам се побираха в нея. В другия ѝ край имаше масивна врата. Сония усети вибрация откъм нея и осъзна, че тя е подсилена с магическа бариера. Кожата ѝ настръхна. Какво в копторите можеше да се нуждае от такава мощна защита?

Мъжът се обърна и огледа Акарин. От колебливите му и тревожни маниери Сония се досети, че той знае кой е посетителят му, или поне е наясно, че това е някой много важен и могъщ човек.

— Той е буден — избоботи мъжът, хвърляйки боязлив поглед към вратата.

— Благодаря, че го наглеждаше, Морен — каза Акарин безизразно.

— Никакъв проблем.

— Намерихте ли червен камък в него?

— Не. Претърсихме го добре. Нищо не намерихме.

Акарин се намръщи.

— Добре. Чакай тук. Това е Сония. Ще я изпратя при теб след малко.

Очите на Морен се вторачиха в нея.

— Онази Сония?

— Да, живата легенда — отговори Акарин сухо.

Морен ѝ се усмихна.

— За мен е чест да се запозная с вас, милейди.

— За мен е чест да се запозная с вас, Морен — отговори тя, толкова потресена, че за миг забрави тревогите си. Жива легенда?

Морен извади от джоба си ключ, пъкна го в ключалката и го завъртя. Отстъпи, освобождавайки пътя на Акарин. Сония примигна, когато усети магията около себе си. Акарин беше създал щит около тях двамата. Тя се взря над раменете му, изпълнена с любопитство. Вратата бавно се отвори навън.

Съседната стая също беше малка. Единственото ѝ обзавеждане бе каменна пейка. Върху пейката лежеше мъж с оковани ръце и крака.

При вида на Акарин очите му се изпълниха с ужас. Размърда се леко, сякаш се опитваше да се освободи. Сония го гледаше смаяно. Той беше млад, вероятно не много по-голям от нея. Лицето му беше широко, а кожата — нездраво кафява. Тънките му ръце бяха покрити с белези, а от единия му лакът до китката се точеше пресен прорез, около който имаше засъхнала кръв. Не изглеждаше способен да нарани когото и да било.

Акарин се приближи към мъжа и сложи ръка на челото му. Очите на пленника се разшириха. Сония потрепери, осъзнавайки, че Акарин чете мислите на мъжа.

Ръцете на Върховния повелител внезапно сграбчиха челюстите на пленника. Мъжът веднага затвори уста и започна да се дърпа. Акарин отвори устата му. Сония зърна проблясване на злато, после магьосникът хвърли нещо на пода.

Златен зъб. Сония отстъпи назад, отвратена, после подскочи, когато мъжът започна да се смее.

— Те фидяха тфоята жена — каза той със силен акцент, фъфлейки заради липсващия зъб. — Карико казва, че ще я фземе, след като те убие.

Акарин се усмихна и я погледна.

— Колко жалко, че нито аз, нито ти ще сме живи, за да видим как се опитва да направи това.

Той вдигна крак и го стовари върху зъба. За изненада на Сония зъбът изскърца под обувката. Когато магьосникът отмести крака си, се показа разчупена на две златна обвивка, заобиколена от ситни червени стърготини.

Сония гледаше намръщено остатъците от зъба, опитвайки се да проумее чутото. „Те видяха твоята жена“. Кой бяха „те“? Как можеха

да са я видели? Явно това имаше нещо общо със зъба. Защо биха сложили камъка вътре в зъба? Всъщност това явно не беше камък. Изглеждаше като стъкло. Докато подреждаше всичко в главата си, Сония си спомни как Акарин беше попитал Морен дали е намерил червен камък. Нашумелият напоследък убиец носеше пръстен с червен камък. А също и Лорлън.

Тя погледна към пленника. Сега той беше напълно отпуснат. Очите му бяха вторачени безстрашно към Акарин.

— Сония.

Тя погледна към Върховния повелител. Очите му бяха твърди и студени.

— Доведох те тук, за да намериш отговори на някои от въпросите си — каза той. — Знам, че няма да ми повярваш, ако не откриеш истината сама, така че реших да те науча на нещо, на което никога не съм възнамерявал да уча някого. Това е способност, с която твърде лесно може да се злоупотреби, но ако ти...

— Не! — Тя изпъна гръб. — Няма да се уча на...

— Нямам предвид черната магия! — Очите на Акарин проблеснаха. — Не бих те учил на нея, дори и ако искаше. Искам да те науча да четеш мисли.

— Но... — Сония бързо си пое дъх, осъзнавайки какво има предвид той. Акарин, единствен от магьосниците в Гилдията, беше способен да чете мислите на други хора, независимо от това дали те му позволяват или не. Тя самата беше изпитала уменията му да прониква в съзнанията на хората, когато той за пръв път откри, че тя, Лорлън и Ротан знаят, че практикува черна магия.

А сега той искаше да я научи да прави същото.

— Защо? — процеди тя.

— Както казах, искам да научиш истината сама. Ако ти я кажа, няма да ми повярваш. — Очите му се присвиха. — Не бих ти доверил тази тайна, ако не знаех, че притежаваш етичност и силно чувство за дълг. Въпреки това трябва да се закълнеш, че никога няма да използваш този метод за четене на мислите на човек против неговото желание, освен ако Киралия не е в голяма опасност и няма какво друго да направиш.

Сония преглътна, но погледът ѝ остана твърд.

— Очаквате от мен да ограничавам употребата на това умение, след като самият вие не го правите?

Очите му потъмняха, но устните му се извиха в безрадостна усмивка.

— Да. Ще се закълнеш ли, или да се връщаме в Гилдията?

Тя погледна към пленника. Явно идеята на Акарин беше тя да прочете мислите на мъжа. Върховният повелител не би направил такова нещо, ако онова, което тя щеше да види, можеше да го застраши. Но дали тя нямаше да види нещо, което да застраши самата нея?

Беше невъзможно нечийи мисли да лъжат. Да скриват истината, да, но това беше трудно, и ставаше напълно невъзможно при метода на Акарин за четенето на съзнания. Обаче ако Акарин беше направил така, че този мъж да повярва, че някои лъжи са истина, Сония пак можеше да бъде измамена.

Но ако тя си даваше сметка за това и проучеше внимателно нещата, които научеше...

Да знае как да чете мисли можеше да се окаже полезно умение. Дори тя да дадеше сега тази клетва, това нямаше да ѝ попречи да си ползва умението си в битката срещу Акарин. Киралия постоянно се намираще в голяма опасност, при положение че имаше черен магьосник в сърцето на магьосническата Гилдия.

Пленникът отново гледаше към нея.

— Искате да положи клетва, че никога няма да чета мисли, освен ако Киралия не е в опасност — каза тя. — Но в същото време искате да прочета неговите мисли. Той със сигурност не представлява заплаха за Киралия.

Акарин се усмихна. Изглеждаше доволен от въпроса ѝ.

— В момента не. Но доскоро беше. И твърденията му, че господарят му ще те пороби, след като ме убие, доказват, че има възможна бъдеща заплаха. Как можеш да разбереш дали господарят му не е способен на това, ако не прочетеш мислите му?

— По този начин може да се оправдае четенето на мислите на всеки, който отпрати заплаха.

Усмивката му се разшири.

— Ето защо настоявам да дадеш тази клетва. Няма да използваш това умение, освен ако няма друг изход. — Изражението му стана

сериозно. — Сега няма друг начин да ти покажа истината — не и без да се изложи на риск. Ще ми дадеш ли тази клетва?

Тя се поколеба, после кимна. Той скръсти ръце и зачака. Сония си пое дълбоко дъх.

— Заклевам се никога да не чета мислите на човек против желанието му, освен ако Киралия не е в опасност и няма друг начин да се избегне тази опасност.

Той кимна.

— Добре. Ако някога открия, че си нарушила тази клетва, ще те накарам да съжаляваш.

Той се обърна и погледна пленника. Мъжът ги наблюдаваше внимателно.

— А сега ще ме пуснете ли? — каза той умоляващо. — Знаете, че трябваше да направя това, което направих. Те ме накараха. Сега, когато камъкът го няма, те не могат да ме намерят. Аз няма...

— Мълчи!

Мъжът се сви при командата му, после изскимтя, когато Акарин се наведе над него.

— Сложи ръка на челото му.

Сония преодоля неохотата си и приклепна край пленника. Положи ръка върху челото му. Сърцето ѝ прескочи, когато Акарин положи ръката си върху нейната. Докосването му отначало беше студено, но бързо се затопли.

— Ще ти покажа как да четеш мислите му, но щом веднъж добиеш уменията, ще те оставя да продължиш сама.

Тя почувства присъствието му в периферията на съзнанието си. Затвори очи и си представи съзнанието си като стая, както я беше учил Ротан. Пристъпи към вратата, с намерението да я отвори, за да го посрещне, но после отскочи изненадано назад, когато Акарин се озова в стаята. Той махна с ръка към стената.

— Забрави за това. Забрави за всичко, на каквото са те учили. Визуализацията само ограничава мислите ти. Когато я използваш, можеш да разбереш само онова, което можеш да превърнеш в изображения.

Стаята около нея се разпадна. Същото се случи и с неговото изображение. Но усещането за присъствието му остана. Преди, когато той четеше мислите ѝ, това присъствие беше съвсем слабо. А сега

почувства неговата личност и мощта му — по-голяма от всичко познато ѝ досега.

— Последвай ме.

Присъствието му се понесе нанякъде. Тя го последва и почувства, че се доближава до трето съзнание. То излъчваше страх и тя усети съпротивата му.

— Той може да те спре само ако те усети. За да предотвратиш това, отхвърли настрана всичките си желания, освен простата цел да проникнеш в съзнанието му незабелязано. Ето така...

За нейна изненада присъствието на Акарин се промени. Вместо да напряга волята си срещу чуждото съзнание, то сякаш се предаде. Остана само съвсем плахо присъствие, неясно желание за реене сред чуждите мисли. В този момент присъствието отново се засили.

— Сега опитай ти.

В нея беше останало усещането от онова, което той беше направил. Изглеждаше ѝ лесно, но всеки път, когато се опитваше да му подражава, тя се натъкваше на съпротивата на съзнанието на пленника. Тогава почувства съзнанието на Акарин да се носи в нейното. Преди да успее да изпита тревога, тя усети нещо — някаква представа — в себе си. Вместо да се опитва да разделя желанията си и да се освободи от всичките, освен от едно, тя просто се концентрира върху това, което искаше.

Изведнъж тя вече знаеше как да се промъкне през съпротивата на пленника. След по-малко от един удар на сърцето тя се рееше из съзнанието му.

— Добре. Сега се придържай към това леко докосване. Наблюдавай мислите му. Когато видиш спомен, който искаш да проучиш, увеличи натиска върху съзнанието му. Това е по-трудно. Наблюдавай ме.

Мъжът мислеше за зъба, чудейки се дали господарят му е гледал, когато момичето се беше появило.

— Кой си ти? — попита Акарин.

— Тавака.

Сония внезапно осъзна, че до неотдавна мъжът е бил роб.

— Кой е господарят ти?

— Харикава. Могъщият ичани.

В съзнанието ѝ се появи лице, несъмнено сачаканско. Това лице беше жестоко, упорито и умно.

— Какви са ичаните?

— Могъщи магьосници.

— За какво са им робите?

— За магия.

В съзнанието на Сония проблесна размножен спомен, но след миг тя разбра, че това е безкрайно количество спомени за едно и също събитие: леката болка от плитък разрез, черпенето на сила...

Изведнъж тя осъзна, че ичаните използват черна магия, за да черпят сила от робите си, което ги правеше все по-силни.

— Стига! аз вече не съм роб! Харикава ме освободи.

— Покажи ми.

В съзнанието на Тавака проблесна спомен. Харикава седи в палатка. Той говори: казва, че ще освободи Тавака, ако той се съгласи да се нагърби с опасна мисия. Сония усети как Акарин поема контрол над спомена. Мисията е да се проникне в Киралия и да се открие дали думите на Карико са истина. Дали Гилдията е слаба? Отхвърлила ли е използването на великата магия? Много роби не са се завърнали. Ако Тавака изпълни задачата, ще бъде приет сред ичаните. Ако не успее, те ще го намерят.

Харикава отвори дървена кутия, украсена със злато и скъпоценни камъни. Извади някакво светло и твърдо късче и го хвърли във въздуха. То започна да се рее там, бавно разтапяйки се пред погледа на Тавака. Харикава посегна към колана си и извади сложно извита кама с украсена дръжка. Сония разпозна формата. Камата беше подобна на онази, която Акарин бе използвал срещу Такан навремето.

Харикава разряза дланта си и капна кръв върху топящото се кълбо. То се втвърди и се оцвети в червено. Той взе една от множеството тънки златни халки по пръстите си и я омота около камъка така, че да се вижда само тънка червена ивица. Сония разбра какво е предназначението на този камък. Всичко, което видеше и чуеше Тавака, както и всичките му мисли щяха да бъдат изпращани на господаря му.

Мъжът вдигна поглед и се вторачи в Тавака. Девојката долови ехо от страха и надеждите на роба. Господарят махна с кървящата си ръка и отново докосна ножа си. Споменът прекъсна внезапно.

— А сега опитай ти, Сония.

За момент тя се зачуди с какъв образ да тласне съзнанието на мъжа. Подчинявайки се на внезапен порив, изпрати образа на Акарин в черна мантия.

Тя не беше подготвена за омразата и страха, които изпълниха съзнанието на мъжа. Последваха картини от скорошна магическа битка. Акарин го беше открил, преди той да стане достатъчно силен. Харикава щеше да е разгневен и разочарован. Карико също. Появи се образът на няколко мъже и жени, насядали в кръг около лумтящ огън: спомен, който Танака не искаше тя да види. Той го скри бързо с умението на някой, обучаван специално да скрива спомени от чужди съзнания. Тя осъзна, че е забравила да поеме контрола върху образа.

— Опитай още веднъж. Трябва да сграбчиш спомена и да го запазиш.

Тя изпрати на Тавака спомен за кръга от непознати, такива, каквито си ги спомняше. „Лицата не са такива“ — помисли си той. В съзнанието му изплува образът на Харикава. Тя напрегна волята си, „сграбчи“ спомена му и блокира всичките му усилия да го скрие.

— Точно така. Сега узнай каквото искаш.

Тя проучваше лицата внимателно.

— Кой са тези ичани?

Последваха лица и имена, но едно се открие.

— Карико. Той иска да убие Акарин.

— Защо?

— Акарин уби брат му. Всеки роб, който се обърне срещу господаря си, трябва да бъде открит и наказан.

Сония едва не изгуби контрол над спомена. Акарин е бил роб!

Изглежда, Тавака долови изненадата й. Тя усети вълна на диво ликуване.

— Заради Акарин, заради това, че братът на Карико хвана Акарин и прочете мислите му, сега ние знаем, че Гилдията е слаба. Карико казва, че Гилдията вече не използва великата магия. Казва, че ще нападнем Киралия и лесно ще победим Гилдията. Това ще бъде чудесно отмъщение за всичко, което ни е направила Гилдията след войната.

Кръвта на Сония се смрази. Тази група от извънредно силни черни магьосници възнамеряваше да нападне Киралия!

— Кога ще се извърши инвазията? — попита внезапно Акарин.
В съзнанието на мъжа нахлуха съмнения.

— Не знам. Другите ги е страх от Гилдията. Робите не се връщат.
И аз няма да се върна... Не искам да умра!

Изведнъж в съзнанието на мъжа се появи малка бяла къща, заедно с чувството на ужасна вина. Пълна жена — майката на Тавака. Жилав мъж със загоряла кожа — баща му. Красиво момиче с големи очи — сестра му. Тялото на сестра му, след пристигането на Харикава...

Сония се нуждаеше от целия си контрол, за да се възпротиви на чувствата в съзнанието на мъжа. Тя беше чувала за жестоки нападения на главорези в копторите, беше виждала и последиците от такива нападения, докато живееше там. Семейството на Тавака беше избито заради него. Родителите му биха могли да имат още надарени с магически способности потомци. Сестра му също би могла да развие дарба. Господарят ичани не бе пожелал да отведе тримата със себе си, не е можел и да допусне потенциални източници на сила да попаднат в ръцете на враговете му и да бъдат използвани от тях.

Сония почувства и жалост, и гняв. Тавака бе имал ужасен живот. Но тя виждаше и амбициите му. Ако имаше възможност, той би се върнал в родината и би станал един от тези чудовищни ичани.

— Какво направи, откакто дойде в Имардин? — попита Акарин.

В съзнанието на Тавака се появиха спомени за бедна стая в странноприемница, после — препълнена пивница. Седеше на място, откъдето можеше бързо да докосва останалите и да търси магически потенциал. Нямаше смисъл да губи време в преследване на жертви, освен ако не са силни латентни магьосници. Ако беше изключително внимателен, щеше да стане достатъчно силен, че да може да победи Акарин. После щеше да се върне в Сачака, да помогне на Кариико да събере ичаните, и всичките заедно щяха да нападнат Киралия.

Избра си жертва и я последва. Извади ножа си, подарък от Харикава, и...

— Достатъчно, Сония.

Тя почувства как ръката на Акарин натиска нейната. Когато повдигна длан от челото на Тавака, контактът ѝ със съзнанието на мъжа веднага прекъсна. Тя погледна намръщено към Акарин, усещайки как подозренията ѝ отново се надигат.

— Защо направих това ли? — усмихна се той мрачно. — Щеше да научиш нещо, което не искаш да научаваш.

Той се изправи и погледна надолу към Тавака. Мъжът дишаше учестено.

— А сега ни остави насаме, Сония.

Тя се вторачи в Акарин. Не беше трудно да се досети какво възнамерява да направи той. Искаше да протестира, макар и да знаеше, че не би го спряла, дори и да можеше. Да се пусне Тавака щеше да е все едно да се освободи убиец. Той щеше да продължи да убива киралийци. С черна магия.

Сония се насили да се обърне, да отвори вратата и да излезе от стаята. Вратата се затвори зад гърба ѝ. Морен погледна към нея и изражението му омекна. Подаде ѝ халба.

Тя разпозна сладникавата миризма на бол, взе халбата и отпи няколко глътки. По тялото ѝ започна да се разлива топлина. Когато допи питието, девойката върна халбата на Морен.

— По-добре ли си?

Тя кимна.

Вратата зад гърба ѝ се отвори. Тя се обърна и видя Акарин. Двамата се гледаха безмълвно. Тя си мислеше за нещата, които са се разкрили пред нея. Ичаните. Плановете им да нападнат Киралия. Това, че той е бил роб... Всичко беше твърде сложно, за да е измама. Акарин не би могъл да измисли всичко това.

— Имаш много неща, които да обмислиш — каза той меко. — Хайде. Да се връщаме в Гилдията. — Той се обърна към крадеца. — Благодаря, Морен. Постъпете с него както обикновено.

— Да, милорд. Открихте ли нещо полезно?

— Може би. — Той се обърна отново към Сония. — Ще видим.

— Май започнаха да пристигат по-често, а? — попита Морен.

Сония долови леко колебание в Акарин.

— Да, но и твоят работодател започна да ги намира по-бързо. Ще му предадеш благодарностите ми, нали?

— Да — кимна мъжът и подаде на Акарин фенера.

Магьосникът отвори вратата и излезе навън. Когато тръгна по коридора, Сония го последва, премисляйки отново и отново всичко, което беше научила.

ГЛАВА 7

РАЗКАЗЪТ НА АКАРИН

В коридора отекна звукът от удар на метал в метал, последван от вик на болка. Сери се спря и погледна разтревожено Гол. Едрият мъж се намръщи.

Сери обърна рязко глава към пътя отпред. Гол извади дългия си, зловещо изглеждащ нож от колана си и се забърза напред. Достигна до вратата и погледна в стаята. Смръщеното му лице се изглади.

Той погледна към Сери и се ухили. Облекчен, и сега повече любопитен, отколкото загрижен, Сери тръгна към врата и погледна вътре.

Там бяха застинали две фигури, едната от които беше несръчно наведена, с нож, опрян в гърлото ѝ. Сери разпозна в губещия Крин, убиец и умел боец, когото обикновено наемаше за по-важните задачи. Очите на Крин примигваха срещу Сери. Изражението му се промени от изненада към смущение.

— Предаваш ли се? — попита Савара.

— Да — отговори Крин с напрегнат глас.

Савара дръпна ножа си и отстъпи плавно. Крин се изправи и я погледна боязливо. Той беше поне с една глава по-висок от нея, както забеляза Сери развеселено.

— Отново ли се упражняваш с моите хора, Савара?

Тя се усмихна лукаво.

— Само когато ме поканят, Серини.

Сери я гледаше изпитателно. А ако самият той...? Имаше известен риск, разбира се, но риск винаги има. Той хвърли поглед към Крин, който отстъпваше към вратата.

— Давай, Крин. Затвори вратата след себе си.

Убиецът побърза да излезе. Когато вратата се затвори, Сери пристъпи към Савара.

— Тогава те каня да се пробваш с мен.

Той чу как Гол си поема дъх.

— Приемам. — Усмивката на Савара се разшири.

Сери извади чифт ками от палтото си. За дръжките им бяха закачени кожени примки, за да се избегне изплъзването им от пръстите му, а и за да може да сграбчва и да дърпа противника. Когато той плъзна китки в примките, веждите ѝ се повдигнаха.

— Двата едва ли дават преимущество пред единия — отбеляза тя.

— Наясно съм — отвърна Сери, докато се приближаваше към нея.

— Но ти изглеждаш като човек, който знае какво прави — рече тя замислено. — Предполагам, че това подплашва обикновените хулигани.

— Точно така.

Тя направи няколко крачки вляво, леко скъсявайки дистанцията.

— Аз не съм обикновен хулиган, Серини.

— Знам. Виждам.

Той се усмихна. Ако причината тя да предложи помощта си беше, за да се опита да спечели доверието му, докато се появи шанс да го убие, той вероятно ѝ предоставяше идеалната възможност. Тя обаче нямаше да се измъкне жива. Гол щеше да се погрижи за това.

Тя се стрелна към него. Сери отскочи извън обсега ѝ, после пристъпи напред и замахна към рамото ѝ. Тя се отмести.

Продължиха да действат по този начин през следващите няколко минути, като всеки проверяваше рефлексите и обсега на другия. После скъсиха дистанцията и той блокира няколко бързи атаки, като опитваше да контраатакува. Никой не успяваше да пробие защитата на другия. Отстъпиха един от друг, и двамата дишайки тежко.

— Какво стана с роба? — попита тя.

— Мъртъв е.

Той се вгледа внимателно в лицето ѝ. Тя не беше изненадана, само леко раздразнена.

— Той ли го направи?

— Разбира се.

— Бих могла да го направя и аз.

Сери се намръщи. Тя звучеше толкова уверено. Твърде уверено.

Савара се стрелна напред, острието ѝ проблесна на светлината на фенера. Сери отблъсна ръката ѝ от челото си. Последва бърза и

безумна маневра и той се усмихна триумфално, след като успя да блокира дясната ѝ ръка и да плъзне ножа си под лявата ѝ подмишница.

Савара застина, също усмихната.

— Предаваш ли се? — попита тя.

Сери почувства допряно в корема си острие. Погледна надолу и видя втори нож в лявата ѝ ръка. Другата все още стискаше първия нож. Той се усмихна, след това притисна ножа си още по-силно към подмишницата ѝ.

— Тук има вена, която стига право до сърцето. Ако я срежа, кръвта така ще бликне, че няма да живееш достатъчно дълго дори да изругаеш.

Той забеляза със задоволство как очите ѝ се опулиха и усмивката ѝ изчезна.

— Тогава равенство?

Двамата стояха много близо. Тя ухаеше прекрасно — смес от прясна пот и нещо пикантно. Очите ѝ проблясваха развеселено, но устата ѝ беше плътно стисната.

— Равенство — съгласи се Сери. Той отстъпи назад и настрани по такъв начин, че първо нейния нож да се отдалечи от корема му, след което сам издърпа своя от подмишницата ѝ. Сърцето му биеше бясно. Усещането не беше неприятно.

— Знаеш ли, че тези роби са магьосници? — попита той.

— Да.

— И как смяташ да ги убиваш?

— Имам си мои начини.

Сери се усмихна мрачно.

— Ако кажа на клиента си, че нямам нужда от него, за да се справя с убийците, той ще ми зададе някои неудобни въпроси. Например кой ще ги убива вместо него.

— Ако не научи, че си открил нов роб, няма нужда да знае кой го е убил.

— Но той научава за това и без мен. Стражата му казва за убийствата. Ако спрат да намират жертви, без той да е убил убицеца, клиентът ми ще се запита каква е причината.

Тя сви рамене.

— Това не е проблем. Те вече не пращат робите един по един. Мога да убивам само някои от тях, и той няма да забележи.

Това беше новина. Лоша новина.

— Кои са „те“?

Веждите ѝ се повдигнаха.

— Той не ти ли е казал?

Сери се усмихна, докато се ругаеше наум, че е издал неосведомеността си.

— Може и да ми е казал, може и да не ми е казал — отвърна той. Искам да чуя какво ще кажеш ти.

Тя се намръщи.

— Те са ичаните. Изгнаници. Кралят на Сачака изпраща онези, които изпаднат в немилост, в пустошта.

— Защо изпращат убийците си тук?

— Надяват се да си възвърнат могъществото и положението, като победят стария враг на Сачака, Гилдията.

Това също беше новина. Сери измъкна китките си от примките на ножовете. „Вероятно няма за какво да се безпокоя — помисли си той. — Убиваме всички тези «роби» доста лесно“.

— Ще ми позволиш ли да убия някои от тези роби? — попита тя.

— Защо трябва да ме питаш? Ако можеш да ги намираш и да ги убиваш, тогава нямаш нужда да работиш с мен.

— Да, но ако бях постъпила така, можеше погрешка да ме вземеш за една от тях.

Сери се усмихна.

— Това щеше да е жа...

Прекъсна го почукване по врата. Той погледна очаквателно към Гол. Едрият мъж отиде да отвори. Човекът, който влезе, беше още по-едър, и погледът му се местеше неуверено от Гол към Сери и към Савара.

— Морен — намръщи се Сери. Мъжът беше изпратил обичайното лаконично съобщение късно снощи, за да потвърди, че се е отървал от тялото на убиеца. Не би трябвало да посещава Сери лично, освен ако не се е случило нещо важно.

— Серини — каза Морен. Той погледна отново напрегнато към Савара.

Сери се обърна към сачаканката.

— Благодаря за тренировката — каза той.

Тя кимна.

— И аз ти благодаря, Серини. Ще те уведомя, когато открия следващия. Ще бъде скоро.

Сери я съпроводи с поглед. Когато вратата се затвори, той се обърна към Морен.

— Какво има?

Едрият мъж се намръщи.

— Може би не е важно, но си помислих, че ще искаш да знаеш. Той не уби убиеца незабавно. Върза го, след което си тръгна. После се върна пак и водеше някого със себе си.

— Кого?

— Момичето от копторите, което се присъедини към Гилдията.

Сери се вторачи в мъжа.

— Сония?

— Да.

Сери почувства как го изпълва неочаквано чувство на вина. Спомни си за начина, по който Савара беше накарала сърцето му да се разтупти. Как можа да допусне да се възхищава на някаква непозната жена, на която вероятно не можеше да се довери, при положение че все още обичаше Сония? Но Сония беше недостъпна за него. И никога нямаше да го обикне. Не и по начина, по който той я обичаше. Защо да не помисли за друга?

В този момент той най-накрая осъзна какво точно е казал Морен и започна да се разхожда из стаята. Сония е била взета да види убиеца. Тя е била заведена при опасен човек. Въпреки че Сери знаеше, че тя вероятно е била в безопасност в присъствието на Акарин, той почувства гняв. Не искаше тя да се замесва в тази история.

Но не беше ли тя наясно от самото начало за тайната битка, водена в най-мрачните кътчета на Имардин? Дали не беше приела с готовност да се включи в сражението?

Сери трябваше да научи истината. Той се обърна рязко и закричи към вратата.

— Гол, изпрати съобщение на Върховния повелител. Трябва да поговорим.

Лорлън влезе във Вечерната зала на Университета и се спря, когато видя Акарин да минава през огромната врата.

— Лорлън — каза Акарин, — зает ли си?
— Аз винаги съм зает — отговори Лорлън.
Устата на Акарин се изкриви в усмивка.
— Това ще отнеме само няколко минутки.
— Много добре.

Акарин направи жест с ръка към кабинета на Разпоредителя. „Значи е нещо лично“ — помисли си Лорлън. Той излезе от залата обратно в коридора, но когато бяха само на няколко крачки от кабинета му, един глас извика:

— Върховни повелителю!

Един алхимик стоеше точно пред вратата на класната стая по-нататък по коридора.

Акарин се спря.

— Да, лорд Халвин?

Учителят се забърза към тях.

— Сония не дойде на занятия тази сутрин. Да не е болна?

Лорлън забеляза как по лицето на Акарин пробяга загриженост, но не можеше да определи дали Върховният повелител се тревожи заради състоянието на Сония, или защото тя не беше там, където би трябвало да бъде.

— Прислужницата ѝ не ми е съобщавала за някаква болест — отговори Акарин.

— Сигурен съм, че тя си има основателна причина да отсъства. Просто ми се стори необичайно. Обикновено е толкова прилежна.

Халвин погледна към класната стая, от която беше излязъл. — По-добре да се връщам, преди да са се превърнали в диви зверове.

— Благодаря, че ме информирахте — каза Акарин.

Халвин кимна и се забърза към стаята. Акарин се обърна към Лорлън.

— Другата работа може да почака. Първо трябва да видя какво става с моята избраница.

Докато гледаше как Върховният повелител се отдалечава, Лорлън се опитваше да потисне лошото си предчувствие. Ако Сония беше болна, прислужницата ѝ със сигурност щеше да каже на Акарин. Следователно девойката не беше дошла нарочно на занятия. Защо? Кръвта на Разпоредителя се смрази. Дали тя и Ротан не бяха решили да

се изправят срещу Акарин? Със сигурност биха му казали предварително, ако решаха да направят нещо такова.

Дали?

Когато се върна във фоайето, той погледна нагоре по стълбите. Ако бяха планираха нещо, щяха да липсват и двамата. Трябваше просто да провери класната стая на Ротан.

Лорлън тръгна бързо към стълбите.

Обедното слънце проблясваше през дърветата, милвайки яркозелените им млади листа. Топлината му все още се излъчваше от голямата скална издатина, върху която Сония седеше, и от камъка, на който беше облегла гърба си.

В далечината удари гонг. Сега учениците щяха да се забързат, за да се насладят на ранната есен. Време ѝ беше да се връща, и да се престори, че отсъствието ѝ е било заради главоболие или заради някоя друга болест.

Но тя не можеше да се насили да помръдне.

Беше се изкачила до извора рано сутринта, надявайки се, че разходката ще ѝ прочисти мислите. Но не стана така. Всичко, което беше научила, продължаваше да я терзае, в главата ѝ беше пълна бъркотия. Може би беше така, защото изобщо не беше спала. Беше твърде уморена, за да може да съобразява и за да е способна да се върне в клас и да се прави, че нищо не е станало.

Но бяха станали много неща. „Трябва ми време, за да обмисля всичко, което научих — помисли си тя. — Трябва да подредя нещата в главата си, преди да се срещна отново с Акарин“.

Тя затвори очи и приложи върху себе си малко целителна сила, за да прогони изтощението.

„Какво всъщност научих?“

Гилдията и цяла Киралия бяха заплашени от нападение от страна на сачаканските черни магьосници.

Защо Акарин не беше казал на никого? Щом като Гилдията беше изправена пред заплахата от нашествие, тя трябваше да е подготвена. Не би могла да се защити, ако не знае за заплахата.

Наистина, ако Акарин им кажеше, това би означавало да си признае, че е изучавал черна магия. Дали причината за мълчанието му

беше толкова проста и егоистична? Може би имаше и други основания? Тя все още не знаеше как се е научил да използва черната магия. Тавака вярваше, че само ичаните владеят това изкуство. Те го бяха обучили на черна магия единствено, за да може да убие Акарин.

Освен това Акарин е бил роб.

Беше ѝ невъзможно да си представи надменния, горд, могъщ Върховен повелител като роб.

Но той е бил такъв, това беше сигурно. Успял е да избяга по някакъв начин и се е върнал в Киралия. Станал е Върховен повелител. А сега тайно и всеотдайно удържаше ичаните надалеч, като избиваше шпионите им.

Той не беше такъв, за какъвто го беше смятала.

Възможно беше даже да е добър човек.

Тя се намръщи. „Да не се увличам. Той все пак е изучил по някакъв начин черната магия, а и аз все още съм заложничка“.

Но как би победил тези шпиони без помощта на черната магия? И ако имаше основателна причина да се пази тайна, Акарин не е имал друг избор, освен да се увери, че тя, Ротан и Лорлън ще си държат езиците зад зъбите.

— Сония.

Тя подскочи, после се обърна към гласа. Акарин беше застанал в сянката на голямо дърво, ръцете му бяха скръстени. Сония бързо скочи на крака и се поклони.

— Върховни повелителю.

Той постоя за кратко, изучавайки я, после отпусна ръце и тръгна към нея. Когато се изкачи на скалната издатина, погледът му се плъзна към камъка, на който тя се беше облегла. Акарин се наведе и проучи повърхността му внимателно. Девойката чу стърженето на камък в камък и примигна изненадано, когато част от камъка се плъзна встрани, а отдолу се показа дупка с неправилна форма.

— О, още е тук! — каза той тихо. Остави долу парчето камък, което беше извадил, бръкна в дупката и извади отвътре малка, очукана дървена кутия. В капака ѝ бяха пробити няколко дупки, подредени в сложна шарка. Акарин отвори капака и обърна кутията към нея, така че тя да може да види съдържанието ѝ.

Вътре имаше комплект пулове, всеки от които с големината на дупките в капака.

— Двамата с Лорлън идвахме тук, когато бягахме от часовете на лорд Марген. — Той извади един от пуловете и го огледа.

Сония примигна изненадано.

— Лорд Марген? Наставникът на Ротан?

— Да. Той беше строг преподавател. Викахме му Чудовището. Ротан пое часовете му в годината, в която се дипломирах.

Беше й още по-трудно да си представи Акарин като ученик, отколкото като магьосник. Тя знаеше, че той е само няколко години по-голям от Денил, но Денил изглеждаше доста по-млад. „Не че Акарин изглежда по-възрастен — помисли си тя, — просто държанието и постът му създават впечатлението за голям жизнен опит“.

Акарин прибра пуловете, затвори кутията и я върна в скривалището. Седна и облегна гръб на камъка. Сония почувства странно неудобство. Гордият, страшен Върховен повелител, който беше поел наставничеството над нея, за да предотврати разгласяването на престъпленията му, беше изчезнал. Тя не беше сигурна как да реагира. Акарин седеше на няколко крачки от нея и се вглеждаше в извора — сякаш искаше да провери дали всичко си е същото, каквото го помни.

— Когато потеглих на път, не бях много по-голям от теб — каза той. — Бях на двацет, и бях избрал за специалност Воинските изкуства, защото жадувах предизвикателства и силни усещания. Но тук, в Гилдията, не можех да намеря приключения. Трябваше да се измъкна поне за малко. Така че под претекст, че ще пиша книга за древната магия, тръгнах на пътешествие по света.

Сония го гледеше смаяно. Той беше вторачен в далечината, сякаш се вглеждаше в далечното си минало. Като че ли възнамеряваше да й разкаже историята си.

— По време на проучванията си открих някои странни свидетелства за древната магия, които ме заинтригуваха. Те ме отведоха в Сачака. — Акарин поклати глава. — Ако се бях придържал към главните пътища, щях да остана в безопасност. Случаен киралийски търговец посещава Сачака в търсене на екзотични стоки. Техният крал веднъж на всеки няколко години изпраща тук дипломати, съпроводени от магьосници. Но Сачака е голяма и потайна страна. Гилдията знае, че там има магьосници, но не е много наясно какви точно са те.

Навлязох в страната откъм Елийн. Право в пустошта. След едномесечно бродене там срещнах един от ичаните. Видях шатра и животни, и реших да се представя на този богат и знатен пътешественик. Той ме посрещна топло и се представи като Дакова. Усетих, че е магьосник, и бях заинтригуван. Той посочи мантията ми и попита дали съм от Гилдията. Аз потвърдих.

Акарин помълча малко.

— Мислех, че като един от най-силните магьосници в Гилдията, съм способен да се защита срещу всякакви заплахи. Сачаканците, които бях срещал до момента, бяха бедни фермери, които се страхуваха от посетителите. Трябваше да приема това като предупреждение. Когато Дакова ме нападна, бях изненадан. Попитах го дали съм го обидил с нещо, но той не отговори. Дарите му бяха извънредно силни и едва когато силите ми бяха към края си, осъзнах, че ще загубя. Казах му, че ако не се върна в Гилдията, ще започнат да ме търсят по-силни магьосници. Това навярно го разтревожи и той спря атаките. Бях толкова изтощен, че едвам стоях на краката си и мисля, че поради тази причина той успя да прочете мислите ми толкова успешно. За няколко дни си мислех, че съм предал Гилдията. Но по-късно, когато говорих с робите на Дакова, научих, че ичаните са способни да преодоляват бариерите на съзнанието по всяко време.

Когато той млъкна, Сония затаи дъх. Щеше ли той да ѝ разкаже как е бил роб? Чувстваше се уплашена, но и изпълнена с очакване.

Акарин гледаше към вира под тях.

— Когато прочете мислите ми, Дакова научи, че Гилдията е забранила черната магия и че е по-слаба, отколкото сачаканците са смятали. Беше толкова развеселен от това, което видя в съзнанието ми, че реши, че и другите ичани трябва да го видят. Бях твърде изтощен, за да се съпротивявам. Робите взеха мантията ми и ми дадоха да облека черни дрипи. Отначало не схванах, че тези хора са роби и аз съм станал един от тях. После, след като разбрах това, не можех да повярвам. Опитах се да избягам, но Дакова ме намери лесно. Изглежда, преследването ми го забавляваше — както и наказанието ми след това.

Акарин присви очи. Той ги обърна леко в нейна посока и тя наведе глава, неспособна да срещне погледа му.

— Положението ми беше ужасно — продължи той тихо. — Дакова ме наричаше „моят домашен любимец, магьосникът от Гилдията“. Аз бях трофей, служещ за развличане на гостите. Но беше рисковано да ме държи в плен. За разлика от останалите роби, аз бях обучен магьосник. Така че всяка вечер той прочиташе мислите ми, и за да не стана опасен, ми отнемаше силите, които бях натрупал през деня.

Акарин дръпна нагоре ръкава си. Ръката му беше покрита със стотици тънки, лъскави линии. Белези. Сония почувства как по гърба ѝ плъзва хлад. Това доказателство за неговото минало е било пред очите ѝ толкова много пъти, скрито само от тънка дреха.

— Останалите му роби бяха взети от ичаните, които беше победил, или бяха млади мъже и жени с латентен магически потенциал, които беше намерил в сачаканските ферми и мини в района. Всеки ден той черпеше магическа сила от тях. Той беше могъщ, но също така странно изолиран. В края на краищата разбрах, че Дакота и останалите ичани, които живеят в пустошта, са изгнаници. По една или друга причина — участие в разкрити заговори, неплащане на данъци или участие в престъпления — те бяха изгубили благоразположението на сачаканския крал. Той ги беше изпратил в изгнание в пустошта и беше забранил на останалите да контактуват с тях.

На пръв поглед в тази ситуация те би трябвало да се обединят помежду си, но те таят в себе си твърде много образи и амбиции. Постоянно заговорничат помежду си, надявайки се да увеличат влиянието си и силата си или да си отмъстят за минали обиди, или просто да заграбят храна и провизии. Всеки от тях трябва да храни много роби. Пустошта не дава много храна, и тероризирането и убиването на фермери определено не спомага за увеличаването на продукцията.

Той замълча и дълбоко си пое дъх.

— Жената, която ми разказа всичко това, беше силна потенциална магьосница. Ако беше родена като киралийка, би могла да стане могъща лечителка. Вместо това беше робиня в леглото на Дакова. — Акарин се намръщи. — Веднъж Дакова беше нападнат от друг ичани, и бе на път да загуби битката. В отчаянието си изби всичките си роби, вземайки цялата им сила. Остави най-силните за

накрая, и успя да победи врага си, преди да избие всички ни. Само аз и Такан оцеляхме.

Сония примигна. Такан? Прислужникът на Акарин?

— Дакова беше много уязвим няколко седмици, докато си възвърне силите, които беше изгубил — продължи Акарин. — Но той не беше твърде обезпокоен от възможността някой да се възползва от слабостта му. Всички ичани знаеха, че той има брат, Карико. Двата бяха дали да се разбере, че ако единият от тях бъде убит, другият ще си отмъсти за смъртта му. Нито един ичани в пустошта не би могъл да победи един от двамата и да си възвърне силите достатъчно бързо, че да оцелее при сблъсъка с брат му. Скоро след сражението на Дакова пристигна Карико и му даде няколко роби, за да му помогне да възстанови силата си.

Повечето от робите, с които се срещнах, си мечтаеха Дакова или някой от враговете му да освободи силата им и да ги научи да използват черната магия, и по този начин да станат способни да се освободят. Те ми завиждаха — достатъчно беше да науча черната магия, и щях да мога да избягам. Не знаеха, че черната магия е забранена в Гилдията.

Но колкото повече наблюдавах на какво е способен Дакова, толкова по-малко ме беше грижа за законите на Гилдията. Той беше зъл не само заради използването на черна магия. Видях го да върши и с голите си ръце неща, които никога няма да забравя.

Погледът на Акарин беше трескав. Той затвори очи за малко, и когато ги отвори, те вече излъчваха твърдост и студенина.

— Бях в плен в Сачака пет години. Един ден, скоро след като получи от брат си подаръка от нови роби, Дакова чу, че един ичани, когото той презираше, се крие в мина, след като е бил изтощен в битка. Той реши, че може да намери и да убие този човек.

Когато пристигнахме в мината, тя изглеждаше изоставена. Дакова, аз и останалите роби влязохме в тунелите и започнахме да търсим врага му. След няколкостотин крачки подът под мен пропадна. Почувствах, че съм хванат с магия и се приземих плавно върху твърдата повърхност.

Акарин се усмихна мрачно.

— Този, който ме спаси, беше другият ичани. Мислех, че ще ме убие или плени. Вместо това той ме отведе в малко тайно помещение

под тунелите. Там ми направи предложение: да ме научи на черна магия, в замяна на което аз да се върна при Дакова и да го убия.

Разбих, че това е сделка, която вероятно ще доведе до смъртта ми. Или щях да се проваля и да загина, или след това щеше да ме убие Карико. Но тогава не ме беше грижа нито за живота ми, нито за забраната на Гилдията да се изучава черна магия, така че се съгласих.

Дакова събираше сили от много седмици. Дори и да знаех тайните на черната магия, нямаше да имам време да натрупам сила. Мъжът разбираше това и ми обясни какво трябва да направя.

Спазих точно указанията му. Когато се върнах при Дакова, му казах, че съм изгубил съзнание при падането си, но на връщане съм открил склад, пълен с храна и съкровища. Макар и да беше раздразнен, че врагът му се е измъкнал, Дакова остана доволен от това откритие. Той нареди на мен и останалите роби да пренесем плячката от мините в шатрата му. Отдъхнах си. Ако у Дакова се беше появило дори и най-слабото подозрение за предателство, той можеше да проникне в мислите ми и да разкрие заговора. Изпратих един от робите със сандъче елийско вино. Прахта върху бутилките убеди Дакова, че те не са пипани отдавна и той започна да пие. Виното беше смесено с мик — наркотик, който обърква съзнанието и разстройва сетивата.

Когато излязох от мината, той вече лежеше в безпомощно състояние.

Акарин млъкна. Загледа се някъде в далечината отвъд дърветата. Тишината продължи толкова дълго, че Сония започна да се притеснява, че той може да не продължи. „Говори — помисли си тя. — Не можеш да спреш сега!“.

— Тогава извърших нещо ужасно. Избих всичките нови роби на Дакова. Нуждаех се от силата им. Не можех да убия само Такан. Не защото бяхме приятели, а защото бяхме заедно от самото начало и бяхме свикнали да си помагаме.

Дакова беше твърде объркан от наркотика и виното, за да забележи нещо. Когато направих прореза, се събуди, но щом силата ти започне да изтича, е почти невъзможно да се съпротивляваш.

Акарин говореше тихо и спокойно.

— Въпреки че станах по-силен, отколкото някога съм си представял, че ще бъда, знаех, че Карико не е далеч. Той щеше да се опита да се свърже с Дакова скоро, и след това щеше да дойде, за да

види каква е причината за мълчанието на брат му. Можех да мисля единствено как да напусна Сачака. Не се сетих дори да си взема храна. Не бях очаквал, че ще се наложи да си тръгна. След един ден осъзнах, че Такан ме следва. Носеше торба с припаси. Казах му да ме остави, защото Карико може да убие и него, но той настояваше да остане — отнасяше се към мен като към магьосник-ичани. Вървахме много седмици, а понякога в планините повече се изкачвахме, отколкото вървахме. Най-накрая се озовахме в подножието на Стоманения пояс. Осъзнах, че съм избягал от Карико и съм свободен.

За пръв път по време на разговора Акарин срещна погледа й.

— Единственото, за което мислех, беше да се върна между сигурните стени на Гилдията. Искях да забравя всичко и се заклях никога повече да не използвам черна магия. Такан не искаше да ме напуска и реших, че като прислужник при мен ще се чувства не по-зле, отколкото на свобода. — Той погледна към сградите на Гилдията, скрити зад дърветата. — Тук ме посрещнаха топло. Когато ме попитаха къде съм се изгубил, разказах за приключенията ми в чуждите страни, след това продължих с измислена история за оттегляне в планините, за да уча в уединение.

Скоро след завръщането ми почина Върховният повелител. Според обичая мястото му трябваше да се заеме от най-силния магьосник. Никога не бях мислил, че може да съм сред кандидатите. В края на краищата бях само на двасет и пет. Но случайно допуснах лорд Болкан да усети силата ми. Бях много изненадан, когато той предложи да се кандидатирам, и направо бях смаян от подкрепата, която получи тази идея. Любопитно е за колко неща хората могат да си затворят очите, когато искат да избегнат избирането на човек, когото не харесват.

Заинтригувана, Сония понечи да попита за кого става въпрос, но Акарин продължи разказа си.

— Болкан каза, че съм станал по-зрял след пътешествията си и съм добил опит в общуването с представители на други култури. — Акарин леко изсумтя. — Ако знаеше истината, нямаше да е толкова настоятелен. Отначало идеята изглеждаше абсурдна, но после започнах да виждам предимствата й. Имах нужда да си отвлека вниманието от спомените за преживяното през последните пет години. А и бях започнал да се безпокоя за ичаните. Дакова и брат му си бяха

говорили много пъти колко ще е лесно да нападнат Киралия. Въпреки че Карико сега беше сам и вероятно никога нямаше да убеди другите ичани да се присъединят към него, нашествието не беше невъзможно. А ако си възвърнеш благоволенията на краля и го убедеш да нападне? Реших, че трябва да държа под око сачаканците и ще е по-лесно да го правя, ако разполагам с ресурсите на Върховен повелител. След като позволих на Гилдията да тества силите ми, не беше трудно да ги убедя да ме изберат.

След няколко години чух за убийства в града, които подозрително наподобяват ритуалите на черната магия. Проведох разследване и хванах първия шпионин. От него научих, че Карико е заразил останалите ичани с идеята за плякосване на Имардин като отмъщение на Сачаканската война, и се опитва да накара сачаканския крал да го приеме отново. Но за да успее, първо трябва да убеди останалите, че Гилдията не използва черна магия. Оттогава насам аз се опитвам да ги убедя в обратното. — Той се усмихна и се обърна към нея. — Ти си добър слушател, Сония. Не ме прекъсна нито веднъж. Сигурно имаш някои въпроси.

Девойката кимна бавно. Откъде да започне? Въпросите наистина бяха много.

— Защо не казахте на Гилдията за ичаните?

Акарин повдигна вежди.

— Мислиш ли, че щяха да ми повярват?

— Лорлън — може би да.

Магьосникът извърна поглед.

— Не съм много сигурен.

Сония си спомни за възмуцението на Лорлън, когато беше видял спомена ѝ за това как Акарин използва черна магия. Когато Върховният повелител бе прочел съзнанието ѝ, той видя това възмуцение. Тя почувства прилив на съчувствие. Сигурно за Акарин беше болезнено да види как приятелството им се разрушава заради тайна, която той не се осмелява да сподели.

— Мисля, че Лорлън щеше да ви повярва — каза тя. — В противен случай бихте могли да му позволите да прочете съзнанието ви.

Тя потрепери, когато изрече тези думи. След цялото това четене на мислите му от страна на Дакова, Акарин вероятно не би искал още

някой в съзнанието си.

— Не мога да рискувам — поклати глава Акарин. — Всеки, който прочете мислите ми, лесно може да научи тайната на черната магия. Точно затова снощи прекъснах контакта ти със съзнанието на Тавака.

— Тогава... Гилдията може да изпрати няколко магьосници в Сачака, за да потвърдят разказа ви.

— Ако там отиде голяма група и започне да задава въпроси, това може да бъде сметнато за заплаха. И да постави началото на конфликта, от който се опасяваме. Спомних си, че когато пристигнах там, нямаше непосредствена заплаха от война. Изпитах такова облекчение, когато се прибрах, че не виждам причина да разкривам, не съм нарушил клетвата си, без да е наложително.

— Но сега вече има заплаха!

Очите му трепнаха.

— Не и преди Карико да убеди останалите ичани да се присъединят към него.

— Но колкото по-скоро Гилдията узнае, толкова по-добре ще бъде подготвена!

Изражението на Акарин стана още по-твърдо.

— Аз съм единственият, способен да контролира тези шпиони. Мислиш ли, че Гилдията ще допусне да остана Върховен повелител, след като узнае, че съм изучавал черна магия? Ако им кажа сега, те вече няма да ми имат никакво доверие. Страхът им ще ги заслепи за реалната заплаха. Докато не намеря начин да се бием с тези ичани, без да използваме черна магия, Гилдията по-добре да не научава нищо.

Сония кимна, макар че не вярваше Гилдията да тръгне да го наказва, след като чуе нещата, които той току-що й беше разказал.

— А има ли такъв начин?

— Все още не съм го открил.

— И какво смятате да правите?

— Да продължавам да ловя шпионите. Съюзниците ми сред Крадците са по-ефективни от онези, които бях наел по-рано.

— Крадците — усмихна се Сония. — Така и очаквах. Откога работите с тях?

— Около две години.

— И какво им казахте?

— Само че преследват магьосници-отстъпници с отвратителния навик да убиват хора, и че всички тези отстъпници са от Сачака. Крадците ги намират и ме уведомяват, а след това се отърват от трупите.

Соня си спомни молещия се за живота си Тавака. Обещаващ да бъде добър, докато в същото време възнамеряваше да убие толкова много киралийци, че да може да се върне в Сачака и да се присъедини към ичаните. Ако не беше Акарин, Тавака можеше да върши това и в момента.

Тя се намръщи. Толкова много зависеше от Акарин. А ако умреше? Тогава кой щеше да спре шпионите? Само тя и Такан щяха да знаят какво става, но никой от тях не владееше черната магия. Нито пък можеше да направи нещо, за да спре ичаните.

Изводът от тези факти я връхлетя като леден душ и тя застина.

— Защо ми разказахте всичко това?

Той се усмихна мрачно.

— Някой трябва да знае.

— Но защо аз?

— Ти и без това вече знаеш доста.

Тя помълча малко, после попита:

— Тогава... не можем ли да кажем на Ротан? Знам, че няма да каже на никого, след като разбере какво ни заплашва.

Акарин се намръщи.

— Не. Освен ако не ни се наложи да разкрием всичко пред Гилдията.

— Но той все още мисли, че аз... Ако се опита да направи нещо? За да ме спаси?

— О, наблюдавам Ротан много внимателно.

В далечината прозвуча гонг. Акарин се изправи на крака. Ръбът на черната му мантия докосна ръката на Соня. Тя го погледна и изпита странна смесица от страх и уважение. Той беше убивал много пъти. Беше научил черната магия и я използваше. Но го беше сторил, за да избяга от робство и за да защитава Гилдията. Единствено тя и Такан знаеха това.

Акарин скръсти ръце на гърдите си и се усмихна.

— Връщай се в час, Соня. Моята избраница не може да пропуска занятия.

Соня затвори очи, и кимна:
— Да, Върховни повелителю.

ГЛАВА 8

ЗАМИСЛЯНЕ НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Гласовете на учениците отекваха в коридора на Университета. Двамината, които вървяха подир Ротан, носеха кутиите с химическите принадлежности и субстанциите, използвани предишния час, и разговаряха увлечено на висок глас. Бяха забелязали, че някакво момиче ги гледа по време на конните състезания последния волник, и не можеха да решат от кого от двамата може да е заинтересована.

Ротан с усилие сдържа усмивката си. Но настроението му се помрачи, когато забеляза слабата фигура на горната стълбищна площадка. Върху лицето на Сония беше изписано раздразнение. В ръцете ѝ имаше голяма купчина книги. Тя свърна в коридора, водещ към Библиотеката на учениците. Момчетата зад Ротан прекъснаха разговора си и въздъхнаха със съчувствие.

— Тя сама си го търсеше — каза единият. — Но ѝ се възхищавам! Аз не бих се осмелил да отсъствам от занятия, ако той ми беше наставник!

Ротан се обърна назад.

— Кой е пропуснал занятия?

Когато осъзна, че са го подслушали, момчето се изчерви.

— Сония — каза то.

— Върховният повелител я е наказал с една седмица извънредна работа в библиотеката — добави другият ученик.

Ротан не можа да сдържи усмивката си.

— Намерил е с какво да я накаже!

— О, не Ученическата библиотека, а Магьосническата. Лорд Джолън ще се погрижи наказанието да е наистина наказание.

Значи Сония наистина беше пропуснала занятие, точно както беше казала Тания. Ротан се зачуди защо не е била в час и къде е била вместо това. Тя нямаше приятели, с които да се мотае някъде, нямаше и хоби или интереси, които да я изкушат да отсъства. „Трябва да е наясно, че ако отсъства, аз и Лорън бързо ще станем подозрителни“

— помисли си Ротан. Щом беше рискувала да ги разтревожи, сигурно не отсъстваше заради каприз, а си имаше по-основателна причина.

Колкото повече мислеше по въпроса, толкова по-разтревожен ставаше. Заслуша се в разговора между момчетата, надявайки се да научи нещо повече.

— Ще ти откаже. Тя отказа дори на Сено.

— Може да му е отказала, защото не го харесва.

— Може би. Така или иначе, това няма значение. Наказанието ѝ е за седмица. Включително и волник. Тя няма да може да дойде с нас.

Ротан потисна желанието си да се обърне и да ги зяпне смаяно. Те продължаваха да говорят за Сония. Което означаваше, че те, плюс още едно момче на име Сено, искат да я поканят на състезанията. Той почувства, че настроението му леко се пооправя. Беше се надявал, че останалите ученици в края на краищата ще я приемат. А сега, изглежда, някои от тях бяха заинтересовани от нещо повече от обикновено приятелство.

Магьосникът въздъхна. Тя беше отказала на онова момче Сено и вероятно щеше да откаже и на всички останали. Имаше жестока ирония в това, че учениците бяха започнали да я приемат, а тя беше принудена да ги отблъсква от страх да не се усложни ситуацията с Акарин.

Когато каретата спря пред имението, Денил и Тайенд се спогледаха неуверено.

— Притеснен ли си? — попита Тайенд.

— Не — увери го Денил.

— Лъжец! — изсумтя Тайенд.

Вратата на каретата се отвори и кочияшът им се поклони, докато те пристъпваха навън. Както при много от елийнските имения, домът на дем Марейн нямаше преден двор. Няколко арки отвеждаха до зала, украсена със скулптури и растения.

Денил и Тайенд минаха под арките и прекосиха залата. Голяма дървена врата водеше към вътрешната част на къщата. Тайенд дръпна шнура, висящ до вратата. Някъде над тях прозвуча далечен звън.

Двамата чуха приглушени стъпки в къщата, после вратата се отвори и дем Марейн ги поздрави с поклон.

— Посланик Денил. Тайенд Тремелин. Добре дошли в дома ми.

— Поласкани сме от поканата ви, дем Марейн — отвърна Денил.

Демът ги въведе в луксозно обзаведена стая. Минаха през още две стаи и достигнаха до друга зала. Зад поредица от арки се виждаше морето и грижливо поддържана градина във вид на тераси, спускащи се към плажа. При срещуположната стена имаше шестима мъже, седнали върху възглавници. Насред залата имаше диван, на който скромно беше приседнала една жена.

Непознатите гледаха напрегнато и боязливо към Денил. Той знаеше, че височината му и мантията му придават внушителен вид.

— Позволете да ви представя Втори посланик на Гилдията в Елийн, лорд Денил — обяви Ройенд. — Някои от вас вече познават спътника му, Тайенд Тремелин.

Един от мъжете стана и се поклони, останалите неуверено последваха примера му. Денил им кимна учтиво в отговор. Дали това беше цялата група? Магьосникът се съмняваше. Някои нямаше да се разкрият, докато не се уверят, че могат да му се доверят.

Демът представи присъстващите един по един. Денил предположи, че Ройенд е най-възрастният. Всичките бяха елийнски аристократи от богати семейства. Жената беше съпругата на дема, Каели. Когато представянето приключи, тя покани всички да седнат и отиде за ядене и напитки. Денил си избра една свободна скамейка, а Тайенд се настани до него. Това направи впечатление на всички и магьосникът изпита леко безпокойство.

Започна непринуден разговор. Зададоха на Денил обичайните въпроси: какво мисли за Елийн, дали вече се е срещнал с някои известни и важни личности. Някои от присъстващите демонстрираха, че са събирали информация за него, като го попитаха за пътуванията му до Лонмар и Вин.

Каели се върна с прислужници, носещи вино и блюда с ястия. След като всички получиха вино, демът отпрати прислужниците и огледа залата.

— Време е да поговорим за работата, която ни доведе тук. Това, което ни събра, е общата загуба. Загубата на една възможност. — Демът погледна към Тайенд. — На някои от нас тази възможност е била предложена, но те са били принудени от обстоятелствата да я отхвърлят. На други никога не им е предлаган подобен избор, или след

като им е предложен, им е бил отнет. Мнозина мечтаят да имат тази възможност, без да им се налага да са свързани с организация, с чиито принципи не са съгласни и която се намира в чужда страна. — Демът замълча и огледа отново залата. — Всички знаете коя е тази възможност, за която говоря. Възможността да се изучава магия.

Той погледна към Денил.

— През последните два века единственият законен начин някой мъж или жена да изучи магията беше присъединяването към Гилдията. Ако изучаваме магия извън Гилдията, нарушаваме закона. Посланик Денил се подчинява на този закон. Но той също скърби за изгубена възможност. Неговият партньор Тайенд Тремелин притежава магьоснически талант. Посланик Денил иска да го научи да се защитава и да се изцелява. Основателно, даже благородно желание.

Демът отново изгледа останалите — те кимаха.

— Но ако Гилдията някога разкрие това, Тайенд ще се нуждае от хора, които могат да го скрият и да го защитят. Ние имаме нужните връзки и умения. Можем да му помогнем. — Той отново се обърна към Денил. — Е, Посланик, какво ще ни дадете в замяна на защитата на приятеля ви?

Настана тишина. Денил се усмихна и изгледа всички подред.

— Мога да ви предложа възможността, която ви е отнета. Мога да ви науча на малко магия.

— Малко?

— Да. Има някои неща, които не бих ви преподавал и други, които не мога да преподавам.

— Например?

— Не мога да преподавам воинските изкуства на някого, на когото не мога да се доверя. Те са много опасни, ако попаднат в неподходящи ръце. Освен това аз съм алхимик и познанията ми по лечителство са само основните.

— Звучи логично.

— И трябва да съм сигурен, че сте способни да защитите Тайенд, преди да ви уча на каквото и да било.

Демът се усмихна.

— А ние, разбира се, не желаем да издаваме никакви тайни, преди да сме сигурни, че ще спазите вашата част от сделката. Засега мога само да се закълна в честта си, че сме способни да защитим

приятеля ви. Все още няма да ви демонстрирам как можем да го направим. Не и преди да ни докажете, че може да ви се има доверие.

— А аз как да съм сигурен, че мога да се доверя на вас? — попита Денил, като направи широк жест към залата.

— Няма как да сте сигурен — каза демът. — Но мисля, че за момента се намирате в по-изгодна позиция от нас. Един магьосник, обмислящ дали да преподава на приятел, не поема толкова голям риск, колкото група от немагьосници, събиращи се, за да изучават магия. Едва ли Гилдията ще ви ексукутира заради това, докато нас ни заплашва такова наказание дори само за организирането на тази среща.

Денил кимна бавно.

— Щом Гилдията не е научила за съществуването ви толкова дълго, сигурно можете да скриете Тайенд от тях. И не бихте ме поканили тук, ако нямате план как да се измъкнете, ако се окаже шпионин на Гилдията.

Очите на дема проблеснаха.

— Точно така.

— Какво трябва да направя, за да спечеля доверието ви? — попита Денил.

— Помогнете ни.

Тези думи бяха изречени от Каели. Денил я погледна изненадано. Гласът ѝ издаваше припряност и тревога. Тя се беше вторачила в Денил, в очите ѝ имаше отчаяна надежда.

Денил почувства как се изпълва с подозрение. Припомни си писмото на Акарин. „Едва напоследък те постигат някакви успехи. Сега, когато поне един от тях е успял да развие силата си, Гилдията е длъжна да се намеси“.

Успял е да развие силите си, но не се е научил да ги контролира Денил бързо съобрази преди колко седмици е получил писмото, после добави към числото още две, за да отчете и времето за пътуване го му. Погледна към дема.

— Да ви помогна с какво?

Изражението на мъжа беше спокойно.

— Ще ви покажа.

Денил се изправи. Тайенд понечи да го последва, но Ройенд поклати глава.

— Останете, млади Тремелин. Заради собствената ви безопасност, по-добре да дойде само Посланикът.

Денил се поколеба, после кимна на Тайенд. Ученият се отпусна на мястото си, намръщен.

Демът направи знак на Денил да го последва. Двамата излязоха от стаята и тръгнаха по един коридор. В неговия край имаше стълба, по която се спуснаха до друг коридор. Спряха пред тежка дървена врата. Долавяше се лека миризма на дим.

— Той ви очаква, но нямам представа как ще реагира, когато ви види — предупреди демът.

Денил кимна. Демът почука на вратата. След като почака доста време, той вдигна ръка, за да почука отново, но се спря, когато дръжката се помръдна и вратата се откряна навътре.

През процепа надърна млад мъж. Той забеляза Денил и очите му се опулиха.

Откъм стаята долетя трясък. Мъжът погледна навътре и изруга. Когато се обърна отново към Денил, изглеждаше разтревожен.

— Това е Посланик Денил — каза демът на младежа, после се обърна към магьосника. — Това е братът на съпругата ми, Фаранд Дарелас.

— За мен е чест да се запознаем — рече Денил.

Фаранд промърмори нещо в отговор.

— Ще ни поканиш ли да влезем? — попита демът търпеливо.

— А, да — отговори младежът. — Влезте.

Той отвори вратата по-широко и се поклонил неловко.

Денил влезе в просторна стая с каменни стени. Вероятно някога е била изба, но сега в нея имаше легло и други мебели, всичките разнебитени и обгорели. Купчината дърва в единия ъгъл на стаята подозрително приличаше на останки от друга мебел. По пода имаше и парчета от голяма ваза, заобиколени от бързо разширяваща се локва вода. Денил предположи, че трясъкът отпреди малко е бил от тази ваза.

Магьосниците, които не умеят да контролират силата си, я освобождават под въздействието на силни емоции. За Фаранд, най-големият враг беше страхът: страх от магията, която владееше, страх и от Гилдията. Първото нещо, което трябваше да направи Денил, беше да успокои мъжа.

Той леко се усмихна. Подобни ситуации се случваха изключително рядко, и все пак той се сблъскваше с такова нещо за втори път само за няколко години. Ротан беше успял да научи Сония на контрол въпреки дълбокото ѝ недоверие към Гилдията. С Фаранд би трябвало да е по-лесно. И би помогнало, ако елийнецът знаеше, че и друг е оцелял в същата ситуация.

— От това, което виждам, силата ви се проявява, но вие нямате контрол върху нея — каза Денил. — Това се случва много рядко, но ние открихме друг като вас само преди няколко години. Тя се научи на Контрол само за няколко седмици и сега е ученичка в Университета. Кажете ми, вие ли се опитахте да пробудите силата си или тя се задейства сама?

Мъжът сведе поглед.

— Мисля, че аз я провокирах.

Денил седна в едно от креслата.

— Мога ли да попитам как?

Фаранд преглътна и отмести поглед.

— Винаги съм умеел да чувам мисловните разговори между магьосниците. Слушах ги всеки ден с надеждата да откроя как да използвам магията. Преди няколко месеца подслушах разговор за освобождаването на магическия потенциал. Пробвах няколко пъти онова, което бях чул, но мислех, че не се е получило. Тогава започнаха да се случват неща, които не съм се опитвал да направя.

Денил кимна.

— Освободил сте силата си, но не знаете как да я контролирате. В Гилдията двете неща се учат заедно. Не е необходимо да ви казвам колко опасно е човек да има силата, но да не може да я владее. Имате късмет, че Ройенд е намерил магьосник, съгласен да ви обучава.

— Ще ме обучите ли? — прошепна Фаранд.

— Да — усмихна се Денил.

Фаранд се отпусна на леглото с облекчение.

— Толкова ме беше страх, че ще се наложи да ме изпратят в Гилдията и всички ще бъдат разкрити заради мен! — Той се изправи и изпъна рамене. — Кога можем да започнем?

— Не виждам защо да не е още сега — сви рамене Денил.

В очите на мъжа отново се мярна лек страх.

— Кажете ми какво трябва да правя.

Денил се изправи и се огледа. Посочи към креслото.

— Седнете.

Фаранд примигна към креслото, после колебливо отиде до него и седна. Денил скръсти ръце и започна да го наблюдава внимателно. Беше наясно с ефекта от такава промяна на мястото — докато преди малко Фаранд го гледаше отвисоко, сега самият той гледаше Фаранд отвисоко. Освен че се беше съгласил да сътрудничи, Фаранд трябваше да почувства, че Денил командва, и че знае какво прави.

— Затворете очи — нареди магьосникът. — Концентрирайте се върху дишането си.

Той накара Фаранд да направи стандартните дихателни упражнения, като говореше тихо и уверено. Когато реши, че мъжът се е поуспокоил, застана зад креслото и леко докосна слепоочията му. Но, преди да успее да се свърже със съзнанието му, мъжът рязко се отдръпна.

— Вие се каните да прочетете мислите ми! — възкликна той.

— Не — увери го Денил. — Не е възможно да се четат мислите на някого против желанието му. Но аз трябва да ви насоча към това място в съзнанието ви, откъдето е достъпна силата ви. Мога да направя това единствено, ако ми позволите да ви покажа пътя.

— Няма ли друг начин? — попита демът.

Денил го погледна.

— Не.

— Възможно ли е да видите неща, които предпочитам да запазя в тайна? — попита Фаранд.

Денил го погледна изпитателно. Не можеше да отрече. Щом се озовеше в съзнанието на Фаранд, тайните вероятно щяха да изскочат. Тайните имаха навика да правят това.

— Възможно е — каза магьосникът. — Честно казано, ако се безпокоите за нещо, то ще бъде на най-видно място в съзнанието ви. Ето защо Гилдията предпочита да обучава учениците във възможно най-ранна възраст. Колкото по-млад е човек, толкова по-малко тайни има.

Фаранд покри лицето си с ръце.

— О, не — изстена той. — Значи никой не може да ме обучава. Ще си остана така завинаги.

Покривката на леглото започна да дими. Демът рязко си пое въздух.

— Може би лорд Денил може да се закълне, че ще запази в тайна всичко, каквото види — предложи той.

Фаранд се засмя с горчивина.

— Как мога да му се доверя, че ще спази обещанието си, след като по този начин ще наруши закона?

— Как, наистина? — каза Денил сухо. — Имате обещанието ми, че няма да издам нищо от нещата, които ще науча. Ако това не ви е достатъчно, предлагам да вкарате в ред делата си и да заминете оттук. Отидете далеч от всичко, което не желаете да разрушите, защото когато силата ви се освободи окончателно, тя ще унищожи не само вас, но и всичко наоколо.

Мъжът пребледня.

— Нямам избор, нали? — изрече той сподавено. — Ако не го направя, ще умра. Така че или смърт, или... — Очите му проблеснаха с внезапен гняв, после той си пое дълбоко дъх и се изправи. — Щом нямам друг изход, просто ще трябва да ви се доверя, че няма да кажете на никого.

Развеселен от тази внезапна промяна, Денил отново накара Фаранд да направи дихателните упражнения. Когато магьосникът постави пръстите си върху слепоочията на мъжа, Фаранд остана спокоен. Денил затвори очи и се свърза със съзнанието му.

Учениците винаги се учеха на Контрол от своите учители, а Денил никога не беше преподавал. Той нямаше уменията на Ротан, но след няколко опита успя да накара Фаранд да визуализира стая и да го покани в нея. Появиха се намеци за тайната на мъжа, но Денил се зае да учи Фаранд как да ги крие зад врати. Намериха вратата към силата на мъжа, но я изгубиха, тъй като тайните, които Фаранд се опитваше да скрие, изскочиха през вратите, зад които бяха скрити.

— И двамата знаем, че така или иначе ще науча всичко. Защо не ми го покажете и след това да продължим на спокойствие с уроците по Контрол? — предложи Денил.

Фаранд изглеждаше облекчен от възможността да сподели с някого тайната си. Той показа на Денил спомена си за подслушан ментален разговор между магьосници в късното му детство. Развиването на магични способности на тази възраст беше нещо

необичайно, но не и невъзможно. Магьосниците, изпитали магическите способности на Фаранд, му бяха казали, че може да постъпи в Гилдията, когато порасне още малко. Междувременно кралят на Елийн научил за способностите на детето да подслушва менталното общуване между магьосниците, и Фаранд бил призован в кралския двор, където информирал краля какво е дочул.

Един ден обаче Фаранд случайно станал свидетел на среща на краля с един влиятелен дем, на която среща двамата се договорили за убийството на политически противник на дема. Когато осъзнал, че Фаранд подслушва, кралят го накарал да даде клетва за мълчание.

По-късно, когато дошло времето Фаранд да се присъедини към Гилдията, му било отказано. Едва по-късно Фаранд научил, че кралят знае, че тайната за договорката му с дема може да излезе на бял свят по време на уроците по четене на мисли, и затова е взел мерки момчето да не стане магьосник.

Това беше нещастно стечение на обстоятелствата, което беше сложило край на мечтите на Фаранд. Денил изпита искрено съчувствие към младежа. Сега, когато тайната беше разкрита, Фаранд беше посъсредоточен. Той намери лесно източника си на сила. След като показва няколко пъти на Фаранд как да въздейства на силата си, Денил напусна съзнанието му и отвори очи.

— Това ли е? — попита Фаранд. — Овладях ли я вече?

— Не — подсмихна се Денил и заобиколи стола, за да застане срещу младежа. — Ще се наложи да направим още няколко сеанса.

— Кога ще опитаме отново? — В гласа на мъжа имаше паника.

Денил погледна към дем Марейн.

— Ще се опитам да дойда пак утре, ако е удобно.

— Удобно е — потвърди демът.

Денил кимна на Фаранд.

— Не пийте вино и не взимайте никакви упойващи вещества. Учениците в Гилдията обикновено се научават на контрол за седмица или две. Ако останете спокоен и не се опитвате да използвате магия, ще бъдете в безопасност.

Фаранд изглеждаше облекчен, а в погледа на Ройенд имаше вълнение. Демът тръгна към вратата и дръпна една верижка, която висеше от малка дупка в тавана.

— Ще се върнем ли при останалите, Посланик? Те ще се радват да чуят за нашия напредък.

— Както желаете.

Демът отведе Денил не обратно в залата, а в друга част на имението. Влязоха в малка библиотека, където Тайенд и останалите членове на групата седяха в удобни кресла. Ройенд кимна на Каели, която затвори очи и въздъхна с облекчение.

Тайенд четеше голяма и много раздърпана книга. Той погледна към Денил с искрящи очи.

— Виж — каза той, като махна към един от рафтовете. — Книги по магия. Може да намерим тук нещо, което да ни помогне в проучванията ни.

Денил не успя да сдържи усмивката си.

— Всичко мина добре. Благодаря, че попита.

— Какво? — Тайенд вдигна поглед от книгата. — А, това ли? Знам, че можеш да се грижиш за себе си. Какво имаше там? — Преди Денил да успее да отговори, Тайенд погледна към дема: — Ще ми я заемете ли за известно време?

Ройенд се усмихна.

— Ако искате, можете да я вземете още сега. Посланикът ще се върне тук утре. Вие също сте добре дошъл.

— Благодаря ви! — Тайенд се обърна към съпругата на дема, която седеше на съседното кресло. — Чували ли сте някога за крал Чакан?

Денил не чу тихия ѝ отговор. Той оглеждаше стаята и възбудените лица на дема и неговите приятели. Те все още не му се доверяваха. Нямаше да му повярват, докато Фаранд не им демонстрираше напредък в контролирането на силата си. Но след това елийнецът щеше да стане опасен човек. Той щеше да е способен да освобождава магическите способности на останалите и да ги учи как да контролират силата си. Групата нямаше да се нуждае повече от Денил. Те можеха да решат, че е по-сигурно да изчезнат, отколкото да продължат да са свързани с магьосник от Гилдията.

Той можеше да разтегли уроците до няколко седмици, но не повече. В момента, в който Фаранд овладееше Контрола, Денил трябваше да го арестува заедно с останалите. Но по този начин сигурно нямаше да успее да хване цялата група. Колкото по-дълго

останеше с тях, толкова повече заговорници щеше да разкрие. Искаше му се да се посъветва с Върховния повелител, но способностите на Фаранд правеха това невъзможно, а нямаше време да се свърже с Акарин чрез писма.

Денил си взе чаша с вино. Докато демът го разпитваше за нещата, които би желал да им преподава, Посланикът потисна мислите за арестуването на тези хора и се съсредоточи върху ролята си на магьосник-отстъпник.

Сония стоеше на прозореца на стаята си и гледаше как сивите късове облаци се носят по нощното небе. Звездите примигваха, а луната беше обгърната с лека мъгла. Местността беше пуста и безмълвна.

Девојката беше страшно уморена. Въпреки безсънната предишна нощ и купчините книги, които лорд Джолън я беше накарал да пренася след часовете, тя не можеше да заспи. Все още бяха останали много въпроси, но докато ги подреждаше в главата си в очакване на следващата си среща с Акарин, тя установи, че може да ги изтласка от мислите си. Само един отказваше да си иде.

„Защо той ми разказа всичко?“

Беше ѝ казал, че някой друг трябва да знае. Разумен отговор, но нещо продължаваше да я гложди. Той можеше да опише историята си на хартия и да я остави някъде, където Лорлън да я намери в случай че бъде убит. Тогава защо беше разказал всичко на нея, обикновената ученичка, която не можеше да взема решения или да действа вместо него?

Сигурно имаше друга причина. Единственият отговор, който ѝ изглеждаше логичен, я караше да изтръпва.

Той искаше Сония да продължи битката в случай на неговата смърт. Акарин искаше тя да изучи черната магия.

Сония се отдалечи от прозореца и започна да обикаля из стаята. Той беше казал неколkokратно, че не би я обучавал на черна магия. Дали тези думи не целяха само да я успокоят? Може би той искаше тя да порасне още, да се дипломира, и сама да вземе такова решение?

Тя леко прехапа устни. Сигурно е ужасно да отпратиш подобна молба към някого. Да научи нещо, което магьосниците вярват, че е зло.

Да наруши законите на Гилдията.

А нарушаването на този закон не беше дребна работа, за която ще я накажат да се труди извънредно или ще ѝ отнемат привилегиите, или ще изпадне в немилост. Не, наказанието вероятно щеше да е много, много по-тежко. Вероятно прогонване с отнемане на силите ѝ, или дори хвърляне в затвора.

Но само ако престъплението бъде разкрито.

Акарин беше пазил тайната си с години. Но той беше Върховен повелител. Този пост му даваше възможност да бъде тайнствен и мистериозен. Което означаваше, че нямаше да ѝ бъде трудно да се присъедини към него.

Но какво щеше да стане, ако той умреше? Тя се намръщи. Лорлън и Ротан биха разкрили престъплението на Акарин, и наставничеството му над нея беше единственият начин да се осигури мълчанието им. Ако тя не се подложеше на четене на съзнанието, нямаше причина някой да открие, че е изучавала черна магия. Тя можеше да играе ролята на нещастна жертва и нямаше да предизвика подозрение.

След това тя би изгубила положението си и вниманието към нея би намалало. Когато вече не е избраница на Върховния повелител, би могла да се върне към обичайните си занимания. Да се скита през тайните коридори нощем. Акарин вече беше споменал за помощта на Крадците. Те биха могли да намират шпионите и за нея...

Тя се спря и седна на ръба на леглото си.

„Не мога да повярвам, че обмислям това. Има си причина черната магия да е забранена. Тя е нещо зло“.

Дали беше така? Преди години Ротан ѝ беше казал, че магията не е нито добра, нито зла; важното е с какви намерения се използва.

Черната магия изискваше да се извлече сила от други хора. Но не непременно чрез убийства. Дори и ичаните не убиваха робите си, освен ако не е наложително. Когато тя беше видяла Акарин да я използва за пръв път, той беше извлякъл сила от Такан. Сила, която явно му беше дадена доброволно.

Соня си помисли отново за летописите, които Акарин ѝ беше показал. Някога Гилдията бе използвала черната магия съвсем спокойно. Чираците са давали доброволно силата си на своите учители срещу знания. Когато станели готови, чираците научавали тайната на

„висшата магия“ и също ставали учители. Това бил ред, който насърчавал сътрудничеството и съгласието. Никой не бил убиван. Никой не бил поробван.

Но е бил достатъчен само един душевноболен човек с необходимата сила, за да рухне всичко. И ичаните използваха черната магия, за да поддържат робовладелска общност. Когато обмисли тези факти, тя разбра защо Гилдията е забранила черната магия. С нея можеше да се злоупотреби толкова лесно.

„Но Акарин не злоупотребява с нея. Или злоупотребява?“

Акарин я беше използвал, за да убива. Не беше ли това най-лошата злоупотреба със силата?

Ала Акарин я беше употребил само за да се освободи, и за да убива шпионите в името на безопасността на Киралия. Това не беше злоупотреба със силата. Да убиеш, за да защитиш себе си и останалите, беше оправдано... нали?

Като дете, оцеляващо в копторите, тя беше решила, че няма да се поколебае да убие, ако трябва да защити себе си. Ако можеше да избегне нараняването на някой друг, щеше да го избегне, но нямаше намерение да позволява самата тя да стане жертва. Благодарение на тази решителност няколко години по-късно тя успя да отблъсне един нападател с ножа си. Не знаеше дали той е оцелял, и този въпрос не я вълнуваше особено.

Воините се учеха как да се бият с магия. Гилдията продължаваше да предава на новите поколения това знание за в случай че Обединените земи някога бъдат нападнати. Сония не беше чувала лорд Болкан да се терзае по въпроса дали магията трябва да се използва, за да се убива при самозащита.

Тя легна на кревата. Може би Акарин грешеше относно Гилдията. Може би ако няма друг избор, тя би приела използването на черна магия само за защита.

Щяха ли магьосниците да уважат това ограничение? Сония потрепери, като си помисли какво би могъл да направи лорд Фергън с това знание. Обаче лорд Фергън беше наказан. Като цяло Гилдията вероятно би могла да контролира магьосниците.

Тогава тя си спомни за Прочистването. Ако кралят не се свенеше да използва Гилдията, за да прогонва бедните от града в услуга на

Домовете, какво ли би направил, ако има на свое разположение и черните магьосници?

Гилдията трябваше да е много предпазлива по отношение на това как се използва черната магия. Ако законите бъдат прилагани, ако се обучават само достойните, като моралът и характерът на кандидатите се проверяват чрез четене на съзнанието...

„Коя съм аз, за да мисля, че съм достатъчно мъдра, за да променям Гилдията? Сигурно дори нямаше да бъде разглеждана като кандидат, ако тази система действаше“.

Тя беше момиче от копторите. Естествено, нямаше необходимите морални качества. Никой дори не би обмислил кандидатурата ѝ.

„Аз обмислям кандидатурата си“.

Тя се изправи и отиде до прозореца.

„Хората, за които ме е грижа, са в опасност. Трябва да направя нещо. Едва ли Гилдията ще ме екзекутира, ако наруша закона, опитвайки се да я защитя. Може да ме прогонят, но ако трябва да загубя този лукс, наречен «магия», в замяна на живота на онези, които обичам, така да бъде“.

Тя потрепери, смразена от правотата на откритието си.

„Това е, решено е. Ще изучавам черната магия“.

Сония се обърна и погледна към вратата. Акарин вероятно вече си беше легнал. Тя не можеше да го буди, само за да му каже решението си. Можеше да почака до утре.

Тя се мушна в завивките на леглото си. Затвори очи, надявайки се, че най-накрая, след като вече е взела решение, ще може да заспи.

„Дали не се заблуждавам? Веднъж след като я науча, няма да мога да се отуча“.

Сония се замисли за книгите, които Акарин ѝ беше дал да прочете. Изглеждаха истински, но можеха да са умели фалшификати. Тя не знаеше достатъчно за фалшифицирането, за да може да определи сама.

Възможно беше шпионинът да е манипулиран по такъв начин, че да вярва на някои неща, благодарение на които тя да бъде заблудена, но Сония беше убедена, че Акарин нямаше интерес да върши нещо подобно. Съзнанието на Тавака беше пълно със спомени за ичаните и робството му при тях, и Върховният повелител не би могъл да фалшифицира всичко.

А разказът на Акарин?

Ако той искаше да я подмами да учи черна магия, така че да може да я изнудва и да я контролира, тогава щеше да му е достатъчно само да я убеди, че Гилдията е в голяма опасност. Защо трябваше да си признава, че е бил роб?

Тя се прозина. Трябваше да поспи малко. Да пречисти мислите си.

На следващия ден щеше да наруши един от най-строгите закони на Гилдията.

ГЛАВА 9

ПОМОЩНИКЪТ НА АКАРИН

Стаята беше твърде малка за разхождане из нея. От тавана висеше една-единствена лампа, която хвърляше жълтеникава светлина върху тухлените стени. Сери скръсти ръце и се наруга на ум. Акарин му беше казал, че трябва да избягват срещите, освен ако не се налагаше да обсъдят нещо от изключителна важност, което можеше да се реши единствено чрез разговор на живо.

Според Сери благополучието на Сония беше от изключителна важност. И този въпрос можеше да се реши единствено чрез разговор на живо.

Но Върховният повелител едва ли щеше да се съгласи с това. Сери усети как го жегва безпокойство. Досега не бе съжалявал за нищо от онова, което трябваше да свърши в замяна на освобождаването от лорд Фергън и за помощта, която бе получил от Акарин за утвърждаване на мястото му сред Крадците. Проследяването на убийците бе сравнително лесно. Разбереш ли веднъж какво търсиш, те изпъкват като стражници в бърлога на контрабандист. Отърването от телата след това беше стандартна процедура, макар вече и дума да не можеше да става за изхвърлянето им в реката, защото стражата я наблюдаваше внимателно. Но да намесва Сония в това? Не, това вече беше твърде много. Не че Сери можеше да взема решения вместо нея, но поне щеше да се погрижи Акарин да разбере, че не одобрява това. Върховният повелител се нуждаеше от него. Сери беше сигурен в това. Може би сега бе моментът да разбере до каква степен.

Младежът забарабани с пръсти по ръкава си. Ако Върховният повелител изобщо се появеше. Малко бяха мъжете, които се осмеляваха да закъснеят за среща с Крадец. Само... кралят, доста от Домовете, цялата Гилдия... Той въздъхна и отново се замисли за информацията, която бе подготвил за водача на Гилдията: в града бе забелязан да влиза още един сачаканец. Може би тази клюка щеше да е достатъчна да умилюстиви Акарин, когато магьосникът разбереше истинската причина за срещата. Не за пръв път Сери се чудеше каква

ли щеше да е реакцията на Акарин, ако разбере откъде Крадецът се снабдява с информацията си. Представи си Савара и се изкиска. Усмивката ѝ. Начинът, по който вървеше. Край нея никой не беше в безопасност. Но пък напоследък и той не беше от най-безопасните.

Тихо почукване го върна в настоящето. Той надникна през шпионката на вратата. До едрата фигура на Гол стоеше висок мъж, скрил лице под качулката на наметало. Гол даде сигнал, за да потвърди, че посетителят е Върховният повелител.

Сери си пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Акарин се шмугна вътре. Наметалото му леко се разтвори, разкривайки черната му мантия. Сери потръпна. Когато използваше пътя на крадците, Върховният повелител обикновено носеше градски дрехи. Дали този път не го беше направил нарочно, за да напомни на Сери с кого си има работа?

— Серини — каза Акарин и с едно бързо движение свали качулката от главата си.

— Върховни повелителю.

— Не разполагам с много време. За какво искаш да разговаряме?

Сери се поколеба.

— Мисля, че имаме нов... убиец в града. — Без малко да каже „роб“, но се усети навреме. Използването на този термин веднага щеше да разкрие, че е имал контакти с някой от Сачака.

Акарин се намръщи и очите му почти се изгубиха в сенките на веждите му.

— Ти мислиш?

— Да. — Сери се усмихна. — Все още нямаме извършено убийство, но последният убиец дойде толкова скоро след първия, че ми се наложи да прибягвам до източници, които обикновено не използвам. Казват, че се отличава в тълпата. Няма да ни е трудно да я заловим.

— Нея? — повтори Акарин. — Жена. Значи... ако Крадците узнаят за това, ще разберат, че убийците са повече от един. Това проблем ли е за теб?

Сери сви рамене.

— Няма да промени нищо. Дори може да проявят малко повече уважение към мен. Но все пак няма да е зле да я заловим по-бързо, за да не узнаят изобщо за това.

Акарин кимна.

— Това ли е всичко?

Сери се поколеба. Пое си дълбоко дъх и прогони всички съмнения.

— Взел си със себе си Сония.

Акарин се напрегна. Светлината достигна очите му. Изглеждаше развеселен.

— Да.

— Защо?

— Имам си причини.

— Добри, надявам се — каза Сери, улавяйки и задържайки погледа на Акарин.

Върховният повелител дори не трепна.

— Да. Не я заплашваше нищо.

— Смяташ ли да я въвлечеш в това?

— Отчасти. Но няма защо да се притесняваш. Просто имам нужда от човек в Гилдията, който да знае какво върша.

Сери събра смелост да зададе следващия си въпрос. Дори самата мисъл, че ще го попита такова нещо, събуди противоречиви чувства в него.

— Ще я взимаш ли пак?

— Не, нямам такива намерения.

Сери въздъхна с облекчение.

— Тя... знае ли за мен?

— Не.

Изпълни го тъга и разочарование. Нямахше нищо против да се похвали с успеха си. През последните няколко години беше изминал дълъг път. Макар да знаеше, че мнението ѝ за крадците не е особено високо...

— Това ли е всичко? — попита Акарин. В гласа му прозвуча нотка на уважение — или пък беше просто търпимост?

Сери кимна.

— Да. Благодаря.

Младежът наблюдаваше как Върховният повелител се обръща към вратата и я отваря. „Грижи се за нея“ — помисли си той. Акарин се обърна, кимна му и тръгна забързано по тунел, развявайки наметалото около краката си.

„Е, мина по-добре от очакваното“ помисли си Сери.

Покоите на Денил в Дома на гилдията в Капия бяха просторни и луксозни. Той разполагаше със спалня, кабинет и гостна, и бе достатъчно само да разклати едно от малките звънчета, оставени навсякъде, за да се появи някой прислужник.

Един от тях тъкмо бе донесъл чаша с горещо суми, когато в кабинета влезе друг и му съобщи, че има посетител.

— Тайенд Тремелин е дошъл да ви види — уведоми го прислужникът.

Денил изненадано остави чашата на бюрото. Тайенд рядко го посещаваше тук. Двамата предпочитаха уединението на Голямата библиотека, където не се налагаше да се притесняват, че слугите ще забележат нещо в поведението им.

— Покани го.

Тайенд беше облечен подходящо за срещата с важна личност. Макар Денил да започваше да свиква с превзетите дворцови облекла на Елийн, той все още ги намираше за изключително комични. Но тесните, прилепнали дрехи, които правеха по-възрастните придворни да изглеждат смешно, при Тайенд само подчертаваха изящната му фигура.

— Посланик Денил — каза младежът и се поклони грациозно, — прочетох книгата на дем Марейн и открих в нея доста интересна информация.

Денил му посочи с жест едно от креслата пред бюрото му.

— Моля, седни. Само... дай ми една минута. — Тайенд му беше напомнил за нещо. Той извади чист лист хартия и започна да пише писмо.

— Какво пишеш? — попита Тайенд.

— Писмо до дем Марейн, в което изразявам ужасното си съжаление, че няма да мога да присъствам на приема довечера, заради неочакван ангажимент, с който трябва да се заема без отлагане.

— Ами Фаранд?

— Ще се оправи. Наистина имам работа, но освен това искам и да ги накарам да се поизпотят малко. Щом науча Фаранд на Контрол, те повече няма да имат нужда от мен и изведнъж може да се окаже, че новите ни приятели са поели на неочаквано пътуване зад граница.

— Ще постъпят като глупци. Да не би да смятат, че всичките години, които си прекарал в обучение, са били за нищо?

— Не могат да оценят стойността на нещо, което не разбират.

— Значи ще ги задържиш веднага, след като Фаранд е готов?

— Не знам. Все още не съм решил. Може би си заслужава да поемем риска да ги оставим да избягат. Сигурен съм, че не сме се запознали с всички от групата. Ако изчакам, може да ме представят и на останалите.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб в Киралия, след като ги задържиш? Гилдията може да има нужда и от други свидетели.

— Единственото доказателство, което им трябва, е Фаранд. — Денил вдигна глава и се закани с пръст на учения. — Просто искаш да разгледаш Гилдията. Но когато нашите нови приятели си отмъстят, разпространявайки слухове за нас, въобще няма да ни е от полза да ни виждат заедно.

— Но ние няма да сме непрекъснато заедно. Не е нужно да оставам в Гилдията. Имам далечни роднини в Имардин. А и самият ти каза, че Акарин ще разкрие пред всички, че това е просто номер.

Денил въздъхна. Той не искаше да изоставя Тайенд, дори и за няколко седмици. Ако имаше как да е сигурен, че може спокойно да се върне в Гилдията заедно с учения, той веднага щеше да уреди заминаването му. Може би ако ги видеха да се държат „нормално“ един с друг, това дори щеше да опровергае веднъж завинаги всички слухове. Но Денил беше наясно, че и най-малкият намек за същинското положение на нещата щеше да разбуди мнителните умове — а той знаеше, че такива има в излишък в Гилдията.

— Ще пътувам по море — напомни той на Тайенд. — Мислех, че ще предпочетеш да пропуснеш това.

Тайенд се намръщи, но само за миг.

— Бих могъл да преживея малко морска болест, стига да съм в добра компания.

— Не и този път — рече твърдо Денил. — Някой ден ще пътуваме до Имардин с карета. Тогава ти ще бъдеш добрата компания. — Той се усмихна в отговор на ядосания поглед на Тайенд, след което подписа писмото и го остави настрана. — Така, да видим какво си открил.

— Спомняш ли си, че в надписа върху надгробния камък на жената в Гробниците на белите сълзи се споменаваше, че е защитавала островите с „висша магия“?

Денил кимна. Пътуването до Вин в търсене на доказателства за древната магия му се струваше толкова отдавнашно.

— Думите „висша магия“ бяха представени чрез глиф, който съдържаше полумесец и длан. — Тайенд отвори книгата на дема и я плъзна по бюрото към Денил. — Това е копие на книга, написана преди два века, когато е бил създаден Алиансът и е приет законът, според който всички магьосници трябва да бъдат обучавани и контролирани от Гилдията. Повечето магьосници извън Киралия са били членове на Гилдията, но не всички. Този е бил от тях.

Денил придърпа книгата към себе си и в горната част на страницата забеляза същия йероглиф, над който бяха размишлявали повече от година. Той започна да чете текста под него: „Терминът «висша магия» включва няколко умения, които някога са били използвани във всички земи. По-обикновените умения включват способността да се създават «кръвни камъни» или «кръвни бисери», които усилват способността на създателя им да общува мисловно с друга личност на голямо разстояние, и «камъни-хранилища» или «бисери-хранилища», които могат да съхраняват и освобождават магията по различни начини. Основната форма на висшата магия е абсорбираща. Ако магьосникът има това познание, той може да черпи сила от живите същества, за да увеличи мощта си“.

Денил затаи дъх и зяпна ужасено страницата. Описанието ужасно приличаше на... Полазиха го тръпки. Погледът му продължи ли се плъзга по думите, сякаш принуждаван от нечия чужда воля.

„За да го направи, естествената преграда, която защитава растението или съществото, трябва да бъде свалена или разрушена. Това се постига чрез малък разрез на кожата, достатъчен да пусне кръв или сок. Друг начин е доброволното или принудителното сваляне на преградата. С малко повече практика, естествената преграда може да бъде свалена по желание. При достигане на връх в сексуалното удоволствие, преградата има склонност да

«трепти», което дава мигновена възможност за източване на сила“.

Денил усети как кръвта му изстива. Докато се подготвяше за новия си пост, той бе получил информация, която не беше на разположение на обикновените магьосници. Част от нея бе политическа, друга бе свързана с магията. Сред магическите предупредителни знаци, които се бе научил да разпознава, имаше и такива за черната магии. И ето че сега седеше пред бюрото си и четеше книга, която съдържаше инструкции за нейната употреба. Дори само чрез четенето ѝ той нарушаваше закона.

— Денил? Добре ли си?

Той погледна към Тайенд, но не можа да продума. Младежът отвърна на погледа му и се намръщи притеснено.

— Ужасно преbledня. Помислих си... ако написаното в тази книга е вярно, то ние сме открили какво представлява „висшата магия“.

Денил отвори уста, после я затвори и погледна към книгата. Втренчи се в глифа с полумесеца и дланта. „Това не е полумесец — осъзна той. — А извита кама“. Висшата магия беше черна магия.

Акарин беше проучвал черната магия.

„Не. Не е могъл да знае. Не е успял да стигне дотук — напомни си Денил. — Сигурно все още не знае. В противен случай нямаше да ме окуражи да продължа с изследването си“.

Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Тайенд, мисля, че е време да кажем на Еренд за заговорниците. Може да се наложи да тръгна по-рано, отколкото очаквах.

Сония се приближаваше към седалището на Върховния повелител с разтуптяно сърце. Цял ден бе очаквала този момент. Не ѝ беше лесно да се съсредоточи в час, а още по-трудно ѝ бе да изтърпи опитите на Джолън да проточи колкото се може повече наказанието ѝ в библиотеката.

Сивата каменна сграда изникна от мрака. Сония се спря, пое си дълбоко дъх и събра целия си кураж, след което се приближи до вратата и докосна с пръсти дръжката. Тя изщрака и вратата се отвори навътре.

Както винаги, Акарин седеше в едно от креслата в гостната. Дългите му пръсти бяха свити около чаша, пълна с тъмночервено вино.

— Добър вечер, Сония. Как минаха уроците ти днес?

Устата ѝ беше пресъхнала. Тя преглътна, отново си пое дълбоко дъх, влезе вътре и чу как вратата се затваря зад гърба ѝ.

— Искам да помогна — каза му тя.

Той свъси вежди и я погледна напрегнато. Сония се опита да издържи погледа му, но скоро осъзна, че се е втренчила в пода. В стаята надвисна мълчание, но той изведнъж се изправи и остави чашата си на масата.

— Много добре. Ела с мен.

Той се запъти към вратата, която водеше към стълбището за подземната стая. Отвори я и ѝ махна с ръка да мине. Краката ѝ омекнаха, но тя успя да ги накара да се раздвижат.

Когато стигна до него, на входната врата се почука и двамата замръзнаха.

— Върви — промърмори той. — Това е Лорлън. Ще изпратя Такан да се оправя с него.

За миг тя се зачуди откъде е разбрал, че пред прага му стои Разпоредителят. Отговорът я връхлетя неочаквано. Пръстенът на Лорлън наистина съдържаше камък като онзи, който намериха в зъба на шпионина.

Докато слизаше по стълбите, тя чу нечии други стъпки в гостната. Акарин тихо затвори вратата и тръгна след нея. Тя се спря пред подземната стая и когато Акарин я настигна, отстъпи встрани. Вратата се отвори при докосването на ръката му.

В стаята цареше пълен мрак, но появилите се две ярки светлинни кълба я осветиха добре. Сония огледа двете маси, очукания стар сандък, шкафовете с книги и скриновете. Всъщност вътре нямаше нищо заплашително.

Акарин като че ли очакваше от нея да влезе първа. Тя пристъпи вътре, след което се обърна към него. Той вдигна поглед към тавана и се намръщи.

— Отиде си. Трябваше да му кажа нещо, но то може да почака.

— Не искате ли... Да го направим друг път? — осмели се да попита тя, като донякъде се надяваше, че Акарин ще се съгласи.

Погледът, с който я стрелна, бе толкова прям, толкова хищнически, че тя неволно отстъпи назад.

— Не — каза той. — Това е по-важно. — Той скръсти ръце и ъгълчето на устата му се изкриви в усмивка. — Да видим сега. Как смяташ да ми помогнеш?

— Аз... вие... — Сония беше останала без дъх. — Като науча черната магия — успя най-накрая да произнесе тя.

Усмивката му изчезна.

— Не. — Той отпусна ръцете си. — Не мога да те науча на това, Сония.

Тя го погледна изненадано.

— Тогава... защо ми показахте истината? Защо ми разказахте за ичаните, щом не искате да се присъединя към вас?

— Никога не съм възнамерявал да те обучавам в черната магия — рече твърдо той. — Не искам да застрашавам бъдещето ти в Гилдията. Дори и то да не ме засягаше, пак не бих предал това познание на никого.

— Тогава... как мога да ви помогна?

— Смятам... — Той се поколеба, после въздъхна и погледна встрани. — Смятам да те използвам като доброволен източник на сила, също като Такан.

Побиха я студени тръпки, но те бързо отминаха. „Разбира се помисли си тя. — Това беше целта му още от самото начало“.

— Ичаните може да не ни нападнат никога — каза той. — Ако се обучиш в черната магия, може да се окаже, че си жертвала бъдещето си напразно.

— Готова съм да поема този риск — отвърна тя с тих глас, който се изгуби в голямата стая.

Той надигна главата си и я погледна неодобрително.

— Как може толкова лесно да нарушиш клетвата си?

Тя издържа погледа му.

— Само така бих могла да защитя Киралия.

Погледът му изгуби остротата си. На лицето му се изписа изражение, което тя не можеше да определи.

— Научете я, господарю.

И двамата се обърнаха. Такан стоеше на прага на стаята и гледаше напрегнато Акарин.

— Научете я — повтори той. — Трябва ви съюзник.

— Не — отвърна Акарин. — Каква ще ми е ползата от нея? Ако взимам от силата ѝ, няма да мога да я използвам като черна магьосница. Ако стане черна магьосница, откъде ще черпи сила? От теб ли? Не. И без това товарът ти е голям.

Погледът на Такан не потрепна.

— И друг, освен вас трябва да знае тази тайна, господарю. Не е необходимо Сония да я използва, а само да заеме мястото ви, ако загинете.

Акарин погледна към прислужника си. Известно време двамата се гледаха мълчаливо.

— Не — рече най-накрая Акарин с равен глас. — Обаче... Ще размисля, ако нападнат Киралия.

— Но тогава ще бъде твърде късно — отвърна тихо Такан. — Те няма да нападнат, докато не ви премахнат.

— Той е прав — намеси се Сония с треперещ глас. — Научете ме и ме използвайте като източник. Няма да практикувам черната магия, докато не се окаже, че нямам друг избор.

Той я изгледа студено.

— Знаеш ли какво е наказанието за използването на черната магия?

Тя се поколеба, после поклати глава.

— Екзекуция. Никое друго престъпление не заслужава такова наказание. Достатъчно е да поискаш да се обучиш в черната магия, за да те изключат от Гилдията.

Полазиха я студени тръпки. Устните му се изкривиха в горчива усмивка.

— Но можеш да ми помогнеш, без да извършваш престъпление. Няма закон срещу това да отдаваш силата си на друг магьосник. Всъщност вече са те обучавали на това в часовете по воински изкуства. Единствената разлика е, че аз мога да съхранявам силата, която ще ми отдадеш.

Тя примигна изненадано. Без нож? Без разрязване на кожата. Но разбира се, че нямаше нужда от това.

— Достатъчно ти бе да се напиш след сблъсъците с Регин и другарите му, за да възстановиш по-голямата част от силата си — продължи той. — За всеки случай ще трябва да внимаваме да не отдаваш твърдо много сила, ако на следващия ден имаш занимания по воински изкуства. А ако наистина искаш да заемеш мястото ми и да се биеш с тези шпиони, тогава ще трябва да се намеся в обучението ти.

Сония усети как главата ѝ се замайва. Уроци по воински изкуства? С Акарин?

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита той.

Тя отново си пое дълбоко дъх.

— Да.

Той се намръщи и се взря изпитателно в нея.

— Тази вечер ще взема малко от силата ти. Да видим дали утре ще си все така готова да помагаш.

Той я повика с жест.

— Подай ми ръцете си.

Сония се приближи към него и протегна ръце. Когато дългите му пръсти обхванаха нейните, тя потръпна.

— Прелей ми от силата си, както са те обучавали в часовете по воински изкуства.

Тя почерпи от силата си и почувства как тя потича по ръцете и. Когато той усети прилива на енергия и я засмука в себе си, изражението на лицето му леко се промени. Сония се зачуди как ли я съхранява. Макар да я бяха обучавали как да получава сила от другите ученици, тя винаги я канализираше веднага в някой удар или я вливаше в бариерата си.

— Остави си малко енергия за училище — промърмори той.

Тя сви рамене.

— Почти не я използвам. Дори и в часовете по воински изкуства.

— Скоро ще ти се наложи. — Захватът му отслабна. — Това е достатъчно.

Сония спря да отделя енергия. Акарин пусна ръцете ѝ и тя отстъпи крачка назад. Той погледна Такан, след което ѝ кимна.

— Благодаря ти, Сония. Сега си почини. Утре дай на Такан копие от програмата си, за да започнем занимания извън дните, в които имаш часове по воински изкуства. Ако все още не си изгубила желание, утре вечер ще продължим.

Сония кимна. Тя пристъпи към вратата, но се спря и се поклони.
— Лека нощ, Върховни повелителю.

Погледът му не потрепна.

— Лека нощ, Сония.

Сърцето ѝ се разтупка отново. Докато се изкачваше по стълбите, тя осъзна, че причината вече не е страх. То тупкаше от някаква странна възбуда.

„Може и да не му помагам по начина, по който очаквах — помисли си Сония, — но все пак му помагам“.

Тя се усмихна печално.

„Но едва ли ще съм особено щастлива от това, когато той започне да ми помага в упражненията по воински изкуства!“.

ГЛАВА 10

НЕОЧАКВАН ПРОТИВНИК

Ротан гледаше през прозореца и чакаше появата на последните си ученици. Удължените, топли дни превръщаха градината в лабиринт от зеленина. Под ярката утринна светлина дори сивкавата сграда на седалището на Върховния повелител изглеждаше гостоприемна.

Докато той гледаше, вратата на резиденцията се отвори. Появи се Сония и сърцето му подскочи. Осъзна, че момичето излиза твърде късно. Според Тания тя се събуждаше в ранни зори.

Изведнъж на прага до нея застана по-висока фигура и Ротан усети как цялото му тяло се напруга. Под ярката слънчева светлина диплите на акариновата черна мантия изглеждаха почти сиви. Върховният повелител се обърна към Сония и заговори. Устните ѝ се накъдриха в лека усмивка. След това двамата поеха към университета със сериозни изражения на лицата. Ротан не свали поглед от тях, докато не се изгубиха от полезрението му.

Той се извърна от прозореца и потрепери. Беше го обхванал странен хлад, който не искаше да го напуска.

Тя се беше усмихнала на Акарин.

И това не бе учтива, принудена усмивка. Нито открита, искрена усмивка. Беше срамежлива и потайна.

„Не — помисли си той. — Просто ми се струва, че виждам неща, от които най-много се страхувам и за които непрекъснато търся следи. Сигурно се е усмихнала, за да заблуди или успокои Акарин. А може да е казал нещо, което да я е развеселило, и тя просто да се е усмихнала... Ами ако не е така? Ако има друга причина?“

— Лорд Ротан?

Той се обърна и видя, че класът се е събрал и търпеливо очаква началото на урока. Магьосникът успя да изобрази една унила усмивка и отиде при бюрото си.

Невъзможно бе да изтича навън и да поиска обяснение от Сония. Не, засега трябваше да я изхвърли от мислите си и да се концентрира

върху преподаването. Но по-късно щеше внимателно да обмисли онова, на което беше станал свидетел.

И да я наблюдава по-внимателно.

Когато каретата се отдалечи, Денил изтича до вратата на дем Марейн и дръпна възженцето на камбанката. Прозя се и бързо изтегли малко магия, за да прогони умората си. Беше изминала една седмица, откакто Тайенд му беше показал книгата и в подготовка на настоящата среща бяха проведени много тайни срещи с Посланик Еренд и останалите елийнски магьосници. Настъпи моментът да разберат дали плановете им щяха се увенчаят с успех.

Дочуха се стъпки, вратата се отвори и стопанинът на къщата се поклони грациозно.

— Посланик Денил. За мен е истинско удоволствие да се видим отново. Моля, заповядайте.

— Благодаря. — Денил влезе вътре.

— Къде е младият Тремелин? — попита демът.

— При баща си — отвърна Денил. — Трябва да обсъдят някакви семейни дела. Той ви изпраща поздрав и ме помоли да ви предам, че книгата е поучителна и тази вечер ще я дочете. Знам, че би предпочел да разговаря с вас и приятелите ви, вместо да се занимава със семейните въпроси.

Ройенд кимна и се усмихна, но очите му проблеснаха предпазливо.

— Компанията му ще ми липсва.

— Как е Фаранд? Имаше ли нови неволни избухвания? — попита Денил, като позволи в гласа му да се промъкне тревожна нотка.

— Не. — Демът се поколеба. — Макар че имаше едно умишлено. Тъй като е толкова млад и нетърпелив, той не можа да устои на желанието си да опита нещо.

Денил позволи на тревогата да се изпише на лицето му.

— Какво се случи?

— Поредният малък пожар. — Демът се усмихна накриво. — Трябваше да купя ново легло на домакина му.

— А той същият ли е като предишния път?

— Не. Трябваше да преместя Фаранд на друго място. Реших, че за нас ще е по-добре да го отдалеча от града, в случай че малките му инциденти се разраснат и започнат да привличат нежелано внимание.

Денил кимна.

— Мъдър ход, макар и излишен, може би. Надявам се, че не се намира твърде далеч оттук. Мога да остана само за няколко часа.

— Не, не е далеч — увери го демът.

Двамата стигнаха вратата, която водеше към съседната стая. Съпругата на Ройенд, Каели, стана от креслото, за да посрещне Денил.

— Поздрави, Посланик. Радвам се да ви видя отново. Смятате ли, че брат ми ще успее скоро да научи Контрола?

— Да — отвърна сериозно Денил. — Или тази вечер, или следващия път. Няма да отнеме много време.

Тя кимна с очевидно облекчение.

— Не мога да опиша благодарността си. — Тя се обърна към Ройенд. — По-добре да тръгвате, съпруге мой.

В гласа ѝ се промъкна нотка на негодувание. Устните на дема се изкривиха в усмивка.

— Скоро Фаранд ще бъде в безопасност, скъпа моя.

Тя се намръщи още повече. Денил запази изражението си на учтиво безразличие. Тайенд бе забелязал, че Каели рядко изглежда щастлива и понякога като че ли се дразни от съпруга си. Той предположи, че тя обвинява Ройенд за създалата се ситуация, защото той бе окуражил младежа да развие способностите си.

Демът изведе Денил от къщата и го поведе към очакващата ги карета. Тя потегли преди още да са се настанили на местата си. Прозорците бяха покрити.

— Правя го, за да предпазя домакините на Фаранд — обясни демът. — Аз съм склонен да разкрия пред вас своята самоличност и мястото, където живея, но в групата ни има хора, които не са толкова доверчиви. Те се съгласиха да приемат Фаранд у тях само при подобни предпазни мерки. — Той замълча. — Смятате ли, че постъпих глупаво, когато ви се доверих?

Денил примигна изненадано. Замисли се върху въпроса и сви рамене.

— Очаквах да действате по-предпазливо. Да подложите искреността ми на проверка, може би. Но вие нямате друг избор;

Фаранд имаше нужда от помощ. Поехте този риск, но според мен сте обмислили всичко. — Той се засмя. — Сигурно сте имали няколко маршрута за бягство, а може би все още ги имате.

— А вие трябва да пазите Тайенд.

— Да. — Денил се усмихна добродушно. — Онова, което с нетърпение очаквам да науча, е дали ще съм добре дошъл в дома ви и след като обуча Фаранд на Контрола.

Демът тихо се засмя.

— Ще трябва да изчакате и ще разберете.

— А аз предполагам, че няма да се налага да ви напомням на какви прекрасни неща мога да науча Фаранд, след като той усвои Контрола.

Погледът на Ройенд светна.

— О, напротив!

В следващия един час двамата обсъдиха приложението на магията. Денил се стараеше да разкрива само какво е възможно да се прави, но не и как се постига, и демът очевидно разбираше, че магьосникът е умишлено уклончив. Най-накрая каретата спря.

Демът изчака вратата да се отвори и покани с жест Денил да слезе. Навън беше тъмно и Денил машинално създаде светлинно кълбо. Пред очите му се разкри тесен тунел, чиито тухлени стени проблясваха от влагата.

— Моля ви, угасете го — настоя демът.

Денил скри кълбото.

— Извинете — каза той. — Просто навик.

След ярката светлина мракът изглеждаше непрогледен. Една ръка докосна рамото му и го побутна напред. Той усили сетивата си и долови в стената отвор, през който минаха след миг.

— Внимавайте — промърмори Ройенд. — Тук има стъпала.

Ботушът на Денил се закачи в някакъв твърд ръб. Той внимателно се изкачи по стълбището, след което го поведоха по коридор с много завои и странични разклонения. После почувства голяма зала и познато присъствие, и ръката се махна от рамото му.

Една лампа разля светлината си, разкривайки изсечена в скалата стая, обзаведена с практични мебели. От една пукнатина в стената капеше вода, която се стичаше в дупка на пода. Въздухът беше студен и Фаранд беше облякъл голямо палто с кожена яка.

Младият мъж се поклони. Поведението му бе далеч по-уверено от предишния път.

— Посланик Денил — каза той, — добре дошли в последното ми скривалище.

— Малко е студено — отбеляза Денил и изпрати магически лъч, за да затопли въздуха. Фаранд се ухили и съблече палтото си.

— Някога мечтаех да използвам магията за впечатляващи и драматични неща. Сега мисля, че дори малки неща като това биха ме направили щастлив.

Денил погледна многозначително към Ройенд. Демът се усмихна и сви рамене.

— Това е само негово лично мнение. Сигурен съм, че Фаранд ще поиска да научи доста неща, не само основата.

Той стоеше до едно въже, което висеше от тавана. Денил предположи, че на другия му край е вързано звънче. Зачуди се кой ли чака звъна.

— Добре — каза Денил. — Най-добре да започваме. Не е необходимо да те държим в това студено скривалище по-дълго от необходимото.

Фаранд се приближи до един стол и седна в него. Пое си дълбоко дъх, затвори очи и се зае с успокояващото упражнение, което беше научил. Когато лицето на мъжа се отпусна, Денил се приближи до него.

— Това може да е последният ти урок — каза му той с нисък, успокояващ глас. — А може и да не е. Контролът трябва да се превърне в добре усвоен навик, за да те пази денонощно. За предпочитане е да намериш своя собствен ритъм, в който да се обучаващ, вместо да действаш прибързано. — Той леко докосна слепоочията на Фаранд и отвори очи.

По време на мисловно общуване беше невъзможно да се лъже, но истината можеше да се прикрие. Досега Денил бе скривал успешно мисията и плана си да предаде заговорниците. Но всеки път, когато се налагаше мисловно ръководене на Фаранд, мъжът се справяше все по-добре с метода на общуване и започваше да усеща все повече неща от съзнанието на Денил.

И сега, когато бе настъпил моментът да задържат заговорниците, Денил не можеше да прикрие напрежението и очакването. Фаранд ги

усети и любопитството му нарасна.

— Какво очаквате да се случи довечера? — попита той.

— Очаквам да усвоите Контрола — отвърна Денил. Това не беше лъжа, а и наистина бе част от предстоящите събития. Достатъчно важна, за да може младият мъж да я приеме като причина за вълнението на Денил. Но Фаранд знаеше какви са последствията от незаконното обучение в магическите изкуства и това го бе направило по-подозрителен от обичайното.

— Има и друго. Криете нещо от мен.

— Разбира се — отвърна Денил. — Ще укривам много неща от вас, докато не бъда сигурен, че хората ви няма да изчезнат веднага, след като ви обуча на Контрол.

— Демът е почтен човек. Той обеща да закриля Тайенд в замяна на вашата помощ и няма да наруши обещанието си.

Денил изпита моментна симпатия към този наивен млад мъж, но бързо я прогони, напомняйки си, че Фаранд може и да е млад, но не е глупак.

— Ще видим. Така, сега ме отведи на мястото, където се намира силата ти.

Фаранд усвои и най-фините нюанси на Контрола по-бързо, отколкото бе очаквал Денил. Докато младият мъж се наслаждаваше на постиженията си, Денил се подготви за следващата стъпка. Той рязко се вмъкна в тържествуващите мисли на Фаранд с въпрос:

— Къде се намираме?

Появи се образът на тунел, след това изображение на стаята, където се намираха в момента. Фаранд също нямаше представа за местоположението им.

— Кой е домакинът ти?

Фаранд отново нямаше представа. Но пък Ройенд сигурно се бе досетил, че Денил ще може да прочете тази информация в съзнанието на младия мъж, затова се беше погрижил Фаранд да не знае нищо. Дано намирането на изхода от тунела да се окажеше достатъчно за разкриването на местоположението им.

Фаранд успя да долови достатъчно от мислите на Денил, за да се разтревожи.

— Какво пра...

Денил отдръпна ръка от слепоочието на Фаранд и прекъсна връзката. Същевременно издигна слаба бариера в случай че младият мъж реши да използва магията си, но той просто го гледаше.

— Това беше номер — ахна Фаранд. — Това беше номер! — Той се обърна към Ройенд. — Възнамерява да ни предаде.

Ройенд се обърна и впери в Денил стоманения си поглед. Демът протегна ръка към въжето, но Денил напрегна волята си. Мъжът бързо отдръпна ръката си, опарена от бариерата.

Денил фокусира съзнанието си отвъд стаята.

— Еренд?

Фаранд разшири очи, когато долови мисловното общуване.

— Денил. Залови ли отстъпника?

— Да.

Сетивата на Денил отново зажузаха от общуването между десетки магьосници. Очите на Фаранд започнаха да блуждаят по стените, докато ги слушаше.

— Те задържат останалите — каза той. — Не! Всичко това е заради мен!

— Не, не е — каза му Денил. — Това е резултат от неумението на вашия крал да се справя със способностите на потенциалните магьосници и намерението на съпруга на сестра ви да се възползва от ситуацията, с надеждата да постигне собствените си цели. Подозирам, че сестра ви знае за това, но не вярвам, че би предала който и да е от двама ви.

Фаранд се обърна към Ройенд и по обвиняващия поглед в очите на младия мъж разбра, че е прав.

— Не се опитвайте да ни настроите един срещу друг, Посланик — каза Ройенд. — Няма да се получи.

— Къде си? — попита Еренд.

— Не знам точно. Не един час път с карета от града. — Той изпрати изображение на тунела. — Познато ли ви е?

— Не.

Фаранд погледна към Денил, а след това отново към Ройенд.

— Той все още не знае къде се намираме — каза младият мъж с надежда в гласа.

— Намирането ни няма да е твърде трудно — увери го Денил. — Освен това, Фаранд, вече би трябвало да знаеш, че подслушването на

разговорите на други магьосници се счита за невъзпитано.

— Ние не спазваме правилата ви — сопна му се Ройенд.

Денил се обърна и погледна дема.

— Забелязах.

В погледа на мъжа проблесна неувереност, но той бързо изпъна рамене.

— Сега ще ни екзекутират. Ще можете ли да живеете с това?

Денил издържа погледа на дема.

Още от самото начало сте знаели какво рискувате. Ако всичките ви планове и постъпки са били мотивирани от нуждата да защитите Фаранд, значи ще ви бъде простено. Но аз не вярвам, че мотивите ви са били толкова благородни.

— Не! — изръмжа демът. — Не е само заради Фаранд. Причината е несправедливата система. Защо трябва Гилдията да решава кой може да използва магията и да обучава останалите? Така се губи такъв потенциал, който...

— Гилдията не решава кой ще се обучава в нея — поправи го Денил. — В Киралия всяко семейство може да избира дали да допусне синовете и дъщерите си в Гилдията. В Елийн кралят решава кой ще бъде обучаван. Всяка държава има своя система за избор на кандидати. Ние отказваме само на онези, които имат нестабилни съзнания или които са извършили престъпления.

Очите на Ройенд проблеснаха от гняв.

— Ами ако Фаранд или който и да е друг човек не желае да се обучава в Гилдията? Защо да не може да се учи някъде другаде?

— Къде? Във вашата собствена Гилдия?

— Да.

— А вие пред кого ще отговаряте?

Демът отвори уста, но я затвори, без да каже нищо. Погледна към Фаранд и въздъхна.

— Аз не съм чудовище — каза той. — Окуражавах Фаранд, но нямаше да го направя, ако знаех колко е опасно. — Той погледна към Денил. — Нали разбирате, че кралят ще предпочете да го убие, вместо да позволи на Гилдията да разбере какво знае?

— Тогава ще трябва да убие и мен — отвърна Денил. — Но честно казано, не мисля, че ще се осмели да го направи. Достатъчно е да направя едно кратко мисловно обръщение към всички магьосници в

държавата и те ще знаят всичко. А след като Фаранд е усвоил Контрола, той е магьосник и ако се опита да го нарани, кралят ще наруши Съглашението на Обединените земи. Фаранд вече е грижа на Гилдията. Пристигне ли в Киралия, той ще бъде в безопасност.

— Гилдията — каза тихо Фаранд. — Ще видя Гилдията.

Ройенд не му обърна никакво внимание.

— И тогава какво?

Денил поклати глава.

— Не мога да кажа. Не искам да ви давам фалшиви надежди за изхода от тази ситуация.

Ройенд се намръщи.

— Разбира се, че не.

— И така, ще ни сътрудничите ли? Или трябва да ви влача след себе си, докато търся изхода оттук?

В очите на дема проблесна бунтовна искра. Денил се усмихна на изражението на лицето му, досещайки се какво се крие зад него.

— Еренд.

— Денил.

— Задържахте ли останалите?

— Всички. Можеш ли да ми дадеш вече координатите си?

— Не, но скоро ще ги знам.

Денил отново погледна към Ройенд.

— Бавенето няма да помогне на приятелите ви да избягат. Фаранд може да го потвърди.

Младият мъж погледна встрани и кимна.

— Той е прав.

Очите му се отместиха към въженцето на звънеца. Денил погледна към тавана, чудейки се кой ли се намираше над главите им. Несъмнено там бе домакинът на Фаранд, който разполагаше с начини да предупреди останалите от групата. Щяха ли да успеят да арестуват и този заговорник? Сигурно не. Еренд се беше съгласил, че основният приоритет на Денил е да задържи Фаранд и дем Марейн. Ако идентифицираше или задържеше още някой, съществуваше опасността да изгуби отстъпника.

Ройенд проследи погледа на Денил и изпъна рамене.

— Много добре. Ще ви покажа пътя навън.

Денят беше слънчев и топъл, но настъпващият мрак носеше със себе си хлад, който Сония не успя да прогони, дори когато затопли въздуха в стаята чрез магия. През последните няколко нощи беше спала добре, но тази бе по-различна и тя не можеше да разбере защо.

Може би защото Акарин бе отсъствал цялата вечер. Когато тя се върна от училище, Такан я посрещна на вратата и ѝ каза, че на Върховния повелител му се е наложило да излезе. Тя вечеря сама.

Акарин сигурно изпълняваше официалните си задължения в двореца, но въображението ѝ не спираше да го изпраща в най-мрачните части от града, където той провеждаше тайните си срещи с Крадците или преследваше поредния шпионин.

Сония се спря пред бюрото си и погледна към книгите. „Щом не мога да заспя — каза си тя, — може пък да поуча малко. Така поне ще ангажирам ума си с нещо“.

В този миг отвън се разнесе шум.

Тя се промъкна до вратата и лекичко я отвори. По стълбището отекнаха бавни стъпки, които постепенно се приближаваха. Тя ги чу да спират в коридора, после изщрака брава.

„Върнал се е“.

Напрежението ѝ се разсея и тя въздъхна с облекчение. Едва не се изсмя на глас.

„Какво съм тръгнала да се притеснявам за Акарин!“.

Толкова ли странна беше тази мисъл? Той беше единствената преграда между ичаните и Киралия. От тази гледна точка притесненията ѝ дали е жив и здрав изглеждаха напълно естествени.

Тя се наклони да затвори вратата си, когато в коридора се разнесоха нечии други стъпки.

— Господарю?

Такан звучеше изненадан и разтревожен. Сония усети хладни тръпки по кожата си.

— Такан. — Гласът на Акарин едва се чуваше. — Остани, след малко ще ти дам това да го изхвърлиш.

— Какво се случи?

Момичето ясно усети страха в гласа на прислужника. Без да мисли повече, тя отвори вратата и тръгна по коридора. Такан стоеше

на прага на спалнята на Акарин. Когато я чу да се приближава, той се обърна със смутено изражение.

— Сония. — Гласът на Акарин беше нисък и тих. Малко, слабо кълбо осветяваше стаята му. Той седеше на ръба на голямо легло. В сумрачната стая мантията му като че ли се сливаше с мрака и ясно се виждаха единствено лицето и двете му длани... и едната ръка.

Сония си пое рязко дъх. Десният ръкав на мантията му висеше странно и тя видя, че е бил разрязан. От лакътя до китката му имаше яркочервен белег. По бледата му кожа се забелязваха кървави петна и струйки.

— Какво се случи? — ахна тя, след което бързо добави: — Върховни повелителю.

Акарин отмести погледа си от нея към Такан и тихо изсумтя.

— Очевидно няма да мога да си почина, докато не ви разкажа всичко. Влезте, седнете.

Такан влезе в стаята. Сония се поколеба, но го последва. Досега никога не беше виждала спалнята на Акарин. Допреди седмица дори мисълта за нея я ужасяваше. Тя се огледа, но видяното я разочарова.

Мебелировката бе подобна на нейната. Хартиените пана, които покриваха прозорците, бяха тъмносини, в тон с огромния килим, който покриваше по-голямата част от пода. Вратата на килера беше отворена. Вътре имаше само мантии, няколко наметала и манто.

Когато отново се обърна към Акарин, Сония установи, че той я наблюдава с лека усмивка. После я покани с жест да седне.

Такан взе каната с вода от шкафчето до леглото. Измъкна парче плат от джоба си, навлажни го и го подаде на Акарин. Върховният повелител взе парцала от ръката му.

— Имаме нов шпионин в града — каза той, докато забърсваше кръвта си. — Но според мен тя не е обикновена шпионка.

— Тя ли? — прекъсна го Сония.

— Да. Жена. — Акарин подаде парцала на Такан. — И това не е единствената разлика между нея и предишните шпиони. Тя е необичайно силна за бивша робиня. Отскоро е тук и не може да е натрупала силите си чрез убийствата на имардинци. Щяхме да знаем, ако е убивала хора.

— Подготвили са я? — предположи Такан и стисна здраво окървавения парцал. — Позволили са ѝ да вземе силата на робите си,

преди ла тръгне?

— Може би. Каквато и да е причината, тя беше готова за битка. Подведе ме да мисля, че е изтощена и когато се приближих твърде много, ме поряза. Все пак не беше достатъчно бърза, за да ме хване за раната и да източи силата ми. След това се опита да привлече вниманието на околните към битката ни.

— За да я оставите да избяга — заключи Такан.

— Да. Сигурно си е мислела, че ще предпочета да я пусна, отколкото да застраша живота на останалите.

— Или е разбрала, че предпочитате Гилдията да не узнава за битките между магьосници в копторите. — Такан сви устни. — За да възстанови силата си, тя ще убие отново.

Акарин мрачно се усмихна.

— Не се и съмнявам.

— А вие сега сте по-слаб. Не разполагате с достатъчно време, за да се възстановите след последния шпионин.

— Това няма да представлява проблем. — Той погледна към Сония. Една от най-силните магьосници на Гилдията ми помага.

Сония наведе очи и усети как се изчервява. Такан поклати глава.

— Нещо не е наред. Тя е твърде различна. Жена. Никой ичани не би освободил своя робиня. И е силна. Коварна. Въобще не се държи като робиня.

Акарин впери поглед в прислужника си.

— Смяташ, че самата тя е ичани?

— Възможно е. Трябва да се подготвите така, сякаш наистина с такава. Трябва... — Той погледна към Сония. — Трябва да си намерите съюзник.

Сония погледна изненадано прислужника и примигна. Да не би той да искаше да каже, че следващия път, когато Акарин се изпра ви срещу тази жена, тя трябва да бъде с него?

— Това вече сме го обсъждали... — започна Акарин.

— И вие казахте, че ще го обмислите, когато нападнат Киралия — отвърна Такан. — Ако тази жена е ичани, то те вече са тук. Ами ако се окаже по-силна от вас? Не бива да рискувате живота си и да оставите Гилдията беззащитна.

Сония усети как пулсът ѝ се ускорява.

— А и два чифта очи са по-добри от един — рече бързо тя. — Ако бях дошла с вас тази вечер...

— Само щеше да ми пречиш.

Думите му я жегнаха. Сония усети прилив на гняв.

— Наистина смятате така, нали? Че аз съм просто една мекушава новачка, също като останалите. Че не знам как да се оправям в копторите или как да се крия от магьосниците.

Акарин я погледна, след което раменете му се разтресоха и той тихо се засмя.

— Какво мога да направя? — попита той. — Очевидно и двамата сте решили да ме пречупите.

Той разсеяно потърка ръката си. Сония наведе поглед и примигна изненадано. От кървавите рани бяха останали само розови белези. Докато разговаряха, той се беше лекувал.

— Ще обуча Сония само ако жената е ичани. Тогава ще знаем, че са се превърнали в истинска заплаха.

— Ако тя е ичани, може да ви убие — каза безцеремонно Такан. — Подгответе се, господарю.

Акарин погледна Сония. Очите му не изразяваха нищо, лицето му изглеждаше отнесено и замислено.

— Какво ще кажеш, Сония? Това не е нещо, което би приела, без първо да го обмислиш добре.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Вече съм го обмислила. След като няма друг начин, ще поема риска да изуча черната магия. Та каква е ползата да съм добра, послушна ученичка, щом Гилдията няма да съществува? Ако вие умрете, същото ще сполети и всички останали.

Акарин бавно кимна.

— Много добре. Но това не ми харесва. Ако имаше друг начин, щях да предпочета него. — Той въздъхна. — Но няма. Утре вечер започваме.

ГЛАВА 11

ЗАБРАНЕНО ПОЗНАНИЕ

Трите йерима се забиха във вратата на стаята на Сери. Той се надигна от бюрото, издърпа принадлежностите за писане и се върна на мястото си. Погледна към вратата и отново започна да ги хвърля един след друг.

Трите се забиха точно както му се искаше, по върховете на въображаем триъгълник. Той отново стана и отиде да си ги вземе. Сещайки се за търговеца, който чакаше пред вратата, Сери се усмихна. Интересно какво ли си мислеше мъжът за това равномерно потропване по вратата на Крадеца?

После въздъхна. Наистина трябваше да се види с търговеца и да приключи с тази работа, но днес въобще не беше в щедро настроение, а този човек обикновено го посещаваше, за да иска отсрочка в плащането на дълговете си. Сери не беше съвсем сигурен дали този човек все пак не се опитваше да изпробва границите на търпението на най-новия и най-млад Крадец. Забавеният дълг беше по-добър от неизплатения дълг, но Крадец, известен с безкрайното си търпение, беше Крадец, който не заслужава уважение.

Понякога трябваше да им показва, че има твърда ръка.

Сери погледна към йеримите, чиито писци бяха забити дълбоко във вратата. Трябваше да го признае. Търговецът не бе причината за лошото му настроение.

„Тя се измъкна — беше докладвал Моран. — Той я пусна“.

Когато го притисна за повече подробности, Моран му описа една свирепа битка.

Очевидно тази жена беше по-силна, отколкото бе очаквал Акарин. Той не бе успял да удържи магията ѝ. Тя бе потрошила стаята в странноприемницата, където беше отседнала. Няколко редовни клиенти бяха видели повече, отколкото трябваше — макар Сери да се беше погрижил предварително да ги напои добре, като бе изпратил в пивницата няколко от своите хора със значителни „печалби“ от състезания, с които да почерпят. На онези, които не бяха пияни или

бяха извън пивницата, им беше платено добре да си мълчат — макар това рядко да пречеше на слуховете да се разпространят. Особено когато ставаше дума за жена, която се спуска плавно към земята от прозореца на третия етаж.

„Няма нищо страшно — каза си Сери за стотен път. — Пак ще я намерим. И този път Акарин ще е подготвен по-добре“. Той се върна при бюрото си и седна, отвори чекмеджето и пусна йеримите вътре.

Както можеше да се очаква, след няколко минути тишина по вратата се почука колебливо.

— Влез, Гол — извика Сери. Огледа се и приглади дрехите си, а вратата се отвори и вътре влезе едрият мъж. — По-добре покани и Хем. — Той погледна към него. — Погрижи се за това... Какво има?

Гол се беше ухилил до уши.

— Савара е тук.

Сери усети как пулсът му се ускорява. Какво ли знаеше тя? Каква част от историята да ѝ разкаже? Той изпъна рамене.

— Покани я.

Гол излезе. Следващия път, когато вратата се отвори, в стаята влезе Савара. Тя се приближи бързо до бюрото със самодоволно изражение на лицето.

— Чувам, че вашият Върховен повелител снощи си е намерил майстора.

— Откъде го чу? — попита Сери.

Тя сви рамене.

— Хората са склонни да ми казват разни неща, ако ги попитам любезно. — Макар тонът ѝ да беше насмешлив, между веждите ѝ се беше образувала дълбока бръчка.

— Не се и съмнявам — отвърна Сери. — Какво друго си научила?

— Тя е избягала. Което нямаше да се случи, ако ми беше позволил да се погрижа за нея.

Той не можа да не се усмихне.

— Като че ли ти щеше да се справиш по-добре.

Очите ѝ проблеснаха.

— О, със сигурност.

— Как?

— Имам си начини. — Тя скръсти ръце. — Искам да убия тази жена, но след като Акарин вече знае за нея, не мога. Ще ми се да не му беше казал. — Тя го погледна право в очите. — Кога ще започнеш да ми се доверяваш?

— Да ти се доверя? — Той се изсмя. — Никога. Да те оставя да убиеш някой от тези убийци? — Той сви устни, сякаш размишляваше дълбоко. — Следващия път.

Тя го погледна напрегнато.

— Даваш ли ми дума?

Той издържа погледа ѝ и кимна.

— Да, давам ти думата си. Намери тази жена, не ми давай поводи да се съмнявам в теб и ще можеш да убиеш следващия роб.

Савара се намръщи, но не възрази.

— Дадено. Когато той убива жената, аз ще бъда там, независимо дали одобряваш или не. Искам поне да я видя как умира.

— Какво ти е направила?

— Помогнах ѝ преди много време и тя ме накара да съжалявам за това. — Тя го погледна сериозно. — Мислиш се за твърд и безмилостен, Крадецо. Проявяваш жестокост само за да поддържаш ред и да печелиш уважение. Убийствата и жестокостта са игра за ичаните.

Сери се намръщи.

— Какво е направила?

Савара се поколеба, но после поклати глава.

— Не мога да ти кажа повече.

— Но има и друго, нали? — Сери въздъхна. — И искаш от мен да ти вярвам?

Тя се усмихна.

— Дотолкова, колкото ти искаш да ти вярвам. Не ми казваш подробности по сделката ти с Върховния повелител, а очакваш от мен да вярвам, че ще запазиш съществуването ми в тайна.

— Ще трябва поне да ми се довериш, когато ти казвам кога можеш да убиваш убийците. — Сери си позволи да се усмихне. — Но ако смяташ да гледаш битката, аз ще бъда с теб. Омръзна ми винаги да пропускам представленията.

Тя се усмихна и кимна.

— Това е честно. — Тя замълча, после отстъпи назад. — Трябва да вървя да я търся.

— Да, и аз така мисля.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

След като излезе, той изпита смътно разочарование и започна да обмисля различни начини да я задържа край себе си колкото се може по-дълго. Вратата се отвори отново, но този път влезе Гол.

— Сега готов ли си да приемеш Хем?

Сери се намръщи.

— Пусни го.

Той дръпна чекмеджето, извади един от йеримите и камък за точене. Когато търговецът се намъкна в стаята, Сери се залови да точи върха на писеца.

— И така, Хем, кажи ми защо да не проверя колко дупки трябва да ти направя, за да почнеш да ръсиш пари?

От покрива на Университета можеха да се видят останките на старата, полуразрушена Наблюдателница. Някъде зад дърветата, по дългия криволичещ път, се движеха теглени от горани каруци, с които се доставяха новите камъни.

— Строителството може да продължи и след лятната почивка — каза лорд Сарин.

— Толкова дълго? — Лорлън се обърна към магьосника, който стоеше до него. — Надявах се, че този проект няма да се проточи повече от три месеца. Уморих се да слушам оплаквания за отложени проекти и липса на свободно време.

— Сигурен съм, че мнозина ще се съгласят с вас — отвърна лорд Сарин. — Все пак не можем да кажем на всички ангажирани, че тази година няма да посетят семействата си. Проблемът с магически подсилените сгради е, че те постигат структурна стабилност едва след като камъкът се срасне, а ние извършваме сливането едва след като всичко е на мястото си. Междувременно поддържаме всичко със съзнанието си. Не се гледа с добро око на закъсненията.

За разлика от лорд Пийкин, лорд Сарин почти не беше участвал в дебата за новата Наблюдателница. Лорлън не бе сигурен дали причина за това бе, че старият Повелител на алхимиците нямаше мнение по

въпроса, или че просто беше видял коя страна печели и мъдро беше замълчал. Може би сега бе подходящият момент да го попита.

— Какво е всъщност мнението ви за този проект, Сарин?

Старият магьосник сви рамене.

— Съгласен съм, че от време на време Гилдията трябва да прави нещо голямо и интересно, но се чудя дали не трябваше да се захванем с нещо по-различно от строежа на поредната сграда.

— Чух, че Пийкин иска да използва един от нереализираните проекти на лорд Корин.

— Лорд Корин! — Сарин завъртя очи. — Омръзна ми да чувам това име! Харесват ми някои проекти от неговото време, но днес имаме също толкова кадърни магьосници, които са способни да проектират също толкова атрактивни и функционални сгради.

— Да — съгласи се Лорлън. — Чух, че Болкан едва не получил удар, когато видял плановете на Корин.

— Той ги нарича „кошмарна фриволност“.

Лорлън въздъхна.

— Като че ли този проект няма да бъде забавен единствено от лятната почивка.

Сарин сви устни.

— Малко натиск отвън може да го ускори. Кралят спешно ли го иска?

— Имало ли е нещо, което кралят да не е искал спешно?

Сарин се засмя.

— Ще помоля Акарин да провери — каза Лорлън. — Сигурен съм...

— Разпоредителю? — разнесе се нечий глас.

Лорлън се обърна. Оусън бързо се приближаваше към тях.

— Да?

— Капитан Баран от стражата иска да ви види.

Лорлън се обърна към Сарин.

— По-добре да видя какво иска.

— Разбира се. — Сарин му кимна за довиждане. Лорлън тръгна към Оусън и младият магьосник се спря да го изчака.

— Капитанът каза ли защо е дошъл? — попита Лорлън.

— Не — отвърна Оусън и закрачи редом с Разпоредителя, — но ми изглежда доста разтревожен.

Двамата минаха през вратата, която водеше към покрива, и продължиха през Университета. Когато Лорлън се появи във фойето, той видя Баран да стои до вратата на кабинета му. Щом зърна приближаващия се Лорлън, на лицето на стражника се изписа облекчение.

— Добър ден, капитане — поздрави го магьосникът.

Баран се поклони.

— Разпоредителю.

— Заповядайте в кабинета ми. — Лорлън въведе Баран и Оусън вътре, и покани госта си да седне. След като се настани зад бюрото си, той погледна сериозно капитана.

— Какво ви води в Гилдията? Надявам се, че не е поредното убийство.

— Боя се, че е така. Не просто поредното убийство. — В гласа на Баран се усещаше напрежение. — Този път сме станали свидетели на истинско клане.

Лорлън усети как кръвта във вените му изстива.

— Продължавайте.

— Снощи в Северния квартал са открити четиринайсет жертви, всичките убити по един и същ начин. Повечето са намерени на улицата, няколко в къщите. — Баран поклати глава. — Сякаш някакъв луд е вилнял из копторите и е избивал всичко живо по пътя си.

— В такъв случай не може да не е имало свидетели.

Баран поклати глава.

— Не научих нищо полезно. Няколко души казаха, че като че ли са видели жена, други твърдят, че е мъж. Никой не е видял лицето му. Било е твърде тъмно.

— По какъв начин са били убити? — насили се да попита Лорлън.

— С плитки разрези. Нито един не е бил фатален. Няма следа от отрова. По раните има отпечатащи от пръсти. Затова дойдох при вас. Това е единствената връзка с предишните случаи, които сме обсъждали. — Той замълча. — Има и още нещо.

— Да?

— Един от следователите ми научил от съпруга на една от жертвите, че се носят слухове за битка в една от пивниците предишната вечер. Битка между магьосници.

Лорлън успя да придаде скептично изражение на лицето си.

— Магьосници?

— Да. Единият очевидно се спуснал плавно от прозореца на третия етаж. Помислих си, че може да са се объркали в тъмното, но всички убийства са извършени в права линия, която сочи към пивницата. Или се отдалечава от нея.

— Проверихте ли пивницата?

— Да. Една от стаите беше доста разбита, значи снощи там наистина се е случило нещо. Дали е била използвана магия... — Той сви рамене. — Кой може да каже?

— Ние — обади се Оусън.

Лорлън погледна към помощника си. Оусън беше прав; някои от Гилдията трябваше да проучи пивницата. „Акарин ще поиска аз да я проверя“ — помисли си той.

— Бих искал да видя тази стая.

Баран кимна.

— Веднага ще ви отведе. Навън ме чака екипаж на Стражата.

— Бих могъл и аз да отида — предложи Оусън.

— Не — отвърна Лорлън. — Аз ще го направя. Знам повече за тези случаи от теб. Остани тук и дръж нещата под око.

— Възможно е и други магьосници да са чули за това — каза Оусън. — Ще се притесняват. Какво да им кажа?

— Просто, че има нова поредица от смущаващи убийства и че историята в пивницата най-вероятно е преувеличена. Не искаме хората да си правят разни изводи или да създават паника. — Той се изправи, последван от Баран.

— А ако намерите доказателства, че е използвана магия? — попита Оусън.

— Ще го мислим, когато се случи.

Оусън остана до бюрото, а Лорлън и Баран тръгнаха към вратата. Разпоредителят погледна към помощника си и видя, че младежът се мръщи загрижено.

— Не се тревожи — успокои го Лорлън и дори успя да се усмихне.

— Едва ли е по-зловещо от останалите убийства.

Оусън се усмихна леко и кимна.

Лорлън затвори вратата на кабинета си и тръгна бързо през фойето към изхода.

— Трябва да разпиташ капитан Баран насаме, приятелю мой.

Лорлън погледна към седалището на Върховния повелител.

— Оусън е здравомислещ младеж.

— Здравомислещите хора са склонни към ирационалност, когато подозрителността им надделее.

— Трябва ли да бъде подозрителен? Какво се е случило снощи?

— Доста пияни обитатели станаха свидетели на неуспешен опит на крадците да заловят убиец.

— Наистина ли се случи точно това?

— Разпоредителю?

Лорлън примигна и осъзна, че стои пред отворената врата на каретата. Баран го гледаше с любопитство.

— Извинете ме. — Лорлън се усмихна. — Просто се консултирах с един колега.

Очите на Баран леко се разшириха, щом той разбра какво има предвид Лорлън.

— Това е доста полезно умение.

— Така е — съгласи се Лорлън и се качи в каретата. — Но и то си има своите ограничения.

„Или би трябвало да има“ — допълни той наум.

Щом Сония влезе в подземната стая, стомахът ѝ се сви; така ставаше всеки път, когато тя се сецаше за предстоящия урок по черна магия — тоест на всеки няколко минути. Изпълваха я съмнения и на няколко пъти тя почти достигна до решението да каже на Акарин, че е променила намеренията си. Но седнеше ли да обмисли всичко на спокойствие, решението ѝ само се затвърждаваше. Обучението представляваше опасност и за нея, но алтернативата бе да постави Гилдията и Киралия в огромен риск.

Когато Акарин се обърна към нея и я погледна, тя се поклони.

— Седни, Сония.

— Да, Върховни повелителю.

Тя седна и погледна към масата. Върху нея беше подредена странна колекция от предмети: купа с вода, обикновено растение в

саксия, клетка с харел, който душеше любопитно, книги и една лакирана, и неукрасена дървена кутия. Акарин четеше една от книгите.

— За какво е всичко това? — попита тя.

— За твоето обучение — каза той и затвори книгата. — Не съм обучавал никой друг на онова, на което ще те науча тази вечер. Собственото ми обучение не беше придружавано от обяснения. Научих повече едва след като открих старите книги, които лорд Корен е заровил под Гилдията.

Тя кимна.

— Как ги намерихте?

— Корен е знаел, че магьосниците, които първи са заровили сандъка, са били прави да запазят познанието за черната магия в случай че един ден Гилдията се изправи пред някой по-силен враг. Но ако не е можело да бъде открито повече, то нямало да е от полза за никого. Корен написал писмо до Върховния повелител, което е трябвало да бъде предадено след смъртта му. В него той обяснил, че е заровил тайно хранилище с познание под сградата на Университета, което може да спаси Гилдията, ако тя се изправи срещу ужасен враг. — Акарин погледна към тавана. — Намерих писмото пъхнато в един дневник, когато преместваха библиотеката след ремонта. Указанията на Корен за откриването на тайното хранилище бяха толкова неясни, че никой от предшествениците ми не бе намерил достатъчно търпение, за да ги разгадае. Накрая съществуването на писмото било забравено. Аз обаче се досетих каква е тайната на Корен.

— И разгадахте указанията?

— Не. — Акарин се изкиска. — Пет поредни месеца изследвах под земните коридори, докато не намерих сандъка.

Сония се усмихна.

— Нямаше да е добре, ако Гилдията се беше изправила срещу ужасен враг. — Изведнъж тя се намръщи. — Всъщност вече се намира пред истинска заплаха.

На лицето на Акарин се изписа сериозно изражение. Той наведе поглед към предметите върху масата.

— Голяма част от нещата, които ще ти покажа, вече са ти познати. Обучавали са те, че всички живи същества съдържат енергия и че всички ние притежаваме бариерата на кожата, която да ни защитава от външни магически влияния. Ако я нямаше, всеки

магьосник би могъл да ни убие от разстояние, като например проникне с ума си вътре в нас и просто смачка сърцето ни. Тази бариера допуска някои видове магия, като например лечителската, но само при наличието на контакт на кожа в кожа.

Той се отблъсна от масата и пристъпи към нея.

— Ако разкъсаш кожата, нарушаваш бариерата. Източването на енергия от този отвор става бавно. В часовете по алхимия си научила, че магията тече по-бързо през вода, отколкото през въздух или скала. В часовете по лечителство си учила, че кръвоносната система достига до всяка част на тялото. Когато направиш достатъчно дълбок разрез, за да източиш кръв, тогава доста бързо можеш да теглиш енергия от всички части на тялото. Умението за източването не е особено трудно за усвояване — продължи Акарин. — Мога да ти го обясня, както е обяснено в тези книги, и после да те оставя да експериментираш с животни, но за това ще са необходими много дни, дори седмици, преди да се научиш да теглиш контролирано. — Той се усмихна. — А скришното внасяне на всякакви животни ще ни създаде повече главоболия, отколкото си заслужава.

Лицето му отново стана сериозно.

— Но има и още една причина. В нощта, когато си ме видяла да черпя сила от Такан, ти си усетила нещо. Прочетох, че както при обикновената магия, така и при черната, използването ѝ може да бъде усетено от други магьосници, особено ако се намират наблизко. Също както при обикновената магия, този ефект може да бъде прикрит. Не знаех, че мога да бъда засичан, докато не прочетох съзнанието ти. След това експериментирах, докато не се убедих, че съм недоловим. Сега трябва да те науча бързо на това, за да намаля опасността от откриване.

Той отново погледна към тавана.

— Сега ще те насочвам мисловно и двамата ще използваме Такан като наш първи източник. Когато той се появи, внимавай какво говориш. Той не иска да научава тези неща по причини, които са твърде лични и сложни, за да бъдат обяснявани.

Откъм стълбището се разнесоха приглушени стъпки, вратата се отвори и Такан влезе в стаята. Той се поклони.

— Викали сте ме, господарю?

— Време е да науча Сония на черна магия — каза Акарин.

Такан кимна. Той се приближи до масата и отвори кутията.

Вътре, върху ложе от фин черен плат, лежеше камата, която Акарин беше използвал, за да убие сачаканския шпионин. Такан внимателно я подхвана и я извади с благоговение. След това с едно плавно, отработено движение я постави върху китките си и се приближи до Сония с наведена глава. Акарин присви очи.

— Достатъчно, Такан — и никакво коленичене. — Той поклати глава. — Ние сме цивилизовани хора. Не поробваме другите.

Устните на Такан се разтеглиха в лека усмивка. Той погледна към Акарин с грейнали очи. Акарин тихо изсумтя, после кимна на Сония.

— Това е сачаканска кама, използвана само от магьосници — обясни той. — Ножовете им са изковани и наострени с магия. Направена е преди векове и се е предавала от баща на син. Последният ѝ собственик беше Дакова. Аз щях да я изоставя, но Такан я намери и я взе с нас. Вземи я, Сония.

Сония предпазливо пое оръжието. Колко ли хора са били убити с тази кама? Стотици? Хиляди? Тя потрепери.

— Такан ще има нужда от този стол.

Сония стана. Такан зае мястото ѝ и започна да си навива ръкава.

— Направи плитък разрез. Не натискай силно. Много е остра.

Тя погледна прислужника и усети как устата ѝ пресъхва. Мъжът ѝ се усмихна и повдигна ръката си. Кожата му бе покрита с белези. Също като акариновата.

— Виждаш ли — рече Такан. — И преди съм го правил.

Острието леко трепереше, когато тя го притисна към кожата му. Около разреза се появиха ситни червени капчици. Сония преглътна тежко. „Наистина го правя“. Тя вдигна глава и установи, че Акарин я наблюдава напрегнато.

— Не е нужно да научаваш това, Сония — каза той и взе камата от ръката ѝ.

Момичето си пое дълбоко дъх.

— Напротив — отвърна тя. — Какво следва?

— Притисни дланта си към раната.

Такан се усмихваше. Тя внимателно положи длан върху раната. Акарин се пресегна и притисна ръце към слепоочията ѝ.

— Съсредоточи се така, както когато се обучаваше на Контрол. Като за начало визуализацията много ще ти помогне. Покажи ми

стаята на съзнанието си.

Тя затвори очи, призова образа на стаята си и влезе в нея. По стените висяха картини на познати лица и пейзажи, но тя не им обърна внимание.

— Отвори вратата към източника ти на сила.

Изведнъж една от картините се превърна във врата, оформи се дръжка. Сония се пресегна към нея и я завъртя. Вратата се отвори навън и изчезна. Пред нея се простираше тъмна бездна, наскред която висеше блестящата сфера, представляваща силата й.

— Сега влез вътре, в силата си.

Сония замръзна на място. Да влезе в бездната?

— Не, влез в силата си. Стъпи в центъра й.

— Но тя е много далеч! Не мога да стигна чак дотам.

— Разбира се, че можеш. Това е твоята сила. Намира се толкова далеч, колкото ти се иска на теб и ти можеш да отидеш толкова далеч, колкото ти се иска да отидеш.

— Ами ако ме изгори?

— Няма. Това е твоята сила.

Сония се повъртя на прага, след което се напрегна и пристъпи напред. Почувства се така, сякаш се разтяга, после бялата сфера разду и когато влезе в нея, тя усети как я изпълва странно усещане. Изведнъж се почувства безтегловна, носеща се в бяла ярка мъгла. Изпълни я прилив на енергия.

— Разбра ли?

— Разбрах. Невероятно е. Защо Ротан не ме е научил на това?

— Съвсем скоро ще разбереш. Сега искам да се разпростреш. Почувствай цялата си сила. Визуализацията е полезно умение, но сега трябва да отидеш още по-далеч, да усетиш силата си с всичките си сетива.

Сония почувства как го прави, още преди той да е спрял да говори. Не беше трудно да ангажира всичките си сетива, когато бе заобиколена единствено от белота.

С потапянето в силата дойде и усещането за тялото й. В първия момент се притесни, че осъзнаването на физическата й същност ще означава загуба на концентрация. Но изведнъж разбра, че силата е тялото й. Тя не се криеше в някаква бездна в съзнанието й. Тя изпълваше всеки крайник и кост, и вена в тялото й.

— Да. Сега се съсредоточи върху дясната си ръка и онова, което се намира в нея.

В първия момент не можа да го открие, но след това то привлече вниманието ѝ. Беше някаква пролука, в която зърна нещо. Когато се съсредоточи върху нея, тя почувства, че отвъд лежи някаква различност.

— Съсредоточи се върху тази различност, след което направи така.

Той изпрати в съзнанието ѝ мисъл, която тя не знаеше как да обясни с думи. Сякаш влезе в тялото на Такан, само че без да напуска своето. Сега усещаше и двете тела.

— Почувствай енергията в тялото му. Прелей част от нея в своята.

Изведнъж тя усети, че Такан притежава огромна енергия. Осъзна, че той е силен, почти колкото нея. Но като че ли съзнанието му не беше свързано със силата му и той нямаше представа за съществуването ѝ.

А тя я усещаше. И през отвора в кожата му се беше свързала с нея. Въобще не беше трудно да я насочи извън тялото му и да я прелее в нейното. Изведнъж усети как става по-силна.

Постепенно започна да го осъзнава. Тя черпеше енергия.

— Сега спри.

Тя отдръпна волята си и усети как гъделичкащото усещане на преливащата се енергия секва.

— Опитай отново.

Сония отново всмука енергия през процепа. Съвсем мъничко количество. Зачуди се какво ли щеше да се случи, ако присъедини цялата му енергия към своята сила и я удвои.

Сигурно щеше да се почувства ободрена.

Но какво щеше да прави с нея? Определено нямаше нужда от два пъти повече сила. Дори сега не използваше цялата си енергия по време на упражненията в Университета.

— Спри.

Тя се подчини. Ръцете на Акарин пуснаха слепоочията ѝ и тя отново отвори очи.

— Добре. Сега можеш да излекуваш Такан.

Сония погледна към ръката на Такан и се концентрира. Порязването се излекува бързо и усещането за тялото и силата му изчезна. Слугата се намръщи и сърцето ѝ потрепна.

— Добре ли си?

Той се усмихна широко.

— Да, лейди Сония. Бяхте много внимателна. Просто от лечителството ме сърби. — Той погледна Акарин и отново стана сериозен.

— Тя ще бъде достоен съюзник, господарю.

Акарин не отговори нищо. Сония се обърна и видя, че той се е отдалечил от шкафа с книгите и стои намръщен, със скръстени ръце. Магьосникът усети погледа ѝ и се извърна към нея. Лицето му беше безизразно.

— Поздравления, Сония — каза тихо той. — Вече си черна магьосница.

Тя примигна изненадано.

— Това ли беше всичко? Толкова ли е лесно?

Той кимна.

— Да. Познанието как да убиеш за миг, научено за един миг. От днес нататък не трябва да допускаш никого в съзнанието си. Достатъчна е само една заблудена мисъл, за да разкриеш тайната пред друг магьосник.

Тя погледна към малкото кърваво петно на дланта си и потръпна.

„Току-що използвах черна магия — помисли си тя. — Вече няма връщане. Никога“.

Такан я гледаше внимателно.

— Съжалявате ли, лейди Сония?

Тя си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Не толкова, колкото щях да съжалявам, ако Гилдията бъде унищожена, а аз съм можела да го предотвратя. Но се надявам да не се налага да я използвам. — Тя се усмихна накриво и погледна към Акарин. — Това би означавало, че Върховният повелител е мъртъв, а аз тъкмо изгубих желание това да се случи.

Акарин повдигна вежди. Такан се изсмя.

— Харесвам я, господарю — каза той. — Наставничеството ѝ се оказа добър избор.

Акарин тихо изсумтя и отпусна ръцете си.

— Знаеш много добре, че не съм избирал нищо, Такан. — Той се приближи до масата и разгледа подредените върху нея предмети — Сега, Сония, искам да огледаш всички тези живи същества и да обмислиш как би могла да приложиш върху тях умениято, на което току-що те научих. После ще ти дам няколко книги, които трябва да прочетеш.

ГЛАВА 12

ЦЕНАТА НА ПАЗЕНАТА ТАЙНА

Ротан се надигна в леглото, отмести един от параваните пред прозорците и въздъхна. Навън се развиделяваше. Слънцето скоро щеше да изгрее, но той вече се беше разсънил.

Магьосникът погледна към седалището на Върховния повелител. Сградата се мержелееше между дърветата. Скоро Сония щеше да се появи и да се запъти към Банята.

През последната седмица той я беше наблюдавал непрестанно. Макар да не я беше засичал повече с Акарин, нещо в поведението ѝ определено се беше променило. В походката ѝ се забелязваше увереност. По време на обедната почивка тя сядаше в градината да учи, което му позволяваше да я наблюдава от прозорците на Университета. През последната седмица тя лесно се разсейваше. Често се спираше и се оглеждаше, мръщейки се от притеснение или тревога. Понякога вперваше поглед в далечината с мрачно изражение на лицето. В такива моменти изглеждаше толкова пораснала, че той едва я разпознаваше.

Но най-големи притеснения пораждаха в него моментите, когато тя поглеждаше към седалището на Върховния повелител. Тогава лицето ѝ придобиваше замислено изражение, но всъщност онова, което го плашеше най-много, беше липсата на омраза или страх в погледа ѝ.

Той потръпна. Как тя можеше да гледа към дома на Акарин, без да показва ни най-малко безпокойство? Доскоро не беше така. Какво я бе променило?

Ротан забарабани с пръсти по перваза на прозореца. Година и половина се беше подчинявал на заповедта на Акарин да стои далеч от Сония. Беше разговарял с нея единствено в присъствието на други хора, когато щеше да изглежда странно, ако я избягваше.

„Толкова дълго изпълнявам нареждането му. Едва ли ще я нарани, ако се опитам поне веднъж да поговоря с нея“.

Небето просветля. Трябваше само да слезе в градината и да я пресрещне по пътя ѝ към Банята.

Той се отдалечи от прозореца и започна да се облича. Едва когато тръгна към вратата, се спря и се замисли. „Само няколко въпроса — помисли си той. — Акарин сигурно дори няма да ни забележи“.

Коридорът в жилищната сграда на магьосниците беше празен и тих. Обувките на Ротан потракваха в бърз ритъм, когато той се спусна по стълбите към изхода. Излезе в двора и сви към градината.

Избра да я изчака в едно от малките места за почивка, встрани от главната алея. То не се забелязваше от седалището на Върховния повелител. По-голямата част от градината се виждаше от най-горния етаж на Университета, но все още беше твърде рано, за да има някакви магьосници в сградата.

Половин час по-късно Ротан чу приближаващи се леки стъпки. Надникна между дърветата и въздъхна с облекчение. Тя беше закъсняла, но въпреки това следваше установения ред. Сърцето му се разтуптя. Ами ако откажеше да разговаря с него? Той се надигна и отиде до изхода от нишата, точно когато тя я подминаваше.

— Сония.

Тя подскочи, но после впери поглед в него.

— Ротан! — прошепна тя. — Какво правиш тук толкова рано?

— Опитвам се да те видя, разбира се.

Момичето леко се усмихна, но след това на лицето ѝ се появи познатото предпазливо изражение и тя погледна към Университета.

— Защо?

— Искам да разбера как стоят нещата.

Раменете ѝ помръднаха.

— Нормално. Мина доста време. Свикнах — и се научих как да го избягвам.

— Вече прекарваш всяка вечер там.

В погледа ѝ се появи неувереност.

— Да. — Тя се поколеба, след което леко се усмихна. — Радвам се, че ме държиш под око, Ротан.

— Не толкова отблизо, колкото би ми се искало. — Ротан си пое дълбоко дъх. — Трябва да те питам нещо. Той... кара ли те да правиш нещо, което не искаш, Сония?

Тя примигна, после се намръщи и наведе поглед.

— Не. С изключение на това, че ме направи своя избраница и трябва да уча много.

Ротан я изчака отново да го погледне. В изражението ѝ се забелязваше нещо познато. Беше минало доста време, но то му напомни за това как...

... как тя сдържа усмивката си, когато му казва истината, но знае, че не е цялата истина!

Той бързо обмисли следващия си въпрос.

— А кара ли те да правиш нещо, което аз не бих искал да правиш?

Тъглчетата на устните ѝ отново потрепнаха.

— Не, Ротан. Не ме кара.

Ротан кимна, макар отговорът ѝ да не прозвуча убедително. „Може би Езрил е права — помисли си той. — Може би се притеснявам твърде много“.

Сония тъжно се усмихна.

— Аз също непрекъснато очаквам да се случи нещо лошо — каза тя, — но всеки ден научавам нови и нови неща. Ако някога се стигне до битка, няма да съм чак толкова беззащитна.

Тя погледна към седалището на Върховния повелител и отстъпи встрани.

— Но нека да не му даваме поводи за подозрение.

— Да — съгласи се той. — Бъди внимателна, Сония.

— Ще бъда. — Тя се обърна към Банята, но се поколеба и погледна през рамо. — Ти също бъди внимателен. Не се тревожи за мен. Добре де, не се тревожи твърде много.

Той успя да се усмихне. Проследи я с поглед, докато се отдалечаваше, поклати глава и въздъхна. Тя искаше от него невъзможното.

Когато стигна до центъра на Арената, Сония забеляза ниското положение на слънцето. Денят беше дълъг, но скоро часовете щяха да приключат. Оставаше ѝ само това състезание.

Тя изчака докато избраните от Болкан ученици заеха местата си. Около нея се образува кръг от дванайсет души. Сония се завъртя, за да срещне погледа на всеки един от тях. Те я гледаха самоуверено, несъмнено успокоени от числеността си. Искаше ѝ се и тя да е толкова

уверена. Противниците ѝ бяха ученици четвърта и пета година, и повечето от тях си бяха избрали дисциплината воински изкуства.

— Начало! — извика Болкан.

Всичките дванайсет ученици я нападнаха едновременно. Сония издигна бързо мощна бариера и ги засипа с дъжд от силови удари. Учениците обединиха щитовете си в един.

Това нямаше да се случи, ако бяха ичани. Тя се намръщи, припомняйки си уроците на Акарин.

„Ичаните не могат да се бият добре заедно. В продължение на много години те са воювали един срещу друг. Малцина знаят как да сливат сила в друг магьосник, как да издигат бариера с участието на няколко магьосници или да се бият заедно“.

Дано никога не ѝ се наложеше да се изправи срещу ичани. Щеше да се срещне само с техните шпиони и то само ако Акарин умреше. Освен ако тази, последната жена, не беше ичани. Но Акарин щеше да се справи с нея.

„Тези шпиони се страхуват много от магьосниците в Гилдията, независимо какво им казва Карико. Когато убиват, те го планират внимателно и извършват убийството така, че да не привлича вниманието на Гилдията. Силата им нараства бавно. Ако се изправиш срещу някой от тях и си добре подготвена, би трябвало да го победиш бързо и тихо“.

Учениците засилиха атаката си, принуждавайки Сония отново да се концентрира върху сражението. Тя отвърна на удара.

Поотделно те не представляваха заплаха. Заедно биха могли да я победят. Но за нея бе достатъчно да удари вътрешния щит на един от учениците, за да спечели сражението.

Тук бе заложено много повече от гордостта ѝ. Тя трябваше да спечели, и то бързо, за да запази силата си.

Всяка нощ през последната седмица тя бе отдавала по-голямата част от силата си на Акарин. Всеки ден се появяваха нови жертви и вече целият град говореше за убийците.

Трудно бе да се определи каква част от силата си е успяла да възстанови сачаканката. Акарин обаче можеше да черпи сила единствено от Сония и Такан.

Тя не трябваше да позволи на учениците да я изтощят, но нямаше да ѝ е леко. Противниците ѝ очевидно бяха добре обучени в

изграждането на обединени щитове. Тя си спомняше първия опит на класа ѝ в този вид борба. Докато не научиха правилните реакции на различните видове атаки и не свикнаха да действат като един, те лесно се объркваха.

„Значи трябва да направя нещо неочаквано, за да ги объркам. Нещо, с което не са се сблъскали досега“.

Като онова, което бе направила в нощта, когато Регин и приятелите му я бяха нападнали в гората. Обаче едва ли щеше да успее да заслепи противниците си посред бял ден. Но ако направеше нещо подобно, за да ги обърка за местоположението си, а после се промъкнеше зад тях...

Сония потисна усмивката си. Не беше задължително щитът ѝ да е прозрачен. Със съвсем малко усилие на волята тя го превърна в кълбо от бяла светлина. Но както установи със закъснение, недостатъкът му бе, че тя също не можеше да ги вижда.

Сега трябваше да се погрижи за заблудата. След като създаде още няколко щита като първия, тя ги запрати в различни посоки. В същото време бавно започна да се изтегля, взимайки един от щитовете със себе си.

Усети как атаката на учениците се разколеба и трябваше да притисне длан към устата си, за да не се разсмее на глас, като си представи как изглежда Арената, из която плават няколко големи бели кълба. Тя обаче не можеше да отвърне на ударите им, защото щяха да разберат точно зад кой щит се крие.

Когато кълбата се приближиха до противниците ѝ, тя почувства как те осъществиха контакт с тяхната бариера. Тогава се спря и леко изтегли назад всички кълба, с изключение на едно. Учениците веднага съсредоточиха ударите си върху него. Тя накара един от неподвижните щитове да потрепери и след това да изчезне; това бе поредното разсейване на вниманието.

След това бързо направи собствения си щит прозрачен и установи, че се намира близо до трима ученици. Тя събра цялата си сила и запрати върху един от тях дъжд от силови удари.

Той подскочи и съседите му бързо се обърнаха към нея, но останалите ученици все още бяха съсредоточени върху останалите щитове и не обърнаха внимание, че съюзниците им имат нужда от помощ.

Комбинираната бариера потрепери и се срина.

— Стой!

Сония се обърна към Болкан. Тя примигна изненадано, когато видя, че воинът се усмихва.

— Интересна стратегия, Сония — каза той. — Сигурно не бихме я използвали в истинска битка, но на Арената се доказва като наистина ефективна. Ти печелиш сражението.

Сония се поклони. Тя знаеше много добре, че следващия път, когато излезе на Арената, ще открие, че идеята ѝ за многото щитове вече не е ефективна. Разнесе се гонгът на Университета, сигнализирайки за края на часовете, и Сония чу как някои от учениците въздъхват. Тя се усмихна, повече от задоволство, че е спечелила сражението без да хаби много енергия, отколкото заради очевидното им облекчение.

— Часът свърши — обяви Болкан. — Свободни сте.

Учениците се поклониха и напуснаха Арената. Сония забеляза двама магьосници, които стояха точно пред входа. Сърцето ѝ подскочи, когато ги разпозна: Акарин и Лорлън.

Тя излезе след останалите. Когато минаваха покрай Висшите магове, всички се покланяха. Акарин не им обърна никакво внимание и кимна на Сония.

— Върховни повелителю. — Тя се поклони. — Разпоредителю.

— Добре се справи, Сония — каза Акарин. — Прецени силата им, откри слабостите им и намери оригинално решение.

Тя примигна изненадано и почувства, как лицето ѝ пламва.

— Благодаря ви.

— Аз лично не бих приел насериозно коментара на Болкан — додаде той. — В истински бой магьосникът трябва да използва всяка ефективна стратегия.

Лорлън погледна проникателно Акарин. Изглеждаше така, сякаш искаше да му зададе някакъв въпрос, но не се осмеляваше.

„По-скоро десетки въпроси“ — помисли си развеселено Сония. Тя изпита съчувствие към Разпоредителя, но веднага си спомни пръстена на ръката му.

Той позволяваше на Акарин да усеща всичко, което Лорлън вижда, чувства и мисли. Наясно ли бе Лорлън със силата му? Ако да, то сигурно се чувстваше предаден от приятеля си. Тя потрепери.

Акарин можеше да каже на Лорлън истината. Но ако го направеше, щеше ли да признае, че тя доброволно е приела да се обучи в черната магия? Тази мисъл я накара да се почувства неудобно.

Акарин тръгна към Университета. Сония и Лорлън го последваха.

— Щом Посланик Денил се върне заедно с отстъпника, Гилдията бързо ще изгуби интерес към убиеца, Лорлън — каза Акарин.

Сония беше чула за заговорниците, които беше заловил Денил. Новините за магьосника-отстъпник, който щеше да бъде доведен в Гилдията, се бяха разпространили сред учениците по-бързо и от зимна кашлица.

— Може би — отвърна Лорлън, — но няма да го забравят. Никой не може да забрави подобна касапница. Няма да се изненадам, ако някой поиска Гилдията да се намеси.

Акарин въздъхна.

— Като че ли магията би ни помогнала да намерим един човек в град с няколко хиляди жители.

Лорлън отвори уста да каже нещо, но погледна към Сония и като че ли размисли. Той продължи да върви мълчаливо, докато не стигнаха до стълбището на Университета, където им пожела лека нощ и бързо се отдалечи. Акарин продължи към дома си.

— Значи Крадците все още не са намерили шпионина? — попита тихо Сония.

Акарин поклати глава.

— Винаги ли им отнема толкова време?

Той я погледна и повдигна вежди.

— Нима очакваш с нетърпение да ни видиш как се бием?

— С нетърпение? — Сония поклати глава. — Не, не съм нетърпелива. Не спирам да мисля, че колкото по-дълго тя се задържи в града, толкова повече хора ще убие. — Тя замълча за миг. — Семейството ми живее в Северния квартал.

Лицето му омекна.

— Да. Но в копторите живеят хиляди. Шансовете да попадне на някой от роднините ти са малки, особено ако нощем си остават у дома.

— Така правят. — Тя въздъхна. — Но се притеснявам и за Сери, за старите си приятели.

— Убеден съм, че приятелят ти крадец може добре да се грижи за себе си.

Тя кимна.

— Сигурно сте прав. — Когато минаха през градината, тя се сети за сутрешната си среща с Ротан. Усети как я жегва вина. Всъщност не го беше излъгала. Акарин никога не я беше карал насила да учи черна магия. Но Сония се почувства ужасно, когато се замисли как ли ще се почувства Ротан, когато научи истината. Той беше направил толкова много за нея, а понякога ѝ се струваше, че тя му е донесла само беди. Може би все пак раздялата им беше за добро.

Освен това трябваше неохотно да признае, че Акарин беше направил повече от Ротан за доброто ѝ обучение. Ако не я беше притискал, никога нямаше да стане толкова добра във военските изкуства. И сега като че ли щеше да се наложи да използва тези умения срещу шпионите.

Когато стигнаха до седалището и вратата се отвори, Акарин се спря и погледна нагоре.

— Мисля, че Такан ни очаква. — Той влезе вътре и се запъти към шкафа с виното. — Отивай горе.

Докато се изкачваше по стълбището, тя се замисли за коментара му при Арената. Наистина ли беше доловила гордост в гласа му? Наистина ли беше доволен от постиженията ѝ като ученичка?

Тази мисъл ѝ се струваше странно привлекателна. Може би наистина заслужаваше титлата си: избраницата на Върховния повелител.

Тя. Момичето от копторите.

Сония забави крачка. Като се замислеше, той никога не бе изразявал презрение или отвращение от произхода ѝ. Държеше се заплашително, манипулативно и грубо, но нито веднъж не ѝ беше напомнил, че идва от най-бедните части на града.

„А и как би могъл да погледне с презрение на друго човешко същество? — изведнъж си помисли тя. — Нали самият той е бил роб“.

Корабът принадлежеше на елийнския кралски флот и беше по-голям от виндските съдове, с които Денил беше пътувал досега.

Построен предимно за превоза на важни личности, а не на стоки, в него имаше достатъчно място за няколко малки, но луксозни каюти.

Макар че Денил беше проспал по-голямата част от деня, след ставането си установи, че му е трудно да спре да се прозява. Изми се и се облече, а слугата му донесе чиния с печен харел и богата гарнитура от зеленчуци. След като се нахрани, се почувства по-добре, а чаша суми му помогна да се разсъни окончателно.

През малките прозорци на кораба той видя платната на другия морски съд, които блестяха в оранжево под лъчите на залязващото слънце. Денил излезе от стаята и тръгна по коридора към килията на Фаранд.

Всъщност това не беше точно килия. Макар да бе най-малката и най-смплата каюта на кораба, тя все пак беше обзаведена с удобни мебели. Денил почука на вратата. Отвори му дребен магьосник с кръгло лице.

— Ваш ред е, Посланик — каза лорд Барийн с очевидно облекчение, че смяната му е свършила. Той погледна Денил, поклати глава, промърмори нещо под носа си и излезе.

Фаранд лежеше на леглото. Той погледна Денил и леко се усмихна. Върху малка табла стояха две чинии. Съдейки по костите от херел в едната от тях, Денил предположи, че двамата са получили същата храна като него.

— Как сте, Фаранд?

Младият мъж се прозя.

— Изморен.

Денил седна в едно от креслата. Той знаеше, че Фаранд не се чувства особено добре. „И с мен би било същото — помисли си той, — ако знам, че след седмица може и да съм мъртъв“.

Денил не вярваше, че Гилдията ще екзекутира Фаранд. Но магьосници-отстъпници не бяха откривани вече повече от век и изобщо не беше ясно как ще се развият събитията. Най-трудната част бе, че той искаше да успокои Фаранд, но не можеше. Щеше да е много жестоко, ако се окажеше, че е грешал.

— С какво се занимавахте?

— Разговарях с Барийн. По-скоро той разговаряше с мен. За вас.

— Наистина ли?

Фаранд въздъхна.

— Ройенд е разказал на всички за вас и любовника ви.

Денил почувства студени тръпки. Започваше се.

— Съжалявам — добави Фаранд.

Денил примигна изненадано.

— Не съжалявайте, Фаранд. Това е част от измамата. Начин да ги убедим да ни се доверят.

Фаранд се намръщи.

— Не ви вярвам.

— Така ли? — Денил се насили да се усмихне. — Когато пристигнем в Киралия, Върховният повелител ще го потвърди. Негова беше идеята да се престорим на любовници, за да могат заговорниците да си помислят, че имат с какво да ни изнудват.

— Но онова, което Ройенд разказва, е истина — рече тихо Фаранд. — Когато ви видях заедно, веднага го усетих. Не се тревожете. Не съм разкривал пред никого моите възгледи по въпроса. — Той отново се прозя. — И няма да го направя. Но не мога да спра да си мисля, че навярно грешите за Гилдията.

— В какъв смисъл?

— Все ми повтаряте, че Гилдията винаги е честна и благоразумна. Но по начина, по който останалите магьосници реагират на новините за вас, започвам да си мисля, че въобще не е така. Освен това не е честно, че вашият Върховен повелител ви е накарал да разкриете нещо такова, след като е знаел как ще реагират останалите магьосници. — Клепачите му се затвориха, след което отново се отвори с пърхане. — Толкова съм уморен. И не се чувствам много добре.

— Починете си тогава.

Младият мъж затвори очи. Дишането му веднага се забави и Денил предположи, че е заспал.

„Никакви разговори тази вечер — помисли си той. — Ще бъде дълга нощ“.

Денил погледна през прозореца към другите кораби. Значи Ройенд беше решил да си отмъсти. „Няма никакво значение какво си мисли Фаранд — каза си той. — Щом Акарин съобщи, че всичко е било измама, никой няма да повярва на дема“.

Всъщност беше ли Фаранд прав? Наистина ли не беше правилно Акарин да се възползва по този начин от него и Тайенд? Денил не

можеше повече да се преструва, че не знае, че елийнецът е момък.

Щяха ли отсега нататък хората да очакват от него да избягва Тайенд?

Какво ли щяха да кажат, ако не го направеше?

Той въздъхна. Мразеше да живее в страх. Мразеше да се преструва, че за него Тайенд е просто полезен помощник. Но не таеше никакви илюзии, че ще може смело да признае истината и по някакъв начин да промени отношението на киралийците. А Тайенд вече му липсваше — сякаш беше оставил част от себе си в Елийн.

„Мисли за нещо друго“ — каза си той.

Мислите му се прехвърлиха към книгата, която Тайенд бе „заел“ от дема. Тя се намираще в багажа му. Не беше споменавал пред никого за нея, дори и пред Еренд. Макар намирането ѝ да го беше убедило, че е време да арестуват заговорниците, той не смяташе, че е необходимо да разкрива съществуването ѝ. А и не искаше да го прави. Дори само с прочитането на онези откъси, Денил беше нарушил закона срещу черната магия. Думите все още витаеха в мислите му...

„По-обикновените умения включват способността да се създават «кръвни камъни» или «кръвни бисери», които усилват способността на създателя им да общува мисловно с друга личност на голямо разстояние...“

Той се сети за ексцентричния дем в планините, който двамата с Тайенд бяха посетили преди малко повече от година, по време на второто им пътуване в търсене на информация за древната магия. Във впечатляващата колекция от книги и артефакти на дем Ладейри имаше и един пръстен, символ на висшата магия, в който бе вграден червен камък. Пръстен, който според дема позволяваше на човека, който го носи, да общува с останалите магьосници, без разговорът им да може да бъде подслушван. Дали камъкът в пръстена не бе един от тези „кръвни камъни“?

Денил потрепери. Беше държал в ръцете си предмет от черната магия? При тази мисъл кръвта му се смрази. Той дори си беше сложил пръстена.

„... и «камъни-хранилища» или «бисери-хранилища», които могат да съхраняват и освобождават магията по различни начини“.

Двамата с Тайенд се бяха изкачили в планините над дома на Ладейри и бяха открили древен разрушен град. Там намериха скрит

коридор, който, според надписите в стената, преведени от Тайенд, водеше до „Пещерата на абсолютното наказание“. Денил беше преминал по коридора и се бе озовал в голяма зала с куполообразен таван, обсипан с блещукащи камъни. Те го бяха атакували с магически удари, от които едва успя да се измъкне жив.

Кожата му настръхна. Дали това не бяха тъй наречените „камъни-хранилища“? Дали това бе имал предвид Акарин, когато каза, че има политически причини съществуването на пещерата да се запази в тайна?

Камъните в залата бяха заредени с черна магия.

Акарин беше споменал и че залата губи силата си. Очевидни знаеше какво представлява тя. Негово беше задължението да разпознава подобен вид магия и да се справя с нея. Което беше достатъчна причина Денил все още да не показва книгата. Веднага щом пристигнеха, щеше да я даде на Акарин.

Фаранд издаде слаб звук в съня си.

Денил надигна глава и се намръщи. Младият мъж беше преbledнял. Уплахата от залавянето му се беше отразила ужасно. Магьосникът се взря отблизо. Устните на Фаранд бяха по-тъмни. Почти сини...

Денил се приближи до леглото. Хвана Фаранд за рамото и го разтърси. Очите на мъжа се отвориха, но не можаха да се фокусират. Денил постави длан на челото му, затвори очи и протегна пипалата на съзнанието си. Когато почувства хаоса в тялото на мъжа, той рязко си пое дъх.

Някой го беше отровил.

Денил почерпи от силата си и вля в него малко лечителска енергия, но му беше трудно да разбере откъде да започне. Първо я приложи върху най-пострадалите органи. Но отровата постепенно се разпространяваше из тялото и състоянието на мъжа продължаваше да се влошава.

„Това не е по силите ми — помисли си отчаяно Денил. — Трябва ми лечител“.

Той си помисли за другите двама магьосници на кораба. Никой от тях не беше лечител. И двамата бяха елийнци. Спомни си за предупреждението на дем Марейн.

„Нали разбирате, че кралят ще предпочете да го убие, вместо да позволи на Гилдията да разбере какво знае“.

Барийн е бил тук, когато храната е била поднесена.

Той ли беше дал отровата на Фаранд? За всеки случай беше по-добре да не му се обажда. Другият магьосник, лорд Хеменд, бе близък до елийнския крал. На него също не можеше да му се вярва.

Оставаше му само един изход. Денил затвори очи.

— Винара?

— Денил?

— Имам нужда от помощта ти. Някой е отровил отстъпника.

Другите двама магьосници щяха да чуят разговора им, но Денил не можеше да направи нищо. Той постави магически печати на вратата. Макар да не можеха да задържат за дълго магьосниците отвън, те щяха да попречат на обикновени хора да нахлуят изненадващо.

Усещането за присъствието на лейди Винара се засили.

— Опиши ми симптомите.

Той ѝ предаде образа на Фаранд. Кожата му вече беше много бледа, а дишането затруднено. Денил отново проникна със съзнанието си в тялото му и предаде впечатленията си на лечителката.

— Първо трябва да прочистиш отровата, а след това да се заемеш с щетите.

Денил започна един болезнено сложен процес, следвайки внимателно инструкциите ѝ. Първо накара Фаранд да повърне. След това взе един от ножовете, използвани при храненето, почисти го и го наточи с магия. После преряза една от вените на ръката на мъжа. Винара му обясни как да поддържа функционирането на жизненоважните му органи, да се бори с последиците от отровата и да стимулира тялото да произвежда повече кръв, докато заразената течност бавно изтичаше от тялото.

Това изтощи силно тялото на Фаранд. Лечителската магия не можеше да замести хранителните вещества, нужни за производството на кръв и тъкани. Запасите от мазнини и част от мускулната тъкан бяха изчерпани. Когато се събудеше — ако се събудеше — Фаранд една щеше да има сили да диша.

След като Денил направи всичко, което може, той отвори очи и когато отново започна да усеща стаята, осъзна, че някой удря силно по вратата.

— Знаеш ли кой го е направил? — попита Винара.

— Не. Но имам представа защо. Бих могъл да разследвам...

— Остави това на другите. Ти трябва да останеш и да пазиш пациента.

— Не им вярвам. — Ето. Каза го.

— Въпреки това Фаранд е твоя отговорност. Не можеш едновременно да го пазиш и да търсиш отровителя. Бъди бдителен, Денил.

Тя беше права, разбира се. Денил се надигна от леглото, изпъна рамене и се приготви да се изправи срещу онзи, който чукаше по вратата.

ГЛАВА 13

УБИЙЦАТА

Когато Сония влезе в подземната стая, тя забеляза предметите върху масата. Чиния, пълна с парчета натрошено стъкло. До нея се виждаха счупена сребърна лъжица, купа и късче плат. Както и дървената кутия, в която Акарин държеше камата си.

Вече втора седмица тя практикуваше черната магия. Беше натрупала опит и вече можеше да тегли бързо много енергия или мъничко енергия през най-тънката дупчица. Беше черпила сила от малки животни, растения, дори вода. Но тази вечер предметите на масата бяха различни и тя се зачуди какво ли смята да я научи Акарин.

— Добър вечер, Сония.

Тя вдигна поглед. Акарин се беше облегал на сандъка. Капакът му беше отворен и вътре се виждаха няколко стари книги. Магьосникът разглеждаше една от тях. Сония се поклони.

— Добър вечер, Върховни повелителю.

Той затвори книгата, прекоси стаята и я постави до останалите предмети на масата.

— Приключи ли с архивите от сачаканската война?

— Почти. Трудно е да се повярва, че Гилдията е успяла да изгуби толкова голяма част от историята си.

— Не са я изгубили — поправи я той. — Прочистили са я. Оцелелите исторически книги всъщност са пренаписани, за да не се спомена изобщо висшата магия.

Сония поклати глава. Като се замислеше какви усилия бе положила Гилдията, за да се отърве от всякакви доказателства за черната магия, започваше да разбира защо Акарин предпочита да не рискува и да не разказва на настоящата Гилдия истината за миналото си. Въпреки това тя не можеше да си представи, че Лорлън и Висшите магове биха отхвърлили на сляпо черната магия, ако научеха причините, поради които Акарин я бе усвоил, или ако разберяха каква заплаха представляват ичаните.

„Всъщност щеzakлеймят мен — помисли си внезапно тя, — защото аз започнах да я изучавам по собствено желание“.

— Тази вечер ще ти покажа как да правиш кръвни камъни — каза й Акарин.

Кръвни камъни? Сърцето й подскочи, когато осъзна за какво говори той. Щеше да направи камък като онзи, който бяха открили в зъба на шпионина, и какъвто имаше на пръстена на Лорлън.

— Кръвният камък позволява на магьосника да вижда и чува всичко, което носителят му вижда и чува... и мисли — каза Акарин.

— Ако носителят не вижда нищо, създателят също не може да види нищо. Освен това камъкът фокусира мисловната комуникация върху създателя, така че никой друг да не може да подслушва разговора между създателя и носителя. Въпреки това камъкът си има своите недостатъци — предупреди Акарин. — Създателят непрекъснато е свързан с него. Част от съзнанието му постоянно получава образи и мисли от носителя, което може да бъде доста разсейващо. След известно време ще се научиш да ги блокираш. Веднъж установена, връзката със създателя не може да бъде прекъсната, освен ако не бъде счупен камъкът. Тоест ако носителят изгуби камъка и той бъде намерен от някой друг, създателят ще се сблъска с неприятното усещане от контакта с нежелано съзнание. — Акарин се усмихна едва-едва. — Веднъж Такан ми разказа историята на един ичани, който завързал роба си в пустинята, за да бъде изяден жив от диви лимеци, и му поставил камък, за да може да наблюдава изяждането. Едно от животните погълнало камъка и няколко дни онзи ичани се побърквал от мислите му. — Усмивката на Върховния повелител изведнъж изчезна и погледът му стана отнесен. — Но ичаните са майстори в използването на магията, за жестоките си цели. Веднъж Дакова направи камък от кръвта на един мъж, след което накара мъжа да гледа изтезаването на брат му. — Той се намръщи. — За щастие стъклените кръвни камъни се унищожават лесно. Братът успял да го разтроши.

Акарин потърка челото си и се намръщи.

— Тъй като връзката с чуждо съзнание може да бъде изключително объркваща, не е много добра идея да се създават много кръвни камъни. В момента аз имам три. Знаеш ли кой ги носи?

Сония кимна.

— Лорлън?

— Да.

— И... Такан? — Тя се намръщи. — Но той не носи пръстен.

— Не. Камъкът на Такан е скрит.

— У кого е третият?

— У един полезен приятел.

Тя сви рамене.

— Мисля, че никога няма да се сетя. Но защо Лорлън?

Акарин повдигна вежди.

— Трябваше да го държа под око. Ротан не би направил нищо, което може да ти навреди. Но Лорлън е готов да те жертва, за да спаси Гилдията.

„Да ме жертва? Разбира се, че ще го направи. — Тя потрепери. — На негово място аз сигурно също бих го направила“.

При тази мисъл ѝ се прииска още по-силно Акарин да разкрие на Лорлън истината.

— Но той всъщност се оказва много полезен — додаде Акарин. — Защото общува с капитана на стражниците, който разследва убийствата. Така въз основа на откритите трупове можех да преценя колко е силен всеки от шпионите.

— Той знае ли какво представлява камъкът?

— Знае на какво е способен.

„Горкият Лорлън — помисли си Сония. — Той вярва, че приятелят му се е посветил на злата магия и знае, че Акарин може да прочете всяка негова мисъл. — Тя се намръщи. — Колко ли му е трудно на Акарин да усеща страха и неодобрението на приятеля си?“.

Акарин се обърна към масата.

— Ела насам.

Тя се приближи до другия край на масата и Акарин отвори капака на кутията. Извади камата и ѝ я подаде.

— Когато за пръв път видях Дакова да прави кръвен камък, аз си помислих, че сигурно има някаква магия в кръвта. Години по-късно разкрих, че въобще не е така. Кръвта просто отпечатва идентичността на създателя върху стъклото.

— От книгите ли се научихте да ги правите?

— Не. Голяма част от магията научих чрез проучването на един древен артефакт, на който попаднах през първата година от

изследването ми. Тогава не знаех какво представлява, но по-късно го взех, за да се позанимавам с него. Макар създателят му да бе отдавна мъртъв и предметът вече да не функционираше, в стъклото бе отпечатана достатъчно магия, от която да придобия някаква представа за действието му.

— Все още ли е във вас?

— Не, върнах го на собственика му. За нещастие той почина скоро след това и така и не разбрах какво се е случило с колекцията му от древни бижута.

Тя кимна и погледна към предметите на масата.

— Можеш да използваш всяка жива част от теб — каза ѝ Акарин. — Косата също става, но не функционира добре, защото по-голямата част от нея е мъртва. Има една сачаканска приказка, в която използват сълзи, но подозирам, че това е просто романтична фантазия. Можеш да отрежеш част от плътта си, но това нито е приятно, нито е удобно. Кръвта е най-лесна. — Той почука с пръст по купата. — Достатъчни са само няколко капки.

Сония погледна към купата, след това към камата. Акарин я наблюдаваше мълчаливо. Тя огледа лявата си ръка. Къде да се пореже? Когато я обърна от другата страна, тя забеляза стар, избледнял белег на дланта си — като дете се беше порязала на една канализационна тръба. Притисна върха на острието към дланта си. За нейна изненада не почувства никаква болка при разрязването на кожата.

Болката се появи когато кръвта закапа от разреза. Тя я остави да се стича в купата.

— Излекувай се — нареди ѝ Акарин. — Винаги се лекувай, без да чакаш. Дори полузарасналите рани представляват пробив в бариерата ти.

Тя се съсредоточи върху раната. Кръвта спря да тече и ръбовете на раната бавно се сраснаха. Акарин ѝ подаде една кърпа и тя забърса кръвта от дланта си. След това той ѝ подаде парче стъкло.

— Издигни това във въздуха и го разтопи. По-лесно ще придобие нужната форма, ако го завъртиш.

Сония се съсредоточи върху парчето стъкло и го издигна във въздуха. След това го обгърна с горещ въздух и му нареди да се завърти. То започна да блести по ръбовете и постепенно започна да се свива в топчица.

— Най-последно! — изсъска Акарин.

Тя се сепна и изгуби контрол върху топчето. То падна върху масата, където остави малък белег от изгаряне.

— Опа.

Но Акарин не го забеляза. Очите му бяха фокусирани върху нещо извън стаята. Докато го наблюдаваше, погледът му се изостри. Той се усмихна мрачно и взе камата.

— Такан е получил съобщение. Крадците са намерили шпионина.

Сърцето на Сония подскочи.

— Урокът ти ще трябва да почака, докато се върнем. — Акарин отиде до шкафа и взе кожения колан с канията, който беше носил в нощта, когато тя го бе шпионирала. Избърса острието с кърпата и плъзна камата в канията. Сония примигна изненадано, когато той развърза шарфа на мантията си и свали горната ѝ част. Отдолу носеше черен потник.

Акарин пристегна колана около кръста си, после отиде до друг шкаф и извади дълго, износено на вид палто за себе си, наметало за Сония и фенер.

— Прикрий добре мантията си — каза той, докато момичето си слагаше наметалото. То имаше много малки копчета отпред и два странични процепа за ръцете ѝ.

Той се спря, огледа я и се намръщи.

— Бих предпочел да не те взимам с мен, но ако ще те подготвям да се изправиш срещу тези шпиони, трябва да ти покажа какво те очаква. Прави точно каквото ти казвам.

Тя кимна.

— Да, Върховни повелителю.

Акарин се приближи до стената и скритата врата към подземните проходи се отвори. Сония тръгна след него. Фенерът се запали.

— Не трябва да позволяваме на жената да те види — каза ѝ той, вървейки по коридора. — Господарят на Тавака сигурно те е видял през камъка си, преди да го унищожи. Ако някой от ичаните те види отново с мен, те ще се досетят, че те обучавам и ще се опитат да те убият още докато си твърде слаба и неспособна да се защитиш.

Двамата стигнаха до първата бариера и той млъкна. Заговори отново едва когато преминаха през лабиринта от коридори и стигнаха

до блокирания тунел. Акарин посочи купчината камъни.

— Огледай ги добре със съзнанието си и създай стълбата.

Сония протегна пипалата на съзнанието си и започна да проучва камъните. На пръв поглед те изглеждаха като обикновена купчина, но скоро момчето започна да открива закономерност в подредбата им. Приличаше на голяма версия на дървените пъзели, които продаваха на пазара. Натисне ли човек определена плочка, останалите парчета от пъзела се приплъзваха едно към друго, за да оформят съвсем нова фигура — или да се разпаднат съвсем. Тя извлече малко магия от източника си и започна да размества камъните. Коридорът се изпълни със стърженето на камък в камък, докато стълбата не се появи на мястото си.

— Много добре — промърмори Акарин. Той започна бързо да се изкачва нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Сония го последва. Когато се изкачиха на върха, тя се обърна и нареди на камъните да заемат предишното си положение.

Светлината на фенера озари познатите тухлени стени на Пътя на крадците. Акарин тръгна напред. След неколкостотин крачки те стигнаха до мястото, където предишния път ги беше посрещнал водачът. От сенките излезе дребна фигура.

Сония предположи, че момчето е на около дванайсет години. Погледът му бе твърд и предпазлив — очи на много по-възрастен човек. То ги изгледа изпитателно, погледна към обувките на Акарин и кимна. Без да каже нито дума, им даде знак да го последват и тръгна по коридора.

Макар от време на време да правеха по някой завой, коридорът вървеше в една посока. Най-накрая водачът им спря до една стълба и посочи капака в тавана. Акарин угаси фенера и проhodът потъна в мрак. Сония го чу как поставя крак върху първото стъпало и започна да се изкачва. Когато предпазливо повдигна капака и надникна навън, в коридора проникна слаба светлина. Акарин ѝ даде знак да го последва и докато тя се изкачваше нагоре, той отвори изцяло капака и излезе навън.

Излизайки след него, Сония се озова в тясна улица. Къщите наоколо бяха построени от всякакви вехтории. Някои изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се срутят. Въздухът вонеше на отпадъци и канализация.

Изпълниха я отдавна забравено съчувствие и предпазливост. Това бяха покрайнините на копторите, където живееха най-бедните им обитатели. Едно тъжно и опасно място.

През една близка врата излезе едър мъж и забърза към тях Сония въздъхна с облекчение, когато разпозна човека, който пазеше предишния шпионин. Той я погледа, след което се обърна към Акарин.

— Току-що си тръгна — каза мъжът. — Следим я неотлъчно от два часа. Местните твърдят, че от две нощи се крие тук. — Той посочи близката врата.

— Откъде си сигурен, че довечера ще се върне пак тук? — попита Акарин.

— След като излезе, огледах мястото. Вътре има разни нейни неща. Ще се върне.

— И в къщата няма никой друг?

— Няколко просяци и уличници също я използват, но ние им казахме да си потърсят друго място за довечера.

Акарин кимна.

Сега ще огледаме наоколо, за да потърсим добро място за засада. Погрижи се никой да не влиза.

Мъжът кимна.

— Нейната стая е последната вдясно.

Сония и Акарин тръгнаха към вратата. Тя изскърца възмутено, когато я отвориха. Двамата се спуснаха по изронените стъпала от утъпкана кал, поддържана от изгнило дърво, и тръгнаха по коридори. Вътре цареше мрак, а пръстеният под бе неравен.

Акарин повдигна съвсем леко капака на фенера, колкото да не се движат в пълен мрак. Отворите към стаите нямаха врати. Някои бяха покрити с грубо зебло. Стените бяха покрити с дървени дъски, които на места бяха изкъртени и напаялата пръст образуваше купчинки по пода.

Повечето стаи бяха празни. Последният вход вдясно беше покрит със зебло. Акарин се вгледа напрегнато в покривалото, отметна го рязко встрани и вдигна докрай капака на фенера.

Пред очите им се разкри изненадващо голяма стая. Няколко дървени щайги и изкривена дъска образуваха маса. В едната стена беше издълбан рафт, а в единия ъгъл на стаята се виждаше дюшек и няколко одеяла.

Акарин започна да обикаля стаята и внимателно да оглежда всичко. Прегледа леглото и поклати глава.

— Моран говореше за ценности. Едва ли е имал предвид точно това.

Сония прикри усмивката си. Отиде до най-близката стена и започна да мушка пръсти между дъските. Акарин я наблюдаваше как обикаля цялата стая. Близко до леглото тя откри издайническо пружиниране.

Дъските се свалиха лесно. Зеблото зад тях беше затрупано със суха пръст, но тук-таме стърчаха издайнически конци. Сония внимателно повдигна единия му ъгъл и пред очите им се разкри ниша, достатъчно голяма, за да побере дете. Таванът ѝ беше поддържан от няколко гниеци дъски. По средата ѝ се забелязваше платнен вързоп.

Акарин се приближи до нея и се засмя.

— Я виж ти. Наистина се оказа полезна.

Сония сви рамене.

— Някога живеех в едно такова място. Обитателите ги наричат Дупките.

Той помълча.

— Дълго ли живя там?

Тя се извърна към него и видя, че я гледа преценяващо.

— През цялата зима. Беше преди много време, когато бях много малка. — Тя отново се обърна към нишата. — Помня, че беше претъпкано и много студено.

— Но сега тук живеят само няколко души. Защо?

— Заради Прочистването. Препълва се едва след падането на първия сняг. Тук идват всички хора, които Гилдията прогонва от града. Същите, за които Домовете твърдят, че са опасни крадци, и истината е, че те просто не харесват грозните просяци и сакатите по улиците, а всъщност Прочистването по никакъв начин не пречиства истинските Крадци...

Някъде зад тях изскърца врата. Акарин се обърна рязко.

— Това е тя.

— Но как...

— Моран щеше да спре всеки друг. — Акарин бързо свали капака на фенера и огледа стаята. — Няма друг изход — промърмори

той. После повдигна краищата на зеблото, което покриваше нишата. — Ще се побереш ли вътре?

Тя не си направи труда да му отговори. Отиде до нишата, седне вътре, сви краката си и се притисна към стената. Акарин пусна зеблото и върна дъските на мястото им.

Вътре цареше непрогледен мрак. В тишината сърцето ѝ биеше като камбана. И изведнъж Сония установи, че се взира в поредици от ярки звезди.

— Пак ти — каза жената със странен акцент. — Чудех се дали ще ми дадеш втори шанс да те убия.

Звездите заблестяха ярко и Сония усети вибрацията на магията. Досети се, че светлината прониква през дупките на зеблото и се наведе напред, с надеждата да види какво става в стаята.

— Дошъл си подготвен — отбеляза жената.

— Разбира се — отвърна Акарин.

— Аз също — каза тя. — Мръсният ти град сега е по-малък. А вашата Гилдия скоро ще бъде с един човек по-малко.

На едно място калното покритие на зеблото беше изтъняло и се ронеше. Сония можеше да види движещи се сенки, озарени от проблясъците на светлина. Тя задраска по зеблото, за да изрони още от твърдото му покритие.

— Какво ще си помисли твоята Гилдия, когато открие господаря си мъртъв? Дали ще разберат кой го е убил? Мисля, че не.

Сония вече можеше да различи фигурата. Жената носеше риза и панталони с убити цветове и стоеше в единия край на стаята. Акарин обаче не се виждаше. Сония продължи да изронва покритието от кал, опитвайки се да осигури по-добра гледка. Как би могла да научи нещо за борбата срещу тези шпиони, ако не можеше да види битката?

— Няма да разберат какво ги преследва — продължи сачаканката. — Мислех си да вляза при тях и да ги покося наведнъж, но сега си мисля, че ще е по-забавно да ги примамвам навън и да ги убивам един по един.

— Препоръчвам ти втория начин — отвърна Акарин. — Иначе няма да стигнеш далеч.

Жената се изсмя.

— Дали? — Тя се ухили злобно. — Само че аз вече знам, че Кариго е прав. Твоята Гилдия не познава висшата магия. Те са слаби и

глупави толкова глупави, че ти трябва да криеш познанието си от тях, иначе ще те убият.

Стаята се изпълни с ярка светлина и върху щита на жената се посипаха удари. Тя отвърна по подобаващ начин. Над главите им се разнесе скърцане. Сония видя как жената поглежда нагоре и отстъпил в страни, към нишата.

— Това, че не злоупотребяваме с магическите ни познания, не ни прави невежи — отвърна спокойно Акарин. Той се появи в полезрението на Сония, запазвайки позицията си спрямо жената.

— Но аз видях истината в съзнанията на твоите хора — каза жената. — Точно за това ме преследваш сам — не можеш да позволиш на никой да гледа битката ни. Тогава нека да видят това.

Изведнъж стаята се изпълни с оглушителен трясък на натрошено дърво. От тавана се посипаха дървени греди и керемиди, изпълвайки въздуха с прах. Жената се изсмя и се приближи още повече към нишата, в която се беше свряла Сония, но изведнъж се спря, защото поредното срутване блокира пътя ѝ. Изведнъж сачаканката бе отхвърлена назад и се блъсна в стената. Сония усети вибрацията от силовия удар на Акарин и върху главата ѝ се посипа пръст.

Жената се надигна, изръмжа нещо, затича се към срутените камъни... и премина през тях. Сония изненадано примигна, осъзнавайки, че това е илюзия, и сърцето ѝ изведнъж се разтуптя, когато забеляза, че жената се е запътила право към нея.

Акарин атакува, принуждавайки сачаканката да забави ход. Жената се спря пред скривалището си и Сония изведнъж се озова на пътя на акариновата атака. Тя се уплаши и бързо издигна силна бариера около себе си.

Стаята вибрираше от силните удари на магьосниците. Още пръст се посипа върху Сония. Тя протегна ръка и усети, че гредите, които поддържат тавана на нишата, започват да се цепят. Притеснена, увеличи обхвата на щита си, за да ги подкрепи.

Вниманието ѝ беше привлечено от силен смях. Сония надникна през пролуката и видя, че Акарин отстъпва. Ударите му като че ли не бяха вече толкова силни. Той отстъпи странично към вратата.

„Той губи сила“ — осъзна Сония. Стомахът ѝ се сви, когато го зърна как се измъква към вратата.

— Този път няма да ми избягаш — каза жената.

Силовa бариера блокира вратата. Лицето на Акарин помръкна. Жената като че ли се извиси над него. Но вместо да го нападне, тя отстъпи назад и се обърна към Сония.

Момичето видя как на лицето на Акарин се изписа изненада и тревога. Жената протегна ръка към нишата, но той я спря със силен удар.

„Той се преструва — внезапно се досети Сония. — Опитва се да я отдалечи от мен“.

Но вместо да се нахвърли срещу него, жената продължи да се приближава към нишата.

„Но защо? Нима знае, че съм тук? Или има нещо друго?“

Сония опипа земята под себе си и напипа вързопа дрехи. Дори в тъмното се разбираше, че са направени от качествен плат. Момичето създаде мъничко, слабо кълбо светлина. Когато развърза вързопа, тя установи, че това е женски шал. Разгъна го и от него падна нещо малко. Сребърен пръстен.

Сония го взе в ръка. Беше мъжки пръстен, подобен на онези, които старейшините на Домовете носят, за да покажат статуса си. На плочката от едната му страна бе гравирани инколът на Дома Сарил.

Изведнъж в нишата избухна буря от пръст и трясък.

Сония беше отхвърлена назад. Тя се сви на кълбо и се концентрира върху щита си. Натискът върху него се засили, след което се задържа на едно ниво.

Изведнъж всичко утихна. Сония отвори очи и създаде ново мъничко кълбо светлина. Около нея се виждаше само пръст. Щитът ѝ успяваше да я задържи, оформяйки сферична кухня около нея.

Тя се понадигна и седна, притиснала крака към гърдите си. Беше затрупана. Щитът ѝ щеше да издържи известно време, но въздухът щеше да свърши бързо. Лесно щеше да си пробие път навън, но направеше ли го, щеше да се разкрие.

„Значи трябва да остана тук колкото може повече — реши тя. — Няма да видя завършека на битката, но какво да се прави“.

Тя отново си спомни всичко, на което бе станала свидетел, и поклати глава. Битката въобще не се разви според очакванията на Акарин. Жената беше много по-силна от обикновените шпиони. Тя не се държеше като роб и когато ставаше въпрос за ичаните, говореше за „нас“, а не за „моите господари“, както ги бе нарекъл предишният

шпионин. Биеше се много добре. Бившите роби, изпращани в Киралия, нямаха време да усвоят никакви бойни умения.

Щом тази жена не беше роб, значи оставаше да бъде ичани.

Стомахът на Сония се сви. Акарин се биеше с ичани. Тя се съсредоточи и откри, че може да усети вибрацията от магията им. Битката все още не беше приключила.

Натискът върху щита ѝ започна да отслабва. Тя погледна нагоре и видя как сриващата се пръст оформя малка дупка, която постепенно се разширяваше. Започна да се вижда стаята. Сония се вцепени и ужасена затаи дъх. Сачаканката стоеше само на няколко крачки от нея.

Момичето побърза да свие щита си, но от това пръстта започна да се изсипва още по-бързо. Пред очите ѝ се появи Акарин. Той улови погледа ѝ, но лицето му не потрепна. Магьосникът пристъпи напред.

Сония се сви в щита си и продължи безпомощно да наблюдава гърба на сачаканката. Момичето не смееше да помръдне, да не би случайно жената да чуе шума и да се обърне. Акарин продължаваше да се приближава и сачаканката отстъпи назад. Тялото ѝ се вцепени от силното съсредоточаване.

Сония почувства как магията на Акарин се отърква в щита ѝ. Той обгради жената с бариера и се опита да я привлече към себе си. Но тя успя да се откъсне и отново отстъпи назад.

Сония отново сви бариерата си, за да избегне контакта със сачаканката. Щитът ѝ се намираше на една ръка разстояние; още една стъпка и жената щеше да я открие.

„Ако ме засече — помисли си Сония. — Ако сваля бариерата си, щитът ѝ ще мине през мен, без тя да ме забележи“.

Щитът на жената имаше сферична форма, най-лесната за поддържане. Бариера с подобна форма защитаваше краката на магьосника като се заравяше леко в земята, но за да издържи подземна атака, магьосникът не биваше да се движи. Всички ученици се научаваха да отслабват подземната част на щита си, докато се движат, и бързо я укрепваха отново, когато заставаха неподвижно. Ако жената постъпваше по същия начин, то при следващата ѝ стъпка назад щитът ѝ щеше да се плъзне по Сония, приемайки я просто като препятствие.

„Но тя ще ме забележи. Ще усети присъствието ми“.

Сония затаи дъх.

„Но аз ще се намирам от вътрешната страна на щита ѝ! За миг, преди да осъзнае какво се случва, тя ще е беззащитна. Просто ми трябва нещо, за да...“

Сония плъзна поглед по земята. Наблизо лежеше тънка цепеница от нишата, полузаровена в пръстта. Докато размисляше как да постъпи, сърцето ѝ заби още по-бързо. Тя тихо си пое дълбоко дъх и изчака жената отново да отстъпи назад. Не ѝ се наложи да чака дълго.

Когато щитът премина над нея, Сония сграбчи парчето дърво, изправи се и удари с всички сили жената по тила. Сачаканката започна да се обръща, но Сония го беше предвидила. Тя притисна дланта си към раната и концентрира цялата си воля върху източването на енергията на жената.

Сачаканката осъзна какво става и очите ѝ се разшириха от ужас. Щитът ѝ изчезна и краката ѝ се подвиха. Сония едва не я изпусна и бързо я подхвана през кръста. Но сачаканката беше твърде тежка и момичето просто я остави да се свлече на земята.

Притокът на сила към Сония рязко секна. Тя отдръпна ръката си и жената се строполи по гръб. Погледът на сачаканката се вираше безизразно в пустотата.

Мъртва. Сония почувства как я залива вълна от облекчение. „Получи се — помисли си тя. — Наистина се получи“. После погледна към ръката си. На лунната светлина, която проникваше през разрушения покрив, кръвта по дланта ѝ изглеждаше черна. Обзе я студен ужас. Тя се олюля.

„Току-що убих човек с черна магия“.

Внезапно замаяна, тя залитна назад. Усещаше, че диша твърде учестено, но просто не можеше да се спре.

Две ръце обхванаха раменете ѝ и попречиха на падането ѝ.

— Сония — разнесе се нечий глас, — поemi си дълбоко въздух. Задръж го. Издишай.

Акарин. Тя се опита да изпълни съветите му. Нужни ѝ бяха няколко опита. Той измъкна отнякъде кърпа и избърса ръката ѝ.

— Не беше много приятно, нали?

Тя поклати глава.

— Не би трябвало да бъде.

Тя отново поклати глава. В главата ѝ се въртяха противоречиви мисли. „Ако не я бях убила, тя щеше да ме довърши. Тогава защо се

чувствам толкова ужасно? Може би защото по този начин се доближавам още малко до тях. Ами ако няма повече шпиони и Такан се окаже недостатъчен, и трябва да търся други начини да се подсилвам за борбата срещу ичаните? И аз ли ще тръгна по улиците да убивам случайни разбойници и крадци? Ще използвам ли защитата на Киралия като претекст да преследвам невинни хора?“

Сония поклати глава, стресната от обърканите си чувства. Досега никога не беше изпитвала такива съмнения.

— Погледни ме, Сония.

Той я обърна към себе си. Тя неохотно срещна погледа му. Той протегна ръка и тя почувства как нещо маха нещо от косата ѝ. От ръката му падна откъснат от зеблото конец.

— Изборът, който направи, въобще не беше лесен — каза той, — но ти постепенно ще се научиш да си вярваш. — Акарин погледна нагоре.

Тя проследи погледа му и видя пълната луна да виси точно над дупката в покрива.

„Окото — помисли си Сония. — Отворено е. Значи или ми е позволило да го направя, защото не е нещо лошо, или лудостта ще ме погълне. Но аз не вярвам в глупави суеверия“ — напомни си тя.

— Трябва да се махнем колкото се може по-бързо оттук — каза той. — Крадците ще се погрижат за трупа.

Сония кимна. Акарин се отдалечи от нея, а тя приглади косата си. На мястото, където я беше докоснал, скалпът ѝ беше изтръпнал. Тя го последва, опитвайки се да не поглежда към тялото на мъртвата сачаканка.

ГЛАВА 14

СВИДЕТЕЛ

Нещо се притисна нежно към гърба на Сери. Нещо топло.

Ръка. Ръката на Савара, досети се той. Докосването ѝ го върна в настоящето. Той осъзна, че е плувал в мъгла. В мига, и който Сония беше убила сачаканката, целият свят се завъртя около него. Оттогава единственото, за което можеше да мисли, бе онова, което тя беше извършила.

Е, не съвсем. Савара беше казала нещо. Той се намръщи. Нещо и това, че Акарин си има ученик.

Той се обърна и погледна към жената. Тя му се усмихна накриво.

— Няма ли да ми благодариш?

Той наведе поглед. Двамата седяха на онази част от покрива, която беше успяла да остане непокътната. Върха на Дупката им се стори идеалното място, откъдето да гледат битката. Покривът бе направен от начупени дъски и някоя друга напукана керемиди, и имаше доста цепнатини. Но яко се стараеха да се придържат към гредите, общо взето бяха в безопасност.

За нещастие нито Сери, нито Савара бяха допуснали възможността, че двамата противници могат да потрошат пръта, от който наблюдаваха. Но докато покривът се срутваше, нещо беше попречило на Сери да падне. Преди да успее да разбере как е възможно двамата със Савара да се реят във въздуха, те вече се бяха озовали върху оцелялата част от покрива, извън полезрението на двамата сражаващи се противници.

Изведнъж всички странности в Савара му се изясниха: как успяваше да разбере кога пристига нов убиец, откъде знаеше толкова много за хората, с които се бореше Върховният повелител и защо бе толкова уверена, че ще успее да се справи сама с убийцата.

— И кога щеше да ми кажеш? — попита той.

Тя сви рамене.

— Когато започнеш да ми се доверяваш. Ако ти бях признала още от самото начало, щях да свърша като нея. — Тя погледна към

тялото, което Гол и помощниците му влачеха нанякъде.

— Никога не е късно — каза той. — Все по-трудно ми е да правя разлика между вас, сачаканците.

Очите ѝ проблеснаха гневно, но когато му отговори, гласът ѝ прозвуча спокойно.

— Не всички магьосници в страната ми са като ичаните, крадецо. В нашето общество има много групи... фракции... — Тя поклати раздражено глава. — В езика ви няма подходяща дума. Ичаните са изгнаници, изпратени в пустошта за наказание. Те са най-лошото нещо в страната ми. Недей да съдиш за всички ни по тях. Моят народ винаги се е страхувал, че един ден ичаните ще се обединят, но ние нямаме никакво влияние върху краля и не можем да го убедим да сложи кран на тази традиция да се наказва чрез изгнание в пустошта. Наблюдавали сме ги в продължение на стотици години и сме убивали онези, които са изглеждали най-способни да установят контрол над останалите. Опитвахме се да предотвратим това, което се случи тук, но трябва да внимаваме да не се разкриваме, защото мнозина в Сачака очакват и най-дребния повод, за да ни нападнат.

— И какво се случи тук?

Тя се поколеба.

— Не съм съвсем сигурна каква част мога да ти разкрия.

Сери се развесели, забелязвайки как тя прехапа устната си като някое хлапе, разпитвано от баща си. Смехът му я накара да се обърне и да го погледне намръщено.

— Какво?

— Не ми изглеждаш като човек, който трябва да иска позволение от някого.

Тя го изгледа сурово, след което погледна надолу. Сери също се наведе и видя, че Гол и тялото са изчезнали.

— Не очакваше да я видиш, нали? — рече тихо тя. — Притеснява ли те, че изгубената ти любима е убила човек?

Той я погледна, изпълнен с изненадващо смущение.

— Откъде знаеш това?

Тя се усмихна.

— Изписано е на лицето ти винаги, когато я видиш или говориш за нея.

Той отново погледна надолу към стаята. В съзнанието му проблесна образът на Сония, която се хвърля върху жената. На лицето ѝ гори решителност. Неувереното момиче, което бе изумено да открие, че има магически способности, наистина се беше променило ужасно много.

И тогава си спомни как се беше променило изражението на лицето ѝ, когато Акарин беше отмахнал нещо от косата ѝ.

— Това беше младежко увлечение — каза той на Савара. — От доста време знам, че тя не е за мен.

— Не, не знаеш — каза тя и покривът изскърца, когато промени позата си. — Научи го едва тази вечер.

Той се обърна и я погледна.

— Как можа...

За негова голяма изненада тя седеше съвсем близо до него. Когато се обърна към нея, тя постави ръка зад тила му, придърпа го към себе си и го целуна.

Устните ѝ бяха топли и силни. Сери усети как го залива топла вълна. Той протегна ръка и се опита да я притисне към себе си, но парчето дърво, върху което седеше, се плъзна надолу и той усети, че губи равновесие. Устните им се разделиха и той започна да пада надолу.

Нещо го задържа. Той разпозна докосването на магията. Савара се усмихна закачливо, наведе се напред и го сграбчи за ризата. След това полегна назад и го придърпа върху себе си, а подпорните греди изскърцаха, когато двамата се претърколиха по-далеч от опасната територия.

Когато най-накрая спряха, тя лежеше върху него и се усмихваше с онази своя спираща дъха чувствена усмивка, която винаги ускоряваше пулса му.

— Добре — каза Сери. — Това ми харесва.

Тя тихо се засмя, после се наведе и отново го целуна. Той се поколеба само за миг, когато едно чувство, по-скоро предчувствие, профуча през мислите му.

„В деня, когато Сония откри магията си, тя вече принадлежеше на един друг свят. Савара също има магия. И вече принадлежи на един друг свят...“

Но точно в този момент това въобще не го интересуваше.

Лорлѐн се намръщи, примигна и отвори очи. В спалнята му беше тъмно. Светлината от пълната луна караше параваните му да сияят леко и златните символи на Гилдията изпъкваха като ярко очертани черни форми върху фината хартия.

Изведнѐж той осъзна защо се е събудил. Някой чукаше бясно по вратата.

Отвѐн стоеше лорд Оусѐн, с трескав поглед и разрошена коса.

— Разпоредителю — прошепна той, — лорд Джолѐн и семейството му са били избити.

Лорлѐн се втренчи в помощника си. Лорд Джолѐн. Един от лечителите. Млад мъж, отскоро женен. Убит?

— Лорд Болкан изпрати да доведат Висшите магѐосници — изрече бързо Оусѐн. — Ще се срещнете в Дневната зала. Искате ли, докато се обличате, да отида там и да им кажа, че всеки момент ще дойде те?

Лорлѐн погледна към нощната си роба.

— Разбира се.

Оусѐн кимна и бързо се отдалечи. Лорлѐн затвори вратата и се върна в спалнята си. Той извади една синя мантия от шкафа си и започна да се преоблича.

Джолѐн беше мъртъв. Както и семейството му. Според Оусѐн е бил убит. Лорлѐн се намръщи, когато в главата му загъмжаха въпроси. Как беше възможно това? Магѐосниците не могат да бъдат убити лесно. Убиецът или разполага с огромни познания и е много умен, или е друг магѐосник. „Или още по-лошо — помисли си той. — Черен магѐосник“.

В главата му започнаха да изникват най-ужасни възможности. „Не — каза си той. — Изчакай, докато не чуеш подробностите“.

Той завърза шарфа на кръста си и бързо напусна стаята. Щом излезе от жилищата на магѐосниците, закрачи през двора към сградата, наречена „Седемте свода“. Стаята, която се намираше в най-лявата част, се наричаше Вечерната зала и там се провеждаха седмичните социални сбирки на магѐосниците. Залата в средата беше Банкетната зала. В дясната част на сградата се намираше Дневната зала, където се приемаха и развличаха важни гости.

Когато Лорлън влезе вътре, го заслепи ярка светлина. Вечерната стая беше издържана в тъмносиньо и сребристо, а Дневната бе декорирана в различни отсенки на бяло и златисто, и беше осветена от няколко светлинни кълба. Ефектът беше болезнен.

В средата на стаята стояха няколко мъже. Лорд Болкан и лорд Сарин кимнаха на Лорлън. Директорът Джерик разговаряше с двамата декани Пийкин и Телано. Лорд Оусън стоеше до единствения мъж без мантия.

Когато Лорлън разпозна капитан Баран, сърцето му замря. Един магьосник беше мъртъв и капитанът, който разследваше странните убийства, беше тук. Може би ситуацията наистина беше лоша.

Болкан пристъпи напред и го поздрави.

— Разпоредителю.

— Лорд Болкан — отвърна Лорлън. — Предполагам, че искате да изчакам с въпросите, докато не се появят лейди Винара, разпоредителят Кито и Върховният повелител.

Болкан се поколеба.

— Да. Но не съм призовал Върховния повелител. По-късно ще обясня защо.

Лорлън положи всички усилия да изглежда изненадан.

— Без Акарин?

— Засега.

Вратата се отвори и двамата се обърнаха. Влезе един магьосник винд. През повечето време постът на Кито като Задграничен разпоредител го задържаше извън Гилдията и Киралия. Той бе пристигнал от Вин само няколко дни по-рано, заради процеса срещу магьосника-отцепник, който щеше да доведе Денил.

Лорлън си спомни думите на Акарин: „Щом Посланик Денил се върне заедно с отцепника, Гилдията бързо ще изгуби интерес към убиеца Лорлън“.

„Ако ситуацията наистина е толкова зле, колкото ми се струва — помисли си Лорлън, — нещата ще се развият по съвсем различен начин“.

Докато Болкан поздравяваше Кито, капитан Баран се приближи до Лорлън. Младият стражник дори успя да се усмихне.

— Добър вечер, Разпоредителю. За пръв път ми се случва Гилдията да ме повика за разследването на убийство, вместо да е

обратното.

— Наистина ли? — отвърна Лорлън. — Кой ви повика?

— Лорд Болкан. Изглежда, точно преди да умре, лорд Джолън е успял да се свърже за кратко с него.

Сърцето на Лорлън прескочи един удар. Дали тогава Болкан знаеше кой е убиецът? Той се обърна към воина, но вратата на Дневната зала се отвори със замах и вътре влетя лейди Винара.

Тя огледа присъстващите и кимна с глава.

— Всички сте тук. Добре. Мисля, че трябва да седнем. Намираме се в ужасно сериозно положение.

Подредените покрай стените кресла се понесоха към средата на стаята. Капитан Баран наблюдаваше със смесица от очарование и възхита как те бързо се подреждат в кръг. След като всички седнаха, Винара погледна Болкан.

— Мисля, че пръв трябва да започне лорд Болкан — каза тя, — защото той пръв е бил уведомен за убийствата.

Болкан кимна утвърдително. Той огледа събралите се хора.

— Преди два часа вниманието ми бе привлечено от мисловно обаждане от лорд Джолън. То беше много слабо, но аз дочух името си и усетих силен страх. Ала когато се съсредоточих върху него, успях единствено да доловя самоличността на човека, който ме бе по търсил и да почувствам как някой друг го наранява — с магия — преди връзката рязко да прекъсне. Опитах се да се свържа с лорд Джолън, но не получих отговор. Съобщих за това на лейди Винара и тя ми каза, че лорд Джолън е отседнал със семейството си в града. Тя също не успя да се свърже с него, затова аз реших да посетя фамилния му дом. Когато пристигнах там, никой прислужник не ми отвори вратата. Отключих я и се озовах пред ужасяваща сцена.

Лицето на Болкан помръкна.

— Всички обитатели на жилището бяха избити. Претърсих къщата и открих телата на семейството на Джолън и на прислужниците. Прегледах телата на жертвите, но открих само драскотини и отоци. След това намерих трупа на Джолън.

Той замъча, а лорд Телано изсумтя объркано.

— Неговия труп? Как така е бил цял? Не е ли източил силата си докрай?

Лорлън забеляза, че Винара поклаща глава, забила поглед в пода.

— Обадох се на Винара, за да я помоля да дойде и да огледа жертвите — продължи Болкан. — След като тя пристигна, аз отидох бързо в Дома на стражата, за да проверя дали са получавали доклади за странна дейност в района. Там открих капитан Баран, който тъкмо разпитваше един свидетел. — Баран замълча за миг. — Капитане, мисля, че тук трябва да ви дам думата.

Младият стражник огледа кръга от хора и се прокашля.

— Да, милорди — и милейди. — Той сплете пръстите на ръцете си.

— Тъй като броят на убийствата напоследък нарасна, аз разпитах много свидетели, но малцина бяха видели нещо, което би било полезно. Някои хора идваха с надеждата, че нещо, което са видели — например че някой непознат обикаля улицата им посред нощ — може да свърши работа. Историята на тази жена беше почти същата, но в нея се съдържаше един стряскащ елемент. Прибирала се късно вечерта, след като доставила плодове и зеленчуци в една от къщите от Вътрешния кръг. Някъде по средата на пътя дочула викове от една от къщите, семейния дом на лорд Джолън. Решила да побърза, но когато стигнала до следващата къща, чула шум зад гърба си. Уплашила се и се скрила в сенките на съседната порта. Когато отново погледнала назад, тя видяла, че от входа за слугите на къщата, която току-що била подминала, излиза някакъв мъж. — Баран замълча и огледа събралите се хора. — Каза, че мъжът носел магьосническа мантия. Черна магьосническа мантия.

Висшите магове се намръщиха и се спогледаха. Лорлън забеляза, че с изключение на Болкан и Оусън, по лицата на останалите бе изписано недоверие.

Винара не изглеждаше изненадана.

— Жената сигурна ли е, че е била черна? — попита Сарин. — В мрака много цветове могат да изглеждат черни.

Баран кимна.

— Зададох й същия въпрос. Каза, че е сигурна. Той минал покрай портата, където се криела. Описа ми черната мантия с инкол на ръкава.

Израженията на лицата се промениха от скептицизъм в тревога. Лорлън се втренчи в Баран. Едва успяваше да си поеме дъх.

— Не може със сигурност... — започна Сарин, но Болкан му махна с ръка да изчака.

— Продължавайте, капитане — каза тихо воинът. — Разкажете им останалото.

Баран кимна.

— Тя каза, че ръцете му били покрити с кръв и той носел нож. Описа го много добре. Извито острие, с инкрустирани скъпоценни камъни в дръжката.

Настъпи продължителна тишина и Сарин си пое дълбоко дъх.

— Доколко може да се разчита на този свидетел? Можете ли да я доведете тук?

Баран сви рамене.

— Записах името и работното ѝ място от жетона ѝ. Честно казано, не обърнах особено внимание на разказа ѝ, докато не научих какво е открил лорд Болкан в къщата. Сега ми се ще да ѝ бях задал повече въпроси или да я бях задържал по-дълго в Дома на стражата.

Болкан кимна.

— Ще я намерим. Сега — той се обърна към Винара, — може би е време да чуем какво е открила лейди Винара.

Лечителката се изпъна.

— Да, боя се, че е време. Лорд Джолън живееше при семейството си, за да се грижи за сестра си, която караше тежка бременност. Първо прегледах неговото тяло и направих две смущаващи открития. Първото... — тя бръкна в мантията си и извади парче черен плат, бродиран със златен конец, — беше това, стиснато в дясната му ръка.

Когато лечителката го показа на всички, Лорлън се смрази. Бродерията представляваше част от един твърде добре познат му символ: инколът на Върховния повелител. Винара го погледна и в очите ѝ проблеснаха загриженост и съчувствие.

— А какво бе второто откритие? — попита Болкан с тих глас.

Винара се поколеба и си пое дълбоко дъх.

— Причината тялото на лорд Джолън все още да съществува, е, че силата му е била изцедена до капка. Единствената рана на тялото му е плитък разрез отстрани на врата му. Същите белези открих и при останалите тела. Моят предшественик ме научи да ги разпознавам. — Тя замълча и огледа събралите се хора. — Лорд Джолън, семейството му и прислужниците им са били убити с черна магия.

Разнесоха се ахкания и възклицания, последвани от продължително мълчание, докато всички осмисляха думите ѝ. Лорлън

почти можеше да чуе мислите им за необичайната сила на Акарин и шансовете на Гилдията да го победи в битка.

Видя страха и паниката по лицата им.

Изпита странно спокойствие... и облекчение. Повече от две години той пазеше тайната за престъплението на Акарин. Сега, за добро или за лошо, Гилдията сама бе открила тази тайна. Той огледа Висшите магове. Трябваше ли да им признае, че престъплението на Акарин му е известно? „Само ако се наложи“ — помисли си той.

Как трябваше да постъпи тогава? Гилдията не ставаше по-силна, а Акарин — ако той бе извършителят на това престъпление — определено не ставаше по-слаб. Лорлън усети как познатите страхове прогонват облекчението му.

За да защитя Гилдията, аз трябва да направя всичко възможно да предотвратя сблъсъка ѝ с Акарин. Но ако той е извършил това... не, едва ли. Знам, че други черни магьосници избиват киралийците.

— Какво ще правим? — попита Телано с изтънял глас.

Всички се обърнаха към Болкан. Лорлън изпита леко раздражение. „Не трябва ли аз да бъда водач на Гилдията на мястото на Акарин?“. Но когато Болкан го погледна очаквателно, той усети как върху него се стоварва познатата тежест на поста му.

— Какво предлагате, Разпоредителю? Вие го познавате най-добре.

Лорлън се насили да се изпъне. Беше репетираше десетки пъти думите, които щеше да произнесе, ако попадне в такава ситуация.

— Трябва да сме предпазливи — предупреди той. — Ако Акарин е убиецът, той ще е още по-силен. Предлагам преди да се изправим срещу него, да обмислим действията си много добре.

— Колко силен е станал? — попита Телано.

— Когато го подложихме на изпитание за поста на Върховния повелител, той победи с лекота двайсет от най-силните ни магьосници — отвърна Болкан. — При черната магия няма как да се разбере колко е силен един магьосник.

— Чудя се от колко ли време я практикува? — попита мрачно Винара. Тя погледна към Лорлън. — Някога забелязвали ли сте нещо странно у него, Разпоредителю?

На Лорлън дори не му се наложи да се преструва на развеселен от този въпрос.

— Странно? При Акарин? Той винаги се е държал загадъчно и потайно, дори с мен.

— Може да я е практикувал от години — промърмори Сарин. — Колко ли силен е станал?

— Повече ме притеснява мисълта как се е сдобил с това познание — обади се тихо Кито. — Дали го е научил по време на пътуването си?

Лорлън въздъхна и се заслуша в обсъждането на възможностите, които самият той бе обмислял още от мига, в който научи истината. Остави ги да говорят известно време и тъкмо се нахрани да се намеси, когато Болкан заговори:

— Не мисля, че сега има значение как или кога е научил черната магия. Въпросът е дали можем да го победим в пряк сблъсък.

Лорлън кимна.

— Силно се съмнявам в шансовете ни. Затова смятам, че може би е по-добре да запазим тайната за себе си...

— Нима предлагате да пренебрегнем това? — възкликна Пийкин.

— Да оставим един черен магьосник да ръководи Гилдията?

— Не — поклати глава Лорлън. — Но ни трябва време да обмислим как да го свалим по най-безопасния начин, ако се докаже, че наистина той е извършил убийствата.

— Няма да станем по-силни — посочи Винара. — Но той ще стане.

— Лорлън е прав. Грижливото планиране е от изключителна важност — обади се Болкан. — Моят предшественик ме е научил на методите за борба срещу черните магьосници. Няма да е лесно, но не е невъзможно.

Лорлън почувства как интересът и надеждата му се засилват. Само ако бе имал възможността да поговори с воина преди Акарин да открие, че Лорлън знае тайната му. Може би все пак имаше начин да го победят.

Той се сепна изведнъж. Наистина ли желаше смъртта на Акарин? „Ами ако е уби Джолън и семейството му? Не заслужава ли да бъде наказан за това? Да, но първо трябва да се убедим, че наистина го е извършил той“.

— Не трябва да отхвърляме възможността друг да е убиецът — каза Лорлън. Той погледна към Болкан. — Имаме показанията на един свидетел и парче плат. Възможно ли е друг магьосник да се е преоблякъл като Акарин? Възможно ли е той да е пъхнал парчето плат в ръката на Джолън? — Изведнъж нещо му хрумна. — Може ли да го видя пак?

Винара му подаде платчето. Лорлън кимна и го огледа.

— Погледнете, било е отрязано, а не откъснато. Ако Джолън го е направил, значи е имал някакъв нож. Защо просто не е намушкал нападателя си? Освен това не намирате ли за странно, че нападателят не е забелязал, че са разрязали ръкава му? Един умен убиец никога не би оставил след себе си подобно доказателство — и не би се разхождал по улиците с оръжието на убийството в ръка.

— Значи предполагате, че може да е бил друг магьосник от Гилдията, който се опитва да ни убеди, че Акарин е извършителят на престъпленията му? — попита намръщено Винара. — Предполагам, че с възможно.

— Или магьосник, който не е от Гилдията — додаде Лорлън. — Щом Денил може да намери отцепник в Елийн, значи е възможно да съществуват и други.

— Не сме откривали никакви доказателства за съществуването на магьосник-отцепник в Киралия — възрази Сарин. — А и отцепниците обикновено са необучени и невежи. Как би могъл такъв човек да научи черната магия?

Лорлън сви рамене.

— Как би могъл който и да е магьосник да научи черната магия? Тайно, разбира се. Тази мисъл може и да не ни допада, но независимо дали убиецът е Акарин или някой друг, той е успял по някакъв начин да усвои черната магия.

Останалите замълчаха, замислени над думите му.

— Значи е възможно Акарин да не е убиецът — каза Сарин. — В такъв случай знае, че ще разследваме убийствата по обичайния начин и ще ни сътрудничи.

— Но ако е, може да се обърне срещу нас — додаде Пийкин.

— В такъв случай как да постъпим?

Болкан се изправи и закрачи напред-назад.

— Сарин е прав. Ако е невинен, ще ни сътрудничи. Но ако е виновен, според мен трябва да действваме веднага. Броят на трупите от тази нощ, както и липсата на усилия да се прикрият уликите, ни подсказва, че някой черен магьосник се подготвя за битка. Трябва да се изправим срещу него още сега, преди да е станало твърде късно.

Сърцето на Лорлън прескочи един удар.

— Въпреки това се нуждаем от време, за да подготвим план.

Болкан се усмихна мрачно.

— Както вече казах, грижливото планиране е от изключително важно значение. Част от задълженията ми като Повелител на войните е да се грижа винаги да сме готови да се изправим срещу такава опасност. Ключът към успеха, според моя предшественик, е да изненадаме врага, докато е изолиран от съюзниците си. Моят прислужник ме информира, че нощем в седалището на Върховния повелител остават само трима души. Акарин, прислужникът му и Сония.

— Сония! — възкликна Винара. — Каква е нейната роля в това?

— Тя не го харесва — каза Оусън. — Дори бих казал, че го мрази.

Лорлън погледна изненадано помощника си.

— Как стигнахте до този извод? — попита го Винара.

Оусън сви рамене.

— Просто го забелязах, когато той я направи своя избраница. Дори сега компанията му не ѝ е приятна.

Винара го погледна замислено.

— Чудя се дали знае нещо. Тя би могла да е ценен свидетел.

— И съюзник — добави Болкан. — Докато не я убие заради силата ѝ.

Винара потрепери.

— И как ще успеем да ги разделим?

Болкан се усмихна.

— Имам план.

Водач по обратния път през подземните проходи им беше същото момче. Докато вървяха след него, Сония почувства как хаосът в

мислите ѝ постепенно се успокоява. Когато водачът им ги изостави, тя вече беше пълна с въпроси.

— Тя беше ичани, нали?

Акарин я погледна.

— Да, от слабите. Нямам представа как Карико е успял да я убеди да дойде тук. Сигурно я е подкупил или я е изнудил с нещо.

— Ще изпратят ли и други като нея?

Той се замисли.

— Сигурно. Ще ми се да имах възможността да прочета мислите ѝ.

— Съжалявам.

Устата му се накъдри в единия край.

— Не ми се извинявай. Предпочитам да останеш жива.

Тя се усмихна. По пътя обратно той бе съдържан и замислен. Сега изглеждаше нетърпелив да се приберат.

Сония го последва по коридора. Двамата стигнаха до нишата с камъни. Акарин ги погледна и те започнаха да се подреждат в стълба. Сония изчака скърцането да утихне, преди да зададе следващия си въпрос.

— Защо тя имаше пръстен на Дома Сарил и скъп шал в нишата?

Той се спря напред стълбата и се обърна към нея.

— Така ли? Аз...

Погледът му се понесе разсеяно над рамото ѝ. На лицето му се завърна предишното замислено изражение. Той се намръщи.

— Какво има? — попита тя.

Акарин вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Сония го гледеше напрегнато и той изведнъж си пое рязко дъх и очите му се разшириха. После изрече ругатня, която според нея използваша само обитателите на копторите.

— Какво има? — попита отново тя.

— Висшите магове са в седалището ми. В подземната стая.

Дъхът ѝ секна. Студена вълна заля тялото ѝ.

— Защо?

Погледът на Акарин се съсредоточи в някаква точка отвъд стените на коридора.

— Лорлън...

Сония усети как стомахът ѝ се свива. Дано Лорлън не е решил да хвърли Гилдията срещу Акарин. Нещо в изражението на лицето му накара напиралците въпроси да заседнат в гърлото ѝ. Той усилено мислеше. Правеше трудни избори. Най-накрая, след продължително мълчание, си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Оттук нататък всичко се променя — каза той и я погледна. — Трябва да правиш каквото ти казвам, независимо колко трудно ще ти се стори.

Гласът му бе тих и напрегнат. Тя кимна и се опита да потисне страха, който растеше в нея.

Акарин бавно се изкачи обратно по стълбите, докато лицето му не се изравни с нейното.

— Тази нощ е бил убит лорд Джолън, заедно с цялото му семейство и прислужниците, най-вероятно от жената, която ти току-що уби. Затова тя имаше пръстен и шал от Дома Сарил — трофеи, предполагам. Винара е намерила парче плат от мантията ми в ръката на Джолън — несъмнено отрязано от жената-ичани по време на първия ни сблъсък — и е усетила, че причина за смъртта им е черна магия. Някакъв свидетел е видял някой, облечен като мен, да напуска къщата с нож в ръка.

Той отмести поглед встрани.

— Чудя се как тази ичани се е сдобила с мантията ми и къде я е скрила...

Сония се втренчи в него.

— Значи Гилдията те смята за убиец.

— Обмислят тази възможност, да. Болкан правилно е преценил, че ако съм невинен, ще им сътруднича, а ако съм виновен, трябва незабавно да се изправят срещу мен. Тъкмо обмислях как да се справя с това и какво би трябвало да направя и кажеш ти, когато ситуацията се промени.

Той замълча и въздъхна тежко.

— Болкан мъдро реши да ме изолира от теб и Такан. Изпрати куриер с новините за смъртта на Джолън и свика среща на Висшите магове. Когато разбра, че не съм в дома ми, той изпрати човек да те доведе. Не са обсъждали какво ще правят, ако теб също те няма, затова предполагам, че ще го сторят сега и аз ще го подслушам чрез Лорлън.

Но той като че ли вече има план. — Акарин се намръщи. — Естествено, че ще има.

Сония поклати глава.

— Всичко това се случи докато се връщахме, нали?

Акарин кимна.

— Но не можех да кажа нищо в присъствието на нашия водач.

— И какво направи Болкан?

— Върна се в седалището ми и го претърси.

Сония изтръпна при мисълта за книгите и предметите, които Болкан щеше да открие в подземната стая.

— Ох!

— Да. Ох. Първоначално не отидоха в подземие, но щом намериха книги за черната магия в твоята стая, решиха твърдо да претърсят всеки ъгъл.

Кръвта на Сония се вледени. Книги за черната магия. В нейната стая.

Те знаят.

Бъдещето, което си бе представяла, премина пред очите ѝ.

Още две години обучение, после завършване, избор на дисциплина, може би Лечителство, за да може да помага на бедните, може би дори щеше да убеди краля да сложи край на Прочистването.

Но сега вече това нямаше да се случи. Никога.

Гилдията знаеше, че тя бе търсила познанието за черната магия. Наказанието за това бе изключване. А ако узнаеха, че вече се е обучила и е използвала черната магия, за да убива...

Но тя бе направила всичко това и бе рискувала бъдещето си за добро. Ако ичаните ги нападнеха, така или иначе нямаше да завърши Университета и да спре Прочистването.

„Ротан ще бъде много, много разочарован“.

Тя с усилие прогони тази мисъл. Трябваше да помисли. След като Гилдията вече знаеше, как трябваше да постъпят? Как да продължат борбата срещу ичаните?

Беше ясно, че не могат да се върнат в Гилдията. Трябваше да се крият в града. Щеше да е трудно, но не и невъзможно. Акарин познаваше крадците. Сония също имаше някои полезни връзки. Тя вдигна поглед към него.

— Какво ще правим сега?

Той погледна надолу към стъпалата.

— Връщаме се.

Тя го зяпна изненадано.

— В Гилдията?

— Да. Ще им разкажем за ичаните.

Сърцето ѝ подскочи.

— Нали каза, че няма да ти повярват.

— Все още смятам така. Но трябва да им дам шанс.

— Ами ако не ти повярват?

Погледът на Акарин се разколеба. Той наведе глава.

— Съжалявам, че те намесих в това, Сония. Ако успея, ще те защитя от най-страшното.

Тя затаи дъх и изруга на ум.

— Не се извинявай — рече твърдо тя. — Решението беше мое. Знаех какви са рисковете. Кажи ми какво трябва да се направи и аз ще го направя.

Очите му леко се разшириха. Той отвори уста да каже нещо, но погледът му отново се разсея.

— Отвеждат Такан. Трябва да побързаме.

Той хукна надолу по стълбите. Сония забърза след него. Когато се озоваха в лабиринта от коридори, тя погледна назад.

— Стълбата?

— Остави я.

Тя отново се затича и го настигна. Беше ѝ трудно да върви в крак с него и преглътна коментара си за това, че Акарин би трябвало да се съобразява с по-късокраките хора.

— Трябва да предпазим двама души — каза той. — Такан и Лорлън. Не споменавай въобще за пръстена му или че знае нещо за това. Той може да ни потрябва за в бъдеще.

Скоро той забави ход и се спря пред вратата на подземната стая. Свали палтото си, сгъна го и го постави до вратата. След това разкопча колана с камата и го сложи отгоре му. Над главите им грейна светлинно кълбо. Акарин угаси фенера и го остави до палтото.

Известно време остана неподвижен пред вратата към подземната стая, скръстил голите си ръце върху черния потник. Сония чакаше мълчаливо до него.

Трудно ѝ беше да повярва, че всичко това се случваше. На следващия ден щеше да започне да се учи как да лекува счупени ребра. След няколко седмици започваха изпитите в средата на годината.

Усети как вратата я привлича и изпита странното усещане, че трябва само да стигне до леглото си и ще се събуди в свят, където всичко си продължава както преди.

Но стаята от другата страна сигурно беше пълна с магьосници, които очакваха завръщането на Акарин. Те знаеха, че тя е научила черната магия. Подозираха, че Акарин е убил Джолън. Щяха да са готови за битка.

Но Акарин не помръдваше от мястото си. Тя тъкмо се зачуди дали не е променил намеренията си, когато той се обърна и я погледна.

— Остани тук, докато не те извикам.

След това погледна вратата с присвити очи и тя тихо се отвори.

Гърбовете на двама магьосници блокираха пътя към стаята. Пред тях лорд Болкан крачеше бавно из стаята. Лорд Сарин седеше до масата и разглеждаше озадачено струпаните върху нея предмети.

Те не забелязаха веднага, че вратата се е отворила. Изведнъж единият от магьосниците, които стояха пред нея, потрепери и погледна през рамо. Щом зърна Акарин, той си пое дълбоко дъх и отстъпи, повличайки другаря си със себе си.

Всички глави се обърнаха към Акарин, който влезе в стаята. Дори без мантията си той изглеждаше внушително.

— Я виж ти, колко много посетители — каза той. — Какво ви води в седалището ми толкова късно през нощта?

Болкан повдигна вежди. После погледна към стълбището. Разнесоха се забързани стъпки и Лорлън се появи. Разпоредителят погледна към Акарин с изненадващо сдържано лице.

— Лорд Джолън и семейството му са били убити тази нощ. — Гласът му звучеше спокойно. — Намерени са улики, които ни дават причина да смятаме, че може би ти си убиецът.

— Разбирам — отвърна тихо Акарин. — Това е сериозен въпрос. Не съм убивал лорд Джолън, но вие ще трябва сами да стигнете до този извод. — Той замълча. — Ще ми обясните ли как е умрял Джолън?

— От черна магия — отвърна Лорлън. — И тъй като намерихме книги за черната магия в дома ти, включително и в стаята на Сония,

имаме още по-голямо основание да подозираме теб.

Акарин бавно кимна.

— Така е. — Тъглчето на устата му се изви нагоре. — И сигурно това откритие ви е изкарало акъла от страх. Хайде стига. Няма нужда. Ще ви обясня всичко.

— Ще ни сътрудничиш ли? — попита Лорлън.

— Разбира се.

По лицата на всички се изписа облекчение.

— Но при едно условие — добави Акарин.

— И какво е то? — попита предпазливо Лорлън.

Болкан го стрелна с поглед.

— Прислужникът ми — отвърна Акарин. — Някога му обещах, че никой повече няма да отнеме свободата му. Доведете ми го.

— И ако не го направим? — попита Лорлън.

Акарин отстъпи встрани.

— Сония ще заеме мястото му.

Сония почувства как кожата ѝ настръхва, когато погледите на всички магьосници се впериха в нея. Тя потрепери при мисълта какво се върти в главите им. Дали беше усвоила черната магия? Беше ли опасна? Единствено Лорлън можеше да се надява, че тя ще се опълчи на Акарин; останалите не знаеха истинската причина, поради която тя бе станала избраница на Върховния повелител.

— Ако и двамата се озоват тук, той ще разполага с двама съюзници — предупреди ги Сарин.

— Такан не е магьосник — рече тихо Болкан. — Докато стои подалеч от Акарин, той не представлява заплаха за нас. — Воинът огледа останалите Висши магове. — Въпросът е: кого предпочитате да задържим, Сония или прислужникът?

— Сония — отвърна без колебание Винара.

Останалите кимнаха.

— Много добре — каза Лорлън. Погледът му се разсея за миг, после отново се фокусира. — Наредих да го доведат.

Настъпи продължително, напрегнато мълчание. Най-накрая по стъпалата отекнаха стъпки. Появи се Такан, хванат здраво от един воин. Той изглеждаше блед и разтревожен.

— Простете ми, господарю — каза той. — Не можах да ги спра.

— Знам — отвърна Акарин. — Не трябваше въобще да опитваш, приятелю мой. — Той отстъпи няколко крачки от изхода към коридора и се спря до масата в единия край на стаята. — Бариерите са свалени и оставих стълбището спуснато. Ще намериш всичко необходимо отвън до вратата.

Такан кимна. Двамата се гледаха известно време и прислужникът кимна отново. Акарин се обърна към коридора.

— Влез, Сония. След като освободят Такан, върви при Лорлън.

Сония си пое дълбоко дъх и влезе в стаята. Погледна към воина, който държеше Такан, после се обърна към Лорлън. Разпоредителят кимна.

— Пусни го.

Когато Такан се отдалечи от магьосника, Сония тръгна към Лорлън. Когато двамата се засякоха някъде по средата, прислужникът спря и се поклони.

— Грижете се за господаря ми, лейди Сония.

— Ще направя каквото мога — обеща тя.

Изведнъж гърлото я стегна. Когато се приближи до Лорлън, тя се обърна и изпрати с поглед прислужника. Той се поклони на Акарин после излезе в коридора. Когато се изгуби в мрака, вратата бавно се плъзна на мястото си.

Акарин се обърна с лице към Лорлън и погледна към масата и подредените край нея столове. Мантията му все още бе метната върху облегалката на един от тях. Той взе черната дреха и се уви в нея.

— И така, Разпоредителю, с какво можем двамата със Сония да помогнем на разследването ви?

ГЛАВА 15

ЛОШИ НОВИНИ

Ротан тъкмо облече нова мантия, когато чу вратата към покоите му да се отваря.

— Лорд Ротан? — извика Тания.

Долавяйки напрежението в гласа на прислужничката си, той забърза към вратата на спалнята. Тания стоеше насред стаята и кършеше ръце.

— Какво има? — попита той.

Тя се обърна към него с преbledняло лице.

— Снощи са задържали Върховния повелител и Сония.

Той рязко си пое дъх и го заля вълна от надежда и облекчение. Акарин най-после задържан! Сигурно Гилдията бе открила престъплението му, бяха се изправили срещу него и бяха спечелили!

Но защо им е да задържат и Сония?

Наистина, защо? Вълнението му бързо се изпари и бе заменено от познатия досаден страх.

— За какво са ги задържали? — най-накрая успя да попита той.

Тания се поколеба.

— Сведенията ми са четвърта или пета ръка, Ротан. Може и да греша.

— За какво? — повтори той.

Лицето ѝ се изкриви.

— Върховният повелител е задържан за убийството на лорд Джолън и семейството му и за това, че се е обучавал в някакъв вид магия. Черна магия. Какво е това?

— Най-злата от всички магии — отвърна бавно Ротан. — Ами Сония? Нея защо са я задържали?

Тания протегна ръце.

— Не съм сигурна. Може би като негова съучастница.

Ротан седна в едно от креслата. Пое си дълбоко дъх. Гилдията трябваше да приеме възможността Сония да е замесена. Но това не означаваше, че е виновна.

— Не ви донесох никаква храна — рече извинително Тания. — Знаех, че ще искате да го научите възможно най-скоро.

— Не се притеснявай — отвърна той. — И без това тази сутрин като че ли няма да имам време за закуска. — Той стана и тръгна към вратата. — Мисля, че е по-добре да поговоря със Сония.

Устните на Тания се разтегнаха в напрегната усмивка.

— И аз така си помислих. Ще чакам да разкажете какво сте научили.

Денил наблюдаваше неотстъпно младежа по време на цялото пътуване. С лекота прогонваше сънливостта и умората чрез лечителските си сили, но това имаше своята цена. Седмица по-късно той се чувстваше също толкова зле, колкото изглеждаше Фаранд.

Каретата зави през портата на Гилдията. Когато пред очите им се разкри Университета, Фаранд рязко си пое дъх.

— Красив е — въздъхна той.

— Да. — Денил се усмихна и погледна през прозореца.

В подножието на стълбището стояха трима магьосници: Разпоредителят Лорлън, Задграничният разпоредител Кито и лейди Винара.

Денил усети как го жегват тревога и разочарование. Беше се надявал да го посрещне Върховният повелител. „Но той сигурно ще иска да обсъдим всичко насаме“.

Каретата спря пред стълбището и Денил слезе от нея. Когато се появи Фаранд, тримата Висши магове го изгледаха с предпазливо любопитство.

— Посланик Денил — каза Лорлън. — Добре дошли.

— Благодаря ви, Разпоредител Лорлън. Разпоредител Кито, лейди Винара. — Денил леко им кимна. — Това е Фаранд от рода Дарелас.

— Здравейте, млади Дарелас — каза Лорлън. — Боя се, че през следващите няколко дни ще трябва да се занимаем с един по-важен въпрос. Ще ви осигурим всички удобства и ще обърнем внимание на уникалното ви положение веднага, щом разрешим другия проблем.

— Благодаря ви, Разпоредителю — отвърна неуверено Фаранд.

Лорлън кимна, после се обърна и тръгна нагоре по стълбището. Денил се намръщи. Поведението на Лорлън бе доста странно.

Като че ли нещо силно го тормозеше.

— Ела с мен, Фаранд — каза Винара на младия мъж. После погледна към Денил и изражението ѝ стана сериозно. — Идете да поспите, Посланик. Трябва да възстановите силите си.

— Да, лейди Винара — съгласи се Денил. Тя отведе Фаранд нанякъде, а той погледна въпросително Кито. — За какъв друг проблем говореше Разпоредителят Лорлън?

Кито въздъхна тежко.

— Снощи бе убит лорд Джолън.

— Убит ли? — Денил го погледна втренчено. — Как?

Магьосникът се намръщи.

— С черна магия.

Денил се вцепени. Той погледна към багажника на каретата, където на дъното на пътническия му сандък лежеше книгата.

— Черна магия? Кой...?

— Върховният повелител е задържан — додаде Кито.

— Акарин! — Полазиха го ледени тръпки. — Само не и той!

— Боя се, че е така. Уликите са неоспорими. Той се съгласи да ни сътрудничи в разследването. Утре ще има Изслушване.

Денил почти не го чуваше. Той подреждаше в ума си странните съвпадения и събития. Проучването, което Лорлън го помоли да започне, а после да прекрати. Внезапният интерес на Ротан към същата информация — и то точно след като Сония беше станала избраница на Акарин. Разкритията в книгата на дема. Древната магия — висшата магия — беше черна магия. Денил бе предположил, че търсенето на Акарин бе завършило преди да направи това откритие.

Изглежда, беше сбъркал.

Дали Лорлън го беше подозирал? А Ротан? Това ли бе причината за проучването?

„А аз щях да дам книгата на Акарин!“.

— Ще обсъдим въпроса за отстъпника след Изслушването — каза Кито.

Денил примигна, после кимна.

— Разбира се. Така, сега по-добре да изпълня нарежданията на лейди Винара.

Виндският магьосник се усмихна.

— Тогава приятни сънища.

Денил кимна и тръгна към жилищата на магьосниците. Да спи? Как би могъл да заспи след всичко, което бе научил?

„Аз продължих проучванията си с благословията на Акарин и нося книга за черната магия в сандъка си. Това достатъчно ли е да ме изправят пред Гилдията по същите обвинения? Бих могъл да скрия книгата. Със сигурност няма да я дам на Акарин... или да обсъждам каквото и да било с него“.

Той се сепна при мисълта как би се отразило случващото се на самия него. Сега кой щеше да повярва на обясненията на Акарин, че връзката на Денил и Тайенд е само уловка за залавяне на заговорниците?

За последно Сония бе идвала в Купола по време на упражнението си за Предизвикателството. Той представляваше огромна куха каменна сфера, в която някога се бяха провеждали тренировките на Воините. След построяването на Арена Гилдията го беше изоставила, но Сония беше предпочела да провежда там тренировките си за сблъсък с Регин, за да не може да бъде наблюдавана от поддръжниците му. Акарин беше подсилил стените, за да не пострадат от ударите ѝ. По ирония на съдбата точно неговата магия сега превръщаше сградата в сигурен затвор за нея.

Не че тя имаше никакви намерения да бяга. Беше казала на Акарин, че ще следва нарежданията му. А той бе поискал единствено да защитят Такан и Лорлън.

След което я бе заменил за Такан. Значи искаше да я задържи тук.

Или просто бе готов да я пожертва, за да спази обещанието, което някога бе дал на прислужника си. „Не — помисли си тя, — той се нуждае от мен, за да подкрепя историята му“. Такан беше твърде близък с Акарин. Никой нямаше да му повярва.

Тя zakрачи напред-назад из Купола. Приличащата на запушалка врата стоеше отворена, за да гарантира достъпа на въздух. Край нея стояха двама магьосници, които трябваше да охраняват Сония, когато е сама.

Но тя рядко оставаше сама. Винара, Болкан и Сарин я разпитаха поотделно за действията на Акарин. Тя не искаше да им разкрива нищо, преди Акарин да бъде готов, затова отказа да отговоря на въпросите им. Накрая те вдигнаха ръце.

Сега най-последно бе сама и установи, че това не ѝ допада. Не спираше да се чуди къде е Акарин и дали наистина иска от нея да мълчи. Не знаеше кое време е, но със сигурност приближаваше обяд. Не беше спала цяла нощ, но се съмняваше, че щеше да се отпусне дори ако в залата имаше меко легло вместо пясъчен под.

Погледът ѝ бе привлечен от някакво движение край вратата. Тя вдигна глава и сърцето ѝ се сви от болка.

Ротан.

Той влезе в купола. Тревожни бръчки прорязваха лицето му. Когато Сония срещна погледа му, той се опита да се усмихне и вътрешностите ѝ се сгърчиха от чувство за вина.

— Сония — каза той, — как си?

Тя поклати глава.

— Това е глупав въпрос, Ротан.

Той огледа Купола и кимна.

— Да. Сигурно е така. — Той въздъхна и отново я погледна. — Все още не са решили какво ще правят с теб. Лорлън ми каза, че са намерили в стаята ти книги за черна магия. Акарин и прислужникът му ли са ги подхвърлили вътре?

Тя въздъхна.

— Не. Аз ги четях.

— Защо?

— За да разбера врага ми.

Той се намръщи.

— Нали знаеш, че извършваш престъпление дори само като ги четеш?

— Знам.

— Но въпреки това си ги чела?

Тя отвърна на погледа му.

— Понякога си заслужава да поемаме рискове.

— С надеждата, че можем да използваме информацията, за да го победим?

Тя наведе глава.

— Не съвсем.

Той замълча.

— Тогава защо, Сония?

— Не мога да ти кажа. Не още.

Ротан пристъпи към нея.

— Защо не? Какво ти е казал, за да те накара да му сътрудничиш? Намерихме леля ти Джона и чичо ти Ранел. Те и децата им са в безопасност. Дориен е жив и здрав. Искаш ли да защитиш някой друг?

Тя въздъхна. Цяла Киралия.

— Не мога да ти кажа, Ротан. Не още. Не знам какво им е разказал Акарин или какво би искал аз да ви разкрия. Просто трябва да изчакате до Изслушването.

Очите на Ротан проблеснаха гневно.

— Откога желанията му те вълнуват?

Тя издържа погледа му.

— Откакто научих причините за делата му. Но това е неговата история, не моята. Когато я разкаже, ще разбереш защо.

Той я погледна скептично.

— Не ми се вярва. Но ще опитам. Мога ли да направя нещо за теб?

Тя поклати глава, но после се поколеба. Ротан знаеше, че Лорлън е прикривал престъплението на Акарин повече от две години. Какво щеше да се случи, ако го разкриеше пред Гилдията?

Сония го погледна в очите.

— Да — каза тихо тя. — Защити Лорлън.

Савара прокара длан по чаршафите и се усмихна.

— Хубави са.

Сери се засмя.

— Крадците обичат да карат гостите си да се чувстват удобно.

— Ти не си като останалите Крадци — отбеляза тя. — Той има пръст в това, нали?

— Кой?

— Върховният повелител.

Сери изхъмка раздражено.

— Не във всичко.

— Така ли?

— Отчасти заради Сония. Фарин се съгласи да я скрие от Гилдията, но останалите Крадци го принудиха да я предаде. Затова някои твърдят, че Фарин не е спазил своята част от сделката.

— И какво?

— След като аз бях готов да работя с него, и другите го приеха. Той ми помогна с някои неща.

— Значи Акарин няма нищо общо с това?

— Добре де, малко — призна си Сери. — Може би нямаше да събера кураж да го направя, ако той не ме беше притиснал. Може би ако не ми беше дал точната информация за всеки един от Крадците, те щяха да се опитат да ме спрат. Трудно е да кажеш „не“ на някой, който знае повечето ти тайни.

Тя го погледна замислено.

— Струва ми се, че той го е планирал доста отдавна.

— И аз така си помислих. — Сери сви рамене. — Когато убиецът започна да дразни останалите Крадци, аз предложих да го намеря. Идеята им допадна. Те не знаеха, че аз съм по петите му от месеци. Но ми се подиграваха тихомълком за това, че не съм го намерил — като че ли някой от тях бе успял.

— Но ти ги намираше всичките.

— Те си мислят, че е само един.

— Аха.

— Поне аз смятам така — додаде той.

— Но сега вече знаят, защото последният беше жена.

— Сигурно.

Той огледа мебелите в стаята. Качествени продукти, но не екстравагантни. Въобще не му се искаше тя да си мисли, че е постигнал всичко с помощта на Акарин.

— Опитах се да се наложа и по други начини — каза той. — Когато магьосническите пари за намирането на убийци секнат, ми се ще да остана жив и в играта.

Тя се усмихна хитро и бавно прокара пръст по гърдите му.

— Определено предпочитам да те виждам жив и в играта.

Той улови ръката ѝ и я придърпа към себе си.

— Така ли? А твоята игра каква е?

— Да осъществявам контакти с потенциални съюзници — отвърна тя, плъзвайки ръка по тялото му. — За предпочитане много близък контакт с един от тях.

Целувките ѝ бяха твърди и изкусителни. Сърцето му отново запрепуска в гърдите.

В този миг някой почука по вратата. Сери се отдръпна от нея и се намръщи извинително.

— Трябва да отворя.

Тя се нацупи.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Гол няма да ме безпокои, освен ако не е наложително.

— Дано да е така.

Той стана, нахлузи панталоните и ризата си и се измъкна от стаята. Гол крачеше напред-назад из гостната, а на лицето му я нямаше глуповатата усмивка, която Сери очакваше да види.

— Върховният повелител е бил задържан от Гилдията — каза той. — Както и Сония.

Сери зяпна помощника си.

— Защо?

— Снощи е бил убит един от магьосниците им. Както и всички хора в къщата му. Те мислят, че Върховният повелител го е направил. — Гол замълча. — Целият град говори за това.

Сери се приближи до най-близкото кресло и се отпусна в него, Акарин задържан? За убийство? Заедно със Сония? Той чу как вратата на спалнята му се отваря. Савара надникна навън, напълно облечена.

Когато срещна погледа му, тя се намръщи.

— Ще ми кажеш ли?

Той леко се усмихна, развеселен от въпроса ѝ.

— Върховният повелител е бил задържан. Гилдията смята, че той е убил един от магьосниците през нощта.

Очите ѝ се разшириха. Тя влезе в гостната.

— Кога?

Гол сви рамене.

— Не знам. Всички в дома на магьосника са били избити. С някаква лоша магия. Черна магия. Да, така беше.

Тя рязко си пое дъх.

— Значи е истина.

— Кое? — попита Сери.

— Някои от ичаните твърдят, че Гилдията не познава висшата магия и я смята за зла. Акарин я използва, затова не повярвахме на тези приказки. — Тя замълча. — Ето защо той върши всичко тайно. А аз си мислех, че просто не иска останалите да разберат как миналите му действия са допринесли за това положение.

Сери примигна.

— Какви минали действия?

Тя го погледна и се усмихна.

— О, има толкова много неща за вашия Върховен повелител, които не знаеш.

— Какви?

— Не е моя работа да ти ги казвам — рече тя. — Ще ти кажа само едно...

Прекъсна я почукване по стената. Сери кимна на Гол. Големият мъж отиде до стената, надникна през шпионката и избута встрани един панел. През отвора надникна едно от момчетата, които Сери беше наел за по нестандартните задачи.

— Един човек иска да те види, Серини. Знаеше главната парола и ми каза, че има големи новини за някакъв твой приятел. Твърди, че е спешно.

Сери кимна и се обърна към Савара.

— По-добре да го видя.

Тя сви рамене и се върна в спалнята.

— Аз ще се изкъпя.

Когато Сери се обърна, той се озова пред ухилената физиономия на Гол.

— Разкарай тая усмивка от лицето си — предупреди го той.

— Да, Серини — отвърна послушно мъжът, но продължи да се хили, докато вървеше пред Сери по коридора.

Кабинетът на Сери се намираше недалеч оттам. В него се влизаше и излизаше по няколко начина. Гол избра стандартния маршрут, което позволи на Сери да види през шпионката своя посетител.

С изненада установи, че мъжът е сачаканец. После разпозна палтото и сърцето му подскочи.

Защо този мъж носеше същото палто, което Акарин бе облякъл предишната нощ?

Когато мъжът се обърна, палтото се разтвори, разкривайки униформа на прислужник в Гилдията.

— Мисля, че знам кой е това — пое си дъх Сери и отвори вратата към кабинета си. — Пусни го веднага, щом седна.

Малко по-късно Сери седеше зад бюрото си. Вратата на кабинета му се отвори и вътре влезе мъжът.

— И така — каза Сери, — твърдиш, че имаш лоши новини за един мой приятел.

— Да — отвърна мъжът. — Аз съм Такан, прислужник на Върховния повелител. Той бе задържан за убийството на един от магьосниците на Гилдията. Изпрати ме да ви помагам.

— Да ми помагаш? Как?

— Мога да общувам мислено с него — обясни Такан, докосвайки челото си.

— Ти си магьосник?

Такан поклати глава.

— Между нас има връзка, която той създаде много отдавна.

Сери кимна.

— Кажете ми тогава нещо, което знаем само аз и той.

Погледът на Такан се зарея в далечината.

— Последният път, когато се видяхте, той каза, че повече няма да води Сония със себе си.

— Точно така.

— Съжالياва, че не е изпълнил обещанието си.

— Подозирам, че Сония също съжالياва. Тя защо е задържана?

Такан въздъхна.

— За това, че е проучвала черната магия. Намериха книги в стаята ѝ.

— Тази черна магия е...?

— Забранена — каза Такан. — Момичето е заплашено с изключване от Гилдията.

— А Върховният повелител?

Такан изглеждаше наистина измъчен.

— Той е обвинен в убийство и използване на черна магия. Ако го намерят за виновен дори в едното от обвиненията, наказанието е

екзекуция.

Сери кимна бавно.

— Кога ще вземе решение Гилдията?

— Утре ще се проведе Изслушване, за да се видят уликите и да се прецени дали е виновен или не.

— Виновен ли е?

Такан го погледна и очите му проблеснаха гневно.

— Той не е убил лорд Джолън.

— Ами обвинението за черната магия?

Прислужникът кимна.

— Да, за това е виновен. Ако не я беше използвал, нямаше да успее да победи убийците.

— И Сония. Тя виновна ли е?

Такан отново кимна.

— Гилдията я обвинява само в изучаване на черната магия. Затова я очаква по-леко наказание. Ако знаеха истината, щеше да я очаква същото наказание като Акарин.

— Тя използва черната магия, за да убие жената, нали?

Такан го погледна изненадано.

— Да. Откъде знаеш?

— Случайност. Трябва ли да се явя на това Изслушване като свидетел?

Мъжът замъча и погледът му отново се зарея в далечината.

— Не. Той ти благодари за предложението. Не трябва да разкриваш, че си участвал в тази история. Ако всичко мине добре, помощта ти ще е необходима за в бъдеще. Засега иска да те помоли само за едно.

— Да?

— Постарай се Гилдията да намери трупа на убийцата. И гледай ножът ѝ да е у нея.

Сери се усмихна.

— Това мога да го направя.

Лорлън погледна през прозореца на кабинета си и видя, че Акарин не е променил позата си. Разпоредителят поклати глава.

Дори докато седеше на пода на Арената, облегнат на един от подпорните стълбове, по някакъв начин Акарин успяваше да изглежда изпълнен с достойнство и самоувереност, въпреки че бе обграден от двайсетина магьосници, които го наблюдаваха.

Лорлън се обърна и огледа кабинета си. Болкан крачеше напред-назад. Разпоредителят никога не беше виждал война толкова възбуден. По-рано го беше чул да мърмори нещо за предателство. Това бе напълно разбираемо. Лорлън знаеше, че воинът изключително уважаваше Акарин.

В едно от креслата седеше Сарин и преглеждаше една от книгите, които бяха намерили в сандъка на Акарин. Бяха решили да позволят на един от тях да ги прочете, макар това да се считаше за престъпление. Изражението на лицето на Сарин представляваше смесица от ужас и възхита. От време на време той тихо промърморваше нещо.

Винара стоеше мълчаливо до рафтовете с книги. По-рано беше нарекла Акарин чудовище. Болкан ѝ беше напомнил, че все още няма как да са сигурни дали Акарин е вършил и други неща, освен да чете книги за черната магия. Това не успя да я убеди. Ала когато стана въпрос за Сония, тя изглеждаше отчаяна и неуверена.

Лорлън огледа предметите върху масата: парчета счупено стъкло, частично разтопена сребърна вилица и чиния, намазана със засъхнала кръв. Останалите все още недоумяваха за предназначението им. Малкото стъклено топче, което бяха открили на масата, потвърждаваше предположението на Лорлън. Но дали Акарин бе създал още един пръстен като лорлъновия или беше обучавал Сония как да ги прави?

Също като Сония, Акарин отказваше да отговаря на въпросите им. Беше решил да изчака, докато цялата Гилдия се събере за Изслушването.

Това беше разбирането му за сътрудничество.

„Не е честно“ — помисли си Лорлън. Той се сети за пръстена в джоба му. Акарин му беше казал да го свали и да го държи под ръка. Ако Сарин продължеше да чете книгите, той щеше да научи за пръстените и да се сети, че Лорлън е носил такъв. Разпоредителят обмисляше да се отърве съвсем от него, но поддържането на връзка с Акарин си имаше своите предимства. Някогашният му приятел като че

ли продължаваше да му вярва. Единственият недостатък беше, че когато носеше пръстена, Акарин можеше да подслушва разговорите му, но това не беше голям проблем. Лорлън можеше да прекъсне връзката, като просто свали пръстена.

Акарин искаше да запази в тайна, че Лорлън е запознат с интересите му към черната магия.

— Гилдията се нуждае от водач, на когото да вярва — гласеше мисловното послание на Акарин. — Твърде много промени и несигурност ще я отслабят.

Ротан и Сония бяха единствените, които знаеха за осведомеността на Лорлън.

Сония продължаваше да мълчи, а Ротан се беше съгласил да запази в тайна информацията, стига това да не донесеше допълнителни вреди. В замяна на мълчанието му Лорлън му позволи да посети Сония.

Разнесе се учтиво почукване и всички надигнаха глави. Лорлън отвори вратата с помощта на магия и в стаята влезе капитан Баран, следван от лорд Оусън. Стражникът се поклони и ги поздрави учтиво, след което се обърна към Лорлън.

— Посетих магазина, където работи свидетелката — каза той. — Собствениците му ми казаха, че тази сутрин не се е появявала. Проверихме и в дома ѝ, но семейството ѝ ни каза, че предишната вечер не се е прибирала.

Повелителите се спогледаха.

— Благодаря, капитане — каза Лорлън. — Има ли нещо друго?

Младият мъж поклати глава.

— Не. Ще се върна утре сутринта, както пожелаете, освен ако не открия нещо интересно.

— Благодаря ви. Свободен сте.

Когато вратата се затвори, Винара въздъхна.

— Несъмнено стражата ще открие трупа ѝ в някой от следващите дни. Определено снощи той е бил доста зает.

Болкан поклати глава.

— Но в това няма никакъв смисъл. Как е разбрал за нея? Ако я е усетил, че го е видяла, той едва ли е щял да ѝ позволи да стигне до Дома на стражата.

Сарин сви рамене.

— Освен ако не е успял да я настигне. А след като е напуснала Дома на стражата, той се е постарал да ѝ попречи да свидетелства срещу него.

Болкан въздъхна.

— Не бих очаквал такова поведение от един черен магьосник. Ако е искал да скрие всички улики, защо преди това е бил толкова небрежен? Защо не се е дегизирал? Защо...

Прекъсна го поредното почукване на вратата. Лорлън въздъхна и отново я отвори. За негова голяма изненада в кабинета влезе Денил. Под очите на Посланика се бяха образували тъмни сенки.

— Разпоредителю — каза Денил, — може ли да поговоря с вас? Насаме?

Лорлън раздражено се намръщи.

— За отстъпника ли става въпрос, Посланик?

— Отчасти. — Денил погледна към останалите и продължи, като внимателно подбираше думите си. — Но не само за това. Нямахте да ви безпокоя, ако не смятах, че въпросът е спешен.

Винара се изправи.

— И без това ми омръзна да слушам най-различни предположения — обяви тя. После погледна многозначително Сарин и Болкан. — Ако имате нужда от нас, Разпоредителю, просто ни повикайте.

Денил отстъпи встрани и учтиво се поклони на тримата магове, които напуснаха кабинета. Когато вратата се затвори, Лорлън отиде при бюрото си и седна.

— Какъв е спешният въпрос, за който искахте да говорим?

Денил се приближи до бюрото.

— Не съм сигурен откъде да започна, Разпоредителю. Намирам се в много неприятна ситуация. В две неприятни ситуации, ако това е възможно. — Той замълча за миг. — Макар да ми казахте, че помощта ми вече не е необходима, аз продължих да проучвам древната магии от собствен интерес. Когато Върховният повелител научи за това, той ме окуражи да продължа, но тогава вече нямаше какво ново да открия в Елийн. Или поне така си мислех.

Лорлън се намръщи. Акарин е окуражил Денил да продължи?

— По-късно, докато двамата с помощника ми се опитвахме да спечелим доверието на заговорниците, открихме една книга при дем

Марейн. — Денил порови из мантията си и извади една древна книга, която постави на бюрото на Лорлън. — В нея се дават отговори на много от въпросите ни за древната магия. По всичко личи, че част от древната магия, която е известна като висша магия, всъщност е черната магия. Тази книга съдържа инструкции за нейното използване.

Лорлън погледна към книгата. Дали това беше просто съвпадение или Акарин е знаел, че заговорниците разполагат с книгата? Или той подкрепяше заговорниците? При тази мисъл той си пое рязко дъх.

Така ли беше научил черната магия? В такъв случай защо да ги предава?

— Сам виждате защо се намирам в неприятна ситуация — каза Денил. — Някои биха помислили, че съм проучвал черната магия с позволението на Върховния повелител и че заповедите на Акарин да заловим заговорниците са опит да се сдобие с нови познания. — Лицето му се изкриви. — Честно казано, аз прочетох част от тази книга, което означава, че съм нарушил закона. Но аз не знаех какво има в нея, докато не започнах да чета.

Лорлън поклати глава. Нищо чудно, че Денил се тревожеше.

— Напълно разбирам притесненията ви. Не сте знаели до какво ще доведат проучванията ви. Аз не знаех, до какво ще доведат. Ако някой реши да ви заподозре, той ще заподозре и мен.

— Трябва ли да обяснявам всичко това по време на Изслушването?

— Ще го обсъдя с Висшите магове, но според мен няма да е необходимо — отвърна Лорлън.

На лицето на Денил се изписа облекчение.

— Има и още нещо — добави тихо той.

— Още ли? Лорлън потисна едно стенание.

— Да?

Денил заби поглед в пода.

— Когато Върховният повелител ме помоли да открия заговорниците, той предложи двамата с помощника ми да им дадем нещо, с което биха могли да ни изнудват да им сътрудничим. Акарин каза, че ще се погрижи Гилдията да научи, че тази информация е просто измама, извършена, за да се спечели доверието на

заговорниците. — Денил вдигна поглед от земята. — Но очевидно той вече не е в позиция да го направи.

Внезапно Лорлън си спомни разговора с Акарин край Арената, докато двамата наблюдаваха сражението на Сония.

„Щом Посланик Денил се върне заедно с отстъпника, Гилдията бързо ще изгуби интерес към убиеца, Лорлън.“

Дали нямаше предвид нещо повече от съществуването на заговорниците? Каква информация беше изфабрикувал Денил, за да спечели доверието им?

Той погледна магьосника; мъжът отмести поглед, очевидно притеснен. Постепенно Лорлън започна да сглобява късчетата слухове, които бе дочул, докато не се досети в какво бяха повярвали заговорниците.

„Интересно — помисли си той. — Смел ход, предвид проблемите, пред които Денил бе изправен като ученик“.

Как да постъпи? Лорлън разтърка слепоочията си. Акарин бе много по-добър в тези неща.

— Значи вие се страхувате, че никой няма да повярва на Акарин, защото почитеността му е поставена под въпрос.

— Да.

— А заговорниците по-почтени ли са от него? — Лорлън поклати глава. — Едва ли. Ако се притеснявате, че никой няма да повярва на Акарин, тогава накарайте хората да повярват, че идеята е била ваша.

Очите на Денил се разшириха. Той се изпъгна и кимна с глава.

— Разбира се. Благодаря ви, Разпоредителю.

Лорлън сви рамене и се вгледа внимателно в Денил.

— Изглеждате така, сякаш не сте спали цяла седмица.

— Не съм. Не исках някой да съсипе всичките усилия, които вложих в опазването на живота на Фаранд.

Лорлън се намръщи.

— Тогава най-добре се приберете в покоите си и се наспете хубаво. Утре може да сте ни нужен.

Младият магьосник успя да се усмихне уморено. После кимна към книгата, която лежеше на бюрото на Лорлън.

— След като се отървах от това, сънят няма да е проблем. Благодаря ви отново, Разпоредителю.

Когато Денил излезе от стаята, Лорлън въздъхна. „Поне някой ще успее да се наспи“.

ГЛАВА 16

ИЗСЛУШВАНЕТО

Първата мисъл на Сония, докато се пробуждаше бе, че Виола не е дошла да я събуди и ще закъсне за часовете. Тя примигна, прогонвайки сънливостта. Едва когато усети пясъка между пръстите си и видя слабо осветената стена на Купола, си спомни.

Изненада се, че въобще е успяла да заспи. Последното нещо от предишната нощ, което си спомняше, беше как лежи в мрака и си мисли за следващия ден. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да издържи на изкушението да се обади мисловно на Акарин, да го попита дали не е време да разкрие нещо пред Гилдията или просто да разбере къде се намира, дали се държат добре с него... дали изобщо е още жив.

Най-големите ѝ страхове бяха, че Гилдията може вече да го е осъдила, без да ѝ съобщят. В миналото Гилдията е била плашещо старателна в усилията си да изкорени изцяло черната магия от Обединените земи. Онези отдавна починали магьосници сигурно щяха да екзекутират Акарин без да се замислят.

„Както и мен“ — помисли си тя и потрепери.

Прииска ѝ се отново да може да поговори с него. Той ѝ беше казал, че ще разкаже на Гилдията за ичаните. Смяташе ли да признае, че е научил черната магия? Смяташе ли да им каже, че е обучил и нея? Или просто щеше да отрича, че я е използвал? Или да признае за себе си, но да твърди, че тя не е извършила нищо нередно?

Но тя беше извършила. Нежеланият образ на мъртвата ичани се появи в съзнанието ѝ. Заедно с него я връхлетяха напрегнати, противоречиви чувства.

„Ти си убийца“ — обади се глас в главата ѝ.

„Трябваше да го направя — отвърна тя. — Нямах друг избор. Тя щеше да ме убие.“

„Но ти така или иначе щеше да го направиш — настоя съвестта ѝ, — дори и да имаше избор“.

„Да. За да защитя Гилдията. Да защитя Киралия. — Тя се намръщи. — И защо изобщо толкова съм се загрижила за това убийство? Ако някой ме беше нападнал в копторите, щях да го убия, без да се замисля. Всъщност може и да съм убивала. Не знам дали онзи главорез, който ме отвлече от улицата, е оцелял, след като го намушках“.

„Онова е различно. Тогава нямаше магия“ — посочи съвестта ѝ.

Сония въздъхна. Тя не спираше да си мисли, че с всички предимства, които ѝ даваха магическите ѝ способности, би трябвало да може да избягва убийствата. Но жената-ичани също владееше магията.

„Тя трябваше да бъде спряна. Аз просто бях на подходящото място. Не съжалявам, че я убих, а за това, че изобщо се наложи да го направя“.

Съвестта ѝ мълчеше.

„Не спирай да ми досаждаш — каза си тя. — Предпочитам това, отколкото да убия някого и въобще да не изпитвам угризения“.

Отново нищо.

„Страхотно. — Сония поклати глава. — Може пък онова старо суеверие за Окото да се окаже вярно. Не само, че разговарям със себе си, ами сега и отказвам да си отговарям. Това сигурно е първият признак на лудостта“.

В този миг някакъв звук отвън привлече вниманието ѝ. Тя се надигна и видя, че пазачите воини отстъпват встрани и в Купола влиза лорд Оусън. Над главата му се носеше светлинен глобус, който изпълни сферичната зала със светлина.

— Изслушването започва, Сония. Идвам да те отведа в Заседателната зала.

Внезапно сърцето ѝ се разтуптя. Тя се изправи, отръска пясъка от мантията си и тръгна към вратата. Оусън отстъпи встрани и я пропусна да мине.

Няколко стъпала водеха към друга врата. Сония се спря, забелязвайки групата магьосници, която я чакаше отвън. Ескортът ѝ включваше лечители и алхимици. „Воините и по-силните магьосници на Гилдията сигурно охраняват Акарин“ — помисли си тя.

Те я наблюдаваха напрегнато как се приближава и влиза в кръга им. Лицето ѝ пламна, когато забележа подозрителността и неодобрението в очите им. Обърна се назад и видя, че пазачите ѝ

воини са се присъединили към кръга. Оусън премина през бариерата, която бяха издигнали около нея.

— Сония — каза той. — Твоят наставник е обвинен в убийство и практикуване на черна магия. Като негова ученичка ти ще бъдеш разпитана какво знаеш по тези въпроси. Разбираш ли?

Тя преглътна, за да навлажни гърлото си.

— Да, милорд.

Той се поколеба.

— Заради намерените в стаята ти книги, ти също ще бъдеш обвинена в изучаване на черната магия.

Значи щяха да съдят и нея.

— Разбирам — отвърна тя.

Оусън кимна. Той се обърна към градината край Университета.

— Към Заседателната зала.

Ескортът ѝ закрачи след Оусън, който ги поведе по пътеката край Университета. Районът беше пуст и зловещо тих. Тишината се нарушаваше само от техните стъпки и случайното изчуруликване на някоя птичка. Сония се замисли за семействата на магьосниците и прислужниците, които живееха тук. Дали ги бяха отпратили, в случай че Акарин решише да превземе Гилдията?

Когато ескортът почти достигна Университета, Оусън изведнъж спря. Магьосниците, които ги бяха обградили, се спогледаха разтревожено. Досещайки се, че те водят мисловна комуникация, тя се съсредоточи.

— ... казва, че няма да влезе, докато Сония не се появи — тъкмо им съобщаваше Лорлън.

— Какво да правим? — попита Оусън.

— Изчакайте. Ние ще решим.

Сония усети как ѝ олеква. Акарин отказваше да влезе в Заседателната зала без нея. Той искаше тя да присъства. Оусън и останалите обаче изглеждаха ужасно напрегнати, очевидно уплашени от това какво би могъл да направи Акарин, ако Лорлън му откаже.

Те нямаха никаква представа колко е силен той.

Сония изведнъж отрезвя.

„Нито пък аз“.

Докато чакаха, тя се опита да прецени силата му. В продължение на две седмици преди битката с жената-ичани, той бе черпил енергия

от нея и Такан. Сония нямаше представа колко силен е бил преди това, но сблъсъкът сигурно бе изчерпил значителна част от запасите му. Сигурно все още беше няколко пъти по-силен от магьосниците в Гилдията, но тя се съмняваше, че силата ще му стигне да се изправи срещу цялата Гилдия.

„А аз?“

Тя бе усетила как силата ѝ нараства, след като бе отнела енергията на жената-ичани, но нямаше как да разбере колко силна е станала. „Едва ли колкото Акарин“ — предположи тя. Преди да се намеси Сония, той печелеше битката с жената-ичани, така че силата ѝ сигурно бе намаляла. Енергията, която беше отнела, едва ли можеше да се мери с неговата.

Освен ако по някаква причина жената-ичани не беше решила да се преструва на по-слаба...

— Доведете я.

Лорлън въобще не звучеше доволно. Оусън отвратено изсумтя и отново закрочи. Ескортът го последва.

Когато приближиха Университета, пулсът на Сония отново се ускори, този път заради очакването. Пред сградата се беше събрала голяма тълпа магьосници. Те наблюдаваха приближаването на ескорта на Сония и се разделиха на две, когато групата приближи стълбището.

Акарин стоеше в центъра на фойето. Щом го зърна, тя потръпна. Тъглчето на устата му се изви в познатата полуусмивка. Тя едва не му се усмихна в отговор, но запази сериозно изражение при вида на напрегнатите лица на обградилите го магьосници.

Фойето беше пълно с народ. Ескортът на Акарин бе съставен от над петдесет магьосници, повечето от които воини. Присъстваха почти всички Висши магове, които изглеждаха изнервени и ядосани. Лорд Болкан гледаше навъсено. Лорлън пристъпи напред и се обърна към Акарин.

— Можете да останете заедно — каза той с предупредителен тон, — но не трябва да се докосвате.

Акарин кимна, после се обърна и ѝ махна да се приближи. Тя примигна изненадано, а ескортът ѝ отстъпи встрани, за да я пропусне. Когато Сония навлезе в кръга, който заобикаляше Акарин, във фойето се разнесе мърморене. Тя спря до него, но на достатъчно голямо

разстояние, за да не могат да се достигнат с ръце. Акарин погледна Лорлън и се усмихна.

— А сега, Разпоредителю, да видим дали можем да разрешим това недоразумение.

Той се обърна и тръгна по коридора към Заседателната зала.

Ротан никога не се беше чувствал толкова зле. Последният ден бе един от най-дългите в живота му. Той очакваше с ужас Изслушването, но същевременно изгаряше от нетърпение то да започне. Искаше да чуе оправданията на Акарин и да разбере какво е накарало Сония да наруши закона. Искаше да види как наказват Акарин заради онова, което бе причинил на Сония. Но в същото време се страхуваше от мига, когато щяха да обявят нейното наказание.

Пред Заседателната зала се бяха строили две дълги редици магьосници. Зад тях се бяха събрали учениците, готови при необходимост да отдадат силата си. Залата бе изпълнена с жуженето на гласове в очакване на началото на Изслушването.

— Идват — промърмори Денил.

В залата се появиха две фигури. Едната бе облечена с черна мантия, другата носеше кафявата мантия на учениците. Акарин вървеше самоуверено, както винаги. Сония... Ротан се изпълни със съчувствие, когато видя как тя не смее да вдигне поглед от пода, а на лицето ѝ са изписани страх и смущение.

След тях влязоха Висшите магове с бдителни и сериозни лица. Когато Акарин и Сония стигнаха до края на залата, те спряха. Ротан със задоволство забеляза, че Сония стои на разстояние от Върховния повелител. Висшите магове ги заобиколиха и се подредиха пред амфитеатрално разположените кресла в дъното на залата. Останалите магьосници, които съпровождаха двойката, образуваха широк полукръг около обвинените.

Ротан и Денил влязоха заедно с останалите магьосници и ученици, и се отправиха към местата си. Когато всички се настаниха, Лорлън удари малкия гонг.

— Коленичете пред крал Мерин, владетел на Киралия — пропя той.

Сония вдигна изненадано глава. Погледна към амфитеатрално разположените кресла и видя краля да се появява между двама магьосници. От раменете му падаше тъмна, трептяща оранжева пелерина, върху която със злато бе избродирана кралската птица мълук. На гърдите му грейше огромен златен полумесец: кралският медальон.

Цялата Гилдия се отпусна на едно коляно, а Ротан внимателни се взря в Сония. Тя гледаше Акарин и когато видя, че той също подгъва крак, бързо го последва. След това отново погледна към краля.

Ротан можеше да се досети какво си мисли. Пред нея стоеше човекът, който всяка година заповядваше да бъде извършено Прочистването, човекът, който преди две години и половина беше наредил да прогонят семейството ѝ и съседите ѝ от домовете им.

Кралят огледа залата, след което погледна към Акарин с непроницаемо изражение на лицето. Очите му се плъзнаха към Сония и тя заби поглед в пода. Удовлетворен, той отстъпи назад и седна на трона си.

След кратка пауза магьосниците наставаха. Върховните магове се изкачиха до местата си, които се намираха сред амфитеатрално разположените кресла. Акарин остана на колене докато всички утихнаха, след което се изправи.

Лорлън огледа залата и кимна.

— Днес провеждаме това Изслушване, за да произнесем присъда срещу Акарин от фамилията Делвон, Дома Велан, Върховен повелител на Гилдията на магьосниците, и Сония, негова ученичка. Акарин е обвинен в убийството на лорд Джолън от дома Сарил, неговото семейство и прислугата, както и за изучаването и практикуването на черна магия. Сония е обвинена в търсенето на познание за черната магия. Това са много сериозни престъпления. Доказателствата за извършването им ще ни бъдат представени за преценка. Призовавам първия говорител, лорд Болкан, Повелител на войните.

Болкан се изправи от мястото си и слезе до площадката. Той се обърна към краля и се отпусна на едно коляно.

— Заклевам се, че всичко, което ще кажа по време на това Изслушване, е абсолютна истина.

Изражението на краля не се промени и той не направи никакъв жест в потвърждение на думите на Болкан. Войнът се изправи и се

обърна към събралите се магьосници.

— Преди две ноци долових слаб призив от лорд Джолън. Беше ясно, че е изпаднал в беда. Когато не можах повече да се свържа с него, посетих семейния му дом. Открих лорд Джолън и цялото му семейство мъртви. Всеки мъж, жена и дете, независимо дали бяха от семейството или от прислугата, бяха убити. При по-внимателен преглед открих улики, че убиецът е влязъл през прозореца на стаята на лорд Джолън, което предполагаше, че той е бил първата жертва.

Не се опитах да откроя причината за смъртта, оставих това на лейди Винара. Щом тя пристигна, аз отидох в Дома на стражата. Когато стигнах там, узнах, че капитан Баран, стражникът, който разследва скорошната поредица от убийства в града, вече е разпитал свидетелка на престъплението.

Болкан се поколеба и погледна към Лорлън.

— Но преди да повикам капитан Баран, ви препоръчвам да изслушаме лейди Винара, която ще ни представи резултатите от своето разследване.

Лорлън кимна.

— Призовавам лейди Винара, Повелителка на лечителите.

Лейди Винара се изправи и грациозно се спусна до площадката. Обърна се към краля, коленичи и се закле, че ще говори само истината. След това се изправи и огледа присъстващите със сериозно изражение на лицето.

— Когато пристигнах в семейния дом на лорд Джолън, огледах телата на двайсет и девет жертви. Всички имаха одрасквания и натъртвания по шиите, но никакви други наранявания. Не бяха удавени, удушени или отровени. Тялото на лорд Джолън все още беше непокътнато — това беше първото нещо, което ме разтревожи. При по-внимателен оглед открих, че енергията му е напълно източена, което ме наведе на мисълта, че докато е умирал, лорд Джолън е изразходил цялата си сила или тя му е била отнета. Огледът на останалите тела потвърди второто предположение. Енергията на всички членове на домакинството беше изцедена до капка и тъй като само лорд Джолън би могъл да стори това, за мен остана едно-единствено обяснение. — Тя направи пауза, лицето ѝ помръкна. — Лорд Джолън, семейството му и прислугата са били убити чрез черна магия.

При това разкритие цялата зала се разшумя. Ротан потрепери. Лесно можеше да си представи как Акарин се промъква в къщата, излавя жертвите си и ги убива. Той погледна към Върховния повелител. Акарин наблюдаваше лейди Винара със сериозно лице.

— По-внимателен преглед на тялото на лорд Джолън разкри леки кървави отпечатащи от пръсти върху врата му — продължи лечителката. Тя погледна към Акарин. — Освен това разкри и нещото, което едната му ръка все още стискаше.

Винара се обърна настрани и махна с ръка. Приблужи се един магьосник, който носеше ковчеже. Тя го отвори и извади отвътре черно парче плат. На светлината проблесна златна бродерия. Останалата част бе достатъчна, за да се разпознае инколът на Върховния повелител.

Залата се изпълни със скърцане на столове и шумолене на мантии. Глъчката се усили.

Винара остави парчето плат върху кутията и я подаде на помощника си. Той се отдалечи и застана в единия край на залата. Винара погледна към Акарин, който се беше намръщил, после кимна към Лорлън.

— Призовавам капитан Баран, следовател от Стражата — каза той.

Залата отново утихна и през вратата влезе мъж с униформата на Стражата. Той коленичи пред краля и изрече клетвата. Ротан предположи, че мъжът е около двацетте. Рангът капитан бе твърдо висок за толкова млад човек, но подобни постове понякога се даваха на по-младите мъже от Домовете, ако те се докажеха като талантиливи и трудолюбиви служители.

Капитанът се прокашля.

— Половин час преди лорд Баран да ме посети, една млада жена влезе в Дома на Стражата и заяви, че е видяла убиец, който безчинства в града през последните няколко седмици. Каза ми, че се е връщала вкъщи, след като била отнесла плодове и зеленчуци в една от къщите във Вътрешния кръг. Все още носеше празната кошница и жетона си за достъп до квартала. Когато минавала покрай дома на лорд Джолън, тя чула писъци. Те секнали изведнъж и тя побързала да се отдалечи, но когато стигнала до следващата къща, чула как зад нея се отваря врата. Скрила се в сянката на портата и видяла как от входа за прислугата на семейния дом на лорд Джолън се измъква някакъв мъж.

Той бил облечен с черна магьосническа мантия и имал инкол на ръкава. Ръцете му били окървавени и той носел извита кама, чиято дръжка била инкрустирана със скъпоценни камъни.

В залата отекнаха ужасени възклицания. Ротан си спомни камата, която Сония му бе описала, когато му разказваше как е шпионирала Акарин в дома му. Лорлън вдигна ръка и шумът постепенно утихна.

— След това какво направихте?

— Записах от жетона ѝ името ѝ и мястото, където работи. По ваша молба на следващия ден отидох да я потърся. Собственикът на магазина, където работи, ми каза, че не е дошла на работа и ми даде адреса, където живее. Семейството ѝ беше притеснено, тъй като предишната вечер не се прибрала у дома. Притесних се, че може да е убита — продължи Баран. — По-късно през деня открихме тялото ѝ. Също както лорд Джолън, семейството му и много от убийствата, които разследвах през последните няколко седмици, тя нямаше никакви рани по тялото си с изключение на един плитък разрез. — Той замълча и погледът му се плъзна към Акарин, който продължаваше да стои спокойно и равнодушно.

— Макар че успях да идентифицирам свидетелката, все пак повикахме семейството ѝ в Дома на стражата за потвърждение. Те ни казаха, че тази жена не е дъщеря им, но носи дрехите ѝ. И бяха наистина объркани, когато установиха, че едно друго мъртво момиче, което бяхме открили голо и очевидно удушено, всъщност е дъщеря им. Другото нещо, което ни озадачи, бе, че у свидетелката намерихме кама, която отговаряше на описанието, което самата тя ни беше дала по-рано за оръжието на убиеца. Не е необходимо да ви казвам, че това породило огромни съмнения в честността на свидетелката.

В залата се разнесоха приглушени гласове. Капитанът отново погледна към Лорлън.

— Това е всичко, което мога да ви кажа засега.

Администраторът се изправи.

— Ще прекъснем за известно време, за да обсъдим и огледаме уликите. Лейди Винара, лорд Болкан и лорд Сарин ще ми предадат мненията ви.

Изведнъж залата се изпълни с усилваща се глъчка, а магьосниците започнаха да се събират на групи и да обсъждат случая.

Ялдан се обърна към Денил и Ротан.

— Ножът би могъл да е подхвърлен на свидетелката, след като е била убита.

Денил поклати глава.

— Възможно е, но защо ѝ е да лъже за самоличността си? Защо е носила дрехите на другата жена? Дали е приела пари, за да заеме мястото на другата жена, без да си дава сметка, че може да бъде убита? Но това би означавало, че всичко е предварително нагласено.

— В това няма никакъв смисъл. Защо му е на Акарин да урежда свидетел, който да разпознае самия него? — попита Ялдан.

Денил си пое рязко дъх.

— В случай че има други свидетели. Ако тази история бъде опровергана, всички останали ще бъдат подложени на съмнение.

Ялдан се засмя.

— Или това или някъде в града има черен магьосник, който се опитва да обвини Акарин за престъпленията си. Акарин би могъл да е невинен.

Ротан поклати глава.

— Не си ли съгласен? — попита го Денил.

— Акарин практикува черна магия — каза Ротан.

— Няма как да го знаеш. В стаята му са намерили книги за черната магия — посочи Денил. — Това не доказва, че той я прилага.

Ротан се намръщи. „Но аз знам, че я прилага. Имам доказателство. Аз... Просто не мога да кажа на никого. Лорлън ме помоли да пазя в тайна участието ни, а Сония поиска от мен да помогна на Лорлън.“

Първоначално Ротан предположи, че Разпоредителят се опитва да защити и двамата. По-късно осъзна, че позициите на Лорлън в Гилдията ще бъдат разклатени, ако се разбере, че той е знаел отдавна за Акарин. А ако Гилдията заподозреше, че Лорлън е заговорничил с Акарин, тя щеше да изгуби вяра в човека, на когото беше длъжна да се доверява.

Освен ако... ако Лорлън се надяваше да избегне сблъсъка с Акарин, като му позволи да докаже невинността си. Ротан се намръщи и поклати глава. Едно престъпление със сигурност беше доказано: Акарин и Сония притежаваха забранени книги. Това бе достатъчно да ги изключат от Гилдията. И Лорлън нямаше как да попречи на това.

Стомахът на Ротан се сви. Всеки път, когато се сецаше, че Сония ще бъде прогонена, го жегваше болка. След всичко, което беше преживяла — убеждението, че Гилдията иска да я убие, почти пълната загуба на контрол над силите ѝ, залавянето, шантажа на Фергън, тормоза от другите ученици, презрението на магьосниците, превръщането ѝ в заложничка на Акарин, раздялата с Дориен — тя щеше да изгуби всичко, за което бе жертвала толкова много.

Той си пое дълбоко дъх и насочи мислите си към въпроса за намеренията на Лорлън. Може би Разпоредителят се надяваше, че Акарин ще приеме изгнанието и ще си тръгне. Но ако го очакваше екзекуция, той можеше и да не е толкова склонен да сътрудничи. А ако заплахата от екзекуция го тласнаше към сблъсък с Гилдията, Сония сигурно щеше да му помогне.

И сигурно щеше да загине в битката. Може би щеше да е по добре да ги пратят в изгнание.

Но ако Гилдията изключеше Акарин, първо щеше да се наложи да блокира силата му. Ротан се съмняваше, че Акарин ще се примири с това. Дали изобщо съществуваше начин да разрешат проблема, без да се стигне до сблъсък?

Ротан машинално отбеляза, че Денил е отишъл да говори с лорд Сарин. Ялдан беше усетил, че приятелят му се е замислил дълбоко и го беше оставил на мира. След няколко минути гласът на Лорлън отекна в залата.

— Моля, заемете местата си.

Денил се появи със самодоволно изражение на лицето.

— Казах ли ти колко ми харесва да съм посланик?

Ротан кимна.

— Много пъти.

— Сега хората ме слушат какво говоря.

След като магьосниците се върнаха по местата си, в залата настъпи тишина. Лорлън погледна към Повелителя на войните.

— Призовавам лорд Болкан да продължи.

Воинът се изправи.

— Преди две вечери, след като узнахме за убийствата, изслушахме заключенията на Винара, прегледахме уликите и чухме историята на свидетелката, ние решихме, че трябва да разпитаем Върховния повелител. Скоро установихме, че в седалището му се

намира единствено прислужникът му, затова наредих да бъде претърсено. — Той погледна към Сония. — Първото смущаващо откритие, което направихме, бяха трите книги за черна магия в стаята на Сония. Между страниците беше пъхнато малко късче хартия, върху което със собствения ѝ почерк бяха водени бележки.

Той замълча, а в залата се разнесе неодобрително мърморене. Ротан се насили да погледне към Сония. Тя стоеше забила поглед в пода, стиснала решително зъби. Той се сети за извинението ѝ: „За да опозная врага“.

— Продължихме с претърсването и установихме, че всички врати, с изключение на една, са отключени. Тя беше обвързана с могъща магия и като че ли водеше към подземна стая. Слугата на Върховия повелител заяви, че това е склад и той няма достъп до него. Лорд Гарел предположи, че мъжът лъже и му нареди да завърти дръжката. След като прислужникът отказа, лорд Гарел хвана ръката му и я постави върху дръжката. Вратата се отвори и ние се озовахме пред голяма стая. В нея намерихме сандък, пълен с книги за черната магия, повечето от които доста стари. Някои от книгите бяха преписвани от Върховния повелител. Една от тях съдържаше дневник на експериментите и практиките му в областта на черната магия. На масата...

Гневни викове прекъснаха Болкан. Денил се обърна към Ротан с широко отворени очи.

— Практиките му в черната магия — повтори той. — Нали знаеш какво означава това.

Ротан кимна. Трудно си поемаше дъх. По закон Гилдията трябваше да екзекутира Акарин. И Лорлън по никакъв начин не можеше да предотврати това.

„А аз не губя нищо, ако се опитам да предотвратя изключването на Сония“.

От мястото си Лорлън можеше да види клатеците се глави и яростното жестикулиране. Някои магьосници стояха неподвижни и мълчаливи, очевидно зашеметени от разкритията.

Акарин ги наблюдаваше спокойно.

Лорлън се замисли върху развитието на Изслушването. Както беше очаквал, новините на капитан Баран бяха накарали магьосниците да се усъмнят в уликите и във възможността Акарин да е убиецът.

Някои се чудеха защо Върховният повелител е тръгнал смело по улицата, след като е извършил такова ужасно престъпление. Други предположиха, че Акарин е уредил появата на свидетелката, а след това се е погрижил показанията ѝ да бъдат поставени под съмнение, за да дискредитира и останалите свидетели. Но това не можеше да бъде доказано. Не един магьосник забеляза равните ръбове на черното парче плат. Акарин със сигурност щеше да забележи, че Джолън е отрязал парче от мантията му и нямаше да остави подобна улика на мястото на престъплението.

Лорлън беше повече от сигурен, че ако не бяха откритите книги за черна магия, Акарин никога нямаше да бъде осъден за убийство. Но сега, след като Гилдията вече знаеше тайната му, магьосниците щяха да решат, че той е способен на всичко. Обвиненията в убийство вече нямаха никакво значение. Ако Гилдията спазеше закони те си, тя щеше да поиска екзекуцията му.

Лорлън забарабани с пръсти по облегалката на креслото си. В записките на Акарин се споменаваха за група магьосници, които практикуват черна магия. Лорд Сарин се притесняваше от възможността тази група все още да съществува.

Акарин бе заявил, че има добро оправдание за онова, което бе извършил. И сега Лорлън най-накрая можеше да го попита за него.

Той се изправи и вдигна ръце, за да успокои залата. Глъчта утихна изненадващо бързо. Магьосниците очакваха с нетърпение разпита на Акарин.

— Някой разполага ли с други доказателства, които може да предложи на това Изслушване?

Последва минута тишина, след което се разнесе глас.

— Аз имам, Разпоредителю.

Гласът на Ротан беше ясен и спокоен. Всички в залата се обърнаха към алхимика. Лорлън го зяпна изненадано.

— Лорд Ротан — насили се да изрече той. — Моля, слезте на площадката.

Ротан се спусна по стълбите и застана до Болкан. Погледът му беше вперен в Акарин и гневът му ясно си личеше. Лорлън забеляза, че Акарин също го гледа. Той плъзна ръка в джоба си и почувства гладкостта на пръстена.

— Помолих го да мълчи — каза Лорлън.

— Очевидно не си бил достатъчно настоятелен.

Ротан се отпусна на едно коляно и се закле. След като отново се изправи, той погледна към Висшите магове.

— Преди около две години Сония ми каза, че Върховният повелител практикува черна магия.

Залата се изпълни с шепот и мърморене.

— Каза, че го е видяла да черпи сила от прислужника си. Тогава тя не знаеше какво е видяла, но аз го разбрах. Аз... — Той наведе поглед. — Слушал съм твърде много за силата на Върховния повелител и се страхувах от онова, което може да стори, ако Гилдията се изправи срещу него. Поколебах се да говоря. Преди да реша какво да правя, Върховният повелител узна, че сме разкрили тайната му. Той настоя да поеме наставничеството на Сония и оттогава тя е негова заложница, която гарантира мълчанието ми.

Залата се изпълни с възмутени и гневни викове. Лорлън въздъхна с облекчение. Ротан беше скрил участието на Лорлън и не рискуваше нищо, като разкриваше своето. Тогава той се досети защо Ротан бе поискал да говори. Разкривайки положението на Сония като жертва на Акарин, той ѝ даваше надежда да бъде оправдана.

Лорлън огледа залата и видя ужас и загриженост по лицата на магьосниците. Той забеляза, че Денил е зяпнал изненадано Ротан.

Видя и че всички ученици вече я гледаха съчувствено и дори с възхищение. Дълго време бяха смятали, че тя е несправедливо фаворизирана от Върховния повелител. Вместо това се оказваше, че е била затворничка.

— Дали все още е? — зачуди се Лорлън. — Не.

Погледът на Лорлън се отмести от Акарин към Сония. Той си спомни как тя се подчиняваше на всяка дума на Акарин, когато ги бяха задържали в подземната стая. Припомни си изражението на лицето ѝ, когато се приближаваше към него във фойето. Нещо се бе променило в отношението ѝ към него. Лорлън потръпна от нетърпение. След това отново вдигна ръка. Магьосниците неохотно замълчаха. Той погледна към Ротан.

— Имате ли да ни казвате още нещо, лорд Ротан?

— Не, Разпоредителю.

Лорлън се обърна към залата.

— Някой разполага ли с други доказателства, които може да предложи на това Изслушване? — След като никой не се обади, той погледна към Акарин. — Акарин от дома Велан, ще отговаряш ли правдиво на нашите въпроси?

Тъглчето на устата на Акарин потрепна.

— Да.

— Закълни се тогава.

Акарин вдигна поглед над главата на Лорлън и се отпусна на едно коляно.

— Заклевам се, че всичко, което ще кажа на това Изслушване, ще бъде чистата истина.

В Заседателната зала настъпи пълна тишина. Когато Акарин се изправи, Лорлън се обърна към Сония.

— Сония, ще отговаряш ли правдиво на въпросите ни?

Очите ѝ се разшириха.

— Да.

Тя коленичи и изрече клетвата. Когато се изправи, Лорлън се замисли върху въпросите, които искаше да зададе. „Ще започна с обвиненията“ — реши той.

— Акарин — обърна се той с лице към бившия си приятел. — Ти ли уби лорд Джолън.

— Не.

— Изучавал ли си и практикувал ли си черна магия?

— Да.

В залата се надигна шум, който бързо утихна.

— Откога изучаваш и практикуваш черната магия?

Между веждите на Акарин се образува лека бръчка.

— За пръв път... преди осем години, преди да се върна в Гилдията.

Разкритието му бе последвано от пълно мълчание, но изведнъж залата се изпълни с глъч.

— Сам ли се научи или някой те обучи?

— Научих го от друг магьосник.

— Кой беше този магьосник.

— Никога не научих името му. Знаех само, че е сачаканец.

— Значи не е от Гилдията.

— Не.

Сачаканец? Лорлън се намръщи и усети как в гърдите му се надига лошо предчувствие.

— Обясни ни как така си научил черната магия от един сачакански магьосник.

Акарин се усмихна.

— Чудех се кога ли ще ме попитате това.

ГЛАВА 17

УЖАСНАТА ИСТИНА

Когато Акарин започна да разказва, Сония затвори очи. Той описа набързо пътешествието си в търсене на знания за древната магия, и как издирванията му са го отвели в Сачака. Тонът му беше ироничен, сякаш се чудеше как може да е бил толкова глупав на младини.

После премина към срещата си с ичани на име Дакова. Въпреки че Сония вече беше чувала разказа му, тогава тя беше твърде шокирана от разкритията, за да забележи нотката на тревога и ужас в гласа му. Той си спомняше с горчивина за годините, прекарани в робство и за жестокостта на ичаните.

Девојката осъзна, че тогава, край извора, Акарин вероятно за пръв път беше разказал на някого за този период от живота си. Той беше пазил в тайна тези събития години наред, и то не само заради факта че е изучавал и използвал черна магия — за него беше болезнено и унижително да си спомня за нещата, които е видял и преживял.

Когато отвори очи, тя почти очакваше да види част от тази болка върху лицето му, но въпреки че изражението му беше сериозно, върху него нямаше никакви емоции. Той изглеждаше на магьосниците в залата като напълно спокоен и владеещ се. Те вероятно не забелязваха напрежението в гласа му. Както и тя не би го забелязала преди няколко месеца. Просто вече го беше опознала толкова добре, че можеше да види какво се крие зад фасадата му на невъзмутимост.

Тя долови съжалението в гласа му, докато разказваше за магьосника-ичани, който му беше предложил да го учи на черна магия, за да може да победи господаря си. Акарин обясни, че не се е надявал да оцелее, и че е очаквал, дори и да успее да убие Дакова, да го застигне отмъщението на брата Карико. Описа убийството на останалите роби със студена откровеност. После вмести пътуването до дома и няколко кратки изречения.

Гласът му леко се смекчи, докато описваше облекчението му при завръщането в Гилдията, и как е искал единствено да забрави Сачака и

черната магия. Разказа как е приел да стане Върховен повелител, за да държи ума си зает с нещо, а също и да може да наглежда по-лесно ичаните. След това замълча и в залата настана пълна тишина.

— Две години, след като бях избран за Върховен повелител, до мен достигнаха слухове за странни ритуални убийства в града — продължи Акарин. — Стражата смяташе, че жертвите са белязани по определен начин, за да си личи, че са наказани от Крадците. Аз знаех, че истината е друга.

Проучих случаите, дегизирах се и започнах да обикалям из копторите, където действаха убийците — слухтах и задавах въпроси. Когато намерих първия убиец, той беше точно такъв, какъвто очаквах — сачакански черен магьосник.

За щастие той беше слаб и го подчиних с лекота. Прочетох мислите му и научих, че е роб, освободен и обучен в черната магия, като в замяна на това се е нагърбил с опасна мисия. Карико го беше изпратил, за да прецени каква е силата на Гилдията, а също, ако му се отвори възможност, да ме убие.

Дакова е разказал на брат си всичко, което е научил от мен, включително, че Гилдията е забранила черната магия и е станала много по-слаба, отколкото е била някога. Но Карико не се осмелява да нападне Гилдията сам. Решил е да убеди останалите да се присъединят към него. Ако успее да докаже, че Гилдията е толкова слаба, колкото брат му е смятал, че е, лесно би могъл да намери съюзници сред останалите ичани.

Акарин погледна нагоре. Сония проследи погледа му и видя, че е насочен към краля. Монархът наблюдаваше Акарин внимателно. Сония почувства как в нея се пробужда надежда. Дори и кралят да не повярваше изцяло в разказа на Акарин, сигурно щеше да сметне за необходимо да подложи думите му на проверка. Можеше дори да пощади живота му и да му позволи да остане в Гилдията, докато...

Погледът на краля внезапно се премести и се насочи към нея. Зелените му очи бяха непоколебими; тя преглътна и се насили да издържи погледа му. „Истина е — помисли тя. — Повярвай му“.

— Какво направихте с роба, когото намерихте в града? — попита Лорлън.

Сония премести погледа си надолу, към Разпоредителя, а после — към Акарин.

— Не можех да го освободя и да го оставя да продължи избиването на жители на Имардин — каза Акарин. — Не можех и да го доведа в Гилдията — той щеше да предаде всичко, което види, на Карико, включително и информацията за слабостта на Гилдията. Нямах друг избор, освен да го убия.

Лорлън повдигна вежди. Преди той да успее да зададе следващия си въпрос, Акарин продължи разказа си. В тона му имаше мрачно предупреждение.

— През последните пет години проследих и убих девет такива шпиони. От мислите им узнах, че Карико е направил два неуспешни опити да обедини ичаните. Боя се, че този път ще успее. — Акарин присви очи. — Последният изпратен от него шпионин не беше роб. Тя беше ичани, и несъмнено е прочела мислите на лорд Джолън и е научила всичко онова, което исках да запазя в тайна от сачаканците. Ако беше направила така, че смъртта на Джолън да изглежда естествена и беше оставила семейството му и прислугата живи, никой от нас нямаше да се усъмни и сигурно нямаше да разбере, че ичаните знаят истината за Гилдията. Вместо това тя се е опитала да натопи мен и така ме принуди да ви разкрия за съществуването на ичаните. — Той поклати глава. — Надявам се да извлечете полза от това.

— Значи смятате, че тази жена-ичани е убила лорд Джолън?

— Да.

— И сте започнали да практикувате черна магия отново само заради тези шпиони?

— Да.

— Защо не ни разкажете за това преди пет години?

— Тогава заплахата не беше голяма. Надявах се, че ако продължа да залавям шпионите, в края на краищата ще убедя останалите ичани, че Гилдията не е толкова слаба, колкото Карико твърди, че е. Или че Карико може да се откаже да търси подкрепата им. Или че някой от останалите ичани ще го убие — той вече не се ползваше с подкрепата на брат си.

— Трябваше да оставите на нас да решим това.

— Не можех да рискувам — отговори Акарин. — Ако бъдех обвинен публично в използване на черна магия, ичаните щяха да научат за това и щяха да разберат, че Карико е бил прав. А ако успеех да ви убедя да ми повярвате, можехте да решите, че изучаването на

черна магия е единственият начин да се защити Киралия. Не исках такова решение да тежи на съвестта ми.

Висшите магове се спогледаха. Лорлън беше замислен.

— Вие сте използвали черна магия, за да увеличите силата си, така че да можете да се борите с тези роби и с жената-ичани — каза той бавно.

— Да — кимна Акарин. — Но тази сила ми беше давана доброволно от моя прислужник, а напоследък — и от Сония.

Маговете си поеха дъх.

— Използвали сте черната магия върху Сония? — ахна лейди Винара.

— Не — усмихна се Акарин. — Нямахте нужда от това. Тя е магьосница и може да предава сила на другите по нормалния начин.

Лорлън се намръщи и погледна към Сония.

— Колко от всичко това знаеше Сония до момента?

— Всичко — отговори Акарин. — Както лорд Ротан отбеляза, тя случайно научи повече, отколкото трябваше, и аз взех мерки да накарам нея и бившия ѝ наставник да си държат езика зад зъбите. Обаче наскоро реших да ѝ разкрия истината.

— Защо?

— Осъзнах, че още някой трябва да знае за заплахата от страна на ичаните.

Очите на Лорлън се присвиха.

— И вие избрахте ученичка? Не магьосник, не някой от Висшите магове?

— Да. Тя е силна, освен това познава добре копторите, което би било от полза.

— Как успяхте да я убедите?

— Взех я да види един от шпионите и я научих да чете мислите му. Това, което видя, беше повече от достатъчно, за да я увери, че разказът ми за преживяванията ми в Сачака е истина.

Когато магьосниците осъзнаха какво означават думите на Акарин, залата се изпълни с глъчка. Погледите на Висшите магьосници се обърнаха към Сония. Тя почувства как лицето ѝ пламва и се извърна.

— Казахте, че не можете да научите друго на това умение — каза Лорлън тихо. — Излъгали сте.

— Не, не съм излъгал — усмихна се Акарин. — Не можех да обучавам друго по онова време, защото щяхте да се сетите, че аз също съм бил обучен и щяхте да ме попитате къде е станало това.

Лорлън се намръщи.

— На какво друго сте научили Сония? — попита той.

Когато чу въпроса, тя почувства как кръвта ѝ се вледенява.

Акарин се поколеба.

— Дадох ѝ да прочете няколко книги, така че да може да разбере врага ни.

— Книгите от сандъка ви? Откъде ги намерихте?

— Намерих ги в един от коридорите под Университета. Били са оставени там от Гилдията, след като черната магия е била забранена, за в случай че това познание стане отново необходимо. Сигурен съм, че сте прочели достатъчна част от тях, за да знаете, че казвам истината.

Лорлън погледна лорд Сарин. Старият алхимик кимна.

— Вярно е, според летописите, които намерих в сандъка. Проучих ги внимателно и по всичко личи, че са автентични. В тях се съобщава, че преди черната магия да бъде забранена преди пет столетия, употребата ѝ е била нещо обичайно. Магьосниците са имали чираци, които са им давали сила в замяна на знания. Един от тези чираци е убил учителя си и след това изтребил хиляди, опитвайки се да завладее страната. След като загинал, Гилдията забранила черната магия.

Залата се изпълни с глъчка, която бързо премина във врява. Сония се заслуша внимателно и долови части от разговори.

— Откъде можем да сме сигурни, че в разказа му има някаква истина?

— Защо не сме чували за тези ичани?

Лорлън вдигна двете си ръце, призовавайки към тишина. Шумът утихна.

— Имат ли висшите магове въпроси към Акарин?

— Да — избоботи Болкан. — Колко на брой са тези магьосници изгнаници?

— Някъде между десет и двайсет — отговори Акарин. От няколко места в залата се чу кикотене. — Но те всеки ден черпят сила от своите роби, които имат магически потенциал, равен на нашия. Представете си черен магьосник с десет роби. Ако черпи сила от

половината от тях веднъж на всеки няколко дни, само за седмици ще стане стотици пъти по-силен от всеки магьосник от Гилдията.

След тези негови думи настана тишина.

— Но тази сила изчезва, след като е изразходвана — отбеляза Болкан. — След битка черният магьосник отслабва.

— Да — отговори Акарин.

— Умният нападател първо би се разправил с робите — каза Болкан замислено.

— Защо не сме чували за тези ичани по-рано? — отекна из залата гласът на Разпоредителя Кито. — Всяка година през Сачака минават търговци. Понякога съобщават, че са видели магове в Арвис, но никога не са споменавали черни магьосници.

— Ичаните са изгнаници. Те живеят в пустошта и изобщо не се говори за тях в Арвис — отговори Акарин. — А сачаканският кралски двор е арена на опасни политически битки. Сачаканските магьосници пазят в тайна какви са силите и уменията им. Естествено, че не биха разкрили пред киралийските търговци и дипломати нещо, което не споделят дори със сънародниците си.

— Защо тези ичани искат да нападнат Киралия? — попита Болкан.

— По много причини — сви рамене Акарин. — Подозирам, че преди всичко искат да възстановят положението си и влиянието си в Арвис, но мнозина искат да си отмъстят за Сачаканската война.

Болкан се намръщи.

— Една експедиция до Арвис може да потвърди дали това е истина.

— Всеки, разпознат като магьосник от Гилдията, ще бъде убит, ако се добере до ичаните — рече Акарин. — А и подозирам, че малцина в Арвис са наясно с амбициите на Карико.

— Тогава как да се уверим, че говорите истината? — попита Винара. — Ще се съгласите ли да прочетем мислите ви?

— Не.

— Това трудно ще ни накара да ви се доверим.

— Този, който влезе в съзнанието ми, може случайно да научи тайната на черната магия — отбеляза Акарин. — Не мога да поема този риск.

Винара присви очи. Погледна към Сония.

— Тогава може би Сония?

— Не.

— Тя също ли е изучавала черната магия?

— Не. Но ѝ споделих информация, която не може да бъде разкривана, освен при крайна необходимост.

Сърцето на Сония се разтуптя. Тя заби поглед в пода. Той беше излъгал заради нея!

— Истина ли е разказът на Ротан? — попита Винара.

— Да.

— Признавате, че сте поели наставничеството над нея само, за да накарате двамата с Ротан да си мълчат?

— Не, поех наставничеството над Сония също и защото тя има огромен потенциал. Потенциал, който ще е жалко да бъде пренебрегнат. Установих, че е честна, трудолюбива и извънредно надарена.

Сония го погледна изненадано. Почувства диво желание да се ухили, но успя да се сдържи.

После осъзна какво се опитва да постигне той и веднага изстина.

Той искаше да ги убеди да я оставят в Гилдията, защото тя притежава умения и информация, които може да им потрърбват. Дори и да не му повярваха, можеше да се съжалят над нея. Тя беше негова заложничка. Той я беше подлъгал да ѝ помага. Може би дори щяха да ѝ простят. В края на краищата тя само беше прочела няколко книги, и то подстрекавана от Акарин.

Тя се намръщи. Това представяше Акарин в още по-неблагоприятна светлина. И той ги насърчаваше да гледат на нещата по този начин. Откакто беше научила истината от роба-ичани, тя таеше надеждата, че ако Гилдията разбере как стоят нещата, магьосниците биха могли да му простят. Но сега Сония се запита дали Акарин изобщо е обмислял тази възможност.

Ако той не разчиташе да му простят, какъв тогава беше планът му? Със сигурност не можеше да допусне те да го екзекутират. Не, ако се стигнеше дотам, той можеше да си пробие път и да избяга. Дали щеше да успее?

Тя за пореден път се опита да прецени каква част от силата си е изразходвал той в битката с жената-ичани. Сърцето ѝ се разтуптя

бясно, когато съобрази, че той може и да е твърде слаб, за да избяга от Гилдията.

Освен ако тя не му дадеше цялата си сила, включително и взетата от жената-ичани. Всичко, което трябваше да направи, беше да го докосне и да му предаде силата. Но воините около тях щяха да се опитат да я спрат. Щеше да ѝ се наложи да се бие с тях. Но тогава, естествено, те щяха да разберат, че тя разполага с повече сила, отколкото би трябвало. След което нямаше да са склонни да ѝ простят.

Така че единственият начин да спаси Акарин беше да разкрие, че и самата тя използва черната магия.

— Сония.

Тя погледна нагоре и видя, че Лорлън я изучава внимателно.

— Да, Разпоредителю?

Очите му се присвиха.

— Акарин научи ли те да четеш мислите на човек против волята му?

— Да.

— И сигурна ли си, че си разчела съзнанието на шпионина правилно?

— Сигурна съм.

— Къде беше в нощта, в която лорд Джолън загина?

— Бях с Върховния повелител.

Лорлън се намръщи.

— И какво правихте?

Сония се поколеба. Сега беше моментът да се разкрие. Но Акарин може би имаше причина да не желае тя да го прави. Той искаше в Гилдията да остане някой, който знае истината. „Ала каква полза от мен, ако той умре? По-добре да избягаме заедно. Ако Гилдията се нуждае от помощта ни, могат да се свържат с нас чрез пръстена на Лорлън“.

— Сония?

„В едно нещо съм сигурна. Няма да им позволя да убият Акарин“.

Тя си пое дъх и срещна погледа на Лорлън.

— Той ме учеше на черна магия.

Залата се изпълни с ахвания и възклицания. Сония видя с периферното си зрение как Акарин я зяпва, но тя не отмести поглед от

Лорлън. Сърцето ѝ биеше диво, чувстваше се зле, но се насили да продължи:

— Аз го помолих. Отначало той ми отказваше. Съгласи се едва след като беше ранен от шпионин на ичаните...

— Ти си изучавала черната магия доброволно? — възкликна Винара.

— Да, милейди — кимна Сония. — Когато Върховният повелител беше ранен, осъзнах, че ако той загине, няма да има кой да продължи борбата.

Лорлън погледна към Акарин.

— Сега със сигурност няма да остане такъв.

От думите му я побиха тръпки. Лорлън явно беше разбрал какво се опитва да постигне Акарин. Когато осъзна, че подозренията му се потвърждават, Сония изпита единствено горчивина.

Тя погледна към Акарин и беше изненадана от гнева, изписан върху лицето му. Девојката бързо извърна поглед. „Казах му, че ще действам според указанията му“. Тя почувства как съмненията ѝ продължават да нарастват. „Къде сгреших? Дали току-що не разруших някой план, който не съм достатъчно умна да видя?“

Но Акарин не можеше да не е осъзнал, че тя ще разбере, че той се опитва да принесе в жертва себе си, за да остане тя в Гилдията. Би трябвало да се сети, че тя може да не е съгласна да го изостави.

— Сония.

С все още разтуптяно сърце, тя си наложи да се обърне към Лорлън.

— Акарин ли уби лорд Джолън?

— Не.

— Той ли уби свидетелката?

При този въпрос стомахът ѝ се сви.

— Не знам. Не съм виждала тази свидетелка, така че не мога да отговоря. Мога да кажа само, че никога не съм го виждала да убива жена.

Лорлън кимна и погледна към Висшите магове.

— Има ли още въпроси?

— Да — обеди се Болкан. — Когато пристигнахме в седалището на Акарин, и двамата ви нямаше тук. Пристигнахте заедно по-късно. Къде бяхте?

— В града.

— Защо?

— За да се разправим с поредния шпионин.

— Уби ли Акарин шпионина?

— Не.

Болкан се намръщи, но замълча. Лорлън погледна към Висшите магове, а после — към останалата част от залата.

— Има ли други въпроси?

Въпросът му беше посрещнат с мълчание. Сония въздъхна с облекчение. Лорлън кимна.

— Ще трябва да обсъдим какво...

— Почакайте!

Лорлън се обърна напред.

— Да, лорд Болкан?

— Имам още един въпрос. Към Сония.

Тя се застави да погледне към воина.

— Ти ли уби тази жена-ичани?

Сония почувства как я изпълва хлад. Тя погледна към Акарин. Той се беше вторачил в пода с изражение на умора и примирение.

„Какво значение, че ще го кажа? — помисли си тя. — По този начин само ще докажа, че вярвам на думите му“.

Тя вирна брадичка и се втренчи в Болкан.

В залата отекнаха възклицания. Болкан въздъхна и разтри слепоочията си.

— Казвах ви да не допускаме да се доближават един до друг — промърмори той.

— Да.

ГЛАВА 18

ПРИСЪДАТА НА ГИЛДИЯТА

Веднага след като Лорлън обяви почивка за започване на разискванията, Денил бързо отиде при Ротан. Той бе видял реакцията на приятеля си при признанието на Сония — възрастният магьосник сякаш бе получил удар в лицето. Сега Ротан просто стоеше, забил поглед в пода. Денил застана до приятеля си и положи ръка на рамото му.

— Никога не спираш да ме изненадваш — рече внимателно той.

— Защо не ми каза истинската причина, поради която изгуби настойничеството над Сония?

Ротан поклати глава.

— Не можех. Той можеше да... е, вече го е направил. — Той погледна към Сония и въздъхна. — Аз съм виновен за всичко. Аз я убедих да се присъедини към Гилдията.

— Не, не си виновен. Нямах как да знаеш какво ще се случи.

— Така е, но аз я накарах да преодолее съмненията си, за да заеме мястото си сред нас. И тя сигурно е направила същото за... за...

— Ами ако всичко това е истина? Тогава е имала добра причина да постъпи така.

Ротан го погледна безизразно.

— Какво значение има? Тя току-що си изпроси собствената екзекуция.

Денил огледа залата и забеляза израженията по лицата на краля и Висшите магове. Те изглеждаха разтревожени и напрегнати. След това погледна към Сония и Акарин. Сония стоеше изправена и изпълнена с решимост, макар той да усети, че голяма част от това беше поза. Лицето на Върховния повелител беше... овладяно. Когато Денил се взря по-внимателно, той забеляза, че Акарин гневно стиска зъби.

„Той не е искал Сония да разкрие толкова много“ — помисли си Денил. Но въпреки това двамата стояха близо един до друг. Денил кимна замислено.

— Не съм убеден в това, Ротан.

Щом Висшите магове се върнаха по местата си, те започнаха да излагат мненията на членовете на школите им. Лорлън ги слушаше внимателно.

— Мнозина не могат да повярват на тази история — каза Винара, но както посочиха някои, ако той е искал да оправдае действията си с някаква изфабрикувана история, щеше да измисли нещо далеч по-убедително от това.

— Моите воители също го намират за изключително притеснително — додаде Болкан. — Според тях не бива да се изключва вероятността Акарин да казва истината и ние да сме изправени пред заплахата от сачаканско нападение. Това трябва да се разследва допълнително.

Сарин кимна.

— Да, моите хора са съгласни с това. Мнозина питат дали в книгите има информация, която може да ни помогне да се защитим в случай на нападение. Боя се, че няма. Ако Акарин казва истината, ние може би имаме нужда от него.

— Аз също бих желал да го разпитам допълнително — каза Болкан. — При обикновени обстоятелства щях да поискам да бъде задържан, докато твърденията му бъдат доказани.

— Не можем да го задържим насила — напомни му Винара.

— Така е. — Болкан сви устни и погледна към Лорлън. — Смятате ли, че ще ни сътрудничи?

Лорлън сви рамене.

— Досега не се е противил.

— Това не означава, че няма да го направи — каза Винара. — Възможно е просто да правим онова, което е предвидил. А ако поемем по различен път, току-виж стане неотзивчив.

Сарин се намръщи.

— Ако е имал намерение да ни подчини със сила, досега да се е опитал.

— Очевидно няма намерение да го прави — съгласи се Болкан. — Макар че целта на цялата история за сачаканските магьосници може да е просто да ни обърка и забави.

— Да ни забави за какво? — попита Сарин.

Болкан повдигна рамене.

— Нямам представа.

— Но ние не можем просто да го пуснем — рече твърдо Винара. — Акарин си призна, че практикува черна магия. Независимо дали е извършил убийствата или не, ние не можем да проявяваме толерантност към някой, който е нарушил един от най-строгите ни закони Акарин трябва да бъде наказан.

— Съответното наказание е екзекуция — напомни ѝ Сарин. — Вие ще продължите ли да ни сътрудничите, ако знаете, че накрая ви чака това?

— А и той със сигурност ще се възпротиви на опитите ни да обуздаем силата му. — Винара въздъхна. — Колко всъщност е силен, Болкан?

Воинът се замисли.

— Зависи. Казва ли ни истината? Според него един черен магьосник с десет роби може за няколко седмици да достигне силата на стотина магьосници от Гилдията. Той се върна преди осем години, макар да твърди, че е започнал да използва черната магия едва преди пет. Пет години са доста време за подсилване, дори ако доскоро е използвал само един прислужник.

— През това време се е изправил срещу петима роби — отбеляза Сарин. — Това пък го е отслабило.

Болкан кимна.

— Може да не е толкова силен, колкото си мислим. Но ако не ни казва истината, то ситуацията може да е много по-зле. Може отдавна да е започнал да трупа сила. Може дори да е убивал хора в града. Да не забравяме и лорд Джолън и домакинството му. — Болкан въздъхна. — Дори да съм сигурен в неговата почтеност и сила, има още един фактор, който прави невъзможни предвижданията за това какво ще се случи, ако се опитаме да използваме сила.

— И какъв е той? — попита Винара.

Болкан се извърна наляво.

— Погледнете внимателно Сония. Усещате ли го?

Те се извърнаха и се втренчиха в ученичката.

— Сила — каза Сарин.

— Да — потвърди Болкан. — И то огромна. Тя все още не се е научила да я крие толкова добре като него. — Воинът се замисли. — Сония каза, че той е започнал да я обучава на черна магия преди две нощи. Не знам колко време отнема обучението, но той твърди, че е

усвоил същината ѝ в един урок. Когато миналата седмица Сония тренираше на Арената, тя нямаше тази аура около себе си. Сигурен съм, защото щях да я усетя. Смятам, че източникът на тази сила е онази жена, която призна, че е убила. Сония няма как да е станала толкова силна за една нощ, убивайки най-обикновен човек.

Те се обърнаха и замислено погледнаха към ученичката.

— Защо Акарин се опита да прикрие участието на Сония? — зачуди се Сарин.

— И защо тя реши да го разкрие? — додаде Винара.

— Може би той иска да е сигурен, че ще остане поне един човек, който да може да се бори със сачаканците — каза Сарин. После се намръщи. — Това трябва да ни подсказже, че само книгите не са достатъчни.

— Може би просто иска да я защити — каза Винара.

— Лорд Болкан — разнесе се глас до тях.

Воинът вдигна изненадано глава.

— Да, Ваше величество?

Главите на всички се обърнаха към краля. Той се беше облегал на празния стол на Върховния повелител и ясните му зелени очи проблясваха.

— Смятате ли, че Гилдията е способна да прогони Акарин от Обединените земи?

Болкан се поколеба.

— Честно казано, не знам, Ваше величество. Дори да успеем да го направим, това ще изтощи повечето от магьосниците ни. А ако тези сачакански магьосници наистина съществуват, те могат да открият в това идеалната възможност да ни нападнат.

Младият крал обмисли думите му.

— Разпоредителю Лорлън, смятате ли, че той ще се подчини, ако му бъде наредено да напусне Обединените земи?

Лорлън примигна изненадано.

— Имате предвид... изгнание?

— Да.

Върховните магьосници се спогледаха замислено.

— Най-близката невлизаща в Обединените земи страна е Сачака — посочи Болкан. — Ако разказът му е истина...

Лорлърн се намръщи, после плъзна ръка в джоба си. Пръстите му докоснаха пръстена.

— Акарин?

— Да?

— Ще приемеш ли изгнание?

— Вместо да се измъкна с бой отук? — Лорлърн улови развеселена нотка. — Надявах се на нещо по-добро.

Последва мълчание.

— Акарин? Нали знаеш къде ще те изпратят?

— Знам.

— Да се опитам ли да ги убедя да те изпратят някъде другаде?

— Не. Това означава да ме изпратят много далеч от Киралия. А Гилдията ще има нужда от магьосниците, които ще бъдат назначени за мой ескорт, в случай че ичаните ни нападнат.

Той замълча отново. Лорлърн погледна към останалите магьосници. Те го гледаха очаквателно.

— Акарин? Кралят очаква отговор.

— Много добре. Опитай се да ги уговориш да задържат Сония тук.

— Ще видя какво мога да направя.

— Мисля, че можем да опитаме да го убедим да си отиде с мир — каза Лорлърн. — Алтернативата, ако желаете да избегнете сблъсък, е да му позволите да остане тук като затворник.

Кралят кимна.

— Глупаво е да затваряте в килия мъж, когото не можете да контролирате, а всички трябва да видят, че той е наказан, както посочи лейди Винара. Но заплахата от Сачака трябва да бъде разследвана и потвърдена. Ако се окаже прав и на него може да се разчита, ще го намерим и ще се посъветваме с него.

Болкан се намръщи.

— Бих искал да го разпитам допълнително.

— Ще го направите по пътя към границата. — Очите на краля бяха сурови.

Останалите се спогледаха разтревожено, но никой не възрази.

— Мога ли да кажа нещо, Ваше величество?

Всички се обърнаха и видяха Ротан да стои в подножието на стълбището.

— Позволявам ви — отвърна кралят.

— Благодаря. — Ротан се поклонил ниско, след което погледът му обходи Висшите магове. — Бих искал, когато съдите Сония, да имате предвид младостта и впечатлителността ѝ. Известно време тя бе държана като затворничка. Не знам как е успял да я убеди да му помогне. Тя е упорита и добросърдечна, но когато я убедих да се присъедини към Гилдията, аз я окуражих да прогони недоверието си към магьосниците. Може би това я е накарало да преодолее недоверието си към Акарин. — Той леко се усмихна. — Мисля, че щом разбере, че е била измамена, тя ще се накаже сама много по-добре, отколкото всеки от нас би могъл.

Лорлън погледна краля. Той кимаше.

— Ще обмисля думите ви, лорд...

— Ротан.

— Благодаря ви, лорд Ротан.

Ротан се отпусна на едно коляно, след което се надигна и се отдалечи. Владетелят го изпрати с поглед, след което забарабани с пръсти по облегалката на креслото на Върховния повелител.

— Според вас как ще реагира ученичката на Върховния повелител на изпращането му в изгнание?

Сония мълчеше и не помръдваше от мястото си.

Воините, които стояха край нея и Акарин, бяха издигнали около тях бариера, която блокираше всички звуци в стаята. Тя видя как магьосниците се събраха да дискутират. След продължително прекъсване Висшите магове се завърнаха по местата си и започнаха оживено обсъждане.

Акарин се помести леко към нея, без да я поглежда.

— Избра много неподходящ момент да проявяваш неподчинение, Сония.

Тя примигна, долавяйки гнева в гласа му.

— Нали не мислите, че ще им позволя да ви екзекутират?

Измина доста време преди той да ѝ отговори.

— Искам да останеш тук и да продължиш борбата.

— И как ще го направя, когато Гилдията ще следи всяко мое движение?

— По-добре малко, отколкото никакви възможности. Ако не друго, поне ще могат да те извикат в краен случай.

— Ако разполагат с мен, те изобщо няма да се замислят дали да ви оставят жив — възрази тя. — Няма да им позволя да ме използват като извинение, за да ви убият.

Той понечи да се обърне към нея, но рязко се спря. Лорлън се изправи и удари гонга.

— Време е да отсъдим дали Акарин от семейство Делвон, Дом Велан, Върховен повелител на Гилдията на магьосниците, и Сония, негова ученичка, са виновни за престъпленията, в които са обвинени.

Той протегна ръка. Над нея се оформи светлинно кълбо, което се издигна към тавана. Останалите Висши магове го последваха вкупом и стотици светлинни кълба се понесоха над останалите магьосници. Заседателната зала грейна в ярка светлина.

— Отсъждате ли, че Акарин от семейство Делвон, Дом Велан е виновен за убийството на лорд Джолън, неговото семейство и прислуга?

Няколко от кълбата грейнаха в червено, но повечето останаха бели. Висшите магове дълго време останаха с втренчени погледи и Сония осъзна, че те броят кълбата. Когато се обърнаха към Лорлън, всеки един от тях кимна по веднъж.

— Мнозинството гласува отрицателно — обяви Лорлън. — Отсъждате ли, че Акарин от семейство Делвон, Дом Велан, е виновен за търсенето на познание, обучаването, практикуването и в допълнение към предишното обвинение, убиване чрез черна магия?

Всички кълба едновременно станаха червени. Лорлън не изчака Висшите магове да ги преброят.

— Мнозинството гласува утвърдително — обяви той. — Отсъждате ли, че Сония, ученичка на Върховния повелител, е виновна за търсенето на познание и, в допълнение на предишното обвинение, обучаване, практикуване и убиване чрез черна магия?

Кълбата останаха червени. Лорлън бавно кимна.

— Мнозинството гласува утвърдително. Според закона наказанието за това престъпление е екзекуция. Ние, Висшите магове, обсъдихме доколко това наказание е уместно в светлината на представените доказателства. Предпочитаме да отложим изпълнението му, докато не бъде потвърдена истинността им, но предвид естеството на престъплението, смятаме, че трябва да бъдат взети незабавни

мерки. — Той замълча за миг. — Решихме, че Акарин ще бъде наказан с изгнание.

Залата се изпълни с гласовете на обсъждащите присъдата магьосници. Сония дочу няколко слаби протеста, но никой от магьосниците не надигна глас да възрази.

— Акарин от семейство Делвон, дом Велан, повече не сте добре дошъл в Обединените земи. Ще бъдете съпроводен до най-близката невлизаща в Обединените земи страна. Приемате ли присъдата ни?

Акарин погледна краля и падна на едно коляно.

— Ако кралят го желае.

Владетелят повдигна вежда.

— Желая го — рече той.

— Тогава ще приема.

Акарин се изправи сред пълно мълчание. Лорлън въздъхна с облекчение. Той се обърна към Сония.

— Сония. Ние, Висшите магове, решихме да ти дадем втори шанс. Ще останеш в Гилдията при следните условия: трябва да се закълнеш, че никога повече няма да използваш черна магия, няма да напускаш територията на Гилдията и няма да обучаваши други. Приемаш ли присъдата?

Сония гледаше Лорлън и не можеше да повярва на ушите си. Гилдията беше изпратила Акарин в изгнание, а на нея ѝ беше простила, макар двамата да бяха извършили едно и също престъпление.

Но всъщност не беше така. Акарин бе техен водач и неговото престъпление изглеждаше много по-ужасно, защото от него се очакваше да представлява ценностите на Гилдията. Тя беше просто една възприемчива млада жена. Момиче от копторите, което лесно може да бъде покварено. Те вярваха, че тя е била подведена, а Акарин е приел доброволно черната магия. А в действителност тя беше избрала доброволно да бъде обучена, а той бе действал под принуда.

Значи те щяха да ѝ позволят да остане във временна безопасност, подкрепяна от Гилдията, а Акарин щеше да бъде прогонен от Обединените земи в най-близката несъюзническа страна, която беше... Тя затаи дъх.

Сачака.

Изведнъж Сония усети, че не ѝ достига дъх. Те щяха да го изпратят в ръцете на враговете му. Не можеха да не се досещат, че ако разкажат му е верен, то той ще умре.

„Но така няма да се налага да влизат в битка, която могат да изгубят“.

— Сония — повтори Лорлън. — Приемаш ли присъдата?

— Не.

Тя се изненада от гневната нотка в гласа си. Лорлън я зяпна стреснато, след което погледна Акарин.

— Остани — каза ѝ Акарин. — Няма смисъл и двамата да отиваме.

„Не и ако отиваме в Сачака — помисли си тя. — Но ако сме двамата заедно, може и да оцелеем“. Тя можеше да му помага със силата си. Ако останеше сам, той постепенно щеше да отслабне. Тя се вкопчи в тази малка надежда и се обърна към него.

— Обещах на Такан да се грижа за вас. Смятам да спазя обещанието си.

Той присви очи.

— Сония...

— И не ми казвайте, че само ще ви преча — прошепна тя, осъзнавайки, че е заобиколена от много хора. — Това не ме спря преди, няма да ме спре и сега. Знам къде ще ви изпратят. И независимо дали ви харесва или не, идвам с вас.

Тя се обърна към магьосниците и извиси глас.

— Ако изпратите Върховния повелител Акарин в изгнание, трябва да изпратите и мен. По този начин, когато се вразумите, той може още да е жив и в състояние да ви помогне.

Залата утихна. Лорлън я погледна втренчено, след което се обърна към Висшите магове. Сония можеше да види чувството за поражение и разочарованието, изписани върху лицата им.

— Не, Сония! Остани тук!

Щом тя чу този глас, стомахът ѝ се сви. Сония събра смелост и погледна към Ротан.

— Съжалявам, Ротан — каза тя, — но няма да остана.

Лорлън си пое дълбоко дъх.

— Сония, мога да ти дам само още един шанс. Приемаш ли присъдата ни?

— Не.

— Тогава нека се знае из целите Обединени земи, че Акарин от семейство Делвон, дом Велан, бивш Върховен повелител на Гилдията на магьосниците, и Сония, бивша ученичка на Върховния повелител, са осъдени на изгнание заради изучаването на черна магия, практикуването ѝ и убиването чрез нея.

Той се обърна към лорд Болкан и тихо му каза нещо. След това слезе по стъпалата, отиде до кръга от воини и спря на крачка от Акарин. Протегна ръце и сграбчи черната мантия. Сония чу как платът се раздира.

— Прокуждам те, Акарин. Не влизай повече в земите ми.

Акарин го гледаше безмълвно. Разпоредителят се обърна и приближи Сония. За миг срещна погледа ѝ, сведе очи, хвана я за ръкава и го откъсна.

— Прокуждам те, Сония. Не влизай повече в земите ми.

Той се обърна рязко и се отдалечи. Сония погледна скъсания си ръкав. Скъсаното бе съвсем малко, колкото един пръст. Толкова дребен жест, но толкова категоричен.

Висшите магове се изправиха и заслизаха по стъпалата. Сърцето на Сония се сви, когато лорд Болкан влезе в кръга и се приближи до Акарин. Докато той разкъсваше черната мантия и изговаряше ритуалните думи, останалите Висши магове се наредиха зад него и Сония осъзна, че те очакват реда си.

Когато Болкан я приближи, тя се насили да гледа, докато воинът раздираше мантията ѝ и произнасяше ритуалните думи. Наложил се да събере цялата си смелост, но успя да издържи погледа му и не сведе очи, докато останалите магьосници се изредиха.

Когато и последният Висш маг извърши ритуала, Сония въздъхна с облекчение. Тогава цялата Гилдия се надигна от местата си. Но вместо да излязат през вратата на Заседателната зала, те започнаха да се приближават към Акарин един по един.

Изглежда, щеше да се наложи да изтърпи церемонията по отхвърлянето още много, много пъти.

Тази мисъл я смути. Събра целия си кураж, за да се изправи пред тях. Стоеше неподвижно, докато магьосниците, които я бяха обучавали, се спираха, за да разкъсат мантията ѝ с изписано на лицата им разочарование или неодобрение. Ритуалните думи на лейди Тия

едва се чува и тя побърза да се отдалечи. Лорд Ийкмо я погледна изпитателно, след което тъжно поклати глава. Накрая останаха само няколко магьосници. Тя вдигна глава тъкмо когато влизаха в кръга и стомахът ѝ се сви.

Ротан и Денил.

Някогашният ѝ наставник бавно приближи Акарин. Погледна го с пламналите си от гняв очи и тогава устните на Акарин се размърдаха. Тя не можа да чуе какво му каза, но гневът в погледа на Ротан угасна. Той промърмори нещо в отговор и Акарин кимна веднъж. Мръщейки се, Ротан се приближи, за да разкъса мантията на Акарин. Той изрече ритуалните думи и се приближи към нея, без да откъсва поглед от пода.

Гърлото ѝ се сви от притеснение. Лицето на Ротан изглеждаше изпито и прорязано от бръчки. Той я погледна и в очите му проблеснаха сълзи.

— Защо, Сония? — прошепна дрезгаво той.

Очите ѝ се наляха с влага. Тя ги стисна здраво и преглътна тежко.

— Те го изпратиха на смърт.

— А теб?

— Там, където един ще се провали, двама биха могли да оцелеят. Гилдията трябва сама да открие истината. И когато го направи, ние ще се върнем.

Той си пое дълбоко дъх, пристъпи към нея и я прегърна.

— Пази се, Сония.

— Ще се пазя, Ротан.

Тя се задави, произнасяйки името му. Той отстъпи встрани. Докато се отдалечаваше, тя осъзна, че не е разкъсал мантията ѝ. Почувства как влагата се стича по бузите ѝ и бързо я избърса преди Денил да е застанал пред нея.

— Сония.

Тя се насили да го погледне. Той срещна спокойно погледа ѝ.

— Сачаканци, а?

Тя само кимна, защото не смееше да се довери на гласа си.

Той сви устни.

— Ще трябва да се поровим малко. — Той я потупа по рамото, след което се обърна. Тя гледаше как отива при Ротан и двамата се

отдалечават заедно.

След това вниманието ѝ беше привлечено от заобикалящите ги воители, които един по един започнаха да се изреждат, за да изпълнят ритуала. Когато приключиха, тя се огледа и установи, че магьосниците са се строили в две редици, които водеха към вратата на Заседателната зала. Зад тях се бяха подредили учениците. Тя въздъхна с облекчение, че не ги бяха включили в ритуала. Срещата с Регин в подобна ситуация щеше да е... интересна.

Висшите магове образуваха втори кръг около стражата от воители. Лорлън водеше. Следван от двойния ескорт, Разпоредителят премина покрай двете редици от магьосници, излезе през вратата на Заседателната зала и тръгна към изхода от Университета.

Пред сградата се бяха събрали в кръг няколко коняри, хванали коне за юздите. В центъра на кръга чакаха два коня. Акарин отиде при тях, следван от Сония. Той се метна на седлото, но тя се поколеба, поглеждайки със съмнение втория кон.

— Съжالياваш ли за решението си?

Сония се обърна и видя застаналия до нея лорд Оусън, който държеше поводите на своя кон. Тя поклати глава.

— Не, просто... Никога досега не съм яздила.

Той се обърна към тълпата магьосници, които се изсипваха през вратите на Университета, след което обърна коня си така, че да ги скрие от погледите им.

— Хвани с дясната си ръка предната част на седлото, после пъхни върха на дясната си обувка ето тук. — Той хвана стремето и задържа коня неподвижен. Сония последва инструкциите му и успя някак да се качи на седлото.

— Не се притеснявай как ще го управляваш — каза ѝ той. — Животното просто ще следва останалите.

— Благодаря ви, лорд Оусън.

Той я погледна и кимна, след което се обърна и се метна на своя кон.

От височината, на която се намираше, тя можеше да види как тълпата магьосници се събира пред Гилдията. Висшите магове се бяха строили в редица в подножието на стълбището на Университета. Единствено лорд Болкан не беше с тях, защото се беше присъединил

към конната охрана от воини. Сония се огледа за краля, но не го видя никъде.

Лорлън излезе напред и бавно се приближи до Акарин. Вдигна глава към него и бавно я поклати.

— Може да се каже, че ти даваме втори шанс, Акарин. Използвай го добре.

Акарин го погледна замислено.

— Ти също, приятелю, макар да се страхувам, че те очакват много по-големи проблеми от мен. Пак ще поговорим.

Лорлън се усмихна накриво.

— Със сигурност.

Той отстъпи встрани, върна се на мястото си сред Висшите магове и кимна на Болкан. Воинът смущка коня си и потегли, следван от конвоя.

Когато конят ѝ се раздвижи, Сония се вкопчи в лъка на седлото си. Тя погледна Акарин, но той беше вторачен в портите на Гилдията. Когато излезе на пътя, тя предпазливо се обърна, за да зърне за последен път Университета, който се издигаше висок и грациозен над останалите сгради.

Остана изненадана, когато я жегнаха тъга и съжаление.

„Не съм осъзнавала доколко това място се е превърнало в мой дом — помисли си тя. — Дали някога ще го видя отново? Или — додаде един мрачен глас, — ще се върна само, за да го видя превърнато в руини?“

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 19

МОЛБА

Сония се размърда върху седлото си, раздвижвайки схванатите си мускули. Макар всяка нощ да лекуваше натъртванията си, достатъчно бе да поязди малко, за да започне цялото тяло да я боли. Лорд Оусън ѝ беше казал, че ако не се самоизцелява, постепенно ще свикне със седлото, но тя не виждаше смисъл да се измъчва, при положение че конят скоро щеше да ѝ бъде отнет.

Тя въздъхна и погледна към планините, които се издигаха пред тях. Бяха се появили за пръв път на хоризонта предишния ден. Тъмният силует бавно се уголемяваше и сутринта слънцето бе разкрило високи върхове, скалисти склонове и гъсти гори. Планината изглеждаше дива и непроходима, но след като конвойт достигна до хълмистата земя в подножието ѝ, Сония забеляза бялата панделка, криволичеща между дърветата към падината между два върха. Някъде в края на пътя се намираше Крепостта и входът към Сачака.

Бавно променящият се пейзаж я очароваше. Тя никога не беше излизала от град Имардин. Пътуването беше нещо ново за нея, и ако обстоятелствата бяха по-различни, тя щеше наистина да му се наслади.

В началото пътят минаваше покрай полета, засадени с различни растения. Работниците, които прекопаваха земята, сядяха или жънеха посевите, бяха мъже и жени, млади и стари. Видяха възрастни и деца да пасат всякакъв добитък край пътя. Насред обширни полета стърчаха самотни къщи. Сония се чудеше дали обитателите им са доволни от изолирания си живот. От време на време пътят минаваше покрай групи от сгради. В няколко от тези селца лорд Болкан изпрати войните си да купят храна. По пладне във всеки от предишните два дни се срещаша с магьосник, съпроводжан от няколко селяни, които водеха отпочинали коне. Сменяха животните, за да могат да пътуват и през нощта. Не спираха да отпочинат или да поспят, затова Сония реши, че конвоиращите им се самоизцеляват. Когато попита лорд Оусън защо не освежават и конете с помощта на лечителската сила, той ѝ каза, че за

разлика от хората, животните не могат да издържат на психическото изтощение, което идва с липсата на почивка.

Засега тя успяваше да се справи сравнително добре с липсата на сън. Първата нощ бе ясна, луната и звездите осветяваха пътя им. Сония успя да подремне, доколкото ѝ позволяваше тръскането на конския гръб. На следващата нощ небето бе покрито с облаци и над пътниците се рееха множество светлинни кълба.

Докато гледаше приближаващата се планина, Сония се зачуди дали ще прекарат още една нощ в Киралия.

— Стой!

Потропването на копита по пътя премина в тътрене и конвоят спря. Конят ѝ пристъпи напред и застана до акариновия. Сония се изпълни с надежда, когато Акарин се обърна и я погледна. Откакто бяха напуснали Имардин той не беше говорил нито с нея, нито с някой от останалите.

Но той не ѝ каза нищо, просто се обърна към лорд Болкан.

Повелителят на войните подаде нещо на единия от магьосниците си. Пари за храна, предположи Сония. Тя се огледа и осъзна, че се намират на кръстопът. Единият път продължаваше към планините; другият, по-тясна пътека, се спускаше към малка, нарядко обрасла с дървета долина, където група къщички се бяха скупчили край тясната река.

— Лорд Болкан — каза Акарин.

Всички глави едновременно се завъртяха към него. Сония устоя на порива да се усмихне при вида на разтревожените и изненадани лица на магьосниците. „Значи най-накрая реши да проговори“.

Болкан го изгледа предпазливо.

— Да?

— Ако влезем в Сачака с тези мантии, веднага ще ни разпознаят. Ще ни позволите ли да се преоблечем в обикновени дрехи?

Болкан погледна към Сония, след това отново се обърна към Акарин. После кимна и се нареди на чакащия воин:

— Донеси и дрехи. Да не са шарени или ярки.

Магьосникът кимна и преди да препусне към къщите, огледа преценяващо Акарин и Сония.

Тя усети как възелът в стомаха ѝ се затяга. Това означаваше ли, че приближават прохода? Днес ли щяха да стигнат границата? Тя

погледна към планината и потрепери.

Сония се беше надявала много пъти да получи мисловно повикване от Лорлън, с което той им нарежда да се върнат, въпреки че не вярваше това да се случи. Начинът по който бяха изпроводени от Имардин показваше ясно, че двамата с Акарин вече не са добре дошли в Киралия.

Припомняйки си този ден, тя се намръщи. Болкан беше избрал криволичещ маршрут из града, който ги беше превел през всички квартали. На всеки голям площад те спираха и Болкан обявяваше какви са престъпленията и наказанието им.

Лицето на Акарин беше потъмняло от гняв. Той бе нарекъл магьосниците глупаци и оттогава не бе продумал. Процесията беше привлякла огромни тълпи и когато достигнаха до Северната порта, там вече се беше събрала тълпа от обитатели. Към Сония полетяха камъни и тя бързо издигна щита си.

Докато обитателите хвърляха по нея и Акарин всякакви предмети, тя се почувства предадена, но усещането бързо отшумя. Хората сигурно виждаха в тях само двама лоши магьосници от Гилдията, която така или иначе презираха, и се бяха възползвали от възможността да замерят с камъни и обиди безнаказано.

Сония се завъртя в седлото и погледна назад по пътя. Градът вече се беше скрил зад хоризонта. Воините, които вървяха зад нея, я наблюдаваха внимателно. Сред тях беше лорд Оусън. Когато очите им се срещнаха, бръчката между веждите му се задълбочи. Той беше разговарял няколко пъти с нея по време на пътуването, най-вече за да ѝ помогне с конете. Няколко пъти ѝ беше намекнал, че ако промени решението си, Гилдията може да ѝ позволи да се върне.

Когато той подмяташе нещо такова, тя предпочиташе да не отговоря. Но страхът, тревогата и мълчанието на Акарин я разколебаваха. Той изглеждаше твърдо решен да не ѝ обръща внимание. Да, от време на време тя го улавяше, че я наблюдава. Ако се правеше, че не го забелязва, той дълго време не сваляше поглед от нея, но ако се обърнеше към него, той бързо извърщаше глава.

Това едновременно я вбесяваше и събуждаше любопитството ѝ. Не я дразнеше това, че я гледа, а че не иска тя да вижда, че я гледа. Сония се усмихна накриво. Наистина ли започваше да ѝ липсва пронизващият, остър поглед, който беше избягвала толкова време?

Тя се намръщи. Той несъмнено искаше да я накара да се чувства нежелана, за да подвие опашка и да се прибере в Гилдията. Или нещата бяха много по-прости? Наистина ли не я искаше с него? Тя се беше чудила много пъти дали не я обвиняваше за разкриването на тайната им. Дали Болкан щеше да открие подземната стая, ако не беше намерил книгите в стаята ѝ?

Акарин ѝ беше казал да ги крие. И тя ги беше скрила, но очевидно не достатъчно добре. А може би той просто смяташе, че без нея ще се оправи по-добре?

„Но греша“ — каза си тя. Без спътник, от когото да може да черпи енергия, той само щеше да отслабва всеки път, когато се наложеше да използва силите си. А ако тя беше с него, той можеше да се защити срещу атаката на ичаните.

„Няма значение дали му харесва да съм с него. Но ще е много по-добре, ако му харесва“.

Дали щеше да започне да се държи по-приятелски, когато стигнеха Сачака и повече нямаше да има нужда да я убеждава да го изостави? Дали щеше да приеме избора ѝ или щеше да продължи да е ядосан заради това, че не му се беше подчинила? Тя се намръщи. Нима той не разбираше, че тя се беше отказала от всичко, за да го спаси?

Сония поклати глава. Нямаше никакво значение. Тя нямаше нужда от благодарността му. Можеше да си мълчи колкото си иска. Сония просто искаше да е сигурна, че той ще оцелее, и то не само за да се върне и да помогне на Гилдията да се пребори с ичаните. Ако изобщо не се интересуваше от него, тя щеше да остане в Имардин, дори като затворничка в Гилдията. Не, тя беше тръгнала с него, за щото не можеше да понесе мисълта да го изостави след всичко, което беше преживял.

„Аз заместих Такан“ — помисли си внезапно тя. Бившият роб беше тръгнал с Акарин от Сачака и се беше превърнал в негов верен прислужник. Сега тя тръгна с него към Сачака. Какво толкова имаше в него, че пораждаше такава привързаност?

„Аз, привързана към Акарин? — Тя едва не се изсмя на глас. — Толкова неща се промениха. Мисля, че сега дори го харесвам“.

Сърцето ѝ подскочи.

„Или е нещо повече?“.

Тя внимателно обмисли този въпрос. Със сигурност ако имаше нещо повече, досега щеше да го е забелязала. И изведнъж Сония си спомни нощта, когато бе убила жената-ичани. След това Акарин беше отмахнал нещо от косата ѝ. Докосването му я беше накарало да се чувства много странно. Лека. Въодушевена.

Но това бе просто ефект от битката. Оцеляването след близката среща със смъртта сигурно пораждаше въодушевление. Не означаваше, че тя е... че чувства...

„Трябва само да го погледна и ще разбера“.

Изведнъж се оказа, че я е страх. Ами ако се окажеше така? Ами ако той срещнеше погледа ѝ и откриеше нещо глупаво в изражението на лицето ѝ? Тогава щеше да е още по-твърдо решен да я остави в Киралия.

Магьосниците се размърмориха. Тя вдигна глава и видя, че воинът, който бе отишъл в селото, се връща. Пред себе си държеше един чувал и един вързоп. Когато стигна до групата, той подаде вързоп на Болкан. Воинът го развърза и извади грубо изтъкана риза, два чифта тесни панталони и вълнена риза с дълги ръкави, каквито носеха жените в селата. Той погледна към Акарин.

— Подходящи ли са?

Акарин кимна.

— Ще свършат работа.

Болкан отново завърза вързоп и го подхвърли на Акарин. Сония се поколеба, когато го видя да слиза от коня, след което насили пулсиращите си крака да се размърдат. Когато слезе на земята, Акарин бутна в ръцете ѝ дългата риза и втория чифт панталони.

— Погледи встрани — нареди Болкан.

Сония се огледа и видя, че останалите магьосници са им обърнали гръб. Тя чу звук от разкъсване на коприна, когато Акарин свали горната част от мантията си и я пусна на земята. Платът проблесна на слънцето, а разкъсаните ленти се развяха от вятъра. Акарин се спря за миг да ги погледне с неразгадаемо изражение на лицето, но после се стегна и грабна панталоните си.

Сония бързо се извърна с пламнало лице. Тя погледна към мантията си и тежко преглътна.

„По-добре да приключвам с това“.

Тя си пое дълбоко дъх, развърза шарфа си и бързо съблече горната част на мантията. Конят ѝ нервно тропна с крак, когато девойката пусна дрехата на земята и бързо навлече ризата през глава. Докато обуваше панталоните си, тя благодареше за дължината ѝ, която стигаше почти до коленете. Когато се обърна, Сония видя, че Акарин разглежда юздата на коня си. Той ѝ хвърли бърз поглед и се метна върху животното.

Тогава тя видя, че Болкан е останал с лице към тях. „Да, нали все някой трябва да ни наглежда“ — помисли си тя. После пристъпи към коня си, пъкна обувката си в стремето и успя да се покатери на седлото.

Акарин изглеждаше странно в грубите дрехи. Ризата висеше тромаво върху слабото му тяло. По лицето му беше набола брада. Той изобщо не приличаше на внушителния Върховен повелител, който толкова дълго време бе смущавал магьосниците от Гилдията.

Тя се огледа и изсумтя. Не можеше да се каже, че е пример за елегантност. Ризата сигурно бе захвърлена от някоя фермерска жена. Грубата материя дразнеше кожата ѝ, но не беше кой знае колко по-зле от дрехите, които беше носила, преди да се присъедини към Гилдията.

— Гладна ли си?

Сония вдигна глава и видя, че лорд Оусън е приближил коня си до нейния. В ръката си държеше комат зърнест хляб и чаша. Тя ги прие с благодарност и започна да се храни, прокарвайки зальците с разводненото вино. То беше евтино и вкиснало, но поне малко успя да притъпи болката в мускулите ѝ. После тя върна чашата на Оусън.

Когато магьосниците се нахраниха, те отново потеглиха и конят ѝ ги последва с подрусване. Сония сподави стона си и се подготви за многото нови часове езда и за болката в мускулите.

Когато Гол влезе в гостната на Сери, погледът му попадна върху Савара. Той ѝ кимна учтиво и се обърна към Сери.

— Такан каза, че приближават границата — докладва той. — Утре вечер ще са в Крепостта.

Сери кимна. Той беше предложил на Такан няколко удобни подземни стаи, но се стараяше наеманите от него прислужници да не са чували за загадъчната чужденка, която Серини беше започнал да

харесва. Савара го беше помолила да не разкрива за съществуването ѝ пред Такан. Тя правилно беше предположила, че Акарин общува с прислужника си. Ако магьосникът бъдеше заловен от ичаните, те можеха да научат от него за присъствието ѝ в Киралия.

— Между моите хора и ичаните съществува вековна омраза — беше му казала тя. Не пожела да му обясни защо, а и Сери вече знаеше, че не бива да я притиска за информация.

Гол седна на един стол и въздъхна.

— Какво ще правим?

— Нищо — отвърна Сери.

Гол се намръщи.

— Ами ако в града пристигне нов убиец?

Сери погледна към Савара и се усмихна.

— Мисля, че ще успеем да се справим. И без това обещах следващия на Савара.

За негова огромна изненада тя поклати глава.

— Вече не мога да ти помогна. Не и след като Акарин го няма. Ако робите им продължат да измират, ичаните ще заподозрат, че са замесени и други.

Сери я погледна мрачно.

— Това ще ги спре да изпращат нови, нали?

— Може би. Но заповедите ми са да не привличам вниманието към моите хора.

— Така. Значи всичко зависи от нас. Как предлагаш да ги убиваме?

— Не мисля, че ще ви се наложи. Те получиха онова, заради което изпращаха робите си.

— Значи тяхната цел е бил Акарин? — попита Гол.

— И да, и не — отвърна тя. — Те ще го убият, стига да успеят. Но сега, след като вече познават слабостите на Гилдията, тя ще се превърне в тяхна цел.

Гол я зяпна.

— Ще нападнат Гилдията?

— Да.

— Кога?

— Скоро. Ако гилдийците бяха изпратили Акарин без много шум, може би щяха да разполагат с известно време за подготовка. Но

те разказаха на цялата земя за него.

Сери въздъхна и разтърка слепоочията си.

— Процесията.

— Не — отвърна тя. — Макар да беше глупаво от тяхна страна да обявяват на всеослушание престъплението и наказанието на Акарин, ичаните щяха да научат за това след няколко дни, може би дори седмица-две. — Тя поклати глава. — Дни наред магьосниците от Гилдията го обсъждаха в ментални разговори. Ичаните сигурно са чули всичко.

— Има ли Гилдията някакъв шанс? — попита Гол.

Тя го погледна печално.

— Не.

Очите му се разшириха.

— Гилдията не може да ги спре?

— Не и без помощта на висшата магия.

Сери се изправи и закрачи из стаята.

— Колко са ичаните?

— Двайсет и осем, но онези, които трябва да те притесняват, са десетина.

— Хей! Само десет?

— Всеки един от тях е много, много пъти по-силен от всеки гилдийски магьосник. Заедно те могат с лекота да победят Гилдията.

— Ох. — Сери прекоси стаята още няколко пъти. — Ти ми каза, че можеш сама да убиеш онази жена. Значи трябва да си по-силна от магьосниците в Гилдията.

Тя се усмихна.

— Много по-силна.

Сери забеляза как Гол пребледнява.

— Ами останалите от хората ти?

— Мнозина са ми равни или дори по-силни.

Той замислено прехапа устни.

— Какво ще искат хората ти в замяна на помощта им за Киралия?

Тя се усмихна.

— Твоите хора въобще няма да са доволни от помощта на хората ми, както няма да са доволни и от управлението на ичаните. Ние също практикуваме онова, което Гилдията нарича черна магия.

Сери махна презрително с ръка.

— Щом ичаните се появят, те може и да променят мнението си.

— Може би. Но хората ми няма да поискат да се разкрият.

— Нали каза, че те не искат ичаните в Киралия!

— Да, така е. Но ако са застрашени, те ще откажат да се намесят.

Ние сме просто една клика в Сачака. Доста влиятелни хора се страхуват от нас и биха ни унищожили, ако им се удаде възможност. Повече не можем да направим.

— А ти ще ни помогнеш ли? — попита Гол.

Тя въздъхна тежко.

— Ще ми се да можех. Но заповедите ми са да стоя настрана от конфликта. Заповедите ми са... — тя погледна към Сери, — да се прибера у дома.

Сери бавно кимна. Значи тя си тръгваше. Още онази нощ на покрива трябваше да се досети, че ще стане така. Нямахше да е лесно да се сбогува, но той също не можеше да позволи на сърцето си да командва главата му.

— Кога?

Тя наведе поглед.

— Веднага. Пътуването е дълго. Ичаните ще наблюдават киралийската граница. Ще трябва да мина през Елийн. Но... — Тя се усмихна многозначително. — Не виждам разлика в това дали ще тръгна тази вечер или утре.

Гол покри устата си длан и се изкашля.

— Не знам — отвърна Сери. — Може да има. За доброто на Киралия съм длъжен да се опитам да променя мнението ти. С малко печен расук и бутилка ануренско тъмно...

Тя повдигна вежди.

— Ануренско тъмно? Вие, крадците, се справяте по-добре, отколкото си мислех.

— Всъщност съм сключил добра сделка с няколко контрабандисти на вино.

Тя се ухили.

— Естествено.

На вратата се почука. Ротан въздъхна и я отвори с волята си. Дори не си направи труда да се обърне, за да види кой е.

— Пак ли си тук, Денил? Откакто си пристигнал, прекарваш повече време в моите покои, отколкото в твоите. Нямах ли някакви заговорници или тайни мисии, с които да се занимаваш?

Денил се засмя.

— Чак след една седмица. Междувременно, преди да ме изпратят обратно, реших, че мога да наваксам със стария си приятел. — Той пристъпи в кръга от подредени кресла и седна срещу Ротан. — Предполагам, че довечера няма да посетиш Вечерната зала.

Ротан вдигна глава и видя разбирането в очите на Денил.

— Няма.

Денил въздъхна.

— А аз наистина трябва да отида. Да се изправя лице в лице с клюките. Обаче...

„Няма да е лесно“ — завърши изречението му Ротан наум. Денил му беше разказал какво включваше планът на Акарин за залавяне на заговорниците. Твърденията на дем Марейн вече бяха достигнали до ушите на всички в Гилдията. Макар повечето магьосници да бяха склонни да не им обръщат внимание, Ротан знаеше, че има и такива, които вярваха на всякакви скандални твърдения. Той вече се беше сблъскавал със същите пресметливи и неодобрителни погледи две години по-рано, когато Гилдията беше поставила под въпрос уместността от оставането на Сония в покоите му.

Преборването със слуховете беше трудно, но поучително — а помощта на Ялдан и Езрил му помогна много.

„Сега аз трябва да подкрепя Денил“.

Ротан си пое дълбоко дъх и се изправи.

— Добре, по-добре да тръгваме, ако не искаме да изпуснем веселата част.

Денил кимна изненадано.

— Аз си мислех, че няма да...

— Независимо дали ми харесва или не, трябва да се погрижа за двама мои бивши ученици. — Ротан сви рамене. — На никой от двама ви няма да помогна, ако си остана вкъщи да чистя.

Денил се изправи.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Благодаря ти.

Ротан се усмихна, долавяйки благодарността в гласа на Денил. Той беше установил с облекчение, че насаме приятелят му си оставаше все същият като преди. Денил може и да не го осъзнаваше, но пред останалите вече се държеше по съвсем различен начин. В поведението му се усещаше някаква самоувереност и властност, която, прибавена към високия му ръст, му придаваше едно застрашително присъствие.

„Невероятно как се променя човек, когато бъде натоварен с малко повече отговорности“ — помисли си Ротан.

Двамата с Денил излязоха в коридора и тръгнаха надолу по стълбите към изхода от жилищата на магьосниците. Слънцето отиваше към заниз и дворът отвън грееше окъпан в червеникавооранжева светлина. Магьосниците го прекосиха и се запътиха към вратата на Вечерната зала. Вътре беше топло и шумно. Ротан забеляза, че много магьосници се обърнаха при тяхното появяване и повече не свалиха очи от тях. Не след дълго първите няколко пристъпиха напред и въпросите заваляха.

Повече от час се редяха хора, които искаха да разберат повече за заговорниците. По лицата им Ротан прочете уважение и любопитство и съвсем малко подозрение. Отначало Денил се колебаеше, но постепенно възвърна увереността си. След като приключиха обсъжданията на инструкциите на Винара за спасяването на отстъпника от отравяне, една група лечители си тръгна, а Денил се обърна към Ротан и се усмихна печално.

— Боя се, че откраднах цялото внимание от теб, приятелю.

Ротан сви рамене.

— Какво внимание? Не са се засилили да ме засипват с въпроси за Сония.

— Така е. Може би този път за разнообразие са решили да те оставят на мира.

— Едва ли. Просто...

— Посланик Денил.

Те се обърнаха и видяха приближаващия се лорд Гарел. Ротан посрещна намръщено учтивото кимване на воина. Той никога не го беше харесвал и продължаваше да си мисли, че магьосникът би могъл да се постарее повече в усмиряването на ученика си Регин.

— Лорд Гарел — отвърна Денил.

— Добре дошли — каза воинът. — Харесва ли ви да сте отново у дома?

Денил сви рамене.

— Да, хубаво е да видя приятелите си.

Гарел погледна към Ротан.

— Направихте поредната огромна услуга на Гилдията. И както дочувам, чрез голяма лична саможертва. — Той леко се наведе напред. — Възхищавам се на смелостта ви. Самият аз не бих поел такъв риск. Но пък винаги съм предпочитал откритото действие пред увъртанията.

— И сте много по-добър в него, както дочувам — отвърна Денил.

Ротан примигна изненадано и се извърна настрана, за да скрие усмивката си. Разговорът продължи и той установи, че е доволен от решението си да дойде във Вечерната зала. Очевидно елийнският двор бе научил Денил на много други неща, освен как да изглежда и говори авторитетно.

— Лорд Гарел — разнесе се нечий глас. Един млад алхимик надникна над рамото на воина. Лорд Ларкин, учителят по строителство и архитектура.

— Да? — отвърна Гарел.

— Сигурно бихте искали да знаете, че лорд Харсин желае да говори с вас за напредъка на ученика ви по изучаването на болестите.

Воинът се намръщи.

— В такъв случай е по-добре да го потърся.

Когато Гарел се отдалечи, Ларкин се намръщи.

— Помислих си, че може да имате нужда от помощ — каза младият магьосник. — Не че нямаше да се справите, Посланик. Просто неколцина от нас забелязаха, че всички, които Гарел заговаря, рано или късно започват да търсят начин да се измъкнат. Обикновено по-раничко.

— Благодаря ви, лорд Ларкин — отвърна Денил. Той погледна Ротан и се усмихна накриво. — А аз си мислех, че ние сме единствените, които сме го забелязали.

— О, подобни умения в притесняването на хората се постигат с дълга практика. Очаквах Гарел да реши, че сте добра мишена, след последния много шум за нищо.

Денил повдигна изненадано вежди.

— Мислите ли?

— Ами то е почти толкова лошо, колкото... практикуването на черна магия — рече младият магьосник. Той погледна към Ротан и се изчерви. — Не че вярвам на думите на заговорниците, но... — Той огледа залата и отстъпи назад. — Извинете ме, Посланик, лорд Ротан. Лорд Сарин ми даде знак, че иска да говори с мен.

Ларкин им кимна и бързо се отдалечи. Денил се огледа.

— Много интересно. Сарин дори не е тук.

— Да — отвърна Ротан. — Наистина беше интересно. Особено онази част, че имаш нужда от помощ. А ти очевидно се справяш отлично, Денил. Всъщност дори смятам, че нямаше нужда да идвам с теб. — Той въздъхна театрално. — Доста е потискащо.

Денил се ухили и потупа Ротан по рамото.

— Сигурно си ужасно разочарован да видиш как всичките ти ученици се пръсват по различни места.

Ротан сви рамене, но усмивката му бързо премина в гримаса.

— Само едно от тези места да не беше Сачака.

ГЛАВА 20

НАКАЗАНИЕТО НА ГИЛДИЯТА

Когато Денил стигна до кабинета на Разпоредителя Лорлън, той се спря, пое си дълбоко дъх и изпъна рамене. Молбата за среща с Висшите магове дойде по-рано, отколкото беше очаквал, и той не можеше да се отърве от мисълта, че трябва да е по-добре подготвен. Погледна към папката, която носеше под мишница и сви рамене. Дори да се беше сетил за нещо, вече бе твърде късно да прави някакви промени.

Той почука по вратата. Тя се отвори и Денил влезе вътре. Кимна учтиво на магьосниците, насядали в креслата. Тук бяха лейди Винара и лорд Сарин, както и Задграничният разпоредител Кито. Както обикновено, Лорлън седеше зад бюрото си. Разпоредителят посочи едно празно кресло.

— Моля, седнете, Посланик Денил — каза той. После изчака, докато Денил се настани на посоченото място. — Искате ми се да изчакаме завръщането на лорд Болкан, преди да ви помолим да разкажете подробно за сблъсъка ви със заговорниците, но необходимостта да разследваме твърденията на Акарин колкото се може по-скоро ни убеди, че е по-добре да не губим време, а и вашата история би могла да хвърли малко светлина върху действията му. Така че разкажете ни какви бяха заповедите на Акарин.

— Преди около шест седмици получих писмо от него.

Денил отвори папката и извади писмото. После го повдигна леко във въздуха и го изпрати към бюрото на Лорлън. Разпоредителят го взе и започна да чете на глас:

— „От няколко години наблюдавам опитите на малка група елийнски придворни да овладеят магията без знанието и помощта на Гилдията. Едва напоследък те постигат някакви успехи. Сега, когато поне един от тях е успял да развие силата си, Гилдията е длъжна да намеси. В настоящото писмо съм включил информация за тази група. Приятелството ви с учения Тайенд Тремелин може да ви бъде от полза, за да ги убедите да ви се доверят. Възможно е заговорниците да се

опитват да използват тази лична информация срещу вас, след като ги арестувате. Ще дам да се разбере, че съм ви помолил да им дадени тази информация, за да постигнете целите си“.

Както очакваше Денил, магьосниците размениха озадачени погледи.

— Предполагам, че става въпрос за работните ви отношения с учения? — попита Сарин.

Денил разпери ръце.

— И да, и не. Предположих, че става въпрос за слуховете около нас. Тайенд е, както ги наричат в Елийн, момък. — Сарин повдигна вежди, но нито той, нито който и да е от другите Висши магове, не показва непознаване на термина, затова Денил продължи. — Още откакто започна да ми помага в проучването ми, в Елийн започнаха спекулации за това дали в отношенията ни има нещо повече от обикновен научен интерес.

— И вие позволихте на заговорниците да повярват, че това е така, за да могат да ви изнудват, ако започнете да създавате проблеми? — попита Сарин.

— Да.

— Акарин не е твърде конкретен. Може да е имал предвид да ги накарате да мислят, че двамата с помощника ви сте заплашени от прогонване и екзекуция, ако се разбере, че ги обучавате как да използват магията.

Денил кимна.

— Обмислих и тази възможност, разбира се, и установих, че няма да е достатъчна, за да ми помогне да убедя заговорниците. — За голямо облекчение на Денил, Кито кимна.

— Значи Акарин е смятал да съобщи на Гилдията, че ви е помолил да се престорите на емоционално свързан с помощника си — каза Винара, — но когато сте се върнали, той е бил задържан. Разпоредителят Лорлън ви е предложил да заявите, че идеята е била ваша.

— Точно така.

Лечителката вдигна вежди.

— Имаше ли полза от това?

Денил сви рамене.

— Общо взето да, мисля. Какви са вашите впечатления?

Тя кимна.

— Повечето са приели обяснението ви.

— А останалите?

— Те са известни като клюкари.

Денил кимна. Сещайки се за въпросите на лорд Гарел във Вечерната зала, той се зачуди дали лейди Винара би поставила война наред „клюкарите“.

Лорън облегна лакти на бюрото си.

— И така, разкажете ни как се срещнахте със заговорниците.

Денил продължи разказа си за това как бе уредил среща с дем Марейн и за посещението в дома на дема. Описа как е обучил Фаранд и как книгата, която Тайенд бе взел назаем, го беше убедила да арестува заговорниците.

— Възнамерявах да изчакам, за да проверя дали, след като обуча Фаранд на Контрол, те ще продължат да се консултират с мен — каза им Денил. — Помислих си, че така ще науча имената и на останалите заговорници. Но когато видях какво пише в книгата, разбрах, че рискувам твърде много. Дори демът да ми позволи да я задържа, заговорниците можеха да разполагат с други. А ако изчезнеха, след като Фаранд усвоеше Контрола, те можеха да изучат черната магия и тогава щяхме да се изправим срещу нещо далеч по-страшно от група отцепили се магьосници. — Денил се поколеба и се намръщи. — Никога не бих и предположил, че вече сме се сблъскали с този проблем.

Сарин се размърда в креслото си и се намръщи.

— Смятате ли, че Акарин е знаел за тази книга?

— Не знам — отвърна Денил. — Дори нямам представа как е научил за заговорниците.

— Може би е засякъл силата на Фаранд по същия начин, както усети Сония, преди да е научила Контрола — предположи Винара.

— От такова разстояние? — попита Сарин.

Винара повдигна рамене.

— Той имаше доста уникални способности, с които несъмнено се беше сдобил чрез практикуването на черната магия. Защо да не може и това?

Сарин се намръщи.

— Посланик, споменавате за някакво проучване, което сте провеждали заедно с този учен. Какво е то?

— Проучване на древната магия — отвърна Денил. Той огледа стаята. Когато погледът му срещна очите на Лорлън, магьосникът леко му се усмихна.

— Аз им наредих да го започнат — каза Лорлън.

Денил кимна.

— Да, макар да не знам защо.

— Искях да откроя част от познанието, което Акарин е изгубил — обясни Лорлън. — Но той узна за това и даде ясно да се разбере, че не одобрява. Казах на лорд Денил, че помощта му не е необходима повече.

— И вие не се подчинихте на заповедта му? — попита Сарин.

— Не беше заповед — каза Лорлън. — Просто им Казах, че не е необходимо да проучват повече. Според мен Денил го е продължил от собствен интерес.

— Така е — потвърди Денил. — По-късно Акарин научи, че продължавам да се занимавам с това и ме призова обратно в Гилдията. Като че ли остана доволен от напредъка ми и ме окуражи да продължа. За нещастие не можах да постигна кой знае какъв допълнителен напредък. Единствените източници, които не бях проучил, бяха в Сачака, а той беше пределно ясен, че не трябва да ходя там.

Сарин се облегна назад.

— Интересно. Първо е забранил проучването, после ви е окуражил. Може би вече сте били открили нещо, което не е искал да намирате, но не сте разбрали значението му. След това е решил, че ще е по-безопасно, ако ви позволи да продължите проучването.

— И аз реших така — отвърна Денил. — Едва когато видях книгата на заговорниците разбрах, че древната магия, която проучвах, всъщност е черна магия. Не мисля, че той е искал да го научавам.

Сарин поклати глава.

— Не. Иначе нямаше да иска да четете книгата. В такъв случай сигурно не е знаел, че дем Марейн я притежава и арестът на заговорниците не е имал за цел да се сдобие с нея. — Той се намръщи. — В нея може би има информация, която той не знае. Колко интересно.

Денил огледа лицата на магьосниците, докато те обмисляха думите на Сарин.

— Мога ли да задам един въпрос?

Лорлън се усмихна.

— Разбира се, Посланик.

— Намерихте ли вече нещо, което да потвърждава историята на Акарин?

Администраторът се намръщи.

— Все още не. — Той се поколеба. — Въпреки предупреждението на Акарин, ние не виждаме друг начин да научим истината, освен да изпратим шпиони в Сачака.

Денил кимна.

— Предполагам, че самоличността им ще остане в тайна дори за членовете на Гилдията.

— Да — отвърна Лорлън. — Но някои, като вас например, ще бъдат уведомени, защото иначе ще започнат да гадаят причината за липсата на определени магьосници.

Денил се напрегна.

— Наистина ли?

— Единият от шпионите ще бъде вашият наставник лорд Ротан.

Изкачването на планината изглеждаше безкрайно.

Сутрешното слънце разкри стръмни, гористи склонове. Макар пътят да бе добре поддържан и да показваше следи от скорошен ремонт, всичко наоколо бе пуцинак. Ако през нощта бяха подминали някакви къщи, то те бяха добре скрити в мрака.

Пътят следваше извивките на планинските склонове и се спускаше в стръмните клисури. От време на време Сония зърваше надвисналите над тях оголени скали. Въздухът ставаше все по-студен, докато тя не се окажа принудена да издигне бариера от топлина около себе си, за да не трепери.

Сония копнееше пътуването им да свърши и същевременно се страхуваше от края му.

Непрекъснатото изкачване промени позата ѝ на седлото и вече я боляха съвсем различни мускули. На всичкото отгоре грубият плат на панталоните бе протрил кожата ѝ и на всеки няколко часа тя трябваше да се самоизцелява, за да премахне болката.

— Стой!

Щом чу гласа на Болкан, Сония въздъхна с облекчение. От сутринта бяха спирали само веднъж и то за кратко. Тя усети как конят ѝ си поема дълбоко дъх и после го изпуска.

Няколко от магьосниците слязоха от конете си, за да се погрижат за тях.

Акарин се взираше в далечината. Тя проследи погледа му и забеляза, че между дърветата можеше да се види земята в подножието на планината. Скалите преминаваха в хълмове, които постепенно се изглаждаха в равнина. В гънките им проблясваха тесни реки и потоци. Всичко грееше под топлата светлина на следобедното слънце. Хоризонтът представляваше мъглива стена. Някъде отвъд него се намираще Имардин. Нейният дом.

С всяка следваща стъпка тя се отдалечаваше от всичко, което бе познавала: семейството си, старите си приятели, Сери, Ротан, Дориен. Имената на хората, които бе започнала да харесва през последните години, преминаха през ума ѝ: Тания, Денил, Тия и Ийкмо — дори някои от учениците. Може би никога повече нямаше да ги види. Дори не бе успяла да се сбогува с повечето от тях.

Гърлото ѝ се сви и Сония усети как очите ѝ запариха. Тя ги затвори и се насили да диша бавно и нормално. „Сега не му е моментът да плача. Не и когато Болкан и останалите магьосници ме гледат — и особено не пред Акарин“. Тя преглътна тежко и извърна глава.

Когато отново отвори очи, видя как изражението на Акарин се променя. За миг, преди познатата маска отново да се настани на лицето му, тя зърна горчивина и раздразнение. Смутена от онова, което бе видяла, тя наведе глава.

Оусън започна да вади хляб, варени зеленчуци и парчета осолено месо. Акарин мълчаливо прие своя дял и се върна при коня си. Сония дъвчеше бавно, твърдо решена да прогони всички мисли за Гилдията от главата си и да се концентрира върху дните, които я очакваха. Къде щяха да намерят храна в Сачака? Отвъд прохода се простираше пустош. Сигурно можеха да си купят храна. Болкан щеше ли да им даде пари?

Оусън се приближи до нея и ѝ предложи разрежено вино. Тя го изпи и му върна чашата. Той се поколеба, сякаш искаше да каже нещо,

но тя бързо се извърна встрани. Зад гърба ѝ се чу въздишка и стъпките му, докато се отправяше към коня си.

— Напред — извика Болкан.

Просеките между дърветата постепенно зачестяваха. Разкриваха се големи пространства оголени скали. Студен вятър брулеше опашките на конете. Слънцето уверено се спускаше към хоризонта, пътят се изправи и мина между две високи каменни стени. Пред тях, оранжевееща под лъчите на залязващото слънце, се издигаше огромна, тумбеста колона, надупчена от няколко редици малки квадратни отвори.

Крепостта.

Докато се приближаваха, Сония оглеждаше постройката. В часовете по история тя беше научила, че Крепостта е била построена малко след Сачаканската война. Сградата бе по-висока, отколкото си я беше представяла, може би два или три пъти по-висока от главната сграда на Университета. Огромният каменен цилиндър запълваше тесния проход между двете скални стени. Никой не можеше да продължи нататък, без да мине през сградата.

Не се виждаха никакви пукнатини или хоросан, макар Крепостта да бе построена много преди лорд Корен да открие как се топи камък. Сония поклати глава учудено. Сигурно отдавна починалите строители бяха изсекли Крепостта направо в скалата.

Двете големи метални врати в основата на сградата започнаха бавно да се отварят. Навън се появиха две фигури. Едната носеше униформата на капитан от Стражата, а другата — червената мантия на воин. Сония примигна изненадано и се втренчи невярващо в магьосника.

— Лорд Болкан — каза Фергън, а капитанът се поклони почтително, — това е капитан Ларвен.

„Но разбира се — помисли си тя. — Фергън бе изпратен в далечна крепост, за наказание, че ме е изнудвал. Досега не бях осъзнавала, че става въпрос за тази Крепост“.

Докато капитанът говореше с лорд Болкан, Сония заби поглед в ръцете си и прокле късмета си. Несъмнено Фергън бе очаквал с нетърпение този момент. Беше рискувал много в опитите си да убеди Гилдията, че не трябва да приемат хора извън Домовете. „Сега

твърденията му, че на обитателите на копторите не бива да им се вярва, се оказаха верни“ — помисли си тя.

Но това не беше вярно. Тя бе научила черната магия само за да защити Гилдията и Киралия.

Той също бе вярвал, че защитава Гилдията. Тя изпита неочаквано съчувствие към него. Наистина ли между нея и някогашния ѝ враг нямаше разлика?

„Не — помисли си тя. — Аз се опитвам да спася цяла Киралия. Той се опитваше да попречи на нисшите съсловия на Киралия да изучават магията“.

С крайчеца на окото си тя забеляза, че той я гледа.

„Не му обръщай внимание — помисли си тя. — Той не си заслужава“.

Но защо? Той не беше по-различен от нея. Тя събра смелост, надигна глава и отвърна на погледа му. Устните му се изкривиха презрително и очите му проблеснаха от задоволство.

— Мислиш, че си толкова над мен — изпрати му тя мисловно послание, — но помисли върху това. Аз съм по-силна от теб. Дори без забранената магия, която научих, пак мога да те бия по всяко време на Арената, воине.

Той присви очи и изпълнен с омраза, стисна зъби. Тя спокойно издържа погледа му.

— Убих един магьосник, който, също като теб, дебнеше беззащитните. Бих могла да убия отново, ако това е единственият начин да защитя Киралия. Ти не ме плашиш, магьоснико. Ти си нищо, жалък глупак, един...

Фергън се обърна внезапно към капитана, сякаш мъжът беше казал нещо важно. Тя изчака отново да отвърне на погледа ѝ, но той не го направи. След като формалностите приключиха, капитанът отстъпи в страни и наду една свирка.

Конвоят навлезе в Крепостта.

Докато се придвижваха напред, широкият коридор зад тях се изпълни с отекация тропот на копита. Конниците продължиха още няколко крачки, след което забавиха ход, приближавайки се към висока каменна стена, която блокираше наполовина прохода. След като преминаха един по един край нея, на неколкостотин крачки по нататък те се спряха пред затворена двойна метална врата. Тя бавно се отвори.

Конвойт продължи напред, преминавайки по дървената част от пода, която отекна кухо под копитата на конете, след което се изнизаха поединично покрай втора каменна стена.

Студен въздух погали лицето на Сония. Тя вдигна глава и видя отворена двукрила метална врата, през която се стигаше до друга клисура.

От другата страна на Крепостта вече беше паднала нощ.

Поредица от лампи осветяваше стръмните стени. От другата им страна пътят продължаваше в мрака.

Когато конвойт се приближи до отвора, Сония установи, че сърцето ѝ бие бързо. Щом бяха преминали през Крепостта, значи конят ѝ вече стъпваше по сачаканска земя.

Тя погледна надолу.

„По-правилно е да се каже скала“ — поправи се тя. После се обърна върху седлото и погледна назад към Крепостта. Светлините зад някои от прозорците очертаваха силуетите на наблюдаващите ги обитатели.

Тропотът на копита заглъхна. Конят ѝ спря.

— Слезте от конете.

Когато Акарин скочи от седлото, Сония осъзна, че заповедта на Болкан се отнася само за тях двамата. Тя се плъзна на земята и потрепна от болката в скованите си крака. Лорд Оусън се наведе, хвана поводите на конете и ги отведе настрана.

Сега в кръга от воини стояха само тя и Акарин. Над главата на Болкан висеше светлинно кълбо, което озаряваше района.

— Запомнете лицата на тези двама магьосници — извика Болкан.

Това са Акарин, бивш Върховен повелител на Гилдията на магьосниците, и Сония, бивша ученичка на Върховния повелител. Те са изключени от Гилдията и прокудени от Обединените земи за практикуване на черна магия.

Студени тръпки полазиха Сония. Но поне сега знаеше, че чува тези ритуални думи за последен път. Тя вдигна глава и погледна към тъмния път отвъд светлината на лампата.

— Почакайте!

Сърцето ѝ подскочи. Оусън пристъпи напред.

— Да, лорд Оусън?

— Бих искал да поговоря още веднъж със Сония насаме.

Болкан бавно кимна.

— Много добре.

Оусън слезе от коня си и Сония въздъхна. Той се приближи до нея с напрегнато изражение на лицето.

— Сония, това е последния ти шанс. — Той говореше тихо, може би за да не го чуе конвоят. — Върни се с мен.

Тя поклати глава.

— Не.

Той се обърна и погледна Акарин.

— Ще й позволиш ли да отхвърли тази възможност?

Акарин повдигна вежди.

— Не, но като че ли тя е твърдо решена да се откаже от нея. Съмнява ме, че ще успея да я разубедея.

Оусън се намръщи и отново се обърна към Сония. Отвори уста, за да каже нещо, но размисли и само поклати глава. Отново погледна Акарин.

— Грижи се добре за нея — промърмори той.

Акарин го погледна безизразно. Оусън се навъси и рязко се обърна. Отиде бързо до коня си и се метна на седлото.

По сигнал на Болкан конвоят, който блокираше пътя към Сачака, потегли обратно.

— Напуснете Обединените земи — каза Болкан. Гласът му не беше нито ядосан, нито изпълнен със съжаление.

— Ела, Сония — каза тихо Акарин. — Чака ни дълъг път.

Тя го погледна. Лицето му бе сдържано и неразгадаемо. След като се обърна и тръгна по пътя, тя го последва на няколко крачки.

Зад тях се разнесе мърморене. Тя се заслуша внимателно.

Беше лорд Оусън.

— ... земята ми отново. Прокуждам те, Сония. Не влизай в земята ми отново.

Тя потрепери, после отново се извърна към тъмния път.

Докато градината се къпеше в последните лъчи на залязващото слънце, Лорлън обърна гръб на прозореца и закрачи из кабинета си. Той обиколи поред всички кресла, след което се върна при бюрото си. Там се спря, погледна към купчината листи и въздъхна.

„Защо от всички възможни места избраха да изпратят Акарин точно в Сачака?“

Той знаеше защо. Смяташе, че кралят се надява Акарин да изчезне в Сачака, заради нарушаването на един от най-важните закони на Гилдията.

Независимо колко кралят харесваше Върховния повелител, той знаеше, че няма нищо по-опасно от магьосник, който не спазва законите и който е твърде силен, за да бъде контролиран. Щом Гилдията не можеше да екзекутира Акарин, те трябваше да го изпратят при единствените магьосници, които биха могли да го направят — ичаните.

Естествено, ичаните може и да не съществуваха. В такъв случай Гилдията беше освободила магьосник, който доброволно се бе обучил на черна магия. Той можеше да се върне по-силен от всякога. Но на това не можеше да се попречи.

Ако ичаните съществуваха, беше наистина глупаво да изпращат на смърт единствения магьосник, който можеше да им разкаже повече за врага им. Но Акарин не беше единственият. Имаше я и Сония.

И точно тук кралят не беше преценил ситуацията както трябва. Той бе предположил, че някогашната обитателка на копторите, която бе манипулирана от доста магьосници, щеше лесно да бъде убедена. Лорлън мрачно се усмихна, когато си спомни гневния ѝ отказ.

„Ако изпратите Върховния повелител Акарин в изгнание, ще трябва да изпратите и мен. По този начин, когато се вразумите, той може още да е жив и в състояние да ви помогне.“

Кралят се разгневи от неподчинението ѝ. „И какво очаквахте? — искаше да му каже Лорлън. — Вярност? От човек, който е живял сред онези, които всяка година прогонват от града по време на Прочистването?“. Накрая кралят бе решил, че щом момичето не приема присъдата на Гилдията и нейния владетел, то изгнанието е добро решение.

Лорлън въздъхна и отново закричи из стаята. Честно казано, що се отнася до информацията за ичаните, Гилдията нямаше да има нужда от Сония, докато пръстенът на Акарин се намираше в джоба му... стига самият Акарин да е жив. Но ако Лорлън започнеше да предава информацията от Акарин на Гилдията, все някога трябваше да разкрие откъде я получава. Пръстенът беше инструмент на черната магия.

Как щеше да реагира Гилдията на новината, че нейният Разпоредител притежава и продължава да използва нещо такова?

„Трябва да го изхвърля“ — помисли си Лорлън. Но знаеше, че няма да го направи. Извади пръстена от джоба си и го сложи на пръста си.

— Акарин? Там ли си?

Нищо.

Лорлън беше опитал няколко пъти да се свърже с Акарин чрез пръстена. Понякога му се струваше, че улавя слабо усещане на гняв или страх, но реши, че то е просто плод на въображението му. Мълчанието го измъчваше. Ако не бяха докладите на Оусън по време на пътуването, щеше да се притесни, че Акарин е мъртъв.

Лорлън спря да обикаля стаята, отиде зад бюрото си и се свлече в креслото. Свали пръстена и го пусна обратно в джоба си. Минута по-късно на вратата се почука.

— Влез.

— Послание от краля, милорд.

Слугата влезе, поклони се и постави дървения цилиндър на бюрото му. Върху капака му бе отпечатан инколът на краля, а восъкът бе посипан със златен прах.

— Благодаря ти. Свободен си.

Слугата се поклони и излезе от стаята. Лорлън разчупи печата и извади лист, навит на руло.

„Значи кралят иска да поговорим за Сачака“ — развесели се Лорлън, след като прочете официалното писмо. Той го нави отново на руло, върна го в цилиндъра и го пхна в кутията, където държеше кралските послания.

Мисълта за срещата с краля му се стори неочаквано привлекателна.

Онова, за което копнееше от доста време, бе просто да направи нещо. Дълго време беше възпиран и безпомощен. Той се изправи, но изведнъж замръзна, дочувайки името си да отеква в главата му.

— Лорлън!

Оусън. Лорлън усети как съзнанията на останалите магьосници, привлечени от повикването, постепенно избледняват.

— Да, Оусън?

— Всичко свърши. Сония и Акарин са в Сачака.

Лорлърн усети как пулсът му се забавя.

— Би ли попитал капитана дали някой в Крепостта е забелязвал нещо необичайно в Сачака?

— Ще попитам и утре ще ти предам отговора му. Той помоли да оставим няколко магьосници при него в случай че Акарин и Сония се опитат да се върнат.

— Обясни ли му, че това няма да му помогне в никакъв случай?

— Не, не исках да ги изнервям повече, отколкото и без това са.

Лорлърн обмисли молбата на капитана.

— Оставям на лорд Болкан да реши.

— Ще му предам. — Настъпи пауза. — Трябва да вървя. — До съзнанието на Лорлърн достигна образ на стая с голяма открита камина и насядали покрай голяма маса магьосници. Той се усмихна.

— Приятна вечеря, Оусън. Благодаря ти, че ми събщи.

— Благодаря ви, че съобщихте и на мен — разнесе се чужд глас.

Лорлърн примигна изненадано.

— Кой беше това? — попита Оусън.

— Не знам — отвърна Лорлърн. Той обмисли разговора им и потрепери. Ако някой чакаше край границата, заложил капан за посетителите, той вече знаеше, че Акарин и Сония са на път.

След това обмисли какво може да са обсъждали магьосниците през последните няколко дни и дъхът му спря. „Какви сме глупаци — помисли си Лорлърн. — Никой от нас не се замисли какво би означавало, ако историята на Акарин се потвърди“.

— Болкан? — повика го той.

— Да?

— Моля те, кажи на хората си, че от този момент всички мисловни разговори се прекратяват. Аз ще съобщя на останалите в Гилдията.

Когато присъствието на Оусън и Болкан се изгуби, Лорлърн извади пръстена на Акарин от джоба си. Когато го слагаше на пръста си, ръцете му трепереха.

— Акарин?

Но единственият отговор беше мълчание.

ГЛАВА 21

ОПАСЕН ПЪТ

Деветият ден от петия месец.

Тази сутрин бяхме принудени да спрем заради кално свлачище, което бе блокирало пътя. Прислужниците копаха цял ден, но се боя, че ще можем да продължим едва на сутринта. Изкачих се на върха на хълма. Планините вече представляват само една тъмна линия на хоризонта. Когато погледна напред, виждам само прашни хълмове, които се простират далеч на север. Тази пустош изглежда безкрайна. Сега разбирам защо киралийските търговци не търгуват често със Сачака. Това пътуване е невъзможно и Рико ми каза, че за сачаканците е по-лесно да търгуват със земите на североизток. Освен това те не вярват на Гилдията...

Ротан беше прекъснат от почукване на вратата. Той въздъхна, остави бележника и накара вратата да се отвори. В стаята влезе Денил, сбърчил разтревожено вежди.

— Денил — каза Ротан, — искаш ли малко суми?

Денил затвори вратата, приближи се до стола на Ротан и впери поглед в него.

— Ти доброволно си предложил да отидеш в Сачака?

— Аха. — Ротан затвори бележника и го остави на масата. — Значи са ти казали.

— Да. — Денил като че ли имаше проблем с намирането на подходящите думи. — Искане ми се да попитам защо, но няма да ми се наложи. Отиваш да търсиш Сония, нали?

Ротан сви рамене.

— Не само това. — Той посочи празното кресло на приятеля си. — Седни. Дори аз се чувствам неудобно, когато си надвиснал така над мен.

Денил седна от другата страна на масата и впери поглед в Ротан.

— Изненадан съм, че Висшите магове са се съгласили. Сигурно разбират, че намирането на Сония е по-важно за теб от намирането на ичаните.

Ротан се усмихна.

— Да, взеха го предвид. Казах им, че ако трябва да избирам между спасяването на Сония и изпълняването на мисията, ще избира да спася Сония. Те приеха това условие, защото аз имам по-големи шансове да я убедя да се върне — и защото няма да съм единствения шпионин.

— Защо не ми каза?

— Защото го реших едва тази сутрин.

— Но сигурно си го обмислял и преди.

— Хрумна ми снощи. След като видях как се справи с Гарел, стигнах до извода, че всъщност нямаш нужда от моята помощ. — Ротан се усмихна. — От подкрепата ми — може би да, но не и от помощта ми. А Сония има нужда от моята помощ. Дълго време не можех да ѝ помогна по никакъв начин. А сега, най-накрая, ще мога.

Денил кимна, но въобще не изглеждаше доволен.

— Ами ако историята на Акарин е вярна? Ако се озовеш в страна, управлявана от черни магьосници? Той каза, че всеки гилдиец, който влезе в Сачака, ще бъде убит.

Ротан се намръщи. Мисията наистина щеше да бъде опасна. Той не се плашеше ни най-малко от вероятността да се сблъска с магьосниците, които беше описал Акарин. Но ако ичаните не съществуваха, то Акарин имаше някаква причина да ги измисли. Може би го беше направил просто, за да бъде сигурен, че Гилдията няма да го убие. Може би всичко бе част от някаква по-мощна измама. В такъв случай Акарин щеше да направи всичко възможно да скрие истината. Той можеше да се окаже черният магьосник, убиващ всеки гилдиец, който навлезе в Сачака.

И все пак не можеше Гилдията да не разследва твърденията му. Разказвайки им историята си, той се беше погрижил да изпратят шпиони в Сачака. Ротан се намръщи. Ами ако Акарин беше измислил историята, за да може да проследи всички магьосници, които влизат в Сачака, и да ги избие един по един заради силата им?

— Ротан?

Ротан вдигна поглед и се усмихна накриво.

— Знам, че ще бъде опасно, Денил. Нямаме никакво намерение да влезем в Сачака, развявайки мантиите си и парадирайки с магическите си способности. Ще направим всичко възможно да

останем незабелязани. — Той посочи към бележника си. — Дадоха ни копия от всички дневници на пътувания до Сачака, за да ги проучим. Ние ще бъдем пътуващи търговци и техните прислужници. Ще ни обучи професионален шпионин, изпратен от краля, който ще ни научи да говорим и да се държим като обикновени граждани.

Устните на Денил се разтегнаха в неохотна усмивка.

— Сония щеше да намери това за изключително забавно.

Ротан усети познатото жегване.

— Да. Щеше. — Той въздъхна. — Добре, сега ми разкажи за срещата си с Висшите магове. Задаваха ли ти някакви неудобни въпроси?

Денил примигна при рязката смяна на темата.

— Малко. Мисля, че не одобряват Тайенд, но не съм изненадан.

— Да — съгласи се Ротан. Той се взря в приятеля си. — Но ти го одобряваш.

— Той е добър приятел. — Денил улови погледа на Ротан. В очите му проблесна прикрито предизвикателство. — Сега ще очакват ли от мен да го избягвам?

Ротан сви рамене.

— Знаеш много добре, че ако не го направиш, ще плъзнат слухове. Но пък не можеш да позволиш на слуховете да управляват живота ти, а и Елийн си е Елийн. Всеки знае, че порядките там са различни.

Денил леко повдигна вежди.

— Да. Онова, което тук приемаме за благоразумие, там може да се счита за грубост.

— И така, сега искаш ли чаша суми?

Денил се усмихна и кимна.

— Да, благодаря.

Ротан се изправи, отиде до шкафа, където държеше чашите за суми и бурканчето с листата, но изведнъж замръзна на мястото си.

— Магьосници, чуйте ме!

Ротан примигна изненадано, разпознавайки гласа на Лорлън.

— От сега нататък трябва да прекратите всички мисловни разговори, освен при спешните случаи. Ако не можете да избегнете този начин на общуване, внимавайте какво разкривате. Ако чуете

някои друг магьосник да общува мисловно, веднага го уведомете за ограничението.

— Така — рече Денил. — Въобще не ми се иска да го казвам, предвид онова, което се каниш да направиш, но с всеки следващ ден тревогата ми нараства.

— Тревога за какво?

— Че Акарин ни е казал истината.

Докато Сери пълнеше чашата на Савара, тя се напрегна и погледът ѝ започна да блуждае разсеяно в далечината.

— Какво има? — попита той.

Тя примигна.

— Вашата Гилдия взе първото си правилно решение.

— Така ли?

Тя се усмихна.

— Заповядано бе да бъдат прекратени мисловните разговори.

Сери напълни чашата си.

— Това ще им помогне ли?

— Може би, ако го бяха направили преди една седмица. — Тя сви рамене и взе чашата си. — Но е добре, че сега ичаните няма да могат да научават плановете на Гилдията.

— Нито пък ти.

Тя сви рамене.

— Така е. Но това вече няма значение.

Сери я огледа. Савара беше намерила отнякъде възхитително прилепваща към тялото ѝ рокля, ушита от фин, мек материал в наситено пурпурен цвят. Цветът подходеше на кожата ѝ. Когато го погледнеше, очите ѝ сякаш блестяха със златиста топлина.

Но сега тя гледеше надолу, стиснала здраво изразителните си устни.

— Савара...

— Не ме карай да оставам. — Тя го погледна право в очите. — Трябва да вървя. Трябва да се подчиня на хората ми.

— Аз просто...

— Не мога да остана. — Тя се изправи и закричи из стаята. — Ще ми се да можем. Ти би ли тръгнал с мен, ако знаеше какво очаква

страната ти? Не. Трябва да защитиш твоите хора. А аз...

— Хей! Остави ме да кажа и аз нещо!

Тя млъкна и му се усмихна печално.

— Съжалявам. Говори.

— Исках само да ти кажа, че напълно те разбирам. Предпочитам да останеш, но няма да ти преча да си тръгнеш. — Той се усмихна мрачно. — Обзалагам се, че и да искам, няма да мога да те спра.

Тя повдигна вежди и посочи масата.

— Но ме покани на вечеря, за да се опиташ да ме разубедиш.

Той поклати глава.

— Просто исках да ти благодаря за помощта — и да се реванширам за това, че така и не ти дадох възможност да се разправиш с някой от тези роби.

Тя се нацупи леко.

— За това ще е нужно повече от една вечеря.

Той се изкиска.

— Така ли? Хм, знаеш ли, ние, крадците, обичаме да изпълняваме уговорките си. Ще ми простиш ли, ако успея да се реванширам по друг начин?

Очите ѝ проблеснаха и тя се усмихна хитро.

— О, все ще измисля нещо. — Жената се приближи до него, наведе се и го целуна. — Хм, това ми дава няколко идеи.

Той се усмихна, хвана я през кръста и я придърпа върху коленете си.

— Сигурна ли си, че няма да успея да те убедя да останеш? — попита тихо той.

Тя извърна глава и се замисли.

— Може да остана още една нощ.

Пътят към вътрешността на Сачака бе тъмен и тих. Акарин се бе обадил само веднъж, за да предупреди Сония да не създава светлинно кълбо и да говори само шепнешком. Оттогава единственото, което се чуваше, беше ехото от стъпките им и воят на вятъра високо над главите им.

Тя погледна към обувките си — единственото, което бе останало от униформата ѝ. Дали ичаните щяха да ги разпознаят? Понечи да

попита Акарин дали да ги изхвърли, но мисълта да върви боса по студения, каменист терен въобще не ѝ допадна.

Когато очите ѝ привикнаха към мрака, тя започна да различава очертанията на пътя. Високите скални стени от двете му страни се гънеха и извиваха като тежки завеси.

Когато погледна нагоре, тя установи, че те се издигаха на няколко стотин крачки, но постепенно се скъсяваха. След още няколко завоя стената вляво рязко свърши.

Пред тях се ширна огромен тъмен простор. Двамата спряха и се загледаха в земята под краката им.

От подножието на планината към блясъка на хоризонта се простираше безкрайна черна тъмнина. Докато Сония я гледаше, блясъкът бавно започна да се уголемява. Появи се бяла цепнатина, която постепенно започна да се разширява нагоре. Луната — вече не толкова пълна — постепенно се издигна над хоризонта и светлината ѝ запълзя по долината, и Сония си пое дълбоко дъх. Планините блестяха като назъбени сребърни буци. Гребените се спускаха надолу към долината под гъстите корени на дърветата. Там, където скалите свършваха, започваше гола, пустинна земя. На места водата от планината беше разяла почвата, създавайки разклонени и криволичещи пукнатини, които се простираха до хоризонта. Малко по-нататък се забелязваха странни хълмове със сърповидна форма, които наподобяваха гънките на замръзнало от векове езеро.

Това беше пустошта на Сачака.

Сония усети как някой я хваща за ръката. Изненадана, тя позволи на Акарин да я придърпа назад в сенките на стената.

— Може да ни видят — промърмори той. — Трябва да слезем от пътя.

Когато погледна напред, тя се зачуди как ще го направят.

Пътят свиваше вдясно, изсечен в лицето на планината. От едната му стена се издигаха стръмни, почти отвесни скални стени.

Акарин продължаваше да стиска ръката ѝ. Тя усети как пулсът ѝ се ускори, и то съвсем не от страх.

Вниманието на магьосника бе привлечено от надвисналата над тях скала.

— Можем само да се надяваме, че горе няма наблюдатели — каза той.

После я пусна и бързо се върна на пътя. Сония го последва. Когато стигнаха до мястото, където лявата стена засенчваше по-голямата част от дясната, той рязко се обърна към нея и я хвана за раменете. Сония се досети какво смята да направи и бързо събра крака. Двамата наистина започнаха бавно да се издигат, подкрепяни от магическия диск под краката им. Тя изви глава встрани, осъзнавайки колко близо до нея се намира Акарин.

Той спря издигането им близо до върха, за да надникне над ръба на стената. Доволен, че районът е пуст, магьосникът прехвърли и двамата от другата страна и се приземи върху скалистата повърхност.

Сония се огледа смаяно. Склонът не беше толкова отвесен, колкото скалната стена, но въпреки това бе плашещо стръмен. Повърхността му бе осеяна от пукнатини и назъбени скали, а на места земята беше толкова гладка, че тя не виждаше как ще преминат по нея, без да се плъзнат надолу. Как щяха да се ориентират тук, когато разполагаха единствено със светлината на луната?

Акарин тръгна напред, подбирайки пътя си по склона. Сония си пое рязко дъх и го последва. Оттам нататък съзнанието ѝ бе заето изключително с изкатерването или заобикалянето на скалите, прескачането на дълбоките пукнатини и запазването на равновесие върху коварния склон. Тя изгуби представа за времето. Беше ѝ по лесно да следва Акарин и да си мисли единствено за преодоляването на следващото препятствие.

Луната се издигна още повече и Сония беше изцелила няколко пъти болката в мускулите си, когато Акарин най-накрая спря на върха на хребета. В първия момент тя предположи, че той се е озовал пред особено широка пукнатина или някакво друго препятствие, но когато вдигна глава, установи, че той я гледа през рамо.

Внезапно Акарин я сграбчи за ръката и я дръпна надолу. Сърцето ѝ подскочи.

— Стой наведена — рече напрегнато той. После се огледа. — Фигурите ни могат да се видят на лунната светлина.

Тя се сви до него. Пулсът ѝ се ускори. Той погледна назад, откъдето бяха дошли, после посочи към другата страна на назъбения склон, който току-що бяха прекосили. Тя го огледа с търсещ поглед. Не видя нищо и поклати глава.

— Къде?

— Намира се зад онзи камък с форма на мълук — промърмори той. — Изчакай малко... сега.

Сония засече някакво движение на около шестстотин крачки от тях — движеща се сянка. Тя се приведе и се спусна по планинския клон уверено и сръчно.

— Кой е той?

— Несъмнено някой от съюзниците на Карико — промърмори Акарин.

„Ичани — помисли си Сония. — Толкова скоро. Все още не можем да се изправим срещу тях. Акарин не е достатъчно силен“. Сърцето ѝ биеше бързо и тя усети, че ѝ прилошава от страх.

— Трябва да се движим по-бързо — каза Акарин. — Той е на един час от нас. Трябва да увеличим преднината си.

Без да се изправя, той се придвижи напред по хребета до мястото, където една надвиснала скала покриваше друга, оставяйки тесен проход. Акарин се промъкна през него, изправи се и почти се затича надолу по другата страна на хребета. Сония забърза след него, успявайки да запази равновесие въпреки камъните, които мърдаха и се търкаляха под обувките ѝ. Нужно бе изцяло да се съсредоточи, за да не изостава от него.

Той се стрелкаше между големите камъни, притичваше пред обсипаните с хлъзгав чакъл склонове и почти не се спираше, преди да прескочи зейналите на пътя му пропасти. Всяка стъпка поставяше на изпитание рефлексите и равновесието на Сония.

Когато Акарин отново спря в сянката на един огромен объл камък, тя едва не се блъсна в него. Забеляза, че той отново се вира в посоката, откъдето бяха дошли и също се обърна, за да се огледа за преследвача им. Миг по-късно го откри. С изненада установи, че мъжът не се намира твърде далеч от тях.

„Но поне не е по-близо“ — помисли си тя.

— Време е да го разчистим от пътя си — промърмори Акарин. Той заобиколи камъка. Сония затаи дъх при вида на дълбоката пукнатина, която зейна пред краката им. Намираше се на около дваайсет крачки от мястото, където стояха, но се разширяваше, оформяйки широка клисура със стръвни стени, които се спускаха към мрака.

— Ще тръгна наляво и след петнайсет минути път ще свия към ръба. Той ще предположи, че сме се спуснали в клисурата. Ти ще се

прехвърлиш с левитация от другата страна, след което ще тръгнеш успоредно на планината. Придържай се колкото се може повече в сенките, дори ако това забави хода ти.

Тя кимна. Акарин се обърна и потъна в мрака.

В този миг я връхлетя ужасяващият страх, че е оставена съвсем сама, но тя въздъхна дълбоко и го прогони. След като се изправи, Сония създаде магически диск под краката си, издигна се във въздуха и премина от другата страна. Когато краката ѝ отново докоснаха твърда земя, тя въздъхна облекчено. Никога не се беше страхувала от височини, но дълбочината на клисурата караше и най-високата сграда в града да прилича на стъпалата на Университета.

Сега тя се съсредоточи върху спускането по ръбатия планински склон. Придържането към сенките се оказа невероятно лесно.

Луната вече се намиреше точно над главата ѝ, но склонът беше обсипан с пукнатини и ерозията беше довела до образуването на няколко гигантски стъпала. Логично беше да избере най-близкото, затова тя се насочи към следващото.

Придържането към сенките обаче ограничаваше полето ѝ на зрение. На няколко пъти тя едва не падаше в дупки и пукнатини. След безкрайна поредица от скокове и притичвания тя вдигна поглед и видя, че луната почти е стигнала до върховете.

Сония отново усети пристъп на страх, когато осъзна колко време е минало, откакто Акарин я беше изоставил. Тя се опита да си спомни какво ѝ беше казал, че ще направи. Петнайсет минути надолу по лявата страна на клисурата плюс още петнайсет обратно до камъка означаваше, че той изостава с половин час зад нея. Ами ако Акарин не го беше изчислил правилно? Ако преследвачът се намиреше на само половин час след тях? Тогава Акарин щеше да се върне при клисурата по същото време, когато щеше да се появи магьосникът-ичани.

Тя установи, че е забавила ход и отново забърза напред. Акарин не беше мъртъв. Ако го бяха заловили, той щеше да я повика, да я предупреди да бяга.

Ами яко я беше подмамил и я беше изоставил?

„Стига глупости — каза си тя. — Той не би те оставил на ичаните“.

Освен ако... освен ако не беше отвлякъл вниманието на преследвача им, за да я спаси, макар да знаеше, че може да бъде

заловен и убит.

Тя се спря и погледна назад. Местността се криеше зад скалите и тя нямаше как да види какво е оставила зад себе си. Сония въздъхна и се застави да продължи напред. „Не си измисляй — каза си тя. — Съсредоточи се“.

Думите се настаниха в съзнанието ѝ като мантра. След известно време тя установи, че си ги повтаря на ум. Ритъмът им ѝ помагаше да се придвижва крачка по крачка напред. Но когато заобиколи една скала, тя неочаквано установи, че е стъпила в пропаст.

Сония бързо протегна ръце, вкопчи се в скалата, залюля се, но успя да се задържи.

С разтуптяно сърце тя се издърпа през ръба на пропастта. Огромна клисура блокираше пътя ѝ. Задъхана от уплаха и от усилията, тя се взря в отсрещния ѝ край и се опита да измисли какво да прави. Би могла да се прехвърли с левитация на отсрещната страна, но докато го правеше, щеше да се разкрие пред всички.

Единственото предупреждение, което получи, бе звукът от забързани приближаващи се стъпки. Тя се направи да се обърне, но нещо се блъсна в нея и една ръка се плъзна върху устата ѝ, заглушавайки вика ѝ. Тя залитна назад, към ръба на бездната.

Изведнъж я обгърна магия и тя усети как падането ѝ се забавя. В този момент усети познатия аромат.

Акарин.

Ръцете му я държаха здраво. Двамата се завъртяха във въздуха и започнаха да се издигат покрай неравната и напукана скала, докато не се появи черна празнота. Те се вмъкнаха в нея.

Краката ѝ усетиха неравния под и когато Акарин я пусна, тя залитна и разпери ръце в търсене на опора. Докосна стена и успя да възстанови равновесието си. Чувстваше главата си натежала и замаяна, но в същото време се бореше с изненадващия пристъп на смях.

— Дай ми силата си.

Акарин представляваше просто сянка в мрака и гласът му прозвуча едновременно задъхано и заповедно. Тя се опита да успокои дишането си.

— Аз...

— Веднага! — настоя той. — Магьосникът-ичани може да я усети. Побързай.

Сония протегна ръцете си. Пръстите му докоснаха нейните и ги стиснаха здраво. Тя затвори очи и изпрати към него стабилен поток от енергия. Когато осъзна значението на думите му, тя увеличи силата на потока.

— Спри, Сония.

Тя отвори очи и залитна от изтощение.

— Даде ми твърде много — каза той. — Сега си изморена.

Тя се прозя.

— На мен не ми трябва.

— Така ли? А сега как ще продължиш да вървиш? — Той въздъхна. — Предполагам, че бих могъл да те изцеля, но... може би трябва да останем тук. Ако е видял къде отиваме, досега да ни е последвал. И без това от дни не сме спали.

Тя потрепери и погледна нагоре.

— Той беше съвсем близо до мен.

— Да. Избрах съвсем различен маршрут, за да мога да го наблюдавам. Забелязах, че те следва неотклонно, но не можа да улови моята следа, въпреки че на няколко пъти прекосявах твоята. След това се приближих на достатъчно разстояние, за да мога да го наблюдавам и поведението му ми подсказа, че той може да те усети. Когато се съсредоточих, установих, че аз също мога. Ти не си свикнала да съхраняваш голямо количество неизразходвана сила и не успяваш да потиснеш усещането за нея.

— О!

— За щастие успях да те настигна тъкмо когато приближи клисурата. Ако бях закъснял и минута, той щеше да те намери пръв.

— О!

— Сега трябва да поспиш, а аз ще пазя.

Сония въздъхна с облекчение. Тя беше безкрайно изтощена още преди да му отдаде силата си. Над главите им се появи малко светлинно кълбо, което освети продължаващата навътре в скалата пукнатина. Подът ѝ беше покрит с големи камъни. Макар Сония да копнееше отчаяно да легне и да заспи, тя се огледа слисано наоколо. След като успя да намери сравнително равен терен, тя попремести няколко камъка, запълни дупките между тях с по-малки и легна. Не беше особено удобно. Тя се усмихна накриво, спомняйки си как дълго

време бе спала на пода в допълнителната стая на Ротан, защото не беше привикнала към меките легла.

Акарин седна до изхода на пещерата. Светлинният му глобус проблесна още веднъж и тя се зачуди как изобщо ще успее да заспи, след като знае, че магьосникът-ичани я дебне наблизко.

Но изтощението притъпи остриите камъни и страха, и съзнанието ѝ скоро се изпразни от всички грижи.

ГЛАВА 22

ОБМЯНА НА МНЕНИЯ

Отвън, над стените, които обграждаха двореца, се виждаха само високите му кули.

Докато каретата на Гилдията завиваше по околоръстния път, който заобикаляше стената, Лорлън погледна навън и усети мъчително безпокойство. Бяха минали много години от последното му посещение в двореца.

Въпросите между краля и Гилдията винаги се решаваха от Върховния повелител. Макар кралят ежедневно да общуваше с двама магьосници — кралски съветници — тяхната роля бе предимно да го пазят и съветват, а не да получават или изпълняват заповеди, които засягат Гилдията. А сега, след като Акарин го нямаше, отговорностите на Върховния повелител се прехвърляха върху Разпоредителя.

„Сякаш си нямам достатъчно друга работа“ — помисли си Лорлън.

Но днес кралят беше пожелал да говори с всички Висши магове. Лорлън погледна към останалите пътници в каретата.

Лейди Винара изглеждаше спокойна, но лорд Сарин се мръщеше разтревожено. Задграничният разпоредител Кито барабанеше с пръстите на едната си ръка върху другата. Лорлън не беше сигурен дали това е признак на нервност или нетърпение. Не за пръв път съжали, че задълженията на Кито го принуждават толкова често да отсъства от Гилдията. Ако го беше опознал по-добре, щеше да отгатва настроението му по подобни дребни жестове.

Каретата забави ход и зави към портала на двореца. Двете огромни железни врати се отвориха навътре, дърпани от по двама стражници. Неколцина други стражници, които стояха от двете страни на портала, се поклониха, когато каретата на Лорлън влезе в големия вътрешен двор. Из него гордо се извисяваха статуи на предишни владетели. Каретата спря пред големите порти на двореца. Един пазач излезе напред и се поклати на Лорлън, който слезе от каретата.

Разпоредителят се обърна назад, за да види втората гилдийска карета, която ги следваше неотстъпно, след което пристъпи към посрещача. Задачата на тези хора бе да посрещат според съответния протокол всеки гост в двореца, а след това да представят доклад. В детските си години Лорлън беше очарован да научи, че с годините посрещачите бяха разработили своя собствена съкратена форма за писане, за да ускорят процеса.

Мъжът се поклони грациозно.

— Разпоредителю Лорлън. За мен е истинска чест. — Зорките му очи прескачаха от магьосник на магьосник, докато той учтиво ги поздравяваше. — Добре дошли в двореца.

— Благодаря ви — отвърна Лорлън. — Кралят ни покани на среща.

— Информираха ме за това. — В едната си ръка мъжът държеше малка дъска аз писане. Той извади лист хартия от жлеба му и надраска няколко бързи знака с писалката си. Стоящото наблизо момче притича до него, поклони се и грабна хартията.

— Вашият водач — каза посрещачът. — Той ще ви отведе при крал Мерин.

Момчето хукна към едната от огромните порти, отвори я и отстъпи встрани. Лорлън поведе останалите магьосници към огромното фойе на двореца.

Залата наподобяваше онази в Университета и също бе изпълнена с крехки спираловидни стълбища. Но тук те бяха много повече и бяха украсени със злато и осветени от няколко висящи лампи. В средата ѝ се намираше изкусно изработен стоящ часовник, който неуморно прищракваше и жужеше. Магьосниците последваха малкия си водач по стълбището към втория етаж.

Преминаха по доста сложен маршрут. Водачът им ги преведе през големи порти и широки коридори и зали.

След продължително изкачване по една тясна стълба, те се озоваха пред обикновена врата, охранявана от двама стражи. Момчето ги помоли да изчакат и се шмугна през вратата. Малко след това то отново се появи и обяви, че кралят ще ги приеме.

Когато Лорлън влезе в стаята, вниманието му веднага беше привлечено от високите тесни прозорци. Те осигуряваха изглед към целия град и отвъд него. Осъзна, че се намират в една от кулите на

двореца. Когато погледна на север, той почти очакваше да види тъмната линия на планините, но разбира се, границата се криеше далеч отвъд хоризонта.

Кралят седеше в голямо удобно кресло в дъното на стаята. От двете му страни стояха съветниците му с бдителни и сериозни изражения на лицата. Лорд Миркен бе по-възрастният от двамата. Лорд Ролдън беше почти връстник на краля и доколкото Лорлън знаеше, бе считан повече за приятел, отколкото за защитник.

— Ваше величество — каза Лорлън. Той се отпусна на едно коляно и чу шумоленето на мантии зад гърба си, когато Висшите магове направиха същото.

— Разпоредителю Лорлън — отвърна кралят, — и Висши магове на Гилдията. Станете.

Лорлън и останалите се изправиха.

— Бих желал да обсъдя с вас и вашите колеги твърденията на бившия Върховен повелител — продължи кралят. Той огледа лицата на присъстващите магьосници и се намръщи. — Къде е лорд Болкан?

— Повелителят на войните е в Северната крепост, ваше величество — обясни Лорлън, — заедно с магьосниците, които съпровождат Акарин до границата.

— Кога ще се върне?

— Той възнамерява да остане там в случай че Акарин се опита да се върне или ако разказът му се окаже истина и онези ичани се опитат да влязат в Киралия.

Кралят се намръщи още повече.

— Той ми трябва тук, за да мога да се консултирам с него. — Монархът се поколеба. — Моите съветници ми съобщиха, че сте забранили всички мисловни контакти. Защо?

— Снощи чух мисловния глас на непознат за мен магьосник. — Когато си спомни за това, Лорлън усети как кожата му настръхва. — Той като че ли подслушваше разговора, който водех с помощника ми.

Кралят присви очи.

— Какво каза този непознат?

— Аз благодарих на лорд Оусън за това, че ме уведоми за преминаването на Акарин и Сония в Сачака. Непознатият повтори благодарностите.

— Само това ли каза?

— Да.

— Но няма как да знаете, че е бил ичани. — Кралят забарабани с пръсти по облегалката на креслото си. — Обаче ако ичаните наистина съществуват и подслушват разговорите ви, то през последните дни може да са научили доста неща.

— За нещастие, да.

— И ако аз заповядам на лорд Болкан да се върне, те ще научат за това. Воините му ще могат ли да защитават крепостта в негово отсъствие?

— Не знам. Бих могъл да го попитам, но ако отговорът му е не и той тръгне за насам, всички, които подслушват, ще знаят, че крепостта е уязвима.

Кралят кимна.

— Разбирам. Говорете с него. Ако смята, че не трябва да я напуска, нека остане.

Лорлън изпрати мисловно повикване до Болкан. Воинът веднага отговори.

— Лорлън?

— Ако се върнеш в Имардин, хората ти ще могат ли да защитят крепостта?

— Да. Обучих лорд Макин как да организира действията им срещу черните магьосници.

— Добре. Върни се веднага. Кралят има нужда от съвета ти.

— Потеглям след един час.

Лорлън кимна и погледна краля.

— Лорд Болкан е уверен, че ще успеят да защитят крепостта. Той ще се върне до два-три дни.

Кралят кимна, удовлетворен.

— А сега ми разкажете за вашите разследвания.

Лорлън хвана ръцете си зад гърба.

— През последните няколко дни намерихме няколко търговци, които са посещавали Сачака в миналото и един от тях наистина си спомни думата „ичани“. Той каза, че означавала „бандит“ или „обирджия“. Търговците и товарът им често изчезвали в пустошта. Смятало се, че са се изгубили по пътя. Това е всичко, което знаем. Ще изпратим няколко магьосници в Сачака, за да съберем повече информация. Те ще тръгнат до няколко дни.

— И какви отбранителни приготовления сте започнали в случай че историята на Акарин се потвърди?

Лорлън се извърна и погледна към останалите магьосници.

— Ако онова, което той ни каза, е вярно и тези ичани са стотици пъти по-силни от гилдийските магьосници, не знам дали има нещо, което бихме могли да направим. Ние сме около триста души, ако включим и магьосниците, които живеят в другите страни. Според Акарин има от десет до двайсет ичани. Дори да са само десет, ние ще трябва да увеличим броя си трикратно, за да успеем да се изправим срещу подобна сила. Въпреки че има магически потенциал и сред нисшите съсловия, аз се съмнявам, че ще успеем да съберем седемстотин нови магьосници — и със сигурност не бихме могли да ги обучим за толкова кратко време.

Кралят леко пребледня.

— Няма ли друг начин?

Лорлън се поколеба.

— Има, но той също е опасен.

Кралят му махна с ръка да продължи. Лорлън се обърна към лорд Сарин.

— Повелителят на алхимиците прегледа книгите на Акарин. Онова, което научи от тях е едновременно смущаващо и поучително.

— Как така, лорд Сарин?

Възрастният магьосник пристъпи напред.

— Те разкриват, че черната магия е била забранена от Гилдията едва преди пет века. Преди това се е използвала широко и е била известна като „висша магия“. След като са я забранили, всички архиви са били пренаписани или унищожени, за да се елиминират всякакви отпратки към нея. Книгите, които бяха притежание на Акарин, са били заровени под Университета като предпазна мярка, в случай че Киралия отново се изправи срещу някой могъщ враг.

— Значи вашите предшественици са възнамерявали отново да обучат Гилдията на черна магия, ако се окажат изправени пред голяма заплаха?

— Така изглежда.

Кралят се замисли. Лорлън със задоволство отбеляза предпазливостта и страха, които личаха по лицето на монарха. Никой

владетел не би харесал идеята да даде на магьосниците потенциално безгранични сили.

— Колко време ще отнеме?

Сарин разпери ръце.

— Не знам. Повече от един ден. Според мен Сония я е научила за една седмица, но под ръководството на Акарин. Обучението само от книгите може да се окаже по-трудно. — Той се поколеба. — Не бих препоръчал вземането на такива крайни мерки, освен ако не се окаже, че няма друг начин.

— Защо не? — попита кралят, макар да не изглеждаше изненадан.

— Може да се спасим с цената на опустошителното въздействие на черната магия върху собствените ни хора.

Кралят кимна.

— Но по всичко личи, че черната магия не е покварила Акарин. Ако е възнамерявал да подчини Гилдията и мен самия, той би могъл да го направи по всяко време през последните осем години.

— Така е — съгласи се Лорлън. — Акарин беше най-добрият ми приятел от първия ден, когато се запознахме като ученици, и аз никога не съм го смятал за безчестен. Амбициозен, да, но не и безнравствен или безмилостен. — Той поклати глава. — Но Гилдията е доста голяма и не мога да гарантирам, че всички магьосници ще проявят съдържаност, ако получат достъп до безгранична енергия.

Кралят кимна.

— Тогава може би трябва да обучим само няколко, на които може да се вярва... но само ако ситуацията стане безнадеждна, както казвате вие. Важното в случая са доказателствата. Трябва да установите дали историята на Акарин е вярна. — Той погледна към Лорлън. — Има ли нещо друго, което трябва да знам?

Лорлън огледа останалите и поклати глава.

— Ще ми се да имахме повече успокоителни или насърчителни новини, Ваше величество, но нямаме.

— Тогава сте свободни. Останете още малко, Разпоредителю. Бих искал да ви поразпитам още малко за Акарин и ученичката му.

Лорлън отстъпи встрани и кимна на останалите. Те коленичиха набързо и излязоха от стаята. По знак на краля съветниците му тихо се

оттеглиха към креслата до вратата. Той се изправи и се приближи до северния прозорец.

Лорлън го последва на почтително разстояние. Монархът се облегна на перваза и въздъхна.

— Винаги съм смятал Акарин за почтен — промърмори той. — За пръв път да изпитам съмнения във верността му, и се оказа, че греша.

— Аз също, Ваше величество — отвърна Лорлън. — Ако той казва истината, значи сме изпратили най-добрия си съюзник в ръцете на врага.

Кралят кимна.

— Да, но въпреки това трябваше да го направим. Надявам се, че той ще оцелее, Разпоредителю, и то не само защото може да имаме нужда от него. Аз също го ценя като добър приятел.

Първото нещо, което Сония почувства, когато се събуди, беше болка. Тя беше най-силна в краката и ръцете ѝ, но раменете и гърбът също бяха натъртени и отекли.

Тя се концентрира върху болката и осъзна, че мускулите я боляха, защото не бяха свикнали на физическо натоварване, а тялото ѝ се беше схванало от съня върху коравия под. Сония извлече малко енергия и се самоизцели. Когато болката изчезна, тя усети глад. Зачуди се кога за последно беше яла и в съзнанието ѝ нахлуха спомените от предишната нощ.

„Последното, което помня, е, че бях в пещерата с Акарин“.

Тя леко отвори очи. Над нея се издигаха две каменни стени, които се срещаха в горната си част. Пещерата. Без да отваря широко очи, тя погледна към изхода. Акарин седеше на няколко крачки от нея. Докато го наблюдаваше, той я погледна и устните му се изкривиха в онази крива полуусмивка, която познаваше толкова добре.

„Той ми се усмихва“.

Сония не знаеше дали той е разбрал, че се е събудила, и не искаше усмивката му да изчезне, затова продължи да лежи неподвижно. Той я погледа още малко, после извърна глава и усмивката беше заменена от угрижено смръщване.

Тя отново затвори очи. Трябваше да стане, но не искаше да помръдне. Направеше ли го, денят щеше да започне и щеше да има още ходене и катерене, и бягане от ичаните. И Акарин отново щеше да стане неприветлив.

Тя отвори очи и отново го погледна. Кожата на лицето му изглеждаше опъната, с тъмни петна под очите. Наболата му брада подчертаваше скулите и изсечената му челюст. Той изглеждаше слаб и уморен. Беше ли спал изобщо? Или цяла нощ бе останал да я пази?

Той улови погледа ѝ и на лицето му се изписа неодобрително изражение.

— Така. Най-последно се събуди. — Той се изправи. — Ставай. Трябва да се отдалечим колкото се може повече от Прохода.

„Добро утро и на теб“ — помисли си Сония. Тя се претърколи по корем и се изправи, олюлявайки се.

— Кое време е?

— Почти привечер.

Беше спала цял ден. Сония отново се взря в сенките под очите му.

— Спал ли си?

— Пазих.

— Трябва да пазим на смени.

Той не отвърна нищо. Тя се приближи до изхода на пещерата.

При вида на стръмната клисура ѝ се зави свят. Той постави ръка на рамото ѝ и тя почувства вибрацията на магията под краката си.

— Позволи ми аз да го направя — предложи тя.

Той не ѝ обърна внимание. Магията му повдигна и двамата над пода на пещерата. Докато се издигаха нагоре, тя не сваляше очи от лицето му, забелязвайки напрежението му. Реши, че следващата нощ ще настоява да застане първа на пост. Очевидно не можеше да разчита, че той ще я събуди, за да може да поспи.

Когато двамата се спуснаха върху скалата, Акарин свали ръка от рамото ѝ. Той започна да проучва терена и тя тръгна след него. Реши, че той търси следи от преминаването на магьосника-ичани, затова поизостана назад. След като се изкачи на няколкостотин крачки, той се спря, върна се обратно, подмина я и продължи в обратната посока.

Тя се обърна след него, вдигна глава и дъхът ѝ секна от изумление. Пред нея се простираше пустошта.

Въпреки привечерната приглушена светлина, цветовете на земята продължаваха да са все така ярки. Тъмната почва с ръждивочервен цвят покриваше подножието на планината, но на местата, където реките бяха отмили пръстта, можеха да се видят черни и бледожълти ивици. Вгледаше ли се по-внимателно, тя можеше да види туфички трева и пръснатите тук и там малки групи превити от непрекъснатия вятър дървета.

И въпреки това този неприветлив пейзаж криеше в себе си някаква сурова красота. Цветовете бяха толкова наситени и странни. Дори небето бе различно синьо.

— Така си и знаех. Той е продължил на юг, вместо да се спусне към пустошта.

Тя примигна изненадано и видя, че Акарин отново се приближава към нея. Той я подмина и пак започна да се изкачва нагоре по склона. Тя въздъхна и забърза след него.

Последва изморително изкачване. Акарин като че ли нямаше желание да левитира и предпочиташе да се катери по стръмните скални стъпала. Той не спираше за почивка и когато последните слънчеви лъчи се скриха зад планинския връх, тя отново се почувства изтощена и всичко я болеше.

Скоро започна да копнее да поспрат за малко. Или просто да не изостава от широките му крачки. Може би ако го въвлечеше в разговор, той щеше поне за кратко за забави ход.

— Къде отиваме?

Акарин се поколеба, но не спря, нито се обърна.

— По-далеч от Прохода.

— А след това?

— Някъде, където ще сме в безопасност.

— Имаш ли някое определено място предвид?

— По-далеч от Сачака и Обединените земи.

Соня спря и заби поглед в гърба му. По-далеч от Сачака и Киралия? Нямаше ли намерение да стои наблизо, за да може да помогне на Гилдията, когато ичаните нападнеха? Не можеше просто така да изостави Киралия!

Но в думите му имаше здрав разум. Къде другаде биха могли да отидат? Не бяха достатъчно силни, за да се сражават с ичаните. И

Гилдията не беше. А и тя така или иначе нямаше да приеме помощта им. Имаше ли смисъл да остават?

И въпреки това тя не можеше да повярва, че той се е предал толкова лесно. Тя нямаше да го направи. Щеше да се бори, дори това да означаваше, че най-вероятно ще загуби.

Но ако това означаваше също и да изостави Акарин...

Той се обърна към нея.

— Всъщност аз възнамерявам да открия групата на Карико и да го пошпионирам малко — каза той. — И когато ги намеря, ще изпратя на Гилдията образи от онова, което виждам.

Сония примигна и поклати глава. Значи я беше проверявал. Тази мисъл ѝ донесе едновременно облекчение и гняв. След това обмисли думите му и почувства как кръвта ѝ се смръзва.

— Ичаните ще те чуят. Ще разберат, че ги наблюдаваш — каза тя.

— Те ще...

Той се спря и се обърна към нея.

— Защо дойде, Сония?

Тя го погледна. Очите ѝ проблеснаха опасно. От думите му я заболя, но веднага след това почувства нарастващ гняв.

— Ти имаш повече нужда от мен, отколкото Гилдията — каза тя.

Очите му се присвиха.

— Нуждая се от теб? Не ми трябва да пазя и една необучена, непокорна ученичка.

Непокорна. Ето защо е толкова ядосан. Сония се изпъна.

— Ако наистина смяташ да следваш този недообмислен план, за който спомена, със сигурност ще имаш нужда от мен — сопна му се тя.

Погледът му проблесна, но изражението му не омекна.

— Недообмислен или не, защо изобщо да те включвам в плановете ми, когато ти така или иначе нямаш желание да ги следваш?

Тя издържа погледа му.

— Нямам желание да следвам само плановете, които ще доведат до смъртта ти.

Акарин примигна и се втренчи напрегнато в нея. Тя упорито издържа погледа му. После той рязко се обърна и продължи да се изкачва.

— Присъствието ти само усложнява нещата. Не мога да следвам стария си план. Трябва да премисля какво да правя... какво да правим от сега нататък.

Сония го последва забързано.

— Нали не смяташ наистина да шпионираш ичаните и после да разкажеш какво си видял на Гилдията?

— И да, и не.

— Ако те чуят, ще успеят да разберат къде се криеш.

— Разбира се — отвърна той.

И когато го заловяха, те със сигурност нямаше да го поробят. Щяха да го убият. Изведнъж Сония разбра какво възнамерява той да покаже на Гилдията. Полазиха я ледени тръпки.

— Предполагам, че ако им покажеш точно това, Гилдията наистина ще повярва в съществуването на ичаните.

Акарин се спря.

— Нали нямаш предвид, че възнамерявам да се жертвам? — рече вдървено той. — Ичаните няма да разберат, ако общувам чрез Лорлън.

Пръстенът на Лорлън. Лицето ѝ пламна.

— Разбирам — отвърна тя.

„Каква съм глупачка — помисли си тя. — Е, поне успях да се покажа като такава. Може би ще е по-добре да си държа устата затворена“.

Но докато продължаваха да се изкачват нагоре, тя обмисли плана му.

Нямаше причина да не се опитат да го осъществят. Тя погледна гърба му и се зачуди дали да не подхване отново темата, но реши да изчака. Когато спряха за почивка, тя щеше да го попита дали все още може да бъде изпълнен.

Точно когато тъмнината започна сериозно да им пречи, те стигнаха до подножието на една стръмна скала. Акарин спря и се обърна, за да огледа земята под нея.

После се обърна, седна на земята и се облегна на скалата. Сония се настани до него и усети слабата миризма на потта му. Изведнъж остро усети близостта на тялото му и мълчанието, което ги беше обгърнало. Сега беше моментът да го попита за шпионирането на ичаните, но не можеше да се накара да отвори уста.

„Какво ми става?“ — помисли си тя.

„Любов“ — отвърна някакъв глас в главата ѝ.

„Не. Стига глупости — отговори тя. — Не съм влюбена. И той със сигурност не е. Аз съм неподготвена, непокорна ученичка. Колкото по-бързо успея да прогоня тези глупави идеи от главата си, толкова по-добре“.

— Имаме си компания.

Акарин вдигна ръка и посочи с пръст. Сония се взря и установи, че оглежда терена, по който бе пътувала предишната вечер. Една тъмна фигура се откъсна от сянката на един голям камък. Трудно можеше да се прецени колко далеч е от тях. В града не ѝ се беше налагало да преценява подобни разстояния.

Сянката бе странна и определено не беше човешка.

— Това е животно — каза Сония.

— Да — отвърна Акарин. — Ийл. Това е по-древна, опитомена разновидност на лимека. Ичаните ги обучават да проследяват и ловуват. Виж, собственикът му не е далеч.

Луната озари една фигура, която се появи след лимека.

— Още един ичани?

— Сигурно.

Тя усети как сърцето ѝ бие силно, но не заради разни глупави любовни чувства. Един ичани отпред, един отзад.

— Ще успеят ли да ни проследят?

— Ако ийлът ѝ надуши следата ни.

Нейният? Сония се взря във фигурата. В нея наистина се забелязваше нещо женствено. Девојката се обърна към Акарин. Той се мръщеше.

— Какво има?

Той погледна нагоре към скалата.

— Не ми се иска да хабя сила за левитиране, но там горе ще бъдем на по-безопасно място. После трябва да намерим някоя пукнатина или дупка, в която да се скрием.

— А след това?

— Ще потърсим храна и вода.

— Там горе? — попита скептично тя.

— Може и да изглежда пусто, но ако знаеш къде да търсиш, живот винаги може да се намери. А колкото по на юг отиваме, толкова по-лесно ще го намираме.

— Значи тръгваме на юг?

— Да. На юг.

Той се изправи и ѝ подаде ръка. Тя я пое и му позволи да я издърпа на крака. Когато се обърна, пръстите му се изплъзнаха от ръката ѝ, оставяйки кожата ѝ настръхнала на мястото, където я беше докосвал. Сония погледна дланта си и въздъхна.

Никак нямаше да е лесно да прогони тези глупави идеи от главата си.

Денил въздъхна с облекчение, когато вратата на стаята му се затвори. Той седна в едно от креслата в гостната и намали яркостта на светлинното си кълбо.

Най-после беше сам. Но въпреки това установи, че не се чувства по-добре. Закрачи неспокойно из стаята, оглеждайки мебелировката и поставените в рамки карти и планове, които години наред бе събирал и бе окачил по стените.

„Тайенд ми липсва — помисли си той. — Липсват ми споделената бутилка вино и продължаващите с часове разговори. Липсва ми съвместната работа по проучването ни. Липсва ми... всичко“.

Той копнееше да разкаже на Тайенд историята на Акарин. Ученият щеше да я проучи подробно и да намери скрити противоречия и значения. Щеше да открие скрити възможности, на които другите не бяха обърнали внимание.

Но Денил бе доволен, че ученият не е тук. Ако историята на Акарин се окажеше вярна, Денил би предпочел Тайенд да се намира колкото се може по-далеч от Гилдията.

Той си припомни всичко, което бе научил за черната магия по време на подготовката си за посланик и какво бе прочел в книгата на дема. Използвайки я, един магьосник би могъл да черпи магическа сила от останалите. Човек, надарен с магически талант, разполагаше с повече сила от останалите — но това не означаваше, че магьосникът е по-добра цел. Веднъж победеният магьосник нямаше да разполага с много сила за отнемане. Много по-атраaktivна мишена представляваше човек, който имаше магически талант, но не беше обучен да го използва.

Точно като Тайенд.

Денил въздъхна. Чувстваше се като разкъсан на две. Макар да копнееше да се върне в Елийн и да се погрижи Тайенд да е в безопасност, той не искаше и да изостави Киралия и Гилдията.

Сети се за Ротан и се усмихна мрачно. „Някога и аз щях да се присъединя към групичката шпиони. Сега се колебая, защото знам как бих се почувствал, ако Тайенд поеме на някаква опасна мисия. Не бих му причинил това, освен ако не е единственият изход“.

Денил седна пред бюрото си и извади лист хартия, мастило и писец. Поколеба се за миг, обмисляйки какво рискува, като се доверява на хартията.

До Тайенд Тремелин

Както сигурно сте чул, Гилдията е разтърсвана от катаклизми. С пристигането си узнах, че Върховният повелител е задържан за практикуване на черна магия. Сигурно разбирате какво влияние ще окаже това на работата ни, но въпреки че създаде някои проблеми, досега никой от тях не се е оказал фатален.

Той продължи с историята на Акарин, а после обясни, че не може да се върне в Елийн, докато не се убеди, че Гилдията е в безопасност.

Ще бъда изненадан и доста раздразнен, ако се окаже, че няма да мога да се върна пред следващите няколко месеца. Макар че се радвам, че отново мога да разговарям с Ротан, имам усещането, че мястото ми не е тук. Чувствам се по-скоро като посетител, който очаква възможността да се прибере у дома. Когато всичко се оправи, ще попитам Лорлън дали мога да остана за постоянно на поста Посланик на Гилдията в Елийн.

Ваш приятел, Посланик Денил.

Той се облегна назад и внимателно прочете писмото. То бе по официално, отколкото му се искаше, но Денил нямаше никакво намерение да разкрива нещо по-лично. Щом в Обединените земи имаше хора като Фаранд, чиято задача беше да подслушват мисловните разговори на магьосниците, навярно имаше и хора, които прихващаха и четяха чуждата поща.

Той се изправи и се протегна. Сигурно щяха да минат месеци, преди да напусне Киралия. Ако твърденията на Акарин се окажеха верни, Гилдията щеше да събере колкото се може повече магьосници в Киралия. Денил щеше да остане тук за доста дълго време.

„Ако Акарин казва истината — помисли си той и потрепери, — може никога повече да не се върна в Елийн“.

ГЛАВА 23

ШПИОНИ

Докато навън лятната горещина постепенно достигаше своя пик, стаите в Университета бяха приятно хладни. Ротан си почиваше в едно от големите, удобни кресла в кабинета на разпоредителя и гледаше събеседниците си. Историкът лорд Соленд изглеждаше доста странен избор за шпионин, но кой би заподозрял, че възрастният мъж със сънлив поглед всъщност събира информация за Гилдията? Другият шпионин, лорд Ийкмо, беше учителят по Воински изкуства, който бе обучавал Сония.

Соленд беше елийнец, а Ийкмо — винд, което правеше Ротан единственият киралийски магьосник, избран за задачата. Ротан очакваше, че това ще му пречи доста при получаването на информация от сачаканците — ако те наистина мразеха киралийците толкова много, колкото твърдеше Акарин.

Лорлън барабанеше с пръсти по облегалката на креслото си.

Те трябваше да се срещнат с професионален шпионин, изпратен от краля, който щеше да ги просвети в изкуството на дегазацията и събирането на информация, преди са поемат към Сачака след няколко дни. Някой почука на вратата и всички се извърнаха към нея.

В стаята влетя един куриер, поклони се и уведоми Лорлън, че Рейвън от дома Телен ще закъснее и му изпраща своите извинения.

Лорлън кимна.

— Благодаря. Свободен си.

Куриерът отново се поклони, но се подвоуми дали да излезе и огледа стаята.

— В тази стая често ли се получава необяснимо течение, милорд?

Лорлън го погледна сърдито. Той отвори уста да отговори, но се поколеба за миг, после се усмихна и се облегна назад.

— Рейвън.

Мъжът отново се поклони.

— Откъде се сдоби с тази униформа?

— Колекционирам ги.

„Значи така изглежда един професионален шпионин“ — помисли си развеселено Ротан. Той очакваше да види някой потаен тип с умно изражение на лицето. Вместо това видът на Рейвън бе съвсем обикновен.

— Полезен навик за професията ти — одобри Лорлън.

— Много. — Мъжът потрепери. — Искате ли да намеря причината за това течение?

Лорлън кимна. Шпионинът прекоси стаята и започна да оглежда стените. Той се спря, измъкна носна кърпа от джоба си, забърса рамката на една картина, после се усмихна и плъзна ръката си зад нея.

Част от стената се плъзна встрани.

— Ето и източника на вашето течение — обяви Рейвън. Той се обърна към Лорлън и на лицето му се изписа разочарование. — Но както разбирам, вие вече знаете за него. — Ръката му отново помръдна и панелът се върна на мястото си.

— Всички тук знаят за проходите в стените на Университета — каза Лорлън. — Но не всички знаят къде са входовете им. Използването им е забранено, макар да подозирам, че бившият Върховен повелител често пренебрегваше това правило.

Ротан прикри усмивката си. Въпреки равнодушния тон на Лорлън, между веждите му се забелязваше дълбока бръчка и той не спираше да поглежда към картината. Ротан предположи, че Разпоредителят се чуди дали Акарин не го е шпионирал понякога.

Рейвън се приближи до бюрото на Лорлън.

— И защо използването им е забранено?

— На места не са безопасни. Ако учениците забележат, че магьосниците ги използват, те ще се изкушат също да ги използват още преди да могат да се защитят от евентуални срутвания.

Рейвън се усмихна.

— Това всъщност е официалната причина. В действителност не искате магьосници и ученици да се шпионират едни други.

Лорлън сви рамене.

— Предполагам, че предшественикът ми е отчел и тази възможност, когато е наложил това правило.

— Но ако предвижданията на бившия ви Върховен повелител се сбъднат, няма да е зле да го отмените. — Рейвън погледна към Соленд

и Ийкмо. Когато насочи пресметливия си поглед към Ротан, магьосникът се зачуди какво ли е впечатлението на шпионина от него. Лицето на мъжа по никакъв начин не изразяваше мислите му. — Те могат да се окажат много подходящи за бягство — додаде Рейвън. После се обърна към Лорлън. — Проучих всички книги, доклади и карти, които ми изпратихте. Откриването на тези ичани няма да е трудно, особено ако те живеят по начина, описан от Върховния повелител. Няма да е необходимо да изпращате трима магьосници в Сачака.

— А колко препоръчвате да изпратя? — попита Лорлън.

— Николко — отвърна Рейвън. — Трябва да изпратите хора без магически сили. Ако ичаните наистина съществуват и заловят някой от магьосниците ви, те ще научат твърде много за вас.

— Не повече, отколкото ще научат, ако заловят Акарин — посочи Лорлън.

— По всичко личи, че той знае достатъчно за Сачака, за да се погрижи за себе си — отвърна Рейвън. — Докато тези магьосници са напълно невежи.

— Затова ви повикахме, за да ги обучите — отвърна спокойно Лорлън. — Освен това изпращането на магьосници си има своето предимство. Те могат веднага да ни съобщят, ако открият нещо.

— И когато го направят, ще се разкрият.

— Инструктирани са да общуват мисловно само в краен случай. Рейвън бавно кимна.

— Тогава бих искал да отправя една препоръка.

— Да?

Той погледна към Ротан.

— Изпратете само един от тези и изберете други двама. Шпионите ви не трябва да се познават помежду си. Ако заловят един от тях, той ще разкрие самоличността на останалите двама.

Лорлън кимна замислено.

— А вие кой бихте избрали?

Рейвън се обърна към Ийкмо.

— Вие сте воин, милорд. Ако ви заловят и прочетат мислите ви, те ще научат твърде много за бойните умения на Гилдията. — Той погледна Соленд. — Простете ми милорд, но вие сте стар. Нито един

търговец не би ви взел на трудно пътуване през пустошта. — Той погледна към Ротан и се намръщи. — А вие сте лорд Ротан, нали?

Ротан кимна.

— Ако бившата ви ученичка бъде заловена и те прочетат мислите ѝ, ичаните може и да ви разпознаят. Но тя не знае, че се каните да отидете в Сачака, така че сигурно няма да има особено значение какво знае тя, стига да се срещнете с онзи ичани, който я е заловил. — Той помълча, после кимна. — Лицето ви внушава доверие. Вие сте моят избор.

Рейвън се обърна към Лорлън. Ротан направи същото. Разпоредителят погледна тримата магьосници и шпионина, след което кимна.

— Ще приема съвета ви. — Той се обърна към Соленд и Ййкмо. — Благодаря ви, че се отзовахте. Ще поговорим по-късно. Засега искам само Ротан да изслуша Рейвън.

Двамата магьосници се изправиха. Ротан потърси в изражението на лицата им следи от раздразнение, но откри само разочарование. Той ги изгледа как излизат и затварят вратата, след което се обърна към Рейвън и го погледна очаквателно.

— И така — започна шпионинът, — какво предпочитате? Да се отървете от сивите кичури в косата си или съвсем да побелеете?

Сония спря да си поеме дъх и се огледа.

Небето бе изпъстрено с къдрави оранжеви облаци и въздухът ставаше все по-студен. Тя предположи, че Акарин скоро ще спре за почивка.

През трите нощи, след като успяха да се измъкнат от ичаните, тя го беше следвала неотстъпно в планината. Тръгваха по залез-слънце всеки ден и вървяха докато ставаше твърде тъмно, след което отдъхваха докато луната изгрее. Вървяха толкова бързо, колкото се осмеляха, и спираха едва когато луната се скриваше зад върховете.

Когато спряха да починат в ранните часове на следващата сутрин, тя каза на Акарин да вземе силата, която беше възстановила. Той се поколеба, преди да я приеме. След това тя заяви, че ще поеме поста през първата половина на деня. Когато той започна да спори, Сония му каза право в очите, че не му вярва, че ще я събуди, когато ѝ

дойде редът. Лечителите често напомняха на учениците колко е опасно да използват магия, за да стоят будни твърде дълго, и с всеки изминал ден Акарин изглеждаше все по-изтощен и измършавял.

Когато първия път той не легна да спи, тя си помисли, че това е начинът му да протестира. Тя изчака до средата на деня, преди да се поддаде на изтощението. На следващата сутрин, когато отново пое първата смяна, той беше заспал, облеган на една скала, но се събуди много преди обяд и остана буден.

На третата сутрин тя откри истинската причина той да отказва да спи.

И двамата се бяха облегнали на затоплената от слънцето скала. Тя забеляза малко късно, че той е задрямал, и изпита удовлетворение и облекчение, че най-накрая спи. Но малко след това той започна да върти глава наляво и надясно, очите му се размърдаха под клепачите. Лицето му се изкриви от болка и страх и видът му я накара да настръхне. Той изведнъж се събуди, впери поглед в каменистия пейзаж и потрепери.

Кошмар, предположи тя. Искаше ѝ се по някакъв начин да го утеши, но по изражението на лицето му се досети, че последното нещо, което би искал от нея, е съчувствие.

„Освен това — помисли си тя, — той въобще не мирише приятно“. Приятният му мъжки мирис беше преминал в застояла миризма на немито тяло. И тя бе сигурна, че нейната миризма не е по-приятна. От време на време намираха по някоя малка локва вода, откъдето да пият, но нищо по-голямо, където да могат да се изкъпят. Тя се замисли с копнеж за горещи бани и чисти мантии, за плодове и зеленчуци — и за рака.

Силно грачене я върна в настоящето и тя усети как сърцето ѝ подскочи. Акарин беше спрял и гледаше нагоре към няколко птици, които кръжаха над главите им. Докато ги наблюдаваше, една малка фигура падна от небето.

Той лесно улови птицата, последвана от още една. Когато Сония се приближи до него, той вече ги беше оскубал и се беше захванал с неприятната задача да ги изкорми. Работеше бързо и ефективно, очевидно беше насъбрал голям опит. Струваше ѝ се странно да използва магия за такава черна работа, но пък никога не бе виждала магьосник да се колебае да използва силата си за отваряне и затваряне

на врати или за привличане на предмети отдалеч, когато го мързеше да отиде да ги вземе.

Всеки път, когато той хващаше и изпичаше някое животно или когато Сония пречистваше застояла вода, тя се чудеше как ли щяха да оцелеят тук, ако не притежаваха магически сили. Първо нямаше да могат да се придвижват толкова бързо. Обикновени мъж и жена щяха да заобикалят дълбоките урви и щяха да се катерят по стръмните скали. Макар Акарин да се стараеше да използва магията си колкото се може по-рядко, без левитацията нямаше да успяват да се движат доста пред жената-ичани, която ги преследваше.

Когато Акарин започна да пече птиците в кълбо от топлина, Сония дочу тихо потупване накъде наблизко. Тя бавно се промъкна покрай скалата в посока на звука. Изведнъж зърна леко блещукане между камъните и рязко си пое дъх. Малка струйка вода се стичаше през една пукнатина в скалата. Около нея се бяха събрали няколко птици.

Сония изтича бързо до скалата, подплашвайки птиците, и подложи шепи под капещата вода. Зад нея се разнесоха стъпки, тя се обърна и се усмихна на Акарин.

— Чиста е.

Той носеше двете птици, които беше уловил. Те се бяха превърнали в купчинка димящо препечено месо.

— Готови са.

Сония кимна.

— Само минутка.

Тя пообиколи наоколо, докато не намери подходящ камък, след което се захвана за работа. Припомни си уроците по оформяне на камъка и го преобрази в голяма купа, която постави да се пълни под струйката вода. Акарин не направи никакъв коментар за начина, по който тя използва магията си.

Двамата седнаха да се хранят. Малките планински птички няхаха много месо, но пък бяха изключително вкусни. Тя оглозга докрай тънките им костички и се опита да потисне тягостното чувство за глад, което остана. Акарин се изправи и се отдалечи. Притъмняваше, небето бързо придобиваше тъмносин до черен цвят и тя почти не различаваше фигурата му. Чу тих плясък и звуци от преглъщане и предположи, че той пие вода от купата.

— Тази вечер ще се опитам да шпионирам преследвачите ни — каза Акарин.

Сония погледна към тъмната фигура и пулсът ѝ се ускори.

— Смяташ ли, че още ни преследват?

— Не знам. Ела тук.

Тя се изправи и се приближи до него.

— Погледни надолу, леко вляво. Виждаш ли го?

Склонът на планината се спускаше стръмно надолу. На мястото, където започваше да се разделя на хребети и клисури, Сония успя да види малка светла точка. Нещо се движеше около светлината. Нещо на четири крака...

„Малък лимек“ — осъзна тя. След това забеляза и другата фигура.

— Намират се по-назад — отбеляза тя.

— Да — съгласи се Акарин. — Мисля, че изгубиха следите ни. Засега сме в безопасност.

Сония се напрегна, когато още една сянка се приближи към далечната светлинка.

— Вече са двама.

— Изглежда онзи, който едва не те хвана, се е присъединил към жената.

— Защо са създали светлина? — зачуди се тя. — Така могат да бъдат видени отвсякъде. Смяташ ли, че се опитват да ни примамят да се приближим?

Той помълча известно време.

— Едва ли. По-скоро не знаят, че се намираме толкова нависоко. Спрели са до една купчина камъни. Ако се намирахме по-надолу, нямаше да виждаме светлината.

— Ще поемеш голям риск, ако се приближиш до тях само за да покажеш на Лорлън истината.

— Така е — съгласи се той. — Но това не е единствената причина да го направя. Освен това мога да науча и как ичаните възнамеряват да влязат в Киралия. Северният проход е блокиран от Крепостта, но Южният е отворен. Ако изберат да влязат от юг, никой няма да предупреди Гилдията, че идват.

— Южният проход? — Сония се намръщи. — Синът на Ротан живее наблизко. — Това означаваше, че Дориен се намира в голяма

опасност, осъзна тя.

— Наблизо, но не край пътя или в Прохода. Ичаните ще преминат като малка група чуждестранни пътници. Дори да ги забележат, ще минат няколко дни, преди Дориен да чуе за тях от местните.

— Освен ако Лорлън не му нареди да държи пътя под око и да разпитва пътниците.

Акарин не отвърна нищо. Той седеше мълчаливо и наблюдаваше ичаните. Небето се развидели на хоризонта, предизвестявайки появата на луната. Когато се появиха първите сребристи лъчи, той заговори отново.

— Ще трябва да се движим срещу вятъра, иначе лимекът ще ни надуши.

Сония погледна към купата с вода. Тя беше пълна до ръба и преливаше.

— Но ако разполагаме с време, има нещо, което трябва да свършим първо — каза тя.

Той я гледаше как се приближава до купата. Тя затопли водата с малко магия и го погледна.

— Обърни се — и да не надничаш.

Слаба усмивка накъдри устните му. Той се обърна с гръб и скръсти ръце. Без да го изпуска от очи, Сония свали дрехите си една по една, изпра ги, изми се и изсуши всичко с магия. Трябваше да изчака купата да се напълни няколко пъти, за да изпере добре дрехите. Накрая изпразни купата върху себе си. Разтърка добре главата си и въздъхна облекчено.

След това се изправи и отметна косата от очите си.

— Ти си наред.

Акарин се обърна и се приближи до купата. Сония се отдалечи и седна с гръб към него. Докато го чакаше да привърши, тя трябваше да се бори с нарастващото си любопитство. Опита се да го прогони, като се концентрира върху изсушаването на косата си и разресването на сплетените косми с пръсти.

— Така е по-добре — каза най-накрая той.

Сония се обърна и замръзна на място, когато видя, че ризата му лежи на земята. При вида на голите му гърди тя усети как се изчервява и бързо извърна глава.

„Стига глупости — каза си тя. — Виждала си толкова голи гърди“. Лятно време работниците на пазара се движеха само по къси панталони. Това никога не я беше притеснявало.

„Не — разнесе се гласът в главата ѝ, — но щеше да се държиш по-различно, ако си беше харесала някой от тези работници“.

Сония въздъхна. Не искаше да се чувства така. Това само утежняваше положението ѝ. Тя си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Изведнъж ѝ се прииска да са в движение, за да може да се концентрира върху преодоляването на трудния планински терен.

Тя чу стъпките му зад гърба си. Погледна нагоре и с облекчение видя, че той вече е напълно облечен.

— Да вървим тогава — каза Акарин.

Тя се надигна и го последва надолу по склона. Ходенето като че ли наистина проясни главата ѝ. Спускаха се бързо, избирайки прекия път към ичаните и тяхната светлина. След малко повече от час Акарин забави ход и се спря. Очите му се заряха в далечината.

— Какво има? — попита тя.

— Лорлън си сложи пръстена — отвърна той след продължителна пауза.

— Значи не го носи непрекъснато?

— Не. Засега го пази в тайна. Сарин прочете книгите и ако го види, ще го разпознае. Лорлън обикновено си го слага по няколко пъти на вечер.

Акарин отново тръгна.

— Ще ми се да имах стъкло — промърмори той. — Така щях да направя пръстен и на теб.

Сония кимна, макар искрено да се радваше, че той няма стъкло.

Един кръвен пръстен щеше да разкрие мислите ѝ. Тя не искаше Акарин да разбира какво се върти в главата ѝ, докато не успееше да се отърси от това глупаво привличане.

Двамата продължиха да вървят бавно. След неколкостотин крачки той притисна пръст към устните си. Продължиха да се промъкват напред, като на няколко пъти спираха, за да може Акарин да отбележи посоката на вятъра. Сония зърна проблясъка на светлина между две скали и разбра, че са близо.

Когато двамата с Акарин доближиха скалите, започнаха да дочуват слаби гласове. Спряха и се свиха край скалите. Първият глас,

който Сония чу, беше мъжки, с тежък акцент.

— ... по-голям шанс от мен, с този ийл.

— Умница ми е тя — отвърна жената. — А ти защо не си взе, Парика?

— Някога имах. Миналата година си взех нова робиня. Нали ги знаеш какви са новите. Опита се да избяга и когато ийлът я намери, тя го уби. Но той ѝ беше разкъсал краката, така че след това не успя да стигне много далеч.

— Уби ли я?

— Не. — В гласа на Парика се усещаше примирение. — Колкото ѝ да се изкушавах да го направя. Трудно е да се намерят добри роби. Вече не може да избяга, така че не ми създава проблеми.

Жената тихо изсумтя.

— Всичките създават проблеми — дори онези, които са лоялни. Освен ако не са глупави.

— Не е задължително.

— Хм. Мразя да пътувам сама, без прислуга — каза жената.

— Но пък така е по-бързо.

— Тези киралийци щяха много да ме забавят. Почти съм доволна, че не ги намерих. Не ми харесва мисълта да държа в плен магьосници.

— Те са слаби, Авала. Нямаше да ти създават много главоболия.

— Ако са мъртви, няма да ми създават никакви главоболия.

Студени тръпки полазиха Сония. Внезапно ѝ се прииска да се махне колкото се може по-далеч от това място. Въобще не се чувстваше комфортно в присъствието на двама могъщи магьосници, които я искат мъртва.

— Той ги иска живи.

— Защо тогава сам не си ги намери?

Мъжът ичани се засмя.

— Сигурно страшно му се иска, но не вярва на останалите.

— А аз не вярвам на него, Парика. Може да ни е пратил да търсим киралийците, за да ни разкара от пътя си.

Мъжът не отговори нищо. Сония дочу тихо шумолене на дрехи и стъпки.

— Направих всичко възможно да ги намеря — обяви Авала. — Няма да бъда изключена. Връщам се при останалите. Щом толкова

много ги иска, по-добре сам да си ги търси. — Тя се поколеба. — А ти какво ще правиш?

— Ще се върна при Южния проход — отвърна Парика. — Сигурен съм, че скоро ще се видим пак.

Авала тихо изхъмка.

— Приятен лов, тогава.

— Приятен лов.

Сония дочу отдалечаващи се стъпки. Акарин я погледна и кимна към посоката, откъдето бяха дошли. Тя го последва бавно и безшумно. След като се отдалечиха на неколкостотин крачки от камъните, Акарин ускори крачка. Вместо да се запъти нагоре по стръмния клон на планината, той пое в южна посока.

— Къде отиваме? — промърмори Сония.

— На юг — отвърна Акарин. — Авала бързаше да се върне при останалите, сякаш се притесняваше да не изпусне нещо. Ако отива да се срещне с Карико без Парика, който се е запътил към Южния проход, значи Карико възнамерява да мине през Северния проход.

— Но те казаха, че ще се срещнат скоро.

— Най-вероятно в Киралия. Ние стигнахме дотук за четири дни, толкова ще са нужни и на Авала, за да се върне. Ако побързаме, ще стигнем до Южния проход преди Парика. Да се надяваме, че останалите ичани не го пазят.

— Значи се връщаме обратно в Киралия?

— Да.

— Без разрешението на Гилдията?

— Да. Ще влезем тайно в Имардин. Ако потърсят помощта ми, ще бъда наблизко и ще действам бързо. Но ни чака дълъг път. Спести си въпросите. Тази вечер ще трябва да опитаме да увеличим разстоянието между нас и Парика.

— Мисля, че няма да постигнем нищо повече — каза Лорлън. Той пусна ръцете на Болкан и Винара и се облегна назад. Те двамата пуснаха ръцете на Сарин и тримата магове погледнаха към Разпоредителя.

— Защо досега не ни казахте за този пръстен? — попита Сарин.

Лорлън свали пръстена и го постави на бюрото пред себе си.

Погледа го известно време и въздъхна.

— Не можех да реша какво да правя с него — каза им той. — Това е предмет на черната магия, но не върши нищо зло и е единственият ни безопасен начин за връзка с Акарин.

Сарин взе пръстена и го огледа внимателно, като се стареше да не пипа камъка.

— Кръвен камък. Странна магия. Тя позволява на създателя му да достига до съзнанието на приносителя. Той вижда всичко, което вижда приносителят, чува каквото чува той и приема мислите му.

Болкан се намръщи.

— Това въобще не ми звучи като безвредна магия. Акарин научава всичко, което знаете.

— Той не може да проникне в съзнанието ми — отвърна Лорлън. — Чете само повърхностните ми мисли.

— И това може да е достатъчно вредно, ако случайно си помислиш за нещо, което не би трябвало да знае. — Воинът се намръщи. — Според мен повече не трябва да носите този пръстен, Лорлън.

Останалите поклатиха глави. Лорлън кимна неохотно.

— Много добре, щом всички смятате така.

— Аз — да — отвърна Винара.

— Аз също — додаде Сарин. Той остави пръстена на бюрото. — Какво ще правим с него?

— Ще го скрием на място, което само ние знаем — рече Болкан.

— Къде?

Лорлън усети как го жегва тревога. Ако смятаха да го заключат някъде, по-добре беше да е на място, което ще могат да достигнат бързо, ако се наложи да повикат Акарин.

— В библиотеката?

Болкан кимна бавно.

— Да. В шкафа със старите книги и планове. Ще го оставя там, когато се прибирам в покоите ми. А сега — той ги изгледа поред, — нека обмислим разговора, който ни предаде Акарин. Какво научихме?

— Че Сония е жива — отвърна Винара. — Двамата с Акарин подслушваха жена на име Авала и мъж на име Парика, които обсъждаха трети мъж.

— Карико? — предположи Лорлън.

— Възможно е — отвърна Болкан. — Никой не спомена името му.

— Колко необмислено от тяхна страна — промърмори Сарин.

— Двамата обсъждаха робите си, така че поне това е истина каза Винара. — Освен това обсъждаха преследването на киралийците.

— Сония и Акарин?

— Вероятно. Освен ако това не е уловка, подготвена от Акарин — каза Болкан. — Може да е наел двама души да водят разговор, за да може да ни го предаде.

— Какви са тези двусмислени намеци, тогава? — попита Сарин. — Защо никой от тях не спомена Кариико или намерението му да нападне Киралия?

— Убеден съм, че има причина за това. — Болкан се прозя, после се извини.

Винара го погледна проникателно.

— Спал ли сте, откакто се прибрахте?

Воинът сви рамене.

— Малко. — Той погледна Лорлън. — Срещата ни с краля продължи до късно през нощта.

— Все още ли възнамерява да помоли някой от нас да научи черната магия? — попита Сарин.

Болкан въздъхна.

— Да. Предпочита това, вместо да повика обратно Акарин. Като наруши закона на Гилдията и клетвата си, той се доказва като човек, на когото не може да се разчита.

— Но ако някой от нас се обучи, няма ли той също да наруши този закон и магьосническата клетва?

— Не и ако направим изключение.

Сарин се намръщи.

— Не трябва да има изключения, когато стане въпрос за черната магия.

— Но въпреки това трябва да имаме избор. Това може да е единственият начин да се защитим от ичаните. Ако някой от нас доброволно бъде подсилван от стотина магьосници всеки ден, само за две седмици той може да стане достатъчно силен, за да се бори с десет ичани.

Сарин потрепери.

— На никой не може да бъде поверена толкова много сила.

— Кралят знае, че мислите така — каза Болкан. — Затова той смята, че вие сте най-подходящия кандидат.

Сарин ужасено зяпна воина.

— Аз?

— Да.

— Не мога. Аз... трябва да откажа.

— Да откажете на своя крал? — попита Лорлън. — И да гледате как Гилдията и цял Имардин биват унищожени от шепя варварски магьосници?

Сарин впери поглед в пръстена с пребледняло лице.

— Отговорността е голяма — каза тихо Лорлън, — и не е за сам човек, освен ако не сме сигурни, че няма друг начин. Шпионите ще тръгнат след няколко дни. Надаваме се те да разберат веднъж завинаги дали Акарин ни е казал истината.

Болкан кимна.

— Освен това трябва да обмислим и изпращането на подкрепления в Крепостта. Ако дочутото в този разговор е истина, то онази жена ще се срещне с група ичани на север.

— Ами Южния проход? — попита Винара. — Парика се връщаше там.

Болкан се намръщи.

— Ще трябва да го обмисля. Той не може да се отбранява толкова лесно като Северния, но от разговора им се подразбира, че голямото събиране е на север. Но поне ще трябва да сложим постове по Южния проход.

Воинът отново се прозя. Очевидно се бореше с изтощението. Лорлън улови многозначителния поглед на Винара.

— Вече става късно — каза той. — Да се видим рано утре, за да го обсъдим? — Останалите кимнаха. — Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. Ще се видим на сутринта.

Когато тримата се изправиха и му пожелаха лека нощ, Лорлън не можеше да се отърси от разочарованието си. Той се беше надявал, че Акарин ще им покаже нещо, с което да докаже верността на историята си. Разговорът между сачаканците не им беше разкрил много, но поне беше посочил някои слабости в отбраната на Киралия.

Ала сега пръстенът вече го нямаше и заедно с него бе изчезнала единствената възможност за връзка с Акарин.

ГЛАВА 24

ТАЙНИТЕ ИЗЛИЗАТ НАЯВЕ

Шумоленето на мантии и потропването на обути в ботуши крака в Заседателната зала не спря дори по времето на кратката реч на Лорлън. „Всички сме изнервени — помисли си Денил. — Твърде много отговори получихме на този Съвет“.

Когато Лорлън обяви Съвета за закрит, всички дружно въздъхнаха.

— След кратка почивка ще се проведе Изслушването, на което ще се определи присъдата на елийнските заговорници — каза Разпоредителят.

Стомахът на Денил се сви. Той погледна към Ротан.

— Време е да се изправя пред клюкарите.

Ротан се усмихна.

— Ще се справиш. Откакто замина за Елийн, си натрупал доста опит и самочувствие.

Денил погледна изненадано наставника си. Опит и самочувствие?

— Искаш да кажеш, че преди това не съм имал?

Ротан се изкиска.

— Разбира се, че имаше, иначе нямаше да те назначат на този пост. Просто сега си ги доразвил. Или пък просто си донесъл със себе си малко от онази отвратителна елийнска миризма?

Денил се засмя.

— Ако смяташ, че миризмата може да ми осигури опит и самочувствие, трябваше да ми го кажеш по-рано. Не че щях да послушам съвета ти. Някои навици най-добре да бъдат оставени в Елийн.

По-възрастният магьосник кимна утвърдително.

— Добре, отивай тогава. Върви при тях, преди да са започнали без теб.

Денил стана и си проправи път до края на редица от кресла. Докато отиваше към подиума, той забеляза, че Задграничният

разпоредител Кито също се е запътил натам, подготвяйки се да ръководи заседанието. Магьосникът погледна встрани, откъдето се появи група мъже и жени, съпроводжана от охрана. Денил разпозна приятелите и съзаклятници на дем Марейн. Ройенд вървеше до съпругата си. Той погледна към Денил и присви очи.

Денил издържа погледа му, без да трепне. Омразата в погледа на Ройенд беше нещо ново. В нощта, когато го бяха задържали, демът беше разгневен, но по време на пътуването им до Киралия и очакването на Изслушването този гняв сигурно беше прераснал в нещо по-силно.

„Напълно разбирам омразата му — помисли си Денил. — Аз го измамих. Него не го интересува, че изпълнявах заповедите на Акарин или че е нарушил закона. Той просто вижда в мен човека, който разруши мечтата му“.

Фаранд стоеше в другия край на залата, до двама алхимици. Младежът изглеждаше нервен, но не и изплашен. От дъното на залата се разнесе тежко прещракване и едното крило на тежката врата се отвори. По пътеката се зададоха шестима елийнци. Двама от тях бяха лорд Барийн и лорд Хеменд, магьосниците от кораба, който бе довел заговорниците в Киралия. Останалите бяха представители на елийнския крал.

Докато Кито настаняваше новодошлите по местата им в предната част на залата, Денил се огледа за място. Той реши да застане до Фаранд с ясното съзнание, че това ще бъде прието като жест на подкрепа към младия мъж. Когато всички заеха местата си, Лорлън удари малкия гонг и залата бързо утихна. Кито се огледа и кимна.

— Свикахме това Изслушване днес, за да произнесем присъда срещу Фаранд Дарелас, Ройенд и Каели Марейн и техните съзаклятници...

Изведнъж се разнесе шум от неочаквана посока. Денил погледна към най-горния ред кресла, предназначени за Висшите магове, и примигна от изненада, когато видя, че там седи и един от съветниците на краля.

„Но разбира се — помисли си той, — нашият крал иска да бъде сигурен, че всеки чужденец, който се опита да създаде своя магьосническа гилдия, ще бъде наказан подобаващо“.

— Фаранд Дарелас е обвинен, че е започнал да се обучава в използването на магия извън Гилдията — продължи Кито. — Останалите мъже и жени са обвинени в опит да изучат магията. Освен това дем Марейн е обвинен в притежание на познание за черната магия. — Кито млъкна и огледа залата. — Сега ще ни бъдат представени доказателства в подкрепа на обвиненията. Призовавам първия свидетел, Втори посланик на Гилдията в Елийн — Денил.

Денил си пое дълбоко дъх и застана до Кито.

— Заклевам се, че всичко, което ще кажа на това Изслушване, е истина. — Той направи кратка пауза. — Преди няколко седмици получих нареждане от бившия Върховен повелител да открия и задържа група заговорници, които се опитваха да овладеят магията без напътстване от Гилдията.

Магьосниците изслушаха мълчаливо разказа на Денил. Седмици наред младият магьосник бе обмислял каква част от случилото се да разкрие, когато стигне до момента как е успял да убеди заговорниците да му се доверят. Досега сигурно цялата Гилдия беше научила твърденията на дема, затова на Денил не му се налагаше да влиза в подробности. Но не можеше да избегне съвсем тази част от историята.

Затова им разказа как се е погрижил демът да научи една „измислена тайна“, за да може мъжът да си помисли, че има с какво да изнудва Денил. След това описа срещата си с Фаранд. Лицата на елийнските придворни се напрегнаха, когато Денил съобщи, че на Фаранд му е бил отказан достъп до Гилдията, след като научил нещо, което елийнският крал искал да скрие. На тях Денил обясни, че Фаранд всеки момент е можел да изгуби контрол над силите си и какви са щели да бъдат последствията, ако това се беше случило.

След това Денил описа книгата, която Тайенд бе заел от дем Марейн. Разказа как съдържанието ѝ го бе убедило да задържи незабавно заговорниците, вместо да продължи да посещава дема с надеждата да разкрие имената и на останалите съзаклятници. Най-накрая завърши с предупреждение, че може да не е открил всички членове на групата.

Кито се обърна към лорд Сарин за потвърждение на съдържанието на книгата, след което призова Фаранд. Младият мъж беше отведен на подиума.

— Фаранд Дарелас, заклевате ли се да говорите само истината по време на Изслушването? — попита Кито.

— Заклевам се.

— Историята на Посланик Денил разкрива ли правдиво вашето участие?

Младият мъж кимна.

— Да.

— Как станяхте член на съзаклятническата група на дем Марейн?

— Сестра ми е негова съпруга. Той смяташе, че е голяма загуба, че не ми позволиха да стана магьосник. Подтикна ме отново да започна да подслушвам мисловните разговори.

— И както разбирам, по този начин сте се научили как да освобождавате магията си.

— Да. Чух един разговор за това.

— Поколебахте ли се, преди да го опитате?

— Да. Сестра ми не искаше да овладявам магията. Е, в началото искаше, но след това започна да се притеснява дали знаем достатъчно и дали не е опасно.

— И какво ви накара да забравите колебанията си?

— Ройенд каза, че щом веднъж започна, после ще стане много лесно.

— Колко дълго са се срещали демът и съучастниците му с намерението да овладеят магията?

— Не знам. По-дълго, отколкото го познавам.

— А откога го познавате?

— От пет години. Откакто сестра ми се сгоди за него.

— Има ли други членове на групата, които да не са тук?

— Има и други, но аз не ги познавам.

— Смятате ли, че самият дем Марейн се опитва да овладее магията?

Фаранд се поколеба, после отпусна рамене.

— Да.

Денил се изпълни със съчувствие към младия мъж. Той беше решил да помогне, въпреки че сигурно не му беше лесно, след като беше наясно, че демът и приятелите му ще бъдат наказани.

— А останалите в групата?

— Не съм сигурен. Някои сигурно са искали. Някои се присъединиха просто заради силните усещания. Сестра ми участваше заради Ройенд и мен.

— Има ли нещо друго, което искате да добавите?

Фаранд поклати глава. Кито кимна, след което се обърна към залата.

— Искам да добавя, че подложих Фаранд на разчитане на истината и мога да потвърдя, че думите му са верни.

В залата се разнесе мърморене. Денил погледна изненадано Фаранд. Подлагането на разчитане на истината показваше колко силно е желанието му да сътрудничи.

Кито се обърна към Висшите магове.

— Някакви коментари или въпроси? — Всички поклатиха глави. — Върнете се на мястото си, Фаранд Дарелас. Сега призовавам Ройенд Марейн.

Демът тръгна към подиума.

— Ройенд Марейн, заклевате ли се да говорите само истината на това Изслушване?

— Заклевам се.

— Историята на Посланик Денил разкрива ли правдиво участието ви?

— Не.

Денил потисна една въздишка и се подготви за неизбежното.

— Коя част от нея не е точна?

— Той твърди, че е измислил историята за тайната връзка с помощника му. Според мен тя е напълно истинска. Всеки, който ги види заедно, ще разбере, че между тях има нещо повече от... номер. Никой не може да се преструва толкова добре.

— Това ли е единствената част от историята, която не е точна?

Демът впери поглед в Денил.

— Дори дем Тремелин, бащата на Тайенд Тремелин, смята, че е така.

— Дем Марейн, моля, отговорете на въпроса.

Демът не му обърна внимание.

— Защо не го попитате дали е момък? Той се закле, че ще каже истината. Искам да го чуя как отрича.

Кито присви очи.

— Това Изслушване беше назначено, за да отсъдим дали е нарушен законът, който забранява овладяването на магическото изкуство извън Гилдията, а не дали Посланик Денил е придобил някои непочтени и перверзни навици. Моля ви, отговорете на въпроса, дем Марейн.

Денил едва се удържа да не трепне.

Непочтен и перверзен. Несъмнено мнението на Гилдията за него — и за историята му — щеше да се промени изцяло, ако научеха истината. А демът я знаеше.

— Ако излъже за това, би могъл да излъже за всичко — изсъска демът. — Спомнете си за това, след като ме закопаете в земята. Няма да отговарям на въпросите ви.

— Много добре — каза Кито. — Върнете се на мястото си. Призовавам Каели Марейн.

Съпругата на дема беше нервна, но отзивчива. Тя разказа, че заговорниците се срещат от десет години, но увери Гилдията, че интересът им е бил чисто академичен. При разпита на останалите заговорници се разкриха само незначителни подробности. Всички твърдяха, че нямат намерение да овладяват магията, а само да се просветят.

Последва кратка дискусия, в която се обсъди опитът за отравяне на Фаранд. Денил не се изненада, когато научи, че разследването на елийнските магьосници не е разкрило кой е отровителят. От изражението на лейди Винара Денил се досети, че въпросът няма да приключи с това.

Кито помоли обвинените да бъдат поставени зад заглушаваща бариера, докато Гилдията обсъжда наказанието им. Залата се изпълни с глъч. След продължително прекъсване Кито призова магьосниците да се върнат по местата си и заглушаващата бариера да бъде премахната.

— Време е да произнесем присъдата — обяви той. После вдигна ръка и над нея се появи светлинно кълбо, което се издигна нагоре. Денил създаде свое кълбо и също го изпрати нагоре заедно с останалите от Гилдията.

— Отсъждате ли, че Фаранд Дарелас е виновен в незаконно овладяване на магията извън Гилдията?

Всички кълба светнаха червено. Кито кимна.

— По принцип наказанието за това престъпление е екзекуция — обяви той, — но Висшите магове смятат, че предвид обстоятелствата, трябва да бъде предложена алтернатива. Фаранд Дарелас е жертва на обстоятелствата и на машинациите на други хора. Той бе изключително услужлив през цялото време и се подложи на разчитане на истината. Препоръчвам да му бъде предложено място в Гилдията при условие че остане в нейните граници до края на живота си. Моля, променете цвета на кълбата си в бяло, ако сте съгласни с препоръката ми.

Постепенно светлините започнаха да се променят в бели. Останаха само няколко червени. Денил въздъхна облекчено.

— На Фаранд Дарелас ще му бъде предложено място в Гилдията — обяви Кито. Той погледна към младия мъж и видя, че той се усмихва облекчено и развълнувано. Но когато Кито продължи да говори, усмивката му изчезна. — Следваща стъпка: отсъждате ли, че Ройенд Марейн е виновен за опит да овладее магията и за притежаването на познание за черната магия извън Гилдията?

Заседателната зала се изпълни със зловеща светлина, когато всички кълба едновременно светнаха червено.

— Висшите магове отново решиха, че трябва да предложат алтернатива на екзекуцията — заяви Кито. — Но престъплението е сериозно, и ние смятаме, че най-подходящото наказание ще бъде доживотен затвор. Моля, променете светлините си в бяло, ако желаете наказанието да бъде намалено на доживотен затвор.

Денил промени светлината си в бяло, но усети как го полазват тръпки, щом забеляза, че малцина други са постъпили така. „Сигурно са минали години, откакто Гилдията за последен път гласува екзекуцията на някого“ — помисли си той.

— Ройенд Марейн ще бъде екзекутиран — обяви Кито със сериозен глас.

Откъм заговорниците се разнесе дружно ахване. Денил усети как го жегва вина и се насили да погледне към групичката им. Лицето на дема беше преbledняло. Съпругата му стискаше здраво ръката му. Останалите заговорници бяха бледи и неспокойни.

Кито погледна към Висшите магове, после се обърна към залата и произнесе името на следващия заговорник. Останалите получиха по-леки наказания — затвор. Очевидно Гилдията смяташе дем Марейн за

водач на групата и искаха да го накажат за назидание да останалите. „А и отказът му да сътрудничи не му помогна особено“ — помисли си Денил.

Когато дойде ред на Каели, Кито изненада Денил, заговаряйки в нейна защита. Той настойчиво помоли Гилдията да има предвид двете ѝ деца. Думите му сигурно успяха да трогнат магьосниците, защото те оправдаха съпругата на дема и ѝ позволиха да се върне у дома.

След това елийнските магьосници попитаха дали могат да предадат мисловно присъдите на ейлинския крал. Лорлън се съгласи при условие че няма да бъде предавана никаква друга информация.

След това обяви Изслушването за приключено.

Най-после освободен от ролята си, Денил въздъхна с облекчение. Той потърси Ротан в тълпата от надигащи се магьосници, но преди да открие приятеля си, някой го повика по име. Той се обърна и видя, че към него се приближава Разпоредителят Кито.

— Разпоредителю — отвърна Денил.

— Доволен ли сте от резултата? — попита Кито.

Денил сви рамене.

— В по-голямата му част. Трябва да призная, че според мен демът не заслужава това наказание. Той е амбициозен мъж, но се съмнявам, че щеше да овладее магията в затвора.

— Да — отвърна Кито, — но Гилдията се засегна от атаката срещу вашата чест.

Денил втренчи поглед в магьосника. Това ли бе причината цялата Гилдия да избере екзекуцията?

— Това ви смущава? — попита Кито.

— Разбира се.

Погледът на Кито беше непоколебим.

— Щеше да е твърде смущаващо, ако твърденията му се окажеха верни.

— Да, наистина — отвърна Денил. Той го погледна с присвити очи. Дали Кито не го изпробваше?

Кито се намръщи извинително.

— Съжалявам. Нямах предвид, че са истина. Ще се връщате ли скоро в Елийн?

— Стига Лорлън да не реши нещо друго, възнамерявам да остана, докато не бъдем сигурни, че заплаха от Сачака няма.

Кито кимна, после се обърна настрани, дочувайки, че някой го вика.

— Пак ще поговорим, Посланик.

— Разпоредителю.

Денил го изпрати с поглед. Беше ли прав Кито? Наистина ли Гилдията беше гласувала така от гняв заради обвиненията на дем Марейн?

„Не — помисли си той. — Поводът беше предизвикателното му поведение. Той се осмели да търси онова, което е законно право на Гилдията и очевидно не уважава нито законите, нито властта“.

В същото време Денил не можеше да се съгласи с присъдата на Гилдията. Демът не заслужаваше да умре. Но Денил не можеше да направи нищо по въпроса.

Докато вървеше по подземните тунели на Пътя на крадците, Сери размишляваше върху последния си разговор с Такан. Някогашният прислужник на Акарин не беше лесен за разбиране, но поведението му показваше едновременно отегчение и безпокойство.

За беда Сери можеше да направи малко за отегчението и абсолютно нищо относно безпокойството му. Той знаеше, че животът в скрита подземна къща, независимо колко луксозна е тя, е обречен на досада и раздразнение. Сония бе живяла на подобно място, когато Фарин се беше съгласил да я скрие от Гилдията. Само след седмица нервите ѝ се изопнаха докрай. А Такан се чувстваше още по-изнервен, защото знаеше, че господарят му се намира в опасност на друго място и той не може по никакъв начин да му помогне.

Освен това Сери си спомняше как някога самотата и неспособността да помогне на някого, когото обича, бе превърнала живота му в мъчение. Той все още, макар и рядко, сънуваше времето, когато Фергън го беше затворил в килията под Университета. Когато си спомни как Акарин го беше открил и освободил, той се изпълни с още по-голяма решителност да помогне по всякакъв възможен начин на Такан.

Беше му предложил да му осигури каквото развлечение си избере — от уличници до книги — но мъжът учтиво отклони предложението му. Сери помоли охраната от време на време да общува

с госта им и се опитваше да го посещава всеки ден, както навремето беше постъпвал Фарин със Сония. Но Такан не бе разговорлив човек. Той избягваше да обсъжда живота си отпреди да стане прислужник на Акарин и говореше малко за годините след това. Накрая Сери започна да му разказва разни забавни истории за магьосниците, които слугите обичаха да си споделят. По всичко личеше, че дори Такан няма нищо против малко клюки.

През последните осем дни Акарин се беше свързвал с Такан само няколко пъти. Всеки път сачаканецът уверяваше Сери, че Сония е жива и здрава. Крадецът се чувстваше едновременно развеселен и благодарен за информацията относно благополучието на Сония. Очевидно прислужникът беше научил от Акарин за някогашния му интерес към момичето.

„Но това е в миналото — помисли си мрачно Сери. — Сега се терзая заради Савара Терзаех се — поправи се той. Този път бе решил въобще да не си го слага на сърцето. — И двамата сме възрастни — каза си той, — всеки със своите отговорности, които не могат да бъдат пренебрегвани“.

Стигнаха до началото на лабиринта от проходи около собствените му стаи. Гол отвори първата врата, съпроводен от стърженето на тухли. Сери кимна на пазачите и влезе вътре.

„Тя каза, че може да се върне — напомни си Сери. — «На гости». Той се усмихна. — Такава връзка си има своите предимства. Никакви очаквания. Никакви компромиси“.

Освен това той си имаше по-големи грижи. Имардин бе изправен пред опасността от нашествие на чужди магьосници. Сери трябваше да обмисли какво да прави с тях — ако изобщо можеше да направи нещо. Та нали ако Гилдията беше твърде слаба, за да се справи с тези ичани, то какво биха могли да направят немагьосниците?

„Не много — помисли си той. — Но повече от нищо. Сигурно има начини обикновените хора да убият магьосник“.

Той си припомни разговора, който беше водил със Сония преди около година и половина. Бяха обсъждали на шега как да се отърват от ученика, който я тормозеше. Той все още мислеше за тези неща, когато едно от куриерчетата му съобщи, че има посетител.

Сери влезе в кабинета си, провери дали йеримите са все още в чекмеджето му и изпрати Гол да посрещне госта. Когато вратата от

ново се отвори, Сери вдигна глава и сърцето му подскочи. Той бързо се надигна от стола.

— Савара!

Тя се усмихна и бавно се приближи до бюрото му.

— Този път успях да те изненадам, Серини.

Той седна обратно на стола.

— Мислех, че си тръгнала.

Тя сви рамене.

— Тръгнах. Но някъде по средата на пътя към границата моите хора се свързаха с мен. Решили са, че някой трябва да остане, за да бъде свидетел на нападението.

— За това не ти е необходима помощ.

— Така е. — Тя седна на ръба на бюрото и наклони глава. — Но казах, че ще ти дойда на гости, когато се върна. Може да стане по някое време преди да се появят ичаните и може да ми доскучае, докато ги чакам.

Той се усмихна.

— А това не бива да го позволяваме.

— Надявах се да го кажеш.

— А ти какво предлагаш в замяна?

Тя повдигна вежди.

— Значи човек вече трябва да плаща, за да ти дойде на гости?

— Може би. Аз просто имам нужда от един малък съвет.

— Така ли? Какъв съвет?

— Как могат обикновените хора да убият магьосник?

Тя се изсмя.

— Не могат. Не и ако магьосникът е подготвен и бдителен.

— Как можем да разберем, когато не е?

Тя повдигна вежди.

— Не се шегуваш. Естествено.

Той поклати глава.

Тя замислено сви устни.

— Не виждам защо да не ти кажа, стига да не замесвам моите хора в това. — Тя се усмихна закачливо. — Освен това съм сигурна, че дори и да не го направя, ти пак ще откриеш начин. Но пък може да загинеш междувременно.

— Предпочитам да го избегна — рече Сери.

Тя се ухили.

— И аз го предпочитам. Добре, ако се съ согласиш да ме държиш в течение на случващото се в града, аз ще ти давам съвети как да убиваш магьосници. Това добре ли ти звучи?

— Да.

Тя кръстоса крака и го погледна замислено.

— Но не мога да ти кажа сигурен начин за убийството на ичани. Освен че те не се различават особено от обикновените хора и също правят грешки. Можеш да ги измамиш, ако знаеш как. Нужни са само смелост, блъф и доста голяма доза риск.

Сери се усмихна.

— Не се различава особено от работата, с която съм свикнал.

— Чувам вода.

Акарин се обърна и погледна Сония, но лицето му бе в сянка и тя не можа да види изражението му.

— Води тогава — отвърна той.

След всичките дни, прекарани в планината, тя вече можеше да разпознае и най-слабия звук от капеща върху камък вода. Сония се взря напрегнато в тъмнината и започна да се придвижва напред пипнешком.

Видя тънката струя вода почти едновременно с процепа в скалата. Сония се промъкна през тясната пролука и възкликна изненадано.

— Акарин! — извика го тя.

Пред очите ѝ се беше разкрила малка долина. Издигайки се плавно, склоновете постепенно преминаваха в стръмни скални стени. Бреговете на малкото жизнерадостно поточе бяха обрасли с ниски дървета, храсти и трева и то се изгубваше отново в една пукнатина на няколко крачки по-нататък.

Сония дочу недоволно пръхтене и се обърна. Акарин с усилие се промъкваше през процепа. Когато най-накрая се измъкна, той се изправи и огледа одобрително долината.

— Изглежда ми като добро място за прекарване на нощта — или деня — каза тя.

Акарин се намръщи. Последните три дни те се бяха придвижвали към Южния проход до късна утрин, усещайки магьосника-ичани, който пътуваше зад тях. Сония непрекъснато се притесняваше, че Парика ще ги настигне, макар да се съмняваше, че той ще се придвижва с такава скорост, ако няма добра причина да го прави.

— Може да няма друг изход — отбеляза Акарин, но не се върна при процепа. Вместо това се отправи към дърветата.

В долината отекна силен кръсък. Сония стреснато подскочи, когато една голяма бяла птица се издигна над близкото дърво. Тя плесна няколко пъти с крила и изведнъж се стовари на земята.

Акарин се засмя.

— Явно ще останем.

Той бързо изтича до птицата. Когато Сония видя големите ѝ очи, тя ахна изненадано.

— Мълук!

— Да. — Акарин се усмихна накриво. — Забавно, не мислиш ли? Какво би казал кралят, ако разбере, че сме изяли инкола на неговия Дом?

Той тръгна към потока. След неколкостотин крачки двамата стигнаха до края на долината. Ручейчето се стичаше от надвисналата скала.

— Ще спим ето там. — Акарин посочи скалния навес. Той седна до потока и започна да скубе птицата. Сония погледна към меката трева под краката ѝ, после към твърдия камък под скалния навес. Тя се отпусна на колене и започна да скубе тревата. Докато я носеше към място им за спане, миризмата на печено месо подразни обонянието ѝ и червата ѝ закуркаха.

Акарин остави мълука да се готви в плаващо кълбо от топлина и отиде до едно от дърветата. Погледна нагоре към клоните му и те започнаха да се клатят. Сония чу тихо тупване, после видя Акарин да коленичи и да търси нещо по земята.

Тя отиде при него.

— Чупят се малко трудно, но са много вкусни — каза той и ѝ подаде един орех. — Събери ги. Мисля, че малко по-нататък видях малко бодливки.

Луната се беше спуснала ниско. В тъмнината орехите се намираха трудно. Тя започна да опипва земята наоколо, докато не усетеше гладката им форма под пръстите си. След като ги събра в ризата си, тя ги отнесе при печация се мъжук и скоро откри начин да ги разчупва, без да поврежда меката ядка вътре.

Акарин се върна, носейки в ръце груба каменна купа, пълна с плодчета и няколко дълги стебла. Плодчетата бяха обсипани с неприятни бодлички. Докато белеше орехите, Сония наблюдаваше как Акарин повдига плодчетата с магия и внимателно обелва кожата заедно с бодлите. Скоро купата се напълни до половината с тъмна мека маса. След това той се захвана да чисти стеблата.

— Мисля, че малкото ни пиршество е готово — обяви той. После ѝ подаде две стебла. — Това е шем. Не е особено вкусен, но е ядивен. Не е добре да се храним само с месо.

Сония установи, че вътрешността на стеблата е приятно сочна, макар и безвкусна. Акарин разкъса мълука, съдържащ повече месо от всички други птици, които бяха хващали досега. Орехите също се оказаха много вкусни. Акарин смачка плодчетата, после добави вода към кашата и направи плодова напитка. След като се нахраниха, Сония почувства стомаха си пълен за пръв път, откакто бяха влезли в Сачака.

— Странно как нещо толкова семпло, като храната, може да достави такова удоволствие. — Тя въздъхна доволно. Долината беше вече почти изцяло потънала в мрак. — Чудя се как ли ще изглежда това място на дневна светлина.

— След някой друг час ще разбереш — отвърна Акарин.

Гласът му звучеше ужасно изморено. Сония го погледна, но лицето му бе скрито в сенките.

— Тогава е време за сън — каза тя. Сония почерпи достатъчна сила, за да прогони умората, след което протегна ръце. Акарин не помръдна и тя се зачуди дали я е видял в тъмнината, но след това почувства как топлите му пръсти обхващат нейните.

Сония си пое дълбоко дъх и започна да му подава енергия, като внимаваше да не се изтощи. Не за пръв път се запита дали магьосникът не бе приел предложението ѝ да пази първа само за да не му отдава твърде много сила. Ако я изразходеше докрай, тя нямаше да може да стои будна.

Когато усети, че силата ѝ намалява, тя спря и издърпа ръцете си от неговите. Акарин продължаваше да стои мълчаливо, без да проявява интерес към мекото легло, което беше приготвила.

— Сония — каза внезапно той.

— Да?

— Благодаря ти, че дойде с мен.

Тя затаи дъх и усети как сърцето ѝ се разтапя от удоволствие. Той помълча известно време, след което си пое рязко дъх.

— Съжалявам, че те отнех от Ротан. Знам, че той ти беше повече като баща, отколкото учител.

Сония се взря в мрака, опитвайки се да намери очите му.

— Просто трябваше да го направя — добави тихо той.

— Знам — прошепна тя. — Разбирам.

— Но тогава не ме разбра — рече огорчено той. — И ме намрази.

Тя се засмя.

— Вярно е. Но вече не те мразя.

Той не каза нищо повече, но след кратка пауза се надигна, отиде под скалния навес и легна върху тревното легло. Тя остана да седи в тъмното. Накрая небето започна да се прояснява, а звездите да избледняват и да изчезват. Не ѝ се спеше и Сония знаеше, че това не се дължи само на лечителската ѝ сила. Благодарността и извиненията на Акарин разбудиха надеждите и мечтите, които от доста дни се опитваше да задуши.

„Малка глупачка — скара се на себе си Сония. — Той просто се държеше учтиво. Само защото ти благодари за помощта и се извини за онова, което ти е причинил, не означава, че те смята за нещо повече от полезен спътник. Престани да се измъчваш“.

Но колкото и да се опитваше да потисне чувствата си, тя потръпваше радостно всеки път, когато той я докосваше или я поглеждаше. И съвсем не ѝ ставаше по-леко, когато го улавяше да я гледа крадешком.

Сония обхвана коленете си с ръце и забарабани с пръсти по прасците си. Докато живееше в копторите, тя смяташе, че знае всичко необходимо за мъжете и жените. По-късно уроците по Лечителство ѝ показаха колко малко знае в действителност. Сега откриваше, че дори Лечителите не са я научили на всичко необходимо.

Но може би не ѝ бяха казали как се спират тези чувства, защото това беше невъзможно. Може би...

В долината се разнесе тих звук, подобен на ръмжене. Сония застина на място и всички излишни мисли излетяха от главата ѝ. Звукът се разнесе отново, някъде зад нея, и Сония рязко стана и се обърна. Когато осъзна, че той идва някъде откъм Акарин, тя се стресна. Дали някакво нощно същество не го беше нападнало?

Тя бързо изтича до него.

Когато стигна до скалния навес, се взря в сумрака, но не видя никакво същество. Акарин мятеше глава насам-натам. Когато тя се приближи още повече, той простена.

Сония спря и го погледна стреснато. Той отново имаше кошмари. Изпълниха я едновременно облекчение и притеснение.

Зачуди се дали да не го събуди, но в такива случаи изражението на лицето му винаги показваше, че Акарин не обича да го вижда в такива моменти на слабост.

„И на мен не ми харесва“ — помисли си тя.

Той отново изстена. Сония потрепна, когато стонът отекна силно в долината. Звукът се понесе по хребетите и тя въобще не искаше и да си помисли кой може да го е чул.

Той отново издаде тих стон и този път тя се реши. Независимо дали му харесваше или не, тя трябваше да го събуди, преди да е привлякъл нечие нежелано внимание.

— Акарин — изхриптя Сония. Той замря и тя си помисли, че се събудил, но магьосникът отново се стегна.

— Не!

Разтревожена, Сония се приближи още повече. Очите му се въртяха бързо под клепачите. Лицето му се беше изкривило от болка. Тя протегна ръка към него с намерението да го разтърси.

Пръстите ѝ се опариха в защитната му бариера. Тя видя как очите му се отварят и рязък удар я подхвърли във въздуха. После нещо я блъсна в гърба и тя се стовари върху камъните, а тялото ѝ пламна в болка.

— Ох!

— Сония!

Тя усети как ръце я преобръщат по гръб. Акарин я гледаше.

— Ранена ли си?

Тя провери.

— Не. Само няколко натъртвания.

— Защо ме събуди?

Тя погледна ръцете му. Дори в мрака виждаше как треперят.

— Сънуваше. Кошмари...

— Свикнал съм с тях, Сония — каза тихо той с овладян, спокоен глас. — Нямахте нужда да ме будиш.

— Викаше много насън.

Акарин помълча, след което рязко се изправи.

— Върви да поспиш, Сония — каза той с тих глас. — Аз ще пазя.

— Не — отвърна раздражено тя. — Почти не си спал. Прекрасно знам, че когато дойде моят ред, няма да ме събудиш.

— Ще те събудя. Давам ти думата си.

Той се наведе напред, протегна ръка и ѝ помогна да се изправи. Внезапно я заслепи ярка светлина и тя осъзна, че изгряващото слънце току-що бе започнало да се подава зад хребета.

Акарин замря. Сония усети, че нещо е привлякло вниманието му и го погледна с присвити очи, но той представляваше просто тъмна сянка на ярката светлина и тя не можеше да разгледа изражението на лицето му. Девојката инстинктивно го потърси със съзнанието си и изведнъж видя някакъв образ.

Лице, обрaмчено с блестящи на утринната светлина коси.

„Очи... толкова тъмни... и бледа, прекрасна кожа...“

Това бе нейното лице, но то изобщо не приличаше на нито едно от отраженията, които беше виждала в огледалото. В очите ѝ гореше загадъчен пламък, косата ѝ се развяваше на вятъра, а устните ѝ определено никога не се бяха извивали в толкова подканяща усмивка...

Той рязко издърпа ръката си и отстъпи назад.

„Значи той ме вижда такава — помисли си внезапно тя. Не можеше да сбърка желанието, което бе усетила. Почувства как собственото ѝ сърце заби силно. — През цялото време се опитвах да се боря с чувствата си, защото мислех, че той не ги споделя — помисли си тя. — А той е правил същото“.

Сония направи крачка към него, после още една. Той я гледаше напрегнато, намръщено. Тя го подтикна да надникне в съзнанието ѝ, да усети собствените ѝ мисли така, както тя бе познала неговите.

Очите му се разшириха изненадано, когато девойката се озова съвсем близо до него. Тя почувства как ръцете му улавят нейните и ги стискат силно в мига, когато се повдигна на пръсти и го целуна.

Акарин застина на място. Сония се отпусна на гърдите му и усети ударите на сърцето му. Той затвори очи, но след това се отдръпна от нея.

— Спри. Престани — изрече магьосникът със задъхан глас. Той отвори очи и напрегнато се взря в нея. Въпреки това ръцете му все още стискаха нейните, сякаш изобщо не искаше да я пусне. Сония се вгледа в очите му. Дали не го беше разчела неправилно? Не, тя бе сигурна в онова, което бе усетила.

— Защо?

Той се намръщи.

— Това не е правилно.

— Правилно? — отекна гласът ѝ. — Защо? И двамата се чувстваме... чувстваме...

— Да — отвърна нежно той и извърна поглед. — Но трябва да мислим и за други неща.

— Например?

Акарин пусна ръцете ѝ и отстъпи назад.

— Това не е честно — спрямо теб.

Сония го погледна внимателно.

— Мен? Но...

— Ти си млада. Аз съм дванайсет... не, тринайсет години по-възрастен от теб.

Сония разбра защо Акарин се колебае.

— Така е — отвърна тя, като подбираше внимателно думите си. — Но жените в Домовете непрекъснато се омъжват за по-възрастни мъже. Много по-възрастни. И то когато са още на шестнайсет. А аз съм почти на дваайсет.

Акарин изглеждаше така, сякаш се бори със себе си.

— Аз съм твой наставник — напомни ѝ упорито той.

Тя не можа да не се усмихне.

— Вече не си.

— Но ако се върнем в Гилдията...

— Ще предизвикаме скандал? — Тя се изкиска. — Мисля, че започнаха да свикват вече. — Сония се надяваше, че ще успее да го

накара да се усмихне, но той само се намръщи. Лицето ѝ отново стана сериозно. — Говориш така, сякаш ще се върнем обратно и всичко ще бъде както преди. Дори да се върнем, за нас нищо няма да е същото. Аз съм черна магьосница. Ти също.

Той потрепна.

— Съжалявам. Не трябваше изобщо...

— Не ми се извинявай точно за това — възкликна тя. — Аз сама избрах да се науча. И не го направих заради теб.

Акарин я гледаше мълчаливо. Тя въздъхна и му обърна гръб.

— Какво пък, това ще усложни нещата.

— Сония!

Тя се обърна и застина, когато го видя да пристъпва към нея. Той отметна кичур коса от лицето ѝ. При докосването му пулсът ѝ се ускори.

— През следващите няколко седмица може и да загинем — каза тихо Акарин.

Тя кимна.

— Знам.

— Щях да съм по-спокоен, ако знаех, че си в безопасност.

Тя го погледна с присвити очи. Той се усмихна.

— Не, няма да започвам да споря отново, но... Какъв съм глупак! Трябваше по-рано да помисля за това.

Тя се намръщи недоумяващо.

— За кое?

Акарин протегна ръка и прокара пръст по веждата ѝ.

— Няма значение. — Устните му се разтеглиха в познатата полуусмивка. — Във всеки случай вече е твърде късно. Трябваше да го разбере още в онази нощ, когато уби жената ичани.

Сония примигна изненадано.

„Това означаваше ли...? От толкова дълго...?“

Акарин се усмихна. Сония усети ръцете му върху кръста си. Когато той я притегли към себе си, тя реши, че въпросите ѝ могат да почакаат.

Повдигна се на пръсти и погали с пръст устните му. Той я притисна в прегръдките си. Устните им се срещнаха и всички въпроси бяха забравени.

ГЛАВА 25

СЛУЧАЙНА СРЕЩА

Гораните, установи Ротан, са дразнещо бавни животни. Но огромните зверове бяха любимци на търговците. Те бяха силни, схватливи, лесни за гледане и управляване и много по-издръжливи от конете.

Но с тях бе невъзможно да се пътува бързо. Ротан въздъхна и погледна към Рейвън, но шпионинът придрямваше сред торбите с платове в каруцата, покрил лицето си с широкопола шапка. Ротан се усмихна и отново се обърна към пътя. Предишната вечер бяха наели стаи в пивницата на едно градче на име Колдбридж.

Шпионинът, който се представяше за братовчед на Ротан, беше изпил повече бол, отколкото всеки би могъл да понесе, и прекара цялата нощ в разходки от леглото до отходния канал и обратно.

Което може би означаваше, че Рейвън се представяше много по-добре от Ротан в ролята на неустрашим търговец. „Или от мен се очаква да бъда благоразумният по-възрастен братовчед?“

Ротан подръпна ризата. Плътно прилепналата дреха беше по-неудобна от мантията. Но широкополата шапка му харесваше. Макар все още да беше рано сутринта, денят обещавахе да е доста горещ.

Над пътя се стелеше прах и замъгляваше хоризонта. В далечината не се виждаха никакви планини, макар вече да пътуваха два дни. Ротан знаеше, че пътят води почти директно в Калия, където се разделяше на две. Левият път водеше право към Крепостта; по десния се тръгваше на североизток, към Южния проход. Точно натам се бяха запътили.

„Толкова ми е странно, че пътувам към южен проход“, помисли си Ротан. Маршрутът сигурно беше наречен така заради мястото си в планините, а не заради общото местоположение в Киралия. Преди пет години беше стигал близо до него, когато отиде да посети сина си по време на лятната почивка.

Когато се сети за Дориен, той се намръщи. Синът му наблюдаваше пътя към Прохода и срещата им беше неизбежна. Ротан

трябваше да му обяснява къде отива и защо, и на Дориен това нямаше да му хареса.

„Сигурно ще поиска да се присъедини към нас — тихо изсумтя Ротан. — Въобщо не ми се иска да се стига дотам“.

Но до срещата със сина му имаше още няколко дни.

Рейвън беше казал, че с каруца до Южния проход се стига за шест или седем дни. „Дотогава Сония ще е прекарала в Сачака петнайсет дни — помисли си Ротан. — Ако оцелее толкова дълго“.

Пет дни по-рано Ротан изпита огромно облекчение, когато Лорлън му каза, че Акарин се е свързал с Висшите магове. Сония беше жива. Лорлън му преразказа и дочутия разговор между двама сачаканци, които много притесни Ротан. Независимо дали непознатите бяха ичани или не, те очевидно желяеха смъртта на Сония и Акарин.

— Те ги наричаха „киралийците“ — беше казал Лорлън. — Надявам се това да не означава, че те се отнасят по този начин с всички киралийци. От години киралийските търговци пътуват безпроблемно до Арвис и обратно и твърдят, че не виждат причина това да се промени. Просто внимавайте.

— Някой приближава — каза Рейвън. — Отзад.

Ротан погледна към шпионина. Мъжът леко се размърда и едно око се появи под периферията на шапката. Когато погледна към пътя, Ротан успя да забележи някакво движение зад праха, който бяха вдигнали при преминаването си. От облака изскочиха няколко коне и ездачи, и магьосникът усети как пулсът му се ускори.

— Магьосници — каза той. — Болкан е изпратил подкрепление за Крепостта.

— По-добре отбий встрани — посъветва го Рейвън. — И не си вдигай главата. Нали не искаш да те разпознаят.

Ротан леко дръпна поводите. Гораните отметнаха глави назад и бавно се придвижиха към лявата страна на пътя. Звукът от потропващи копита се приближаваше.

— Но пък може и да се заяпваш по тях — додаде Рейвън. — Те ще го очакват от теб.

Шпионинът вече седеше в каруцата. Ротан се обърна и погледна изпод периферията на шапката си към приближаващите магьосници.

Първи подмина каруцата лорд Ийкмо, воинът, който бе обучавал Сония предишната година. Магьосникът дори не погледна към Ротан и

Рейвън.

Останалите магьосници профучаха покрай тях, вдигайки гъст облак прах. Рейвън се закашля и замаха с ръка пред лицето си.

— Двайсет и двама — каза той, след като прескочи капрата и се настани до Ротан. — Това ще удвои силите в Крепостта. Гилдията смята ли да изпрати магьосници и при Южния проход?

— Не знам.

— Добре.

Ротан развеселено погледна към Рейвън.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-малко могат да научат ичаните от теб — рече шпионинът.

Ротан кимна.

— Но знам, че Южният проход е наблюдаван. Ако ичаните влязат оттам, Гилдията ще бъде предупредена. Хората в Крепостта ще разполагат с достатъчно време, за да се върнат в Имардин и да се присъединят към останалите. Разстоянието до двата прохода е едно и също.

— Хм. — Рейвън цъкна с език. Той имаше навика да го прави, когато се замислеше дълбоко. — Ако аз бях на мястото на тези ичани, щях да използвам Южния проход. Там няма магьосници, няма Крепост, така че могат да влязат в страната, без да се налага да се бият. Боя се, че това не предвещава нищо хубаво за нас. Макар че... — Той се намръщи. — Тези ичани не могат да се бият заедно. Ако цялата Гилдия се изправи срещу тях, може да успее да убие един или двама. Но ако е разделена, няма защо да се притесняват. Крепостта може да се окаже по-добрият избор.

Ротан сви рамене и се съсредоточи в насочването на горана към средата на пътя. Рейвън мълчеше замислено.

— Естествено, ичаните може да се окажат измислица на бившия Върховен повелител — каза най-накрая той, — чиято единствена цел е била да убеди Гилдията да го остави жив. И бившата ти ученичка му е повярвала.

Ротан се намръщи.

— Продължавай да ми го напомняш.

— Ако ще работим заедно, аз трябва да знам какви са отношенията ти със Сония и с нейния спътник — каза Рейвън. Тонът му бе почтителен, но изпълнен с решимост. — Знам, че си пожелал

доброволно да участваш в тази мисия не единствено от лоялност към Гилдията.

— Не — въздъхна Ротан. Рейвън щеше да продължи да дълбае, докато не останеше удовлетворен от събраната информация. — Тя е за мен повече от поредната ученичка. Аз я взех от копторите и се опитах да я науча как да се впише сред нас.

— Но тя не е успяла.

— Не.

— Тогава Акарин я е взел за заложница и ти не си можел да му се противопоставиш. Сега вече можеш.

— Може би. Хубаво ще е, ако просто се вмъкна в Сачака и я върна обратно. — Ротан погледна шпионина. — Но някак си усещам, че въобще няма да е толкова просто.

Рейвън се изкиска.

— Никога не е. Смяташ ли, че Сония може да е влюбена в Акарин?

Ротан почувства прилив на гняв.

— Не. Тя го мрази.

— Дотолкова, че да научи забранената магия и да го последва в изгнанието му, за да се погрижи да оцелее докато, както тя се изрази, се вразумите?

Ротан си пое дълбоко дъх и прогони измъчващия го страх.

— Ако тя вярва, че ичаните съществуват, той лесно я е убедил да извърши всичко това за доброто на Гилдията.

— Защо ще го прави, ако ичаните не съществуват?

— За да го последва. Той има нужда от нея.

— За какво?

— Заради силата ѝ.

— Защо тогава я е обучил в използването на черната магия? Така нищо не може да спечели.

— Не знам. Тя каза, че сама е пожелала. Може би не е можел да ѝ откаже, без да изгуби подкрепата ѝ.

— Сега тя е почти толкова силна, колкото и той. Ако е разбрала, че я е излъгал, защо не се е върнала в Имардин или просто не е съобщила на Гилдията?

Ротан затвори очи.

— Защото... просто защото...

— Знам, че това е притеснително — каза тихо Рейвън, — но преди да се срещнем с тях, ние трябва да обсъдим всички възможни мотивации и последствия.

— Знам. — Ротан обмисли въпроса и лицето му се изкриви. — Това, че е овладяла черната магия, не означава, че е могъща. Той може да я поддържа слаба, като ежедневно отнема от енергията ѝ — а може и да я е заплашил, че ще я убие, ако се свърже с Гилдията.

— Разбирам — намръщи се Ротан. — Това също не предвещава нищо хубаво за нас.

— Да.

— Не ми се иска да го казвам, но всъщност се надявам ситуацията да е точно такава. Алтернативата е много по-лоша за Киралия. — Той цъкна с език. — А сега ми разкажи за сина си.

Когато Акарин спря, Сония въздъхна с облекчение. Въпреки че вече беше свикнала с дългите преходи, тя посрещаше с радост всяка почивка. Сутрешното слънце беше топло и я караше да се чувства сънлива.

Акарин беше застанал на върха на един склон и я изчакваше. Когато се изкачи до него, тя видя, че пътят им е блокиран от поредната пукнатина. Този път беше широка и плитка. Когато погледна надолу, дъхът ѝ спря.

На дъното блещукаше синя панделка. Водата криволичеше покрай големите камъни, спускаше се в малки водопади до дъното на клисурата, откъдето поемаше към пустошта. Бреговете бяха обрасли с дървета и гъста растителност, която на места достигаше дори до скалите от двете ѝ страни.

— Река Крикара — промърмори Акарин. — Ако тръгнем по течението ѝ, ще стигнем до пътя към Южния проход.

Той погледна към планините. Сония проследи погледа му и забеляза, че пролуката между върховете от едната страна на клисурата е много по-широка от останалите. Изпълни я вълнение и копнеж. От другата страна на тази пролука се простираше Киралия.

— Колко далеч се намира Проходът?

— Един ден ходене пеша. — Той се намръщи. — Трябва да се приближим колкото се може повече до пътя и да изчакаме да се

стъмни. — Той отново погледна надолу в клисурата. — Парика може да е поне на ден път от нас, но слугите му ще бъдат тук и ще го очакват. — Той се обърна с лице към нея. Сония се досети какво смята да направи и улови ръцете му.

— Позволи на мен — рече усмихнато тя. После почерпи енергия от източника си, оформи диск под краката им, повдигна и двамата леко във въздуха и бавно се спусна в клисурата. Приземиха се между дърветата, върху гъстата трева.

Когато се огледа, Сония установи, че Акарин я гледа втренчено.

— Защо непрекъснато ме гледаш така?

Той се усмихна.

— Без причина. — После се обърна и тръгна покрай реката. Сония поклати глава и го последва.

След дългия преход по изсъхналите склонове на планината, гледката на толкова много чиста вода и растителност ѝ действаше много ободряващо. Тя си представи как дъждът се изсипва по върховете, водата се стича в малки ручейчета, които се събират в течащата през клисурата река. Зачуди се докъде ли стига. Дали продължаваше и през пустошта?

Дърветата и растителността обаче затрудняваха вървежа им. Акарин се придвижи колкото се може по-близо до стената, за да избегне колкото се може хрусталаците.

Час по-късно се озоваха пред гъста гора, която като че ли се простираше от единия до другия край на клисурата и скриваше реката от погледите им. Проправиха си път през хрусталака, а шумът на плискаща се върху камъни вода ставаше все по-силен. Когато отново излязоха на слънце, се озоваха пред широко езеро.

Сония си пое рязко дъх. Над тях се издигаше висока каменна стена; водата преливаше от скалния ръб и сребристите ѝ струи пълнеха езерото. След тишината на планинските склонове шумът на водата ѝ се струваше оглушителен. Сония се обърна към Акарин.

— Може ли да спрем? — попита нетърпеливо тя. — Можем, нали? От седмици не съм се къпала наистина.

Акарин се усмихна.

— Една кратка почивка няма да ни навреди.

Сония се ухили, седна на близката скала и си събу обувките. Когато нагази във водата, тя рязко си пое дъх.

— Ледена е!

Девојката се съсредоточи и изпрати топлинна вълна към водата. Глезените ѝ започнаха да се затоплят. Тя бавно навлезе навътре. Установи, че ако не се движи твърде бързо, може да поддържа приятно топла водата около тялото си. Панталоните ѝ подгизнаха и ѝ натежаха. Тя видя, че навътре езерото става доста по-дълбоко.

Когато водата стигна до коленете ѝ, тя се спря и седна, потапяйки се до врата. Скалното дъно беше леко хлъзгаво, но това въобще не я притесняваше.

Сония бавно полегна назад и потопи главата си под повърхността. Когато се надигна, за да си поеме въздух, чу пляскане зад себе си. Обърна се и видя, че Акарин нагазва в езерото. Той се спря, взря се напрегнато във водата и изведнъж се гмурна в нея. Обля я фонтан от ледена вода и тя изруга.

Известно време го наблюдаваше как се плъзга под повърхността. Когато най-накрая се показа, дългата му коса беше залепнала за лицето му. Той я отметна назад и погледна Сония.

— Ела при мен.

Девојката виждаше как краката му се движат под водата. Езерото беше дълбоко. Тя поклати глава.

— Не мога да плувам.

Акарин се плъзна към нея и се обърна по гръб.

— Семейството ми прекарваше всяко лято край морето — каза той. — Плувахме почти всеки ден.

Сония се опита да си го представи като момче, плуващо в океана, но не ѝ се удаде.

— Няколко пъти съм живяла край река, но в онова нещо никой не смееше да плува — каза тя. Акарин се засмя. — Поне не по своя воля.

Той отново се обърна по корем и заплува към водопада. Когато стигна до него, Акарин стъпи на дъното — водата му стигаше до гърдите — протегна ръка към блещукащата водна завеса и мина през нея. Сянката му се мярна за миг, след което магьосникът изчезна. Тя го зачака да се върне. След няколко минути я загриза любопитство. Какво ли беше намерил там?

Тя се изправи и тръгна през езерото. Докато се приближаваше към водопада, водата ставаше все по-дълбока. Малко преди завесата

Сония вече беше потънала до кръста, но усещаше как дъното започва да се издига нагоре.

Девојката пхна ръка под тежките струи ледена вода. Събра смелост, направи крачка напред и коленете ѝ се удариха в скала.

Зад водопада се беше образувала издатина, приблизително на височината на раменете ѝ. Акарин седеше върху него, облегнат на стената, с кръстосани крака. Той ѝ се усмихна.

— Тук е доста усамотено, но пък е тясно.

— И шумно — додаде тя. Изкатери се върху издатината, обърна се и се облегна на стената. Зелените и сини оттенъци на външния свят оцветяваха завесата от вода.

— Красиво е — каза Сония.

— Да.

Тя усети как пръстите му обхващат ръката ѝ и погледна надолу.

— Студена си — каза той.

Той взе ръката ѝ и притисна дланта ѝ между своите. Докосването му я накара да настръхне. Тя го погледна и установи, че брадата му е пораснала доста. „Отива му — помисли си Сония. — А мокрите му дрехи не оставят кой знае колко на въображението“.

Той повдигна вежди.

— Защо ме гледаш така?

Тя сви рамене.

— Без причина.

Той се засмя и плъзна поглед по тялото ѝ. Тя наведе глава и лицето ѝ пламна, щом установи, че собствените ѝ мокри дрехи подчертават фигурата ѝ. Опита да се прикрие, но Акарин стисна здраво ръцете ѝ. В очите му проблеснаха закачливи огънчета. Сония му се усмихна в отговор и той я притегли към себе си.

Всички мисли за времето, ичаните и сухите дрехи излетяха от главата ѝ. Много по-важна беше топлата кожа на Акарин, звукът от дишането му, пламналото ѝ тяло и колко добре се чувстваха, прегърнати върху издатината.

„И от магията има полза — помисли си тя. — Студеното, тясно място може да стане топло и уютно. Може да бъде премахната болката в уморените от ходене мускули. Само като си помисля, че някога исках да се откажа от нея само заради омразата си към магьосниците. Ако го бях направила, сега нямаше да съм с Акарин. Не, щях да живея в

копторите, в блажено неведение, че могъщи магьосници се канят да нападнат страната ми. Магьосници, в сравнение с които Гилдията е възплъщение на добротата и смирението“.

Тя протегна ръка към падащата вода. Когато пръстите ѝ докоснаха завесата, тя се раздели. През пролуката се виждаха дърветата, езерото... и една фигура.

Сония настръхна и дръпна ръката си.

Акарин се размърда.

— Какво има?

Сърцето ѝ биеше ускорено.

— Край езерото има човек.

Акарин се надигна на лакът и се намръщи.

— Замълчи за момент — промърмори той.

До ушите им достигнаха приглушени гласове. Сония изстина. Акарин огледа внимателно водната стена и погледът му се спря върху една част от нея, където водата се разделяше, оформяйки цепнатина. Той бавно се надигна на колене и запълзя нагам. Когато стигна цепнатината, се спря и се намръщи. После се обърна към нея и устните му прошепнаха безмълвно: Парика.

Сония протегна ръка към ризата и панталоните си и бързо се напъха в тях. Акарин като че ли слушаше. Тя пропълзя до него.

— ... нищо лошо. Просто исках да съм готова за завръщането ви — казваше смирено някаква жена. — Вижте, събрала съм бодливки и ядки тиро.

— Не трябваше да се отдалечаваш от Прохода.

— Рико остана там.

— Рико спи.

— Тогава накажете Рико.

Разнесе се звук от глух удар.

— Простете ми, господарю — проплака жената.

— Ставай. Нямам време за това. Не съм спал от два дни.

— Значи отиваме право в Киралия?

— Не. Не и преди да е готов Карико. А аз искам да си почина добре преди това.

Гласовете заглъхнаха. Сония различи две отдалечаващи се сенки. Акарин се отдръпна от завесата и пропълзя до нея. Тя усети как ръцете му я обгръщат и се облегна на гърдите му.

— Цялата трепериш — отбеляза той.

Сония си пое дълбоко дъх.

— Без малко да ни хванат.

— Да. Добре, че скрих ботушите. Понякога малко повече предпазливост не е излишна.

Сония потрепери. Магьосникът-ичани бе стоял на по-малко от двайсет крачки от тях. Ако не беше решила да се изкъпе и Акарин не беше открил нишата зад водопада...

— Той е пред нас — каза тя.

Акарин я притисна по-силно в обятията си.

— Да, но по всичко личи, че Парика е единственият ичани при Прохода. Освен това очевидно Кариико възнамерява да нападне през следващите няколко дни. — Той въздъхна. — Опитвах се да се свържа с Лорлън, но той не носеше пръстена. Не го е слагал от няколко дни.

— Значи ще изчакаме Парика да влезе в Киралия и ще тръгнем след него?

— Или довечера ще се опитаме да се промъкнем край него, докато спи. — Акарин се поколеба за миг, след което я отблъсна леко от себе си, за да може да я погледне. — Крайбрежието не е далеч оттук. След това до Имардин са само няколко дни езда. Ако се съгласиш да тръгнеш оттам, докато аз...

— Не. — Сония се изненада от твърдостта в гласа си. — Няма да те изоставя.

— Гилдията има нужда от теб, Сония — каза твърдо той. — Няма да имат време да овладеят черната магия само от книгите ми. Трябва някой да ги обучи и да се бие заедно с тях. Ако и двамата минем през Прохода, могат да ни заловят и убият. А ако ти тръгнеш на юг, поне единият от нас може да стигне до Киралия.

Сония се отдръпна от него. Всичко това беше вярно, но въобще не ѝ харесваше. Той започна да се облича.

— Ти се нуждаеш от силата ми — каза тя.

— Още един ден няма да има никакво значение. През последните няколко седмици по никакъв начин нямаше да мога да събера достатъчно сила, за да се изправя срещу ичани. Ще ми трябват десет или двайсет като теб.

— Няма да е само още един ден. От Прохода до Имардин са четири или пет дни път.

— Няма да имат никакво значение. Ако Гилдията приеме помощта ми, ще разполагам със стотици магьосници, от които да черпя енергия. А ако ме отхвърлят, така или иначе са обречени.

Тя бавно поклати глава.

— Ти си ценният за тях. Ти имаш познанието и уменията, и силата, която сме събрали. Ти трябва да тръгнеш на юг. — Тя го погледна и се намръщи. — Ако наистина е по-безопасно, защо не тръгнем и двамата на юг?

Акарин вдигна ризата си и въздъхна.

— Защото няма да стигна там навреме.

Тя го погледна.

— Значи и аз няма да успея.

— Така е, но ако аз се проваля, ти би могла с помощта на остатъците от Гилдията да си върнеш Киралия. Останалите Обединени земи няма да искат сачаканските черни магьосници за съседи. Те ще...

— Не! — възкликна тя. — Няма да стоя настрана, докато битката приключи.

Акарин навлече ризата през главата си, напъха ръце в ръкавите и се приближи до нея. Улови я за ръцете и я погледна в очите.

— Ще ми бъде много по-лесно да се изправя срещу ичаните, ако не ми се налага да се притеснявам какво биха могли да ти причинят в случай на провал.

Сония издържа погледа му.

— А мислиш ли, че на мен ще ми е лесно — рече тихо тя, — когато знам какво биха могли да причинят на теб?

— Ако тръгнеш на юг, поне един от нас ще е в безопасност.

— Защо не тръгнеш ти в такъв случай? — възрази девойката. — Аз ще остана и ще отстраня малкия ичански проблем на Гилдията.

Той стисна зъби, но после устните му се разтеглиха в усмивка и се изкиска.

— Не става. Трябва да дойда с теб и сам да се погрижа за това.

Тя се ухили, но лицето ѝ бързо възвърна сериозното си изражение.

— Няма да те оставя да се биеш и да поемеш всички рискове сам. Ще се изправим заедно срещу тях. — Тя се поколеба. — Добре де, може би ще се опитаме да избегнем този, който ни очаква при Прохода. Убедена съм, че ще измислим нещо.

Купчината писма на бюрото на Лорлън се наклони застрашително. Оусън ги хвана тъкмо навреме, след което ги раздели на две купчинки.

— Забраната за мисловно общуване ще натовари доста куриерите ни — отбеляза младият магьосник.

— Да — съгласи се Лорлън. — И майсторите на писци. Сега сигурно ще хабя моите два пъти по-бързо. Още колко писма ни чакат за отговор?

— Това е последното — отвърна Оусън.

Лорлън въздъхна шумно и се захвана да чисти писеца си.

— Радвам се, че се върна, Оусън — каза той. — Не знам как щях да се справя без теб.

Оусън се усмихна.

— Нямахте да се справите. Не и след като на вашите ръце легнаха задълженията на двама Разпоредители и Върховния повелител. — Той се поколеба. — Кога ще избираме нов Върховен повелител?

Лорлън въздъхна. Досега беше избягвал тази тема. Просто не можеше да си представи някой друг, освен Акарин, в тази роля. Така или иначе накрая трябваше да изберат някой — и ако думите на Акарин се окажеха истина, това трябваше да стане по-скоро.

— След като вече се погрижихме за елийнските заговорници, кандидатите сигурно ще бъдат номинирани за следващия Съвет.

— След един месец? — Оусън се намръщи и погледна към купчината писма. — Не може ли да стане по-рано?

— Може би. Но никой от Висшите магове не е предложил да побързаме.

Оусън кимна. Тази сутрин изглеждаше твърде разсеян, отбеляза Лорлън.

— Какво те притеснява?

Младият магьосник го погледна и се намръщи.

— Ако историята на Акарин се потвърди, Гилдията ще му върне ли поста?

Лорлън се намръщи.

— Съмнявам се. Никой няма да иска един черен магьосник за Върховен повелител. Не съм сигурен дори дали ще приемат Акарин

обратно в Гилдията.

— Ами Сония?

— Тя не се подчини на краля. Ако той позволи приемането на някой черен магьосник в Гилдията, ще предпочете някой, когото може да държи под контрол.

Оусън се намръщи и погледна настрани.

— Значи Сония никога няма да завърши обучението си.

— Да. — В мига, когато го каза, Лорлън осъзна, че наистина ще стане така и се натъжи.

— Копеле — изсъска Оусън, надигайки се от стола си, но се сепна. — Съжалявам. Знам, че ви е приятел и все още изпитвате уважение към него. Но тя би могла да се превърне в нещо... невероятно. Знам, че не беше щастлива. Очевидно той бе виновен донякъде, но и аз не направих нищо.

— Не би могъл — каза Лорлън.

Оусън поклати глава.

— Ако знаех, щях да я отведа оттук. Без да я държи за заложница, какво щеше да постигне?

Лорлън наведе поглед към ръката си, към пръста, върху който се беше отпечатал пръстена.

— Да превземе Гилдията? Да убие вас и Ротан? Не се измъчвайте, Оусън. Не сте знаели, а и да знаехте, нямаше да можете да й помогнете.

Младият магьосник не каза нищо.

— Вече не носите пръстена — отбеляза внезапно той.

Лорлън го погледна.

— Не. Омръзна ми. — Жегна го безпокойство. Дали Оусън бе научил достатъчно за кръвните камъни, за да знае какво представляваше пръстена? Ако знаеше и си спомнеше, че Лорлън го е носил на пръста си през последната година и половина, той можеше да се досети, че Разпоредителят е знаел тайната на Акарин по-дълго, отколкото бе признал.

Оусън взе двете купчини писма и се усмихна накриво.

— Едва ли бихте желали да стоя тук и да оплаквам миналото. По-добре да свърша нещо полезно и да намеря куриери за тези писма.

— Да. Благодаря ти.

— Щом привърша, ще се върна.

Лорлън изпрати с поглед помощника си, който тръгна към изхода. Когато вратата се затвори зад гърба му, Разпоредителят отново погледна към ръката си. Толкова дълго бе копнял да се отърве от този пръстен, а сега отчаяно го искаше обратно. Той бе заключен на сигурно място в Магьосническата библиотека. Можеше да си го вземе по всяко време... Но дали беше така? Лорлън знаеше какво щеше да каже Болкан. Че е твърде опасно. И останалите Висши магове щяха да се съгласят.

Но дали Болкан и останалите трябваше да разбират?

„Естествено, че трябва. И са прави: твърде е опасно. Просто ми се искаше да знам какво става“.

Лорлън въздъхна и се върна към молбите и писмата на бюрото си.

ГЛАВА 26

ЮЖНИЯТ ПРОХОД

Когато се приближиха до един от изходите от стаите на Сери, Гол се спря и погледна назад.

— Смяташ ли, че трябва да кажем на останалите крадци за тези магьосници?

Сери въздъхна.

— Не знам. Не съм сигурен, че ще ми повярват.

— Може би по-късно, когато имаш доказателства.

— Може би.

Едрият мъж започна да се изкачва по стълбата към капака в тавана. Отключи го и внимателно го надигна. Сери дочу гласове. Гол се измъкна навън и му даде сигнал, че е безопасно да излезе.

Сери се озова в малкия склад на пивница. На една маса седяха двама мъже и играеха на плочки. Те учтиво им кимнаха. Макар да бяха наети да пазят един от входовете към Пътя на крадците, те не знаеха, че той води към леговището на един Крадец.

Последвалият път бе кратък, но междувременно Сери спря при един пекар и няколко други занаятчии. Собствениците също не бяха наясно със самоличността на клиента си. Сери им зададе няколко обикновени въпроса за това дали са доволни от сделките си с „крадеца“ и всички, с изключение на един, отговориха положително.

— Като приключим, прати някой да види какъв е проблемът с килимаря — каза Сери на Гол, когато отново се спуснаха в подземния проход. — Нещо не е доволен.

Гол кимна. Когато стигнаха крайната си цел, той пристъпи напред и отвори една тежка метална врата. В коридора зад нея седеше слаб мъж.

— Рен. Как е нашият гост? — попита Сери.

Мъжът се изправи.

— Само крачи напред-назад. Мисля, че нещо е притеснен.

Сери се намръщи.

— Отвори вратата.

Рен скочи и сграбчи една верига. Дръпна я и целият под се разтресе. Стената в дъното на коридора се плъзна встрани и разкри луксозно обзаведена стая.

Такан стоеше на няколко крачки от тях. Звукът от отварянето на вратата го беше предупредил за появата им. Той изглеждаше напрегнат и нетърпелив. Сери изчака вратата да се затвори зад Гол и едва тогава заговори.

— Какво има?

Сачаканецът въздъхна.

— Акарин ме потърси. Помоли ме да ви обясня някои неща.

Сери примигна изненадано, след което посочи столовете.

— Да поседнем тогава. Донесъл съм храна и вино.

Такан се приближи до единия стол и седна на ръба му. Сери се настани срещу него, а Гол се шмугна в кухнята да потърси чинии и чаши.

— Нали знаеш, че убийците, които Акарин те нае да откриеш, са сачакански магьосници — започна Такан. — И знаеш, че Акарин и Сония бяха изпратени в изгнание за това, че са използвали черна магия.

Сер и кимна.

— Убийците бяха бивши роби — обясни Такан, — изпратени от техните господари да шпионират Киралия и Гилдията — и ако им се удаде възможност, да убият Акарин. Техните господари са могъщи магьосници, известни като ичани. Те използват черната магия, за да черпят енергия от робите си — или своите жертви. Хората в моята страна наричат това висша магия, и законът не забранява употребата ѝ.

— И тази магия ги прави по-силни? — попита Сери. Макар че знаеше това от Савара, той трябваше да се престори, че за пръв път го чува.

— Да. Акарин изучи черната магия в моята страна. Аз се върнах заедно с него в Киралия и той започна да черпи енергия от мен, за да се бори с шпионите.

— Ти си бил роб?

Такан кимна.

— Казваш, че тези убийци — шпионите — някога са били роби. Но те също са използвали черната магия.

— Били са научени на тайните на висшата магия, за да оцелеят по-дълго и да съберат информация за защитата на Киралия.

Сери се намръщи.

— Ако бяха свободни, щяха ли да продължат да изпълняват нарежданията на господарите си?

Такан заби поглед в пода.

— Робските навици умират трудно, особено ако си роден роб — каза тихо той. — А шпионите са се страхували от Гилдията почти толкова силно, колкото от ичаните. За тях е имало само два изхода: да се скрият в земята на врага или да се върнат в Сачака. Докато Акарин и Сония не бяха прогонени толкова зрелищно, повечето сачаканци вярваха, че Гилдията използва висшата магия. Всички предишни шпиони бяха избити. Сачака е изглеждала като по-безопасно място. Всички заплахи там са били познати. Но шпионите са знаели, че ичаните ще ги убият, ако се върнат без да са изпълнили мисията си.

Гол се върна, носейки вино, чаши и поднос, пълен с вкусни питки с месо. Едрият мъж предложи на Такан чаша вино, но прислужникът поклати глава.

— Сега ичаните знаят, че Гилдията не практикува висшата магия — продължи Такан. — Те знаят, че са по-силни. Водачът им, мъж на име Карико, от години се опитва да ги обедини. Сега вече го е постигнал. Акарин се свърза с мен тази сутрин и ми каза да ти предам следното: ичаните смятат да влязат в Киралия през следващите няколко дни. Трябва да предупредиш Гилдията.

— И магьосниците ще ми повярват? — попита Сери.

— Съобщението трябва да бъде анонимно, но получателят трябва да разпознае подателя по съдържанието. Акарин ми каза какво трябва да пише вътре.

Сери кимна, после се облегна назад и отпи от виното си.

— Какво знае Гилдията?

— Всичко, без последните новини. Магьосниците не вярват на нищо, но Акарин се надява, че ще се подготвят в случай че всичко се окаже истина. — Такан се поколеба. — Не ми изглеждаш твърде разтревожен, че страната ти е изправена пред война.

Сери сви рамене.

— Напротив. Но не съм изненадан. Имах усещането, че нещо голямо предстои да се случи.

— И не се тревожиш?

— Защо? Това са магьоснически дела.

Очите на Такан се разшириха.

— Надявам се за твое добро наистина да се окаже така. Но когато ичаните свалят Гилдията и краля, те няма да позволят на обикновените хора да продължат да живеят така, сякаш нищо не се е случило. Онези, които не поробят, ще избият.

— Първо трябва да ни намерят.

— Те ще срутят всичките ви проходи и ще изравнят къщите ви със земята. Тайният ви свят няма да оцелее дълго.

Сери се усмихна при мисълта за Савара и нейните идеи за убиването на магьосници.

— Няма да ни намерят толкова лесно, колкото си мислят — рече мрачно той. — Не и ако зависи от мен.

Денил излезе от Университета и огледа оживения двор. Обедната почивка тъкмо започваше и наоколо бе пълно с ученици, които се наслаждаваха на лятната топлина. Той реши да последва примера им и да се разходи из градината.

Когато навлезе в сенчестите алеи, той се замисли върху разговора си с лорд Сарин. След като съдбата на заговорниците беше решена и Ротан бе поел към Сачака, Денил почти нямаше с какво да се занимава, затова бе предложил помощта си за строежа на новата Наблюдателница. Повелителят на алхимиците се изненада от предложението на Денил, сякаш напълно бе забравил за проекта.

— Наблюдателницата. Да. Разбира се — отвърна разсеяно лорд Сарин. — Тя ще ни ангажира дълго време, освен ако... но това няма значение. Да — повтори той с по-твърд глас. — Попитайте лорд Денил по какъв начин можете да му помогнете.

По пътя към Университета Денил зърна лорд Болкан да излиза от кабинета на Разпоредителя. Воинът изглеждаше разтревожен. Това можеше да се очаква, но видът му подсказваше, че се е появило нещо ново.

„Ще ми се да знаех какво става — помисли си Денил. Той се огледа и забеляза напрегнатите изражения на група ученици, които се бяха събрали наблизко. — И като че ли не съм единственият“.

Той зави зад ъгъла и забеляза един самотен ученик, седнал на градинската пейка. Момчето беше голямо, може би петокурсник, много слабо и бледно. Изглеждаше му странно познато.

Изведнъж Денил се спря, осъзнавайки, че това не е момче.

Беше Фаранд. Магьосникът слезе от пътеката и приближи градинската пейка.

— Фаранд.

Младежът вдигна глава и се усмихна смутено.

— Посланик.

Денил седна до него.

— Виждам, че си получил мантията си. Обучението ти започна ли вече?

Фаранд кимна.

— Да, засега са частни уроци. Надявам се, че ще ми спестят унижението да се занимавам заедно с малките ученици.

Денил се изкиска.

— И да изпуснеш всички закачки?

— Както чувам, и на вас не ви е било лесно като ученик.

— Не. — Денил стана сериозен. — Не и през първите няколко години. Но не позволявай на моите преживявания да те откажат. Много магьосници са ми казвали, че годините им в Университета са били най-хубавите в живота им.

Младият мъж се намръщи.

— Надявах се тук всичко да е по-лесно, но започвам да се съмнявам. Чувам, че Гилдията е на прага на война. Ще се изправим или срещу Акарин, или срещу сачаканските магьосници. И в двата случая никой не е сигурен, че ще спечелим.

Денил кимна.

— Може би си се присъединил към Гилдията в най-лошото възможно време, Фаранд. Но ако не го беше направил, пак нямаше да избегнеш борбата. Ако врагът завладее Киралия, Елийн скоро ще я последва.

— В такъв случай е по-добре, че съм тук. Предпочитам да помагам, отколкото да изкарам няколко спокойни месеца у дома. — Фаранд помълча, после въздъхна. — Имам само едно притеснение.

— Дем Марейн.

— Да.

— И аз се притеснявам за него — призна Денил. — Надявах се Гилдията да бъде по-милостива.

— Според мен борбата с вашия Върховен повелител е оказала влияние върху решението ѝ. Гилдията е трябвало да забележи, че нейният водач владее черната магия. Но това не се е случило и те не искат да направят същата грешка втори път. Освен това трябваше да екзекутират Акарин, но не го направиха. Затова решиха да приложат закона в цялата му строгост върху следващия нарушител, за да докажат пред себе си и пред света, че няма да толерират подобни престъпления. — Фаранд се поколеба. — Не казвам, че всеки магьосник е наясно с това, а просто, че ситуацията е повлияла върху начина им на мислене.

Денил погледна към Фаранд, изненадан от схватливостта на младия мъж.

— Значи за всичко трябва да обвиняваме Акарин.

Фаранд поклати глава.

— Приключих с обвиненията. Намирам се тук, където по начало ми беше мястото. От мен се очаква да загърбя всякакви политически въпроси и това възнамерявам да направя. — Той се поколеба. — Макар да не съм сигурен дали щях да го направя, ако сестра ми не беше оправдана.

Денил кимна.

— Видяхте ли се, преди да си тръгне?

— Да.

— Как е тя?

— Тъгува, но децата ще я утешат. Ще ми липсват. — Той вдигна глава, когато гонгът обяви края на почивката. — Време е да вървя. Благодаря ви, че поговорихте с мен, Посланик. Ще се върнете си скоро в Елийн?

— Не твърде скоро. Разпоредителят Лорлън иска тук да останат колкото се може повече магьосници, докато той не разбере повече за Сачака.

— Тогава се надявам да поговорим отново. — Фаранд се поклони и се отдалечи с бърза крачка.

Денил го изпрати с поглед. Фаранд беше преживял толкова много и три пъти се беше изправял пред лицето на смъртта — чрез загубата на контрол, отровата и възможната екзекуция. И по някакъв начин беше успял да я приеме без негодувание.

Това бе истинско смирение. А и размислите му върху причината за екзекуцията на дем Марейн бяха интересни.

„Някой ден от него би излязъл добър посланик — помисли си развеселено Денил. — Ако има късмет“.

Магьосникът въздъхна, изправи се и тръгна да търси лорд Девин.

Нещо докосна устните на Сония. Тя примигна, отвори очи и се взря в лицето, надвесено над нейното.

Акарин.

Магьосникът се усмихна и я целуна отново.

— Събуди се — промърмори той, после стана, подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи. Тя се огледа. Зловещата светлина правеше всичко да изглежда сиво. Небето бе покрито с облаци, но тя предположи, че слънцето едва ли се е скрило зад хоризонта.

— Трябва да намерим пътя, преди слънцето да залезе — каза Акарин. — Докато изгрее луната, ще бъде твърде тъмно, а не бива да спираме.

Сония се прозина и погледа към пролуката между двата върха. След появата на магьосникът-ичани сутринта те бяха напуснали водопада и продължиха да вървят нагоре по клисурата. Един малък скален навес, разположен зад няколко големи камъка, им бе осигурил място за отдих. Тъй като мястото не беше толкова добре прикрито, колкото онова край водопада, нямаше причина магьосникът-ичани или слугите му да го посетят.

Клисурата се стесняваше и светлината постепенно се скриваше, което значително затрудняваше пътя им. Малката река запълваше почти изцяло дъното на клисурата, а бреговете ѝ бяха стръмни и осеяни с големи камъни. След около час Акарин спря и посочи нагоре по скалната стена. На слабата светлина Сония можеше да види само стръмен скален наклон, който стигаше почти до върха. Изведнъж тя примигна изненадано — в скалата бяха изсечени стъпала.

— Оттук пътят тръгва покрай клисурата — промърмори Акарин. Той се запъти към стъпалата. Двамата стигнаха в подножието на скалата и започнаха да се изкачват нагоре. Когато най-послед стигнаха върха, навсякъде цареше пълна тъмнина.

— Бъди колкото се може по-тиха — прошепна Акарин в ухото ѝ. — Опри едната си ръка върху стената. Ако искаш да кажеш нещо, хвани ръката ми, за да можем да общуваме мисловно, без магьосникът-ичани да ни чуе.

Сега, когато бяха напуснали закътаността на клисурата, край тях се вихреше упорит вятър. Акарин водеше със стабилна крачка. Сония опря ръка върху скалата и се опита да не изостава. От време на време изпод краката им се търкулваха камъни, но вятърът отнасяше звука от падането им надалеч.

След доста продължителен преход Сония различи втора стена на около стотина крачки вляво. Изненада се, че може да я види, и погледна нагоре. Върховете леко сияеха, окъпани в лунната светлина, която се процеждаше през облаците.

Клисурата бе свършила и пътят продължаваше в тясна долина. Сония настигна Акарин и двамата тръгнаха рамо до рамо. Часовете минаваха, лявата стена се приближаваше все повече, но изведнъж отново изчезна. По-късно се появи пак, но пък дясната стена се изгуби от погледите им. Луната се издигна високо над главите им и постепенно започна да се снижава към върховете.

Доста след това пътят започна да криволичи, следвайки извивките на един каменист склон. Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-стръмен ставаше склонът, докато накрая се озоваха между скална стена от едната страна и пропаст от другата. Въпреки това не спираха да вървят.

Изведнъж пред тях се разнесе слаб шум и Акарин спря.

Звукът се чу отново.

Кихане.

Двамата пропъльзяха до следващия завой. Акарин се протегна ръка и стисна нейната.

— Това сигурно е Рико — чу тя гласа му в главата си.

На слабата лунна светлина Сония различи тъмната фигура на мъж, седнал на камък край пътя. Чуваше се как зъбите му тракат. Той потърка ръце и нещо проблесна на пръста му. „Кръвен камък“ — досети се тя.

— Парика сигурно му е взел връхната дреха, за да не заспива — съобщи Акарин.

— Това усложнява нещата — отвърна Сония. — Как ще успеем да се промъкнем покрай слугата и господаря му? Можем ли да излъжем и двамата?

— И да, и не. Слугата ще бъде нашата примамка. Готова ли си?

— Да.

Не ѝ беше лесно да излезе от завоя, знаейки, че мъжът може да ги види. Първоначално Рико бе твърде вгълбен в собственото си нещастие, за да ги забележи. После вдигна глава, скочи на крака и побягна.

Акарин спря, изруга на висок глас и бутна Сония назад.

— Роб! — извика той достатъчно силно, за да го чуе Рико. — Сигурно има някой в Прохода. Да бягаме!

Двамата хукнаха обратно по пътя. Акарин забави ход и започна да оглежда скалите от двете им страни. После накара Сония да спре. Тя почувства как земята се откъсва от краката ѝ и двамата започнаха да се издигат във въздуха.

Скалата се носеше бързо покрай тях, после се забави и двамата навлязоха в сянката. Сония усети как краката ѝ докосват твърда повърхност. Скалният корниз, върху който ги беше спуснал Акарин, едва побираше краката им. Тя се облегна на стената с разтуптяно сърце.

Настъпи продължителна тишина, в която се чуваше само звукът от дишането им. Иззад завоя се появи някаква фигура, която пристъпваше предпазливо. После спря.

Ръката на Акарин стисна здраво нейната.

— Човекът има нужда от малко насърчаване — отбеляза той.

В далечината се разнесе звукът от падащи камъни. Фигурата пристъпи напред и изведнъж се появи светлина, която озари терена. Сония затаи дъх. Мъжът беше облечен с хубаво палто и по ръцете му блестяха бижута и ценни метали.

— Страхотно — рече тя. — Сега трябва само да погледне нагоре и ще ни види.

— Няма.

Зад магьосника-ичани се появи слаб, прегърбен мъж.

— Видях...

— Знам какво си видял. Върни се обратно и остани при...

Изведнъж магьосникът-ичани побягна. Сония погледна надолу и видя как иззад следващия завой, на неколкостотин крачки надолу по пътя, се появява светлина. Тя постепенно отслабваше, сякаш се отдалечаваше. Сония погледна към Акарин, предполагайки, че той е създал светлината. Челото му се бе набърчило от силното съсредоточаване.

Магьосникът-ичани забърза, свърна зад завоя и се изгуби.

Когато Сония отново погледна надолу, робът беше изчезнал. Акарин си пое дълбоко дъх.

— Не разполагаме с много време. Да се надяваме, че Рико веднага ще се подчини на господаря си.

Те се спуснаха обратно на пътя и забързаха към Прохода. При всяка следваща стъпка Сония си мислеше, че ще се натъкнат на слугата, но двамата видяха мъжа пред тях едва след неколкостотин крачки.

Скоро забелязаха блещукаща светлина в далечината.

Сония с облекчение забеляза, че това е огън. Беше се уплашила, че са се натъкнали на втори ичани. Рико стигна до огъня и седна до млада жена.

Акарин и Сония се приближиха, криейки се в сенките.

Огънят осветяваше стръмните каменни стени от двете страни на пътя.

— Не можем да се промъкнем покрай тях, без да ни забележат — каза Акарин. — Готова ли си за тичане?

Сония кимна.

— По-готова не мога да бъда.

Но Акарин не помръдна от мястото си. Тя го погледна и видя, че се мръщи.

— Какво има?

— Трябва да се възползвам от възможността да отнема робите на Парика. По-късно той ще ги използва срещу нас.

Сония осъзна какво възнамерява да направи той и усети как кръвта ѝ се смразява.

— Но нямаме време...

— Тогава по-добре да побързаме.

Той пусна ръката ѝ и тръгна напред. Тя преглътна възражението си. В убиването на робите имаше смисъл, тъй като силата им можеше

да бъде използвана за убиването на киралийци. Въпреки това ѝ се струваше жестоко да се убиват хора, които през целия си живот са били жертви. Те не бяха станали инструменти на ичаните по свой избор.

Жената първа забеляза Акарин. Тя скочи на крака и излетя назад, блъсната от невидим удар. Падна на земята и остана да лежи неподвижна.

Рико тичаше по пътя. Акарин побягна, следван от Сония. Някъде зад тях Парика сигурно бе видял атаката през кръвния пръстен на слугата си. Девојката се спря само за да погледне жената. Очите ѝ се взираха безжизнено в небето.

„Поне стана бързо“ — помисли си Сония.

Над главата на Акарин грейна светлина и той ускори крачка. Пътят отново зави, но този път пое надолу. Сония не виждаше сянката на роба, който тичаше пред тях. Въпреки всичко тя се надяваше, че мъжът няма да се появи. Акарин не можеше да убие човек, когото не вижда.

Изведнъж някъде отпред се разнесе писък. Акарин се послуша, след което затича още по-бързо. Откъсна се с лекота пред Сония и стигна скалния ръб няколко крачки преди нея. Когато го настигна, тя забеляза, че пътят пред тях прави остър завой. Стените на Прохода продължаваха напред, а той преминаваше покрай стръмната стена на планината. Акарин стоеше на ръба и гледаше в пропастта. Сония застана до него и погледна надолу, но видя само тъмнина.

— Падна ли?

— Така мисля — рече задъхано той. После погледна към пътя. Той криволичеше покрай планината и после се изгубваше от погледа им.

— Нямахме къде... да се скрие. Не беше... чак толкова напред. — После погледна през рамо и лицето му помрачня. — Не трябва... да спираме. Ако Парика идва... ще ни види.

Двамата се затичаха по пътя. Зад следващия завой отново се разкри дълъг незащитен участък. По гърба ѝ полазиха тръпки и тя едва се сдържа да не се обърне.

Пътят продължаваше под наклон. Страхът отстъпи място на ужасна умора. Сония се освежи с лечителска енергия.

„Сега вече можем да спрем — не спираше да си мисли тя. — Парика няма да ни последва в Киралия, нали?“.

Но Акарин продължаваше да тича.

„Още колко пъти ще трябва да използвам лечителската си енергия? Няма ли да увредя тялото си, ако го правя твърде често?“

Когато Акарин най-накрая премина в ход, Сония въздъхна с облекчение. Той се усмихна и я прегърна през раменете. Девойката се огледа и установи, че се движат между дървета. Луната я нямаше. Акарин смали светлинния си глобус до мъничко кълбо. Продължиха да вървят още цял час, след което магьосникът я накара да слезе от пътя.

— Мисля, че се отдалечихме достатъчно — промърмори той.

— Ами ако ни е последвал?

— Няма. Не може да влезе в Киралия без Карико.

Сония почувства мека, неравна почва под краката си. Двамата повървяха няколко минути, после Акарин спря и седна на земята, облегнал гръб на едно дърво. Сония се отпусна изтощена до него.

— Сега какво? — попита тя, разглеждайки дърветата.

Акарин я придърпа към себе си я обръгна с ръце.

— Спи, Сония — прошепна той. — Аз ще пазя. Ще решим какво да правим на сутринта.

ГЛАВА 27

ИЗНЕНАДВАЩА СРЕЩА

„Не, не трябва да се събуждам, рано е още“ — помисли си Сония. — Толкова съм уморена.

Но нарастващото безпокойство не ѝ позволяваше да потъне отново в съня. Гърбът ѝ се опираше в нещо топло; намираше се почти в седнало положение. Тя си пое дълбоко дъх и усети тежестта на ръце, които я обгръщаха. Ръцете на Акарин.

Тя се усмихна и отвори очи.

Пред нея се виждаха четири тънки, космати крака. Конски крака. Сърцето ѝ подскочи и тя погледна нагоре.

Срещна познати сини очи. Утринното слънце огряваше зелена мантия, покрита с тежко черно наметало. Сония почувства как сърцето ѝ се изпълва с радост и облекчение.

— Дориен! — ахна тя. — Нямах представа колко се радвам да те видя.

Но на лицето му бе изписано студено изражение. Конят потъпка на място и разтърси глава. Сония чу пръхтенето на втори наблизо. Когато погледна настрани, тя видя още четирима конници, облечени в обикновени дрехи.

Акарин се размърда и си пое дълбоко дъх.

— Какво правите тук? — попита рязко Дориен.

— Аз... ние... — Сония поклати глава. — Не знам откъде да започна, Дориен.

— Дошли сме да ви предупредим — отвърна Акарин. Тя почувства вибрацията на гласа му върху гърба си. — След няколко дни ичаните ще влязат в Киралия.

Той я хвана под мишниците и нежно ѝ помогна да се изправи.

— Вие сте изгнаници — рече Дориен с тих глас. — Не можете да се върнете на тази земя.

Акарин повдигна вежди.

— Не можем? — попита той, като се изпъна и скръсти ръце.

— Смяташ ли да се биеш с мен? — попита Дориен и очите му проблеснаха опасно.

— Не — отвърна Акарин. — Възнамерявам да ти помогна.

Дориен присви очи.

— Нямаме нужда от помощта ти — рече рязко той. — Нуждаем се от отсъствието ти.

Сония го погледна втренчено. Не го беше виждала такъв, толкова студен и изпълнен с омраза. Звучеше като някой напълно непознат.

Глупав, разгневен непознат.

Тогава тя си спомни колко страстно се грижеше Дориен за поверените му селяни. Беше готов на всичко, за да ги защити. А ако все още изпитваше същите чувства към нея, едва ли щеше да се почувства по-добре, когато я беше намерил заспала в обятията на Акарин.

— Дориен — каза тя. — Нямаше да се върнем, ако не смятахме, че е необходимо.

Дориен я погледна и се намръщи.

— Дали трябва да се върнете или не, ще реши Гилдията. Аз получих заповед да наблюдавам пътя и да ви върна обратно, ако се опитате да влезете в Киралия — каза той. — Ако възнамерявате да останете, първо трябва да ме убиеете.

Сърцето на Сония подскочи. В съзнанието ѝ проблесна споменът за убитата робиня. Акарин едва ли...

— Няма да се наложи да те убивам — отвърна Акарин.

Очите на Дориен приличаха на две бучки лед. Той отвори уста, за да му отвърне.

— Ще се върнем обратно — бързо рече Сония. — Но поне ни позволи да ти съобщим първо новините.

Тя хвана ръката на Акарин.

— Той мисли със сърцето си. Ако му дадем време да обмисли всичко, може да прояви благоразумие.

Акарин се намръщи, но отказа да спори с нея. Тя се обърна към Дориен и установи, че той я гледа напрегнато.

— Много добре — рече най-накрая той с очевидна неохота. — Кажете ми новините си.

— Щом наблюдаваш прохода, Лорлън сигурно те е информирал за заплахата от Сачака. Вчера сутринта двамата със Сония едва не

бяхме пленени от един ичани на име Парика — каза Акарин. — От разговора му с неговия роб разбрахме, че Карико и съюзниците му възнамеряват да влязат в Киралия през следващите няколко дни. Дватама със Сония смятаме да останем в Сачака, докато Гилдията не се убеди, че ичаните наистина съществуват и са заплаха за нас, но времето ви изтича. Ако Гилдията иска да се върнем и да помогнем в предстоящата битка, трябва да се намираме достатъчно близо до Имардин, за да го достигнем преди ичаните.

Дориен гледаше равнодушно Акарин.

— Това ли е всичко?

Сония отвори уста да му каже за магьосника-ичани в Южния проход, но си представи как Дориен препуска към планините, за да провери сам. Магьосникът щеше да го убие. Тя преглътна думите си.

— Поне ни позволи да починем тук — помоли го тя. — Изтощени сме.

Дориен плъзна поглед по Акарин и присви очи, след което погледна през рамо към останалите ездачи.

— Гадин. Форан. Може ли Гилдията да вземе назаем конете ви за един ден?

Сония погледна над коня на Дориен към мъжете. Те се спогледаха и двама от тях слязоха от конете си.

— Нямам властта да ви позволя да останете дори един час в Киралия — рече твърдо Дориен, докато мъжете водеха конете си към тях. — Ще ви ескортирам до Прохода.

Очите на Акарин припламнаха опасно. Сония усети как се напруга и го стисна силно за ръката.

— Не! Позволи ми да говоря с него по пътя. Той ще ме изслуша.

Акарин се обърна и я погледна скептично. Тя усети как лицето ѝ пламва.

— Някога бяхме... повече от приятели. Мисля, че той се сърди, защото ти ме отведе.

Акарин повдигна вежди. После огледа преценяващо Дориен.

— Наистина ли? Тогава опитай. Само не забравяй, че не разполагаме с много време.

Когато единият от мъжете се приближи, Акарин пристъпи напред и прие предложението му повод. Мъжът отстъпи назад и погледна нервно към Дориен. Младият магьосник не каза нищо, когато

Акарин се метна на седлото. Сония се приближи до другия кон и успя сама да се качи на гърба му. Акарин се обърна и погледна Дориен.

— След вас — каза Лечителят.

Акарин обърна коня си към пътя, следван от Сония. Дориен беше последен. Придвижваха се един след друг, което правеше разговорите насаме невъзможни. През целия път през гората тя усещаше погледа на Дориен в гърба си.

Когато стигнаха до пътя, Сония дръпна поводите на коня си и се изравни с Дориен. Погледна го и изведнъж разбра, че не знае как да започне разговора. Малко бе нужно, за да го разгневи още повече.

Тя си спомни за прекараните с него дни в Гилдията. Струваше ѝ се толкова отдавна. Нима все още се надяваше, че приятелството им ще прерасне в нещо повече? Макар Сония да не му беше давала никакви обещания, тя се почувства виновна. Сърцето ѝ принадлежеше на Акарин. Тя никога нямаше да изпита толкова силни чувства към Дориен.

— Когато Ротан ми го каза, не можах да повярвам — промърмори Дориен.

Сония се обърна рязко към него, изненадана, че той пръв е нарушил мълчанието. Той гледаше Акарин.

— И все още не мога да повярвам. — Веждите му се сбърчиха. — Когато ми каза какви са причините на Акарин, за да му отнеме наставничеството над теб, аз разбрах защо така се отдръпна от мен. Помислила си, че ще разбере колко си нещастна и ще започна да задавам въпроси. — Той я погледна. — Така беше, нали?

Тя кимна.

— Какво се случи? Как успя да те откъсне от нас?

Тя усети как я жегва вина.

— Преди... около два месеца Акарин ме помоли да отида с него в града. Не исках да ходя, но си помислих, че мога да науча нещо, което Гилдията да използва срещу него. Той ме отведе да видя един мъж — сачаканец — и ме научи как да прочета съзнанието му. Онова, което видях, беше чистата истина.

— Сигурна ли си? Ако човек вярва в нещо...

— Не съм глупачка, Дориен. — Тя издържа погледа му. — Спомените на този човек не можеха да са подправени.

Той се намръщи.

— Продължавай.

— Така научих за ичаните и за техния водач, който иска доказателство, че Гилдията е достатъчно слаба, за да събере достатъчно съюзници и да я нападне. Не можех просто да стоя встрани и да оставя Акарин да върши всичко сам. Помолих го — всъщност настоях — да ми позволи да му помогна.

— Но... черна магия, Сония. Как можа да я овладееш?

— Не беше лесен избор. Знаех, че е ужасна отговорност и голям риск. Но ако ичаните ни нападнеха, Гилдията щеше да бъде унищожена. И аз сигурно така или иначе щях да загина.

Дориен набърчи нос, сякаш бе подушил нещо гнило.

— Но това е зло.

Тя поклати глава.

— Ранната Гилдия не е мислила така. И аз не съм съвсем сигурна. От друга страна, не ми се иска отново да започнат да я овладяват. Не мога да си представя Фергън или Регин да притежават такава сила... — тя потрепери. — Идеята не е добра.

— Но смяташ себе си за достойна?

Тя се намръщи. Този въпрос не спираше да я притеснява.

— Не знам. Надявам се.

— Призна, че си я използвала, за да убиеш.

— Да. — Тя въздъхна. — Смяташ ли, че бих направила нещо такова само за да стана по-силна? Или без добра причина?

Той отново погледна към Акарин.

— Не знам.

Тя проследи погледа му. Конят на Акарин вървеше на двайсетина крачки пред тях.

— Но смяташ, че Акарин би убил заради силата, нали?

— Да — призна Дориен. — Той призна, че е убивал много пъти.

— Ако не беше, още щеше да е роб в Сачака — или труп — а Гилдията отдавна да е била нападната и унищожена.

— Ако той казва истината.

— Казва я.

Дориен поклати глава и погледна към гората.

— Дориен, трябва да кажеш на Гилдията, че ичаните идват — настоя тя. — И... да ни позволиш да останем от тази страна на

планината. Ичаните знаят, че снощи сме преминали отсам. Ако се върнем, ще ни убият.

Той се обърна и я погледна. Изражението на лицето му се колебаеше между тревога и недоверие.

Тогава на пътя пред тях се появи човешка фигура.

Сония реагира инстинктивно, но щитът, който издигна около себе си и Дориен се срина под мощния силов удар. Тя усети как излита назад, а ударът в земята изкара въздуха от дробовете ѝ. Чу как Дориен изруга, наблизко изтропаха копита и тя бързо издигна нов щит. Разнесе се силно цвилене и бърз тропот на отдалечаващи се копита.

„Стани — помисли си тя. — Стани и намери Акарин!“

Сония се претърколи и се изправи. С крайчеца на окото си забеляза как Дориен се превива наблизко. Акарин се намираше на няколко крачки от тях.

Между нея и Акарин стоеше Парика.

Сония почувства как стомахът ѝ се свива от страх. Акарин не бе достатъчно силен, за да се бие с ичани. Дори ако тя и Дориен му помогнеха, нямаше да има особена разлика.

Акарин нападна магьосника-ичани и въздухът проблесна. Парика отвърна с мощни удари.

— Сония.

Тя погледна към Дориен, който се беше промъкнал до нея.

— Това ичани ли е?

— Да. Името му е Парика. Сега вярваш ли ми?

Той не отговори. Тя го хвана за ръката.

— Акарин не е достатъчно силен, за да се бори с него. Трябва да му помогнем.

— Много добре. Но няма да го убивам, освен ако не съм сигурен, че е такъв, какъвто е.

Двамата нанесоха удар едновременно. Магьосникът-ичани погледна през рамо. Когато видя Дориен, той се усмихна презрително, но при вида на Сония лицето му се изкриви в злобна гримаса. Той обърна гръб на Акарин и тръгна към нея.

Сония отстъпи назад. Тя не спираше да нанася удар след удар, но това не го спираше. Ударите на Дориен също нямаха никакъв ефект.

Акарин продължаваше да го засипва с удари отзад, но Парика не му обръщаше никакво внимание.

Дориен започна да се отдалечава от нея и Сония разбра, че той се опитва да отвлече вниманието на Парика. Магьосникът-ичани не му обърна никакво внимание. Ударите му ставаха все по-мощни и тя му позволи да я изтика от пътя.

„Мисли — каза си Сония. — Не може да няма изход от това. Спомни си уроците на лорд Ийкмо“.

Тя атакува щита на Парика от всички страни и установи, че е непробиваем. Обмисли всички фалшиви удари и трикове, които беше използвала в клас, но повечето разчитаха на противник, който се опитва да пести силите си, като отслаби щита си. Единственото, което ѝ оставаше, бе да го примами да изхаби силата си.

Тогава Дориен застана между нея и магьосника-ичани.

Лицето на Парика потъмня. Той се спря и изпрати няколко мощни удара към учителя. Дориен залитна назад и щитът му потрепери. Сония изтича към него и покри щита му със своя. В този миг усети, че собствената ѝ сила започва да се колебае. Дориен я хвана за ръката.

— Много е силен!

— Да, и аз няма да издържа дълго.

— Трябва да се махнем оттук. — Той я хвана за ръката и я задърпа по пътя.

— Но Акарин...

— Той се справя добре. Повече нищо не можем да направим.

— Той не е достатъчно силен.

— Тогава всички сме обречени.

Разтърси я пореден удар. Тя усети как Дориен побягва и я дърпа след себе си. Следващият удар ги тласна напред. Сония почерпи от силата си и разбра, че не ѝ остава много.

Следващият му удар разби щита ѝ.

Тя погледна през рамо и видя, че Парика тича към нея. Акарин го следваше по петите. Тя побягна.

Изведнъж я връхлетя силен удар. Той изкара въздуха от дробовете ѝ и я накара да се стовари върху земята. За миг остана да лежи неподвижно, зашеметена от двойния удар. После се напрегна и се надигна на лакти.

Дориен лежеше на няколко крачки от нея, неподвижен и пребледнял. Тя се опита да се изправи, но нов удар я отхвърли назад.

Сония усети жилването на защитна бариера и сърцето ѝ замръзна от ужас. Една ръка се вкопчи в китката ѝ и я изправи на колене. Парика стоеше надвесен над нея и се хилеше злобно. Тя го гледаше ужасено и невярващо.

„Не може това да е краят!“.

Бариерата на магьосника-ичани завибрира под дъжд от удари. Сония погледна над рамото на Парика. Акарин стоеше на няколко крачки от него с изкривено лице. Магьосникът-ичани бръкна в палтото си.

Когато Сония зърна кривата кама, главата ѝ се изпразни от съдържание. Тя напразно се опитваше да се освободи.

Рязката болка пробуди в съзнанието ѝ спомена за едно друго порязване...

„Излекувай се — беше ѝ наредил тогава Акарин. — Винаги се лекувай без да чакаш. Дори полузарасналите рани представляват пробив в бариерата ти“.

Тя беше отслабнала съвсем, но докато магьосникът е жив, в него винаги имаше останала някаква енергия. А лечението на подобна малка рана щеше да отнеме... готово!

Парика застина. Той впери поглед в ръката ѝ. Острието бавно се спусна и докосна кожата ѝ. Тя се съсредоточи и болката изчезна. Очите на ичани се разшириха. Той я поряза отново, този път по-дълбоко, и невярващо изсумтя, когато раната се затвори пред очите му.

„Те не знаят как да лекуват!“ За миг я изпълни триумф, който бързо угасна. Не можеше вечно да се лекува. Накрая силата ѝ нямаше да стига дори за това.

Дали нямаше и друг начин да използва това знание в своя полза?

„Разбира се, че има!“

Той я държеше за китката. Кожа, допряна до кожа. Това го правеше също толкова уязвим за нейните лечителски сили, колкото бе тя за черната магия. Сония затвори очи и протегна пипалата на съзнанието си напред, в ръката му. Без малко да изгуби концентрация, когато усети поредното жилване. Спря за миг, колкото да излекува раната си, и продължи да навлиза навътре в тялото му. Към рамото. В гърдите. Усети болката от поредното порязване...

„Ето — помисли си триумфално тя. — Сърцето му“. С последните си сили го хвана и стисна.

Магьосникът-ичани изпищя и я пусна. Сония падна назад и бързо изпълзя настрани. Той се срина на колене, вкопчил ръце в гърдите си.

Продължи да стои така, на прага между живота и смъртта. Тя гледаше очарована как лицето му постепенно посинява.

— Махни се от него!

Викът на Акарин я накара да скочи. Той се хвърли напред и грабна ножа на Парика от земята. С един замах на ръката си поряза мъжа по врата и притисна ръката си към раната.

Когато осъзна какво прави той, Сония се отпусна. Акарин можеше да вземе останалата сила на Парика. Магьосникът-ичани така или иначе щеше да умре, а може би в него все още имаше доста енергия...

В този миг осъзна значението на думите на Акарин.

Ако Парика умреше, изпълнен със сила, тя щеше да погълне тялото му и сигурно щеше да взриви всичко наоколо. Тя се изправи на крака, залитайки, и отстъпи назад.

След малко Акарин се изправи. Той пусна ножа и остави тялото на Парика да се свлече на земята. Миг по-късно вече стоеше до нея и я притискаше толкова силно към гърдите си, че я оставяше без въздух.

— Помислих, че съм те изгубил — прошепна дрезгаво той. После въздъхна с треперене. — Трябваше да побегнеш веднага, щом той се появи.

Тя се чувстваше натъртена и изтощена, но щом Акарин вля в нея лечителската си енергия, силата ѝ бързо се възвърна.

— Нали ти казах. Няма да те изоставя. Ако ще умираме, ще бъдем заедно.

Той отстъпи назад и я погледна развеселено.

— Поласкан съм, но какво ще кажеш за Дориен?

— Дориен!

Той тихо изруга и се обърна към Дориен, който лежеше на няколко крачки от тях. Двамата бързо отидоха до учителя. Дориен отвори очи и те се замъглиха от болка.

Акарин положи ръка върху главата му.

— Ранен си лошо — каза той. — Стой неподвижно.

Дориен погледна Акарин.

— Пази си силата — прошепна той.

— Стига глупости — отвърна му Акарин.

— Но...

— Затвори очи и ми помогни — прекъсна го Акарин. — Ти познаваш тази дисциплина по-добре от мен.

— Но...

— Ще ми бъдеш по-полезен жив, отколкото мъртъв, Дориен — рече сухо Акарин, с лека повелителна нотка в гласа. — Ако желаш, по-късно можеш да ми възстановиш енергията, използвана за лечението ти.

В очите на лечителя се промъкна разбиране.

— О! — Той се поколеба, после погледна Сония. — Какво стана със сачаканеца?

Сония усети как лицето ѝ пламва. Убийство с помощта на лечителската сила ѝ се струваше като най-ужасното престъпление.

— Мъртъв е. Ще ти разкажа по-късно.

Дориен затвори очи. Сония се взря в лицето му и видя, че цветът му бавно се възвръща.

— Нека позная — каза тихо Акарин. — Спря сърцето му.

Тя вдигна глава и срещна погледа му. Той кимна към Дориен.

— Сега той сам се лекува. Аз само му давам енергия. — После се обърна и погледна в посока към мъртвия сачаканеца. — Прав ли съм?

Сония погледна към Дориен и кимна.

— Нали каза, че Парика няма да влезе в Киралия.

Акарин се намръщи.

— Може би е искал да отмъсти за смъртта на робите си. Силните роби се намират рядко и ичаните много се ядосват, ако някой е убит или им бъде отнет. Все едно губят шампионски кон. Но всъщност не знам защо изобщо си е направил труда. Минаха часове, откакто сме тук и той трябва да е бил наясно, че няма да ни намери лесно, слезем ли от пътя.

Дориен се раздвижи и отвори очи.

— Това ще е достатъчно — каза той. — Чувствам се така, сякаш съм бил разбит на малки парчета и после отново сглобен, но ще оцелея.

Той предпазливо се надигна на лакът. Погледът му се плъзна към мъртвия ичани. Лежителят потрепери и погледна Акарин.

— Вярвам ви. Какво искате да направя?

— Да се махнеш от Прохода. — Акарин помогна на Дориен да се изправи. — И да изпратиш предупреждение до Гилдията. Имаш ли някакви...

— Лорлън!

— Мейкин?

— Непознати нападат Крепостта!

Сония впери поглед в Акарин. Той я погледна в отговор. В съзнанието на Сония се появи картина на път, гледан отвисоко. Тя разпозна пътя откъм сачаканската страна на Крепостта. Няколко мъже и жени, облечени в дрехи като на Парика, стояха подредени в редица. Въздухът пламтеше от ударите им.

— Твърде късно е за предупреждение — промърмори Дориен. — Те вече са там.

ГЛАВА 28

НАШЕСТВИЕТО ЗАПОЧВА

Сери огледа тълпата и усети как го жегва завист. Двамата крадци, Савли и Лимек, в чиято територия влизаше Пазарът, бяха много богати мъже и вече му беше ясно защо. Слънчевите лъчи се отразяваха в безкрайния поток от монети, които преминаваха от ръцете на купувачите в ръцете на продавачите по сергиите, и малкият процент от този приход, който им се даваше в замяна на услугите им, бързо можеше да се превърне в богатство.

Един прислужник се приближи до масата и сложи пред тях две халби. Савара отпи от своята, затвори очи и въздъхна.

— Правите много добра рака — каза тя. — Почти като нашата.

Сери се усмихна.

— Значи трябва да си намеря малко от Сачака.

Веждата ѝ се повдигна предупредително.

— Скъпо ще ти излезе. Не са много търговците, които се осмеляват да пътуват през пустошта.

— Така ли? И защо?

Тя посочи с жест заобикалящата ги глъч.

— Ние не работим така. Нямаме пазари. Всеки ашаки притежава стотици роби...

— Ашаки?

— Могъщи свободни мъже. Робите им осигуряват почти всичко, от което се нуждаят. Те работят на полето, правят дрехи, готвят, чистят, грижат се за развлеченията, за почти всичко, от което един ашаки се нуждае. Ако робът има някакъв специален талант, като например да прави красиви грънци, или господарят-ашаки притежава мина, или произвежда повече реколта, отколкото може да използва, той ще търгува с друг ашаки.

— Тогава защо изобщо има търговци, които ходят дотам?

— Ако успеят да привлекат някой купувач, те правят значителни печалби. Продават най-вече луксозни стоки.

Сери огледа платовете на съседната сергия. Те се бяха появили на пазара предишната година, когато един от занаятчиите изобрети начин да прави повърхността им лъскава.

— Изглежда при вас, в Сачака, няма защо да се стараят да работят по-добре.

— Общо взето е така. Но ако робът има амбиции или иска да бъде възнаграден, той може да се опита да привлече вниманието на господаря си, като създаде нещо красиво и необичайно.

— Значи само красивите неща се подобряват.

Тя поклати глава.

— Подобряват се начините за обработка или производство на обикновени продукти, но само ако промяната не е голяма. Ако някой господар пожелае робът му да бере по-бързо рака и го бие, когато се провали, робът може да измисли начин за по-бързо събиране.

Сери се намръщи.

— Нашият начин по ми допада. Защо да бия някого, когато алчността или нуждата от изхранване на семейството ще накарат човек да работи по-добре и по-бързо?

— И на мен ми харесва повече. Няма ли да пиеш раката?

Сери поклати глава.

— Да не те е страх, че някой ще те разпознае и ще ти сипе отрова?

Той сви рамене.

— И без това е изстинала.

Тя се изправи.

— Да вървим.

Двамата тръгнаха към края от поредицата сергии, където Савара се спря пред една маса, отрупана с бурканчета и бутилки.

— Това за какво служи?

Съдинката, която беше взела, съдържаше две консервирани савли, плаващи в зелена течност.

— Ключ за вратите към удоволствието — отвърна собственикът на сергията. — Една глътка и ще се сдобиете със силата на боец. — После мъжът снижи глас. — Две, и ще изпитате удоволствие, което ще трае една нощ и един ден. Три, и сънищата ви...

— Ще се превърнат в кошмари, които няма да спрат три дни — завърши Сери. Той взе бурканчето от ръцете ѝ и го остави върху

масата. — Няма да ми плащаш за... Савара?

Тя стоеше с преbledняло лице, вперила поглед в далечината.

— Започна се — каза жената, толкова тихо, че той едва я чу. — Ичаните нападат Крепостта.

По гърба му полазиха тръпки. Сери я хвана за ръката и я отведе по-далеч от сергията и всички, които можеше да са я чули.

— Можеш ли да го видиш?

— Да — отвърна тя. — Магьосниците от Гилдията изпращат мисловни образи. — Тя замълча и погледът ѝ отново се зарея в далечината. — Първата порта току-що падна. Можем ли да отидем на някое уединено място, за да наблюдавам на спокойствие? Някъде наблизо?

Сери се огледа за Гол и откри заместника си да стои наблизо и да похапва пачи. Той бързо му каза нещо на жестовия език на крадците. Гол кимна и тръгна към Пристанището.

— Знам идеалното място — каза Сери на Савара. — Мисля, че ще ти хареса. Някога качвала ли си се на лодка?

— Имаш лодка? — Тя се усмихна. — Но разбира се, че имаш.

В съзнанието на Денил се появи образът на осем богато облечени мъже и жени, гледани отгоре. Те нанасяха удари по нещо, което се намираще под лорд Мейкин, магьосникът, който изпращаше образите. Фокусът му се премести отвъд нападателите, към тълпа от мъже и жени, които стояха на няколко крачки зад тях. Те бяха облечени с обикновени, износени дрехи, някои държаха въжета, завързани за каишките на малки зверчета, подобни на лимеци.

„Това ли са робите, за които говореше Акарин?“ — зачуди се Денил.

Картината се замаза, след което нападателите отново се появиха на фокус. Те бяха спрели да нанасят удари по Крепостта и предпазливо я приближаваха.

— Капитанът каза, че първата порта е била унищожена. Сачаканците влизат в крепостта. Слизаме долу, за да ги пресрещнем.

Връзката прекъсна и Денил отново се озова в стаята. Огледа се. През последния един час се беше забавлявал със спора между лорд Пийкин, Декан на алхимиците, и лорд Девин, магьосникът, който бе

предложил да възстановят Наблюдателницата. Сега двамата се гледаха слисано, забравили за всички спорове.

— Вече сме на позиция — докладва Мейкин. — Атакуват вътрешната врата.

Последва образ на тъмен коридор, който завършваше с каменна стена. Въздухът трепереше от магически удари. Щитът на Мейкин и воините, които стояха до него, издържа.

В този миг стената избухна. Върху щита се посипаха отломки, последвани от облак прах, след което последваха силни удари и се раздаде още един взрив.

— Нанесохме удар на сачаканците изпод фалшивия под — обясни Мейкин.

Последваха объркани образи. Светлинни проблясъци озариха облака прах, но не разкриха нищо. Изведнъж в мъглата се появи сянка и атаката върху щита на воините се възобнови. Двама магьосници залитнаха назад, очевидно изтощени.

— Отстъпете. Към вратата.

Воините бързо се изтеглиха зад двукрилата метална врата. Мейкин бързо я затвори и я запечата с магия.

— Докладвайте! — нареди той на останалите в Крепостта магьосници.

Засипа ги объркана смесица от образи и послания.

— Повечето от нас са мъртви... виждам пет... не шест тела и...

— Вече са в Крепостта!

В съзнанието на Денил проблесна образа на висяща на едната си панта врата, после един сачаканец се втурна към него.

— Бягай!

— Назад! Това е капан!

От облака се появи ръка, стиснала извита кама. Врълхлетя ги вълна от ужас... последвана от тишина.

Забравили забраната за мисловните разговори, приятелите и семействата в Гилдията започнаха да викат имената на защитниците на Крепостта. Последва какофония от мисловни гласове.

— Моля, пазете тишина! — извиси се гласът на лорд Болкан. — Не мога да им помогна, ако не ги чувам. Мейкин?

Появи се образ на изкъртена врата. От него лъхаше непоносима горещина.

— Отстъпете зад вратата — нареди Мейкин. — Нека си хабят силата.

Воините изтичаха зад стената, която блокираше коридора и се струпваха зад нея. Каменният блок започна бавно да се движи. Той се плъзна настрани и затвори прохода. Заклучващият механизъм изщрака силно.

Магьосниците зачакаха.

— Ако минат през това — каза Мейкин, — ще ги ударим с всичко, което ни е останало.

В коридора настъпи тишина, а след това в съзнанията им се разнесоха един след друг три ужасени вика. Тримата магьосници, които бяха останали в Крепостта, бяха убити.

Изведнъж, без предупреждение, каменната стена изригна. Парче скала удари Мейкин в челото. Връзката прекъсна за миг, но воинът бързо се излекува. На пода до него се търкаляха две тела. Той вля силата си в щита на останалите.

Атаката срещу тях не отслабваше.

Воините залитнаха назад, изтощени. Мейкин почувства със смайване, че собствената му сила се изчерпва. Бариерата потрепери и още двама магьосници паднаха, поразени от удари.

— Отстъпете — извика Болкан. — Повече нищо не можете да направите.

В облака от прах се появиха няколко фигури. Когато първият стигна до Мейкин, той отстъпи встрани. Мъжът го погледна презрително и го подмина.

— Ако стражниците са изпълнили заповедите ни, последната врата би трябвало да е блокирана още след падането на първата — изпрати мисловно послание Мейкин.

Първият сачаканец спря пред вратата. Към него се присъединиха още шестима. Достатъчен бе един удар, за да откъсне вратата от пантите ѝ. Сачаканците излязоха под ярките лъчи на слънцето.

— Добре дошли в Киралия — каза водачът, обръщайки се към другарите си. След това се обърна и погледна към коридора.

Погледът му се спря на Мейкин.

— Ти. Ти изпращаше образите.

Невидима сила блъсна Мейкин напред. Денил усети страха му и изведнъж връзката с магьосника прекъсна. Денил примигна и пред

очите му отново се появи стаята. Пийкин залитна към близкия стол и се свлече в него.

— Истина е — изпъшка той. — Акарин е бил прав.

Разнесе се шумолене на хартия. Денил погледна към Девин.

Магьосникът гледаше собствената си ръка, която стискаше един свитък. Той дори не бе забелязал, че е разкъсал собствения си план за възстановяване на Наблюдателницата. Разгъна го, приглади го и отново го нави.

Виждайки сълзите в очите на алхимика, Денил извърна глава. Девин се беше борил години наред, за да получи признание за своите методи за предсказване на времето и едва наскоро бе постигнал успех. Но сега вече нямаше никакъв смисъл да строят Наблюдателницата.

Денил погледна през прозореца. Учениците и магьосниците стояха сами или на групи в градината, замръзнали като статуи. Само няколко слуги се мотаеха наоколо, озадачени и изнервени от странното поведение на магьосниците.

В този миг нов образ от Крепостта се появи пред очите на онези, които имаха способността да го видят.

Когато общуването с Мейкин прекъсна, Лорлън установи, че стиска здраво парапета на терасата. Сърцето му биеше бясно — реакция на последните изпълнени с ужас минути на война.

— Разпоредителю?

Лорлън се обърна към краля. Мъжът беше пребледнял, но лицето му бе изкривено от гняв и решителност.

— Да, Ваше величество?

— Призовете лорд Болкан.

— Да, Ваше величество.

Болкан веднага отвърна на мисловния зов на Лорлън.

— Кралят ви иска в двореца.

— Предположих. Вече съм на път.

— Той идва — каза Лорлън.

Кралят кимна. Той се обърна и тръгна обратно към кулата. Лорлън го последва, но замръзна на мястото си, когато в съзнанието му проблеснаха нови образи от Крепостта. Той почувства нещо остро върху гърлото си. Когато се фокусира върху реалното си обкръжение, забеляза, че и двамата съветници на краля са притиснали ръце към гърлата си.

Кралят ги погледна.

— Какво има?

— Лорд Мейкин е все още жив — отвърна лорд Ролдън.

Кралят хвана магьосника за ръката и я притисна към челото си.

— Покажи ми — нареди му той.

Образът, който изпращаше Мейкин, беше от външната страна на Крепостта. От сградата излизаха обикновено облечени сачаканци, някои от които водеха дребни, приличащи на лимеци животни.

В ухото на Мейкин прогърмя глас.

— Точно така. Кажи им следното. Аз ще...

— Карико! Виж какво намерих! — извика някаква жена.

Гласът дойде от вътрешността на Крепостта. От коридора, залитайки, се появи един магьосник и падна на колене.

Лордън изненадано разпозна лорд Фергън. „Но разбира се — помисли си той. — Фергън беше отпратен...“

Изненадата на Мейкин бе заменена от гняв. Нападението беше извършено толкова бързо, че той не бе забелязал отсъствието на опозорения воин.

Една сачаканка, облечена в лъскаво палто, излезе от сградата. Тя се спря до Фергън и погледна към Мейкин.

— Хубавичък е, нали?

— Не можеш да го задържиш, Авала — чу се гласът в ухото на Мейкин.

— Но той е слаб. Не мога да повярвам, че са си направили труда да го обучат. Сигурно не може дори да кипне вода.

— Не, Авала. Може и да е слаб, но е способен да им изпраща информация.

Жената протегна ръка, зарови пръсти в косата на Фергън и рязко дръпна главата му назад.

— Мога да му откъсна ушите. Така няма да може да ни чува.

— И ще изгориш красивите му очи, нали?

Тя се намръщи.

— Не, това ще го повреди.

— Убий го, Авала. Ще си намериш други красиви мъже в Имардин.

Авала се намръщи, после сви рамене. Извади една кама и поряза гърлото на Фергън. Очите му се разшириха и той се опита да се

измъкне, но очевидно беше твърде слаб. Тя притисна длан към разреза му и той застина. Малко по-късно жената го пусна и той се свлече на земята.

Авала прескочи тялото му и се приближи към Мейкин, гледайки сачаканеца, който стоеше зад него.

— И къде отиваме сега?

— В Имардин — отвърна Карико. Камата му се притисна по-силно към гърлото на Мейкин. — Чуй ме добре, магьоснико. Кажи на своята Гилдия, че скоро ще се видим. Ако ми отворят портите, може и да ги оставя да живеят. Е, поне някои от тях. Очаквам голямо посрещане. Подаръци. Роби. Злато...

Ножът помръдна. Врълетя ги усещане за болка...

Лорлн изпъшка, когато изведнъж се озова отново в познатата обстановка. „Току-що изгубихме двайсет магьосници за по-малко от час! Двайсет от най-добрите ни воители...“

— Седнете, Разпоредителю.

Лорлн погледна към краля. Гласът му бе неочаквано мил. Той позволи да го отведат до креслото. Кралят и съветниците му насядаха срещу него.

Владетелят потърка челото си и въздъхна.

— Не ми се искаше да разбирам точно по този начин, че твърденията на Акарин са верни.

— Да — съгласи се Лорлн. Спомените от битката все още се въртяха в съзнанието му.

— Трябва да направя своя избор — продължи кралят. — Или да позволя на един или повече магьосници да усвоят черната магия, или да помоля Акарин да се върне и да ни помогне. Вие какво бихте избрали, Разпоредителю?

— Бих върнал Акарин — отвърна Лорлн.

— Защо?

— Знаем, че ни каза истината.

— Така ли? — попита тихо кралят. — Може да ни е разкрил само част от нея. Може да се е съюзил с тези магьосници.

— Защо тогава ни прати предупреждение за нападението им?

— За да ни заблуди. Той каза, че ще ни нападнат след няколко дни, не днес.

Лорлн кимна.

— Може просто да се е заблудил. — Той се наведе напред и погледна монарха в очите. — Аз вярвам в почтеността на Акарин. Вярвам, че ако го помолим да си тръгне, след като ни помогне, той ще го направи. Защо да обучаваме на черна магия някой от нас, когото след това няма как да отпратим, при положение че можем да извикаме някой, който вече има тези умения?

— Защото не му вярвам.

Лорлън отпусна рамене. С това не можеше да спори.

— Вече поставих този въпрос пред Повелителите на отделните школи — каза кралят. — Те се съгласиха с мен. Моят избор е лорд Сарин, но аз нямам намерение да взимам това решение вместо Гилдията. Гласувайте го.

Той се изправи и тръгна към отворената врата на балкона.

— Освен това за моя избор има още една, по-практична причина — продължи той. — Акарин е в Сачака. Може да не успее да се върне на време. Лорд Сарин смята, че Сония е усвоила черната магия за една седмица, въпреки че времето ѝ е било заето и с уроци, и други дейности. Ако един магьосник се посвети изцяло на тази задача, той ще я усвои по-бързо. Аз... — Прекъсна го почукване по вратата. — Влез.

В стаята бързо влезе някакво момче и падна на едно коляно.

— Лорд Болкан е тук, Ваше величество.

Кралят кимна и момчето бързо излезе. В стаята влезе Болкан и коленичи пред краля.

— Свободно. — Кралят се усмихна тъжно. — Тъкмо навреме, лорд Болкан.

— Реших, че ще искате да говорите с мен, Ваше величество — отвърна Болкан, докато се изправяше. Той погледна Лорлън и кимна учтиво. — Разбрали сте, че Крепостта е паднала?

— Да — отвърна кралят. — И реших, че един от магьосниците ни трябва да усвои черната магия. Гилдията ще номинира кандидатите и ще избере един от тях чрез гласуване. Ако сачаканците се приближат до Имардин преди избраният магьосник да е подготвен, подкрепленията, които изпратихте към Крепостта, ще влязат в битка с тях.

Лорлън погледна монарха. Той изпращаше тези магьосници на смърт.

— Ние имаме нужда от тях тук, Ваше величество, за да може избраният магьосник да увеличи енергията си колкото се може по-бързо.

— Няма да им нареждате да нападнат сачаканците, докато не стане ясно, че имаме нужда от още време. — Кралят се обърна към Болкан. — Можете ли да предложите друга стратегия, която да забави или отслаби врага?

Воинът кимна.

— Можем да се възползваме от отбраната на града. Всяко препятствие по пътя им ще отнема част от силата им.

— А стражниците? Могат ли да бъдат използвани?

Болкан поклати глава.

— Боя се, че те лесно могат да бъдат обърнати срещу нас.

Кралят се намръщи.

— Как така?

— Всеки немагьосник с латентна магическа способност представлява потенциален източник на сила. Препоръчвам да държим всички немагьосници далеч от пътя им.

— Може би трябва да ги изпратя по-далеч от Имардин.

Болкан се замисли и кимна.

— Ако това е възможно.

Кралят се изсмя.

— Щом се разпространят слуховете, че няколко сачакански черни магьосници се готвят да нападнат Имардин, градът ще се опразни и без да давам заповеди. Ще наредя на Стражата да поддържа ред и да се погрижи всеки кораб, който напуска Пристанището, да е натоварен с разумен брой евакуирани, след което ще отпратя и тях. Имате ли някакви други препоръки?

Болкан поклати глава.

— Останете с мен. Искам да обсъдите укрепването на града със стражниците. — Кралят се обърна към Лорлън. — Разпоредителю. Върнете се в Гилдията и се заемете с избора на черния магьосник. Колкото по-рано започне обучението му, толкова по-добре подготвени ще бъдем.

— Да, Ваше величество.

Лорлън се изправи и излезе от стаята.

— Какво смятате да правите сега?

Ротан се обърна и погледна Рейвън. Шпионинът мрачно се взираше в него.

— Не знам — призна си той. — Очевидно вече не се налага да ходя в Сачака.

— Можете да потърсите Сония.

— Да. — Ротан погледна на североизток. — Но Гилдията... Киралия... ще има нужда от всеки магьосник, за да се бие срещу тези сачаканци. Сония... Тя може и да има нужда от помощта ми, но това няма да спаси Киралия.

Рейвън наблюдаваше Ротан мълчаливо и очаквателно. Магьосникът усети болка в гърдите, сякаш сърцето му се разкъсваше в две посоки.

„Ичаните съществуват — помисли си той. — Акарин не лъжеше. Сония не е била измамена. — Изпълни го облекчение, че решението й, макар и неправилно, беше взето с добри намерения. — Сония е в Сачака. Ичаните са тук. Тя е в безопасност, поне засега. Ако помогна на Гилдията, може би тя все още ще има дом, в който да се прибере“.

— Ще остана — рече той на глас. — Ще се върна в Имардин.

Рейвън кимна.

— Можем да изтъргуваме каруцата и стоките в Калия за два от починали коня — ако подкрепленията не са ги взели всичките.

Подкрепленията. Лорд Ийкмо и останалите не бяха стигнали до Крепостта. Те сигурно щяха да се върнат в Имардин, за да се присъединят към останалите от Гилдията.

— Бих могъл и да изчакам подкреплението в Калия и да се върна с тях — каза Ротан.

Шпионинът кимна.

— Значи там ще се разделим. За мен беше чест да работя с вас, лорд Ротан.

Ротан успя да се усмихне накриво.

— И на мен ми бяха приятни компанията ти и уроците ти, Рейвън.

Шпионинът изсумтя.

— Добре лъжете, лорд Ротан. — После сви рамене. — Но нали аз съм ви обучавал. Жалко, че уроците ми няма да бъдат приложени на практика. Ала пък сега ще можете да използвате онова, което сте

научил като магьосник. — Той погледна към Ротан. — Да защитавате Киралия.

Когато малката къщичка се появи между дърветата, Сония предположи, че това е поредната ферма, но Дориен я посочи гордо и каза:

— Домът ми.

Той завърза коня си пред къщата. Останалите наблюдаваха нервно как Акарин и Сония слизат от конете си. Сония отведе животното до единия от мъжете.

— Благодаря, че ми го зае — каза тя.

Той я погледна недоверчиво и улови юздите. Сония се върна при Акарин, докато Дориен благодареше на мъжете и ги отпращаше.

— Тревожат се — каза той, като се върна при тях. — Първоначално ви извеждам от страната, след това се появява един мъртъв сачаканец и мнението ми за вас се променя.

— Какво им каза? — попита Акарин.

— Че сме били нападнати и вие сте ни спасили. След това съм решил, че в замяна на това заслужавате подслон и храна, и че ще съм им благодарен, ако запазят това в тайна.

— Ще го направят ли?

— Не са глупаци. Знаят, че става нещо важно, въпреки че не са наясно с подробностите. Но ще направят каквото им се казва.

Акарин кимна.

— Ние сме им задължени. Ако не бяха уловили конете и не се бяха върнали за нас, щяхме все още да вървим пеша. За това се иска много кураж.

Дориен кимна.

— Влизайте. Вратата е отключена. Ако сте гладни, има пресен хляб и малко супа от вчера. Аз трябва да се погрижа за коня.

Сония и Акарин влязоха в къщата. Озоваха се в стая, голяма колкото самата постройка. До стената имаше пейка и няколко полици. По кошницата със зеленчуци и плодове, и пръснатите тенджери, и прибори, Сония се досети, че там Дориен приготвя храната си. Останалата част от стаята бе заета от маса и няколко дървени стола.

Стените бяха покрити с рафтове и всяко свободно пространство бе запълнено с буркани, шишета, кутии и книги.

Две врати водеха към останалите стаи. Едната беше отворена и през нея се виждаше неоправеното му легло.

Акарин отиде до масата за готвене, а Сония се настани в един от столовете и започна да разглежда наоколо. „Толкова е разхвърляно — помисли си развеселено тя. — Въобще не прилича на стаите на Ротан“.

Изпълни я странно спокойствие. Образите, които беше изпратил Мейкин, я бяха ужасили, но сега, часове по-късно, тя чувстваше само вцепенение и умора. Както и странно спокойствие.

„Те знаят — помисли си тя. — Гилдията, Ротан — всички знаят, че сме казали истината. Не че това ще ни помогне особено“.

— Гладна ли си?

Тя погледна към Акарин.

— Глупав въпрос.

Той взе две купи, напълни ги със супа от тенджерата и откъсна два комата хляб от голямата пита на пейката. Докато носеше купите към масата, над тях започна да се вдига пара.

— Истинска храна — промърмори Сония, когато Акарин постави купата в ръцете ѝ. — Не че готвенето ти не ми хареса — додаде тя.

— Просто съставките бяха ограничени.

— Да, освен това нямам дарбата на Такан.

— Дори Такан нямаше да се справи по-добре.

— Щеше да останеш изненадана. Защо мислиш, че Дакова го и държа толкова дълго?

Двамата се хранеха мълчаливо, наслаждавайки се на простата храна. Дориен влезе в стаята тъкмо когато Сония остави купата си на масата. Той я погледна и се усмихна.

— Вкусно?

Тя кимна. Той седна на един от столовете.

— Трябва да поспиш — каза му Акарин.

— Знам — отвърна Дориен, — но не мисля, че ще мога. Имам твърде много въпроси. — Той поклати глава. — Този магьосник... как успяхте да минете през Прохода, щом той го е пазил?

— Чрез малка измама — отвърна Акарин. Когато започна да обяснява, Сония се взря в него. Той изглеждаше различен. Не толкова резервиран и сдържан. — Помислих си, че Парика е влязъл в Киралия

с намерението да ни намери, но когато Крепостта бе нападната, разбрах, че той е бил част от нашествието.

— Той беше толкова силен. — Дориен погледна Сония. — Как успя да го спреш?

Тя усети как се изчервява.

— Спрях сърцето му. С лечителска магия.

Дориен я погледна изненадано.

— И той не оказа съпротива?

— Ичаните не могат да лекуват, така че той не знаеше какво му причинявам. — Сония потрепери. — Мисля, че втори път няма да мога да го направя.

— На твоето място щях да постъпя по същия начин. Все пак той се опита да те убие. — Дориен погледна Акарин. — Имаше ли други ичани в Прохода?

— Не. Но това не означава, че няма да дойдат по-късно.

— Тогава трябва да предупредя местните.

Акарин кимна.

— Ичаните ще търсят немагьосници, особено такива с латентни магически способности.

Очите на лечителя се разшириха.

— Значи ще ловят фермери и селяни по целия път до Имардин.

— Ако Гилдията прояви разум, тя ще евакуира всички села и ферми по пътя. Карико няма да позволи на останалите ичани да губят много време по пътя. Той ще се притеснява, че Гилдията може да промени мнението си за мен и да ни позволи да се върнем, за да успее навреме да се подсили и да се изправя срещу него.

Дориен мълчеше и гледаше втренчено Акарин. Като че ли се бореше със себе си. После погледна към Сония.

— Какво ще стане, ако Гилдията не ви призове? Какво могат да направят?

Акарин поклати глава.

— Нищо. Дори и да ме повикат и да ми позволят да използвам черната магия, аз пак няма да разполагам с достатъчно време, за да стана толкова силен, колкото осем ичани. Ако все още бях Върховен повелител, щях да накарам Гилдията да напусне Имардин. Щях да науча малцина избрани на черна магия, след което щях да си върна Киралия.

Дориен го погледна ужасено.

— Да напуснете Киралия?

— Да.

— Трябва да има друг начин.

Акарин поклати глава.

— Но вие се върнахте. Защо го направихте, ако не смятате да се биете?

Акарин се усмихна уморено.

— Не очаквам да спечеля.

Дориен погледна към Сония. Тя почти можеше да чуе мислите му: „И ти ли си замесена в това?“.

— Какво ще направите? — попита тихо той.

Акарин се намръщи.

— Все още не съм решил. Надявах се тайно да се върна в Имардин и да изчакам Гилдията да ме повика.

— Все още можем да го направим — намеси се Сония.

— Нямаме нито коне, нито пари. Без тях не можем да стигнем до Имардин преди ичаните.

Дориен леко се усмихна.

— С това бих могъл да ви помогна.

— Ще се подчиниш на заповедите на Гилдията?

Лечителят кимна.

— Да. Какво ще направите, щом стигнете до града?

— Ще изчакам Гилдията да ме повика.

— А ако не го направят?

Акарин въздъхна.

— Тогава не мога да направя нищо. Днес изтеглих малко сила от Парика, но не достатъчно, че да се изправя срещу ичаните.

Сония поклати глава.

— И тази сутрин не бяхме достатъчно силни, за да се изправим срещу ичани, но пак успяхме да го убием. Защо да не приложим същия номер и на останалите? Можем да се престорим на изтощени, да им позволим да ни заловят и да използваме лечителската си сила, за да ги убием.

Акарин се намръщи.

— Това би било много опасно. Никога не си преживявала източване на енергията. Започне ли, повече не можеш да използваш

собствената си сила. Няма да можеш да се лекуваш.

— В такъв случай трябва да действаме бързо.

Лицето на Акарин помрачня още повече.

— Останалите ичани ще видят какво правиш. Дори и да не го разбират, те ще действат предпазливо. Достатъчно е само да спуснат щит върху кожата си, за да ти попречат да прилагаш лечителските си сили върху тях.

— Тогава ще се погрижим да не видят. — Сония се наведе напред. — Ще се изправяме срещу тях само когато са сами.

— Може да се държат в група.

— Тогава ще ги подмамим да се разделят.

Акарин я погледна замислено.

— Те не са свикнали с градската среда, а копторите са същински лабиринт.

— Бихме могли да получим подкрепата на Крадците.

Дориен я погледна и присви очи.

— Ротан каза, че си прекъснала всякакви връзки с тях.

При споменаването на името му тя потрепна.

— Как е той?

— Не съм се чувал с него, откакто Лорлън забрани мисловното общуване — отвърна Дориен. После погледна към Акарин. — Той ще се радва да научи, че Сония е жива. Ако кажа на Гилдията, че съм ви видял, може да им предам, че сте готови да помогнете.

— Не. — Изражението на Акарин беше разсеяно и замислено — Ако двамата със Сония възнамеряваме да поставим капани в града, те не трябва да знаят, че сме там. Ичаните веднага ще разберат и ще ни подгонят.

Дориен се изпъна.

— Гилдията ще пази присъствието ви...

— Ичаните ще го научат от ума на първия магьосник, когото убият. — Акарин погледна Дориен и очите му потъмняха. — Откъде си мислиш, че научих този номер?

Дориен пребледня.

— О!

— Гилдията не бива да знае, че сме в града — каза Акарин с нотка на решителност в гласа. — Затова не трябва да им казваш нито че си ни видял, нито за срещата си с Парика. Колкото по-малко хора

знаят за връщането ни, толкова по-малки са шансовете ичаните да разберат какво планираме.

— Значи вече имаме план? — попита Сония.

Акарин ѝ се усмихна.

— Поне зачатък на план. Предложението ти може и да свърши работа, макар че едва ли ще мине при Карико. Дакова се научи да се лекува от мен, но запази уменията за себе си. Не съм сигурен дали го е разкрил пред брат му, но дори и така да е, Карико сигурно знае, че лечителството е възможно и се е досетил, че може да се използва, за да навреди на някого.

— Значи ще избягваме Карико — каза тя. — Това ни оставя седем ичани за убиване. Мисля, че известно време ще бъдем доста заети.

Дориен се засмя.

— Определено имате план. Когато Гилдията започне да обсъжда стратегията, може да подхвърля някой друг намек. Ако има нещо, което искате да им кажа...

— Не мога да си представя как ще ги убедиш да се скрият — отвърна Акарин.

— Но може и да го направят, след като се сблъскат с ичаните и се изтощят — посочи Сония.

Акарин кимна.

— Предложи им да съсредоточат енергията си срещу един ичани. Сачаканците не са свикнали да си помагат и да се поддържат. Те не знаят, че могат едновременно да захранват една бариера.

Дориен кимна.

— Нещо друго?

— Ще мисля по пътя. Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре.

Лечителят се изправи.

— Ще оседлая коня си и ще ви намеря животни.

— Може ли да потърсиш и някакви чисти дрехи? — попита Сония.

— Трябва да пътуваме предрешени — додаде Акарин. — Слугинска униформа ще бъде идеална, но всъщност всякакви обикновени дрехи ще свършат работа.

Дориен повдигна вежди.

— Ще се преструвате на прислужници?

Соня го заплаши с пръст.

— Да. Само гледай да не свикваш.

ГЛАВА 29

НАСЛЕДСТВО ОТ МИНАЛОТО

Когато Лорлън се изправи, в Заседателната зала настъпи пълна тишина.

— Свиках този Съвет по молба на краля. Както вече всички знаете, вчера Крепостта беше нападната и превзета от осем сачакански магьосници. От двайсет и двамата воители в Крепостта останаха живи само двама.

В залата се разнесе шепот. Новината, че двама от воитите са успели да избягат, бе единственото добро нещо, което Лорлън бе научил досега.

— Оказва се, че някои от твърденията и предсказанията на бившия Върховен повелител са истина. Нападнати сме от сачакански магьосници с изключителна сила. Магьосници, които използват черната магия. — Лорлън замълча и огледа присъстващите. — Не можем да отречем, че сме твърде малко и твърде слаби, за да защитим Обединените земи. При тези обстоятелства кралят поиска да забравим за нашите закони. Поисква да изберем някой сред нас, магьосник, на когото безрезервно вярваме, който да овладее черната магия.

Залата се изпълни с гласове. Лорлън долови смесени послания от тълпата. Някои магьосници изразиха протеста си на глас, докато други изглеждаха примирени.

— Искам от вас да предложите кандидати за тази роля — надвика той шума. — Обмислете ги добре. Действията на този магьосник ще бъдат ограничени от стриктни правила. Той ще трябва да остане до края на живота си в земите на Гилдията. Няма да може да заема никакъв пост. Няма да му бъде позволено да преподава. Докато обмисляме последствията от създаването на този пост, може да приемем и други ограничения. — Лорлън със задоволство отбеляза, че никой не гореше от нетърпение да се кандидатира. — Някакви въпроси?

— Гилдията може ли да откаже да го направи? — разнесе се нечий глас.

Лорлън поклати глава.

— Кралят заповяда.

— Съветът на старейшините никога няма да се съгласи! — обяви един лонмарски магьосник.

— Според Съглашението кралят на Киралия е длъжен да предприеме всички необходими мерки, за да защити Обединените земи от магьосническа заплаха — отвърна Лорлън. — Висшите магове и аз сме го обсъждали много пъти с краля. Повярвайте ми, ако имаше подобър избор, той щеше да вземе друго решение.

— Ами Акарин? — извика друг магьосник. — Защо не го повикаме обратно?

— Кралят смята, че това е по-мъдрият избор — отвърна рязко Лорлън.

Повече въпроси не последваха. Лорлън кимна.

— Разполагате с половин час, за да обмислите предложенията си. Ако някой има номинация, моля да се обърне към лорд Оусън.

Той гледаше как магьосниците стават от креслата си и се събират на малки групи, за да обсъдят заповедта на краля. Някои веднага отидоха при лорд Оусън. Висшите магове бяха необичайно мълчаливи. Времето като че ли течеше ужасно бавно.

Когато половината час изтече, Лорлън се изправи и удари гонга до креслото му.

— Моля, върнете се по местата си.

Докато магьосниците сядаха по креслата си, Оусън изкачи стъпалата до Лорлън.

— Това ще е доста интересно — промърмори директорът Джерик. — Кого ли ще сметнат за достоен за тази съмнителна чест?

Оусън сви рамене.

— Няма никакви изненади. Те предлагат лорд Сарин, лорд Болкан, лейди Винара или — той погледна към Лорлън — Разпоредителя Лорлън.

— Мен? — възкликна Лорлън, преди да успее да се спре.

— Да. — Оусън изглеждаше развеселен. — Знаете ли, доста сте популярен. Един магьосник предложи някой от съветниците на краля да поеме този товар.

— Интересна идея. — Болкан се засмя, после двусмислено огледа най-горния ред кресла. Лорд Миркан го погледна, примигна и

бдителността му изведнъж беше заменена от тревога. — Нека кралят сам понесе последствията от решението си.

— Той ще си намери нов съветник за един ден — рече Винара с равен глас. Тя погледна към Лорлън. — Хайде да приключваме с това.

Лорлън кимна и се обърна към залата.

— Номинациите за поста... черен магьосник са както следва: лорд Сарин, лорд Болкан, лейди Винара и аз. — „Със сигурност няма да изберат мен — помисли си той. — Ами ако го направят?“. — Номинираните няма да участват в гласуването. Моля, издигнете светлинните си кълба.

Стотици светлинни кълба се понесоха към тавана.

Сърцето на Лорлън биеше твърде бързо. В главата му не спираше да се върти коментарът на Оусън. „Знаете ли, доста сте популярен“. Мисълта, че може да изгуби поста си на Разпоредител и да научи против волята си онова, което Акарин също определяше като пагубна магия, смразяваше кръвта му.

— Онези, които подкрепят кандидатурата на лорд Сарин, да оцветят кълбата си в пурпурно — нареди той. — Подкрепящите лорд Болкан да изберат червено. Онези, които подкрепят кандидатурата на лейди Винара, да изберат зеленото. — Той се поколеба и преглътна.

— За мен — синьо.

Някои от кълбата започнаха да променят цветовете си още преди да спре да говори, сякаш магьосниците бяха очаквали от Лорлън да обяви цветовете на мантията на всеки кандидат. Постепенно се промениха цветовете на всички бели кълба.

„Резултатите са близки“ — помисли си Лорлън. Той започна да брои...

— Сарин — каза Болкан.

— Да, и аз преброих така — потвърди Винара. — Макар вие да сте вторият им избор.

Лорлън въздъхна с облекчение, когато осъзна, че са прави. Той погледна към Сарин и го изпълни съчувствие. Възрастният магьосник изглеждаше бледен и мрачен.

— Лорд Сарин ще бъде нашият защитник — обяви Лорлън. Той се вгледа в лицата на магьосниците и по повечето прочете неохотно одобрение. — Той ще напусне поста си на Повелител на алхимиците и веднага ще започне обучението си. Сега обявявам Съвета за закрит.

— Събуди се, малка Сония.

Сония веднага се разсъни. Тя изненадано забеляза, че конят ѝ е спрял. Огледа се и видя, че Дориен я наблюдава със странно изражение на лицето. Бяха отбили по някакъв път, който водеше към една къща и Акарин не се виждаше никакъв.

— Отиде да вземе храна — обясни Дориен.

Тя кимна, прозя се и разтърка лицето си. После отново погледна към Дориен, който продължаваше да я гледа замислено.

— За какво си мислиш? — попита го тя.

Той извърна поглед и се усмихна накриво.

— Мислех си, че трябваше да те отведе от Гилдията, още когато имах тази възможност.

Тя усети познатото чувство за вина.

— Гилдията нямаше да ти позволи. Аз нямаше да ти позволя.

Той повдигна вежди.

— Така ли?

— Да. — Тя избегна погледа му. — Трябваше ми доста време да реша, че наистина искам да остана и да изуча магията. Щеше да е нужно много повече, за да променя отново намеренията си.

Той помълча.

— Ти... мислиш ли, че щеше да се изкушиш?

Тя си спомни за деня, в който бяха отишли заедно при потока, както и за целувката му. Не можа да сдържи усмивката си.

— Малко. Но аз почти не те познавах, Дориен. Няколко седмици не са достатъчни, за да си сигурен за някого.

Очите му проблеснаха, когато погледна над рамото ѝ. Сония се обърна и видя, че Акарин язди към тях. Тя се съмняваше, че някой ще го разпознае с тази къса брада и обикновени дрехи. Но ако някой се загледаше по-внимателно, щеше да забележи, че язди твърде добре. Трябваше да му го каже.

— А сега сигурна ли си?

Тя се обърна към Дориен.

— Да.

Той въздъхна и кимна с глава. Сония отново погледна към Акарин. Изражението му бе мрачно и сурово.

— Макар че трябваше да се постарая доста, за да убедя него — додаде тя.

Дориен издаде странен звук. Тя се обърна, проклинайки се за недообмисления коментар, но той просто избухна в смях.

— Горкият Акарин! — рече учителят, поклащайки глава. — Някой ден ще станеш забележителна жена.

Соня го погледна и усети как лицето ѝ пламва. Опита се да измисли някакъв остроумен отговор, но думите просто ѝ убягваха. Тогава Акарин се приближи до тях и тя просто се отказа.

Когато ѝ подаваше питката хляб, Акарин я погледна в очите. Тя усети, че отново се изчервява. Той повдигна вежди и погледна замислено към Дориен, но учителят само се усмихна, смушка коня си и потегли.

Те продължиха да яздят, като се хранеха по пътя. Час по-късно стигнаха до малко селце. Двамата с Акарин слязоха, подадоха юздите си на Дориен и учителят отиде да потърси животни за смяна.

— И какво обсъждахте двамата с Дориен преди малко? — попита Акарин.

Тя се обърна и го погледна.

— Обсъждахме?

— Пред фермата, докато купувах храна.

— А, тогава ли. Нищо.

Той се усмихна и кимна.

— Нищо. Много увлекателна тема. Поражда очарователни реакции в хората.

Тя го погледна хладно.

— Може би това е учтивият начин да ти подсказа, че не е твоя работа.

— Щом казваш.

Щом зърна многозначителния израз на лицето му, тя усети как я жегва раздражение. Наистина ли беше толкова лесна за разгадаване? „Но след като аз мога да разпознавам настроенятията му, той сигурно с лекота усеща моите“.

Акарин се прозина и затвори очи. Когато отново ги отвори, изглеждаше по-бдителен. „Кога спяхме за последен път? — помисли си тя. — Сутринта, след като минахме през Прохода. А преди това? По

няколко часа всеки ден. А през първата половина от пътуването ни Акарин въобще не можа да спи...“

— Вече нямаш кошмари — каза внезапно тя.

Акарин се намръщи.

— Нямам.

— Какво сънуваше?

Той я погледна така, че Сония веднага съжали за въпроса си.

— Извинявай — каза тя. — Не трябваше да питам.

Акарин си пое дълбоко дъх.

— Не, трябва да ти кажа. Сънувах събития, които се случиха, докато бях роб. В повечето случаи бяха свързани с един човек. — Той се поколеба. — Една от робините на Дакова.

— Онази, която ти е помогнала в началото?

— Да — отвърна тихо той. Помълча и отмести поглед встрани. — Обичах я.

Сония примигна изненадано. Акарин и робинята? Обичал я е? Обичал е друга? Тя почувства нарастваща несигурност и раздразнение, последвани от чувство за вина. Нима ревнуваше от момиче, което е умряло преди години? Това е смешно!

— Дакова знаеше — продължи Акарин. — Не смеехме да се докосваме. Ако го бяхме направили, той щеше да ни убие. Обожаваше да ни измъчва по всички възможни начини. Тя беше негова... робиня за удоволствия.

Сония потрепери, когато започна да разбира какво му е било. Да се виждат непрекъснато и да не могат да се докосват. Да гледат как другият е измъчван.

Тя не можеше да си представи какво е чувствал Акарин, знаейки какво преживява момичето.

Акарин въздъхна.

— Сънувах смъртта ѝ всяка нощ. В сънищата ми аз ѝ казвам, че ще отвлека вниманието на Дакова, за да може тя да избяга. Казвам ѝ, че ще му попреча да я намери. Но тя винаги ме пренебрегва. Винаги отива при него.

Сония се протегна и погали ръката му. Пръстите им се сплетоха.

— Тя ми обясни, че робите смятат за чест да служат на магьосник. Каза, че чувството им за чест им помага да понасят всичко по-леко. Аз смятах, че могат да си позволят да мислят по този начин,

ако нямат друг избор, но не и ако имат — или ако господарят им реши да ги убие.

Сония се сети за Такан, за това как той наричаше Акарин „господарю“ и как му подаде камата върху обърнатите китки на ръцете си, сякаш му предлагаше много повече от обикновено острие. Може би наистина беше така.

— Такан продължава да мисли по този начин, нали? — попита тихо тя.

Акарин я погледна.

— Да — отвърна той. — Не може просто да забрави навиците си. — Той се засмя. — Мисля, че през последните години настояваше да извършва ритуалите само за да ме ядоса. Знам, че никога не би се върнал към онзи живот по собствена воля.

— Но въпреки това е останал с теб и не ти е позволил да го обучиш в изкуството на магията.

— Не, но затова си има много практични причини. Такан не би могъл да се присъедини към Гилдията. Щяха да задават твърде много въпроси. Дори да му бяхме измислили минало, пак щеше да му е трудно да избягва уроците, които включват споделянето на съзнания. Щеше да е твърде рисковано да го обучавам тайно. Ако се беше завърнал в Сачака, нямаше да оцелее без черната магия. Според мен той не вярваше, че ще се справи с това познание на онова място. В Сачака има само господари и роби. За да оцелее като господар, той трябваше да си намери свои роби.

Сония потрепери.

— Звучи ми като ужасно място.

Акарин сви рамене.

— Не всички господари са жестоки. Ичаните са изгнаници. Те са магьосници, които кралят е прогонил от града — и то не само заради свръхголемите им амбиции.

— Как кралят ги е накарал да напуснат?

— Собствените му сили са значителни, а и има доста поддръжници.

— Кралят на Сачака е магьосник!

— Да. — Акарин се усмихна. — Само Обединените земи имат закони, които забраняват на магьосниците да управляват или да имат твърде голямо влияние в политиката.

— Нашият крал знае ли това?

— Да, макар да не разбира колко са могъщи сачаканските магьосници. Всъщност вече знае.

— И какво мисли кралят на Сачака за ичаните, които нападат Киралия?

Акарин се намръщи.

— Не знам. Ако знаеше за плана на Карико, той нямаше да го хареса, но сигурно щеше да реши, че няма да успее. Ичаните винаги са били твърде заети да се бият помежду си, за да мислят за формирането на съюз. Ще бъде много интересно да се види как ще реагира сачаканският крал, когато съседната му земя бъде управлявана от ичани.

— Ще ни помогне ли?

— О, не. — Акарин се засмя с горчивина. — Забравяш колко силно сачаканците мразят Гилдията.

— Заради войната? Но това се е случило толкова отдавна!

— За Гилдията, да. Но сачаканците не могат да я забравят, не и когато половината им земя е превърната в пустош. — Акарин поклати глава. — Гилдията не е трябвало да пренебрегва Сачака, след като е спечелила войната.

— А какво е трябвало да направят?

Акарин извърна глава и се загледа в планините. Сония също погледна натам. Само преди няколко дни двамата се намираха от другата страна на назъбената линия.

— Това е била война между магьосници — промърмори Акарин. — Никога не е имало смисъл да се изпращат армии от немагьосници срещу магьосниците, особено черни магьосници. Сачака е била покорена от киралийските магьосници, които бързо се завърнали в богатите си домове. Те са знаели, че един ден сачаканската империя ще се възстанови и отново ще се превърне в заплаха, затова създали пустошта, за да не позволят на страната да процъфтява. Ако някои от гилдийците се бяха заселили в Сачака, бяха освободили робите и бяха показали, че магьосниците могат да използват силите си, за да помагат на хората, сачаканците може би щяха да създадат по-мирно, свободно общество, а ние нямаше да сме изправени пред сегашната ситуация.

— Разбирам — рече бавно Сония, — но, освен това мога да разбера и защо това не се е случило. Защо ѝ е на Гилдията да помага на

обикновените сачаканци, щом не помага и на обикновените киралийци?

Акарин я погледна замислено.

— Някои го правят. Дориен, например.

Сония издържа погледа му.

— Дориен е изключение. Гилдията може да направи много повече.

— Не можем да направим нищо, ако нямаме доброволци.

— Разбира се, че можете.

— Ти би ли накарала магьосниците да работят против волята им?

— Да.

Той повдигна вежди.

— Съмнявам се, че ще се подчинят.

— В такъв случай може да намалеят доходите им.

Акарин се усмихна.

— Ще се почувстват така, сякаш с тях се държат като със слуги.

Никой не би пожелал да изпрати децата си в Гилдията, ако това би означавало да работят като обикновени хора.

— Никой от Домовете — поправи го Сония.

Акарин примигна и се засмя.

— От момента, в който Гилдията предложи да те обучава, аз знаех, че ще имаш разрушително влияние. Трябва да са благодарни, че те отведох от тях.

Тя отвори уста да отговори, но се спря, когато видя, че Дориен се приближава към тях. Той яздеше нов кон и водеше други два.

— Не са от най-добрите — каза лечителят и им подаде юздите, — но ще свършат работа. Магьосниците от цялата страна се стичат в Имардин, така че резервните коне в странноприемниците бързо намаляват.

Акарин кимна мрачно.

— Тогава трябва да побързаме, преди да са се изчерпали съвсем. — Той отиде до коня си и се метна на седлото. Сония се покатери върху другия кон. Докато пъхаше ботушите си в стремената, тя не сваляше поглед от Акарин. Той беше казал, че има „разрушително влияние“, но това не означаваше, че не одобрява. Може би дори беше съгласен с нея.

Това имаше ли някакво значение? След няколко дни може би нямаше да има Гилдия, а бедните щяха да разберат, че има и по-лоши неща от Прочистването.

Сония потрепери и прогони тази мисъл от главата си.

Денил развеселено отбеляза, че коридорът в жилищата на магьосниците беше почти също толкова оживен, колкото Университета по време на обедната почивка. Той вървеше заедно с Ялдан покрай групичките магьосници, техните съпруги, съпрузи и деца. Всички обсъждаха Съвета.

Когато Ялдан стигна до вратата на покоите си, той погледна към него и въздъхна.

— Ще влезеш ли за чаша суми? — попита той.

Денил кимна.

— Ако Езрил няма нищо против.

Ялдан се засмя.

— Тя обича да казва на хората, че аз командвам, но двамата с теб и Ротан — си знаем най-добре.

Той отвори вратата и покани Денил в гостната. Езрил седеше в едно от креслата, облечена в халат от лъскав син плат.

— Този Съвет свърши бързо — каза тя намръщено.

— Да — отвърна Денил. — Днес изглеждаш много красива, Езрил.

Тя се усмихна и кожата край очите ѝ се набръчка.

— Трябва да се отбиваш по-често, Денил. — След това поклати глава. — С твоите маниери ми е чудно как още не си намерил жена. Суми?

— Да, моля.

Тя се надигна и се зае с чашите и подгриването на водата. Денил и Ялдан се настаниха в креслата. Възрастният магьосник се намръщи.

— Не мога да повярвам, че решихме да разрешим черната магия.

Денил кимна.

— Лорлън каза, че някои от твърденията на Акарин са се оказали верни.

— Най-ужасните.

— Да, но ми е интересно дали това означава, че други са неверни.

— Кои?

— Очевидно не свързаните със сачаканските черни магьосници, които ще нападнат Киралия — обади се Езрил, докато поставяше поднос на масичката пред тях. — Какво ще прави Ротан? Сега вече няма нужда да ходи в Сачака.

— Сигурно вече пътува насам. — Денил взе предложената му чаша и отпи от горещата запарка.

— Освен ако не е решил да продължи да търси Сония.

Денил се намръщи. „Ротан е способен да го направи“.

На вратата се почука и те вдигнаха глави. Ялдан махна с ръка и вратата се отвори. Един куриер се поклони, огледа стаята и когато видя Денил, влезе вътре.

— Посланик. Един мъж иска да ви види. Всички места за посетители са заети, затова го отведох в покоите ви. Вашата прислужничка беше там и го прие.

Посетител? Денил остави чашата си на масата и стана.

— Благодаря — каза той на куриера. Мъжът се поклони и излезе от стаята. Денил се усмихна извинително на Ялдин и Езрил. — Благодаря за сумито. По-добре да отида да видя кой е този посетител.

— Разбира се — отвърна Езрил. — След това се върнете и ни разкажете за него.

Магьосниците вече се бяха прибрали в покоите си или се бяха заели със задълженията си, затова в коридора беше доста по-спокойно. Денил отиде бързо до вратата си и я отвори. От едно от креслата в приемната се надигна русокос млад мъж и се поклони. В първия момент Денил не го позна, защото бе облечен в по-убитите цветове, предпочитани от киралийците. После бързо влезе вътре и затвори вратата зад себе си.

— Привет, Посланик Денил — ухили се Тайенд. — Липсвах ли ти?

ГЛАВА 30

ЗАБАВЯНЕ НА ВРАГА

В първия момент Имардин се появи като тъмна сянка върху жълтата зеленина на полята. После, докато се приближаваха към него, градът постепенно се разпростря от двете страни на пътя като гигантски протегнати ръце, които ги приветстваха с добре дошли. Сега, няколко часа по-късно, пред тях горяха хиляди лампи и осветяваха под проливния дъжд пътя им към Северната порта.

Когато се приближиха достатъчно, че да чуят потропването на капките върху стъклото на първата лампа, Дориен спря коня си и погледна назад към Акарин и Сония. Погледът му се отмести към другите хора, движещи се по пътя. Трябваше да се сбогуват набързо и да внимават какво казват. Хората щяха да приемат за странно, ако един магьосник разговаря твърде фамилиарно със своите спътници от простолюдието.

— Успех — каза той. — И се пазете.

— Вие ще загазите повече от нас, милорд — отвърна Сония, разтягайки думите по маниера на обитателите. — Благодаря за помощта. Не позволявайте на онези чуждестранни магьосници да ви пипнат.

— Вие също — отвърна той, усмихвайки се на акцента ѝ. После кимна на Акарин, обърна се и пришпори коня си.

Стомахът на Сония се сви от притеснение, докато го наблюдаваше как се приближава към портата. Когато се изгуби от полезрението им, тя се обърна към Акарин. Лицето му беше скрито под качулката на наметалото.

— Води — каза той.

Тя подкара коня си встрани от главния път и навлезе в една тясна уличка. Обитателите зяпаха тях и изморените им коне. „Не си и помисляйте дори — предупреди ги мислено тя. — Може и да изглеждаме като обикновени селяни, които не познават опасностите на града, но не е така. И не можем да си позволим да привличаме вниманието“.

След като обикаляха половин час из копторите, те стигнаха до продавачите на коне в края на Пазара. Спряха пред табелата, на която беше нарисувана подкова. Някакъв жилав на вид мъж закуцука под дъжда към тях.

— Поздрави — каза той с груб глас. — Конете ли искате да продадете?

— Може би — отвърна Сония. — Зависи от цената.

— Дайте да хвърля едно око. — Той им махна с ръка. — Влезте да се скриете от дъжда.

Те го последваха в голямата конюшня. От двете страни имаше преградени клетки, няколко от които бяха заети. Двамата слязоха от конете и оставиха мъжа да ги огледа.

— Как му е името на тоя?

Сония се поколеба. Бяха сменяли конете три пъти и тя не си беше направила труда да им научи имената.

— Серини — отвърна тя. — Кръстих го на един приятел.

Мъжът се изпъна и я погледна изпитателно.

— Серини?

— Да. Познаваш ли го?

Изведнъж от съседната клетка се разнесе кискане.

— Кръстила си коня си на мен?

Вратата се отвори и навън изскочи дребен мъж, облечен със сиво палто, следван от Такан и един по-грамаден, мускулест мъж. Сония се взря в говорещия мъж и ахна изненадано, щом го разпозна.

— Сери!

Той се ухили.

— Здравсти! Добре дошла. — После се обърна към продавача на коне и усмивката му изчезна. — Това не си го видял.

— Н-не съм — заекна мъжът. Лицето му беше преbledняло.

— Взимай конете и се махай — нареди му Сери.

Мъжът сграбчи юздите и бързо се отдалечи, съпроводен от развеселения поглед на Сония. Акарин й беше казал, че Такан се укрива при Крадец. Ако Сери също работеше за същия този Крадец, значи ставаше въпрос за Фарин, или може би сега Сери работеше за някой друг? Във всеки случай, съдейки по реакцията на продавача на коне, младежът, изглежда, се беше сдобил с доста влияние през

последните няколко години. Сония се обърна и видя Такан да пада на колене пред Акарин.

— Господарю.

Гласът му преливаше от емоции. Акарин свали качулката си и въздъхна.

— Стани, Такан — каза тихо той. Макар гласът му да прозвуча заповеднически и търпеливо, Сония разпозна признаците на раздразнение по лицето му. Тя потисна усмивката си.

Прислужникът се изправи.

— Радвам се да ви видя отново, господарю, макар да се страхувам, че се озовавате в една опасна и невъзможна ситуация.

— Въпреки това трябва да направим всичко по силите ни — отвърна Акарин. Той се обърна към Сери. — Такан обясни ли ти какво смятаме да предприемем?

Сери кимна.

— Утре ще се проведе среща на Крадците. Изглежда, повечето от тях са усетили, че нещо става, дори само заради това, че Домовете си събират багажа и напускат града. Трябва да ми кажеш каква част да им разкрия.

— Всичко — отвърна Акарин, — стига това да не разклати позициите ти сред тях.

Сери сви рамене.

— Няма, в дългосрочен план — освен това имам усещането, че ако тези сачакански магьосници спечелят, няма да остане никакъв град. Така че, преди да се захванем за работа, ще ви отведе на едно много по-добро място. Сигурен съм, че няма да откажете и храна.

Докато се връщаше обратно към клетката, от която се беше появил, Сония го наблюдаваше напрегнато. В поведението му имаше една самоувереност, която не ѝ беше позната отпреди. Той не се беше уплашил от Акарин, както беше очаквала. Двамата разговаряха така, сякаш си бяха имали работа и преди.

„Несъмнено той е един от хората, които са помагали на Акарин да намира шпионите. Но защо Акарин не ми каза, че Сери е замесен?“

Сери отключи един капак в задната част на килията и го отвори.

— Води, Гол.

Големият мълчалив мъж се преви на две и премина, след което започна да се спуска по една стълба. Последва го Такан, после Акарин.

Сония се спря и погледна Сери. Той се ухили.

— Давай. Ще ти разправам, като стигнем до моето местенце.

Тя слезе по стълбата и се озова в широк коридор. Гол държеше лампа. Познатите миризми извикаха спомени за Пътя на крадците. Когато Сери се присъедини към тях, той кимна на Гол и двамата тръгнаха напред.

Вървяха няколко минути, после минаха през голяма метална врата и се озоваха в луксозно обзаведена гостна.

Нисичката маса в центъра ѝ беше отрупана с чинии с храна, чаши и бутилка вино.

Сония се просна върху един от столовете и бързо изгълта няколко хапки. Акарин седна до нея и избра една от бутилките с вино. Веждите му се вдигнаха изненадано.

— Ти живееш по-добре от магьосниците, Сери.

— О, аз не живея тук — отвърна Сери и се настани в едно от креслата. — Това е мястото ми за гости. Такан беше отседнал тук.

— Крадецът беше изключително щедър — рече тихо Такан, кимвайки към Сери.

Крадецът? Сония се задави, преглътна и втренчи поглед в Сери.

Той улови погледа ѝ и се ухили.

— Едва сега ти просветна, нали?

— Но... — Тя поклати глава. — Как е възможно?

Той разпери ръце.

— Упорита работа, хитри ходове, добри връзки... и малко помощ от вашия Върховен повелител.

— Значи ти си Крадецът, който помагаше на Акарин да намира шпионите?

— Точно така. Започнах, след като той ни помогна с Фергън — обясни Сери. — Искаше някой да му намира убийците. Някой с подходящите връзки и влияние.

— Разбирам. — „Значи Акарин е знаел за това още от изслушването за моето наставничество“. Тя се обърна и го погледна. — Защо не ми каза?

Устните на Акарин се изкривиха в лека усмивка.

— В началото не можех. Ти щеше да си помислиш, че съм измамил или накарал насила Сери да ми помага.

— Можеше да ми го кажеш, след като научих истината за ичаните.

Той поклати глава.

— Винаги се старая да разкривам само толкова, колкото е нужно. Ако ичаните те бяха заловили, те щяха да разберат от съзнанието ти за връзката ми със Сери. И както се оказа, добре, че връзката ни остана тайна. — Той се обърна към Сери. — Изключително важно е присъствието ни в Имардин да остане тайна. Ако ичаните прочетат за него в нечие съзнание, единственият ни шанс да спечелим битката ще бъде изгубен. Колкото по-малко хора знаят, че сме тук, толкова по-добре.

Сери кимна.

— Само Гол и аз знаем, че сте тук. Останалите крадци смятат, че ще обсъждаме хаоса в града. — Той се усмихна. — Ще се изненадат да те видят.

— Смяташ ли, че ще се съгласят да запазят присъствието ни в тайна?

Сери сви рамене.

— Щом разберат какво става и че ще изгубят всичко, ако позволим на сачаканците да спечелят, ще ви гледкат като собствените си деца.

— Казал си на Такан, че обмисляш разни начини за убиване на магьосници — каза Акарин. — Какво си имал...

— Болкан?

Сония се напрегна в креслото. Мисловният глас принадлежеше на...

— Ийкмо? — отвърна Болкан.

— Сачаканците приближават Калия.

— Скоро ще се свържа с теб.

— Какво има, господарю? — попита Такан.

— Мисловно общуване — отвърна Акарин. — Лорд Ийкмо докладва, че сачаканците приближават Калия. Той сигурно се намира там.

Сония усети тръпки по гърба си.

— Нали Гилдията не е излязла да се изправи срещу тях? — Тя погледна Сери. — Щеше да чуеш, ако са напуснали града.

Сери поклати глава.

— Не са ми докладвали нищо такова.

Акарин се намръщи.

— Ще ми се Лорлън да използва пръстена.

— Двайсетина магьосници напуснаха града преди четири дни — намеси се Гол — рано сутринта.

— Ийкмо?

— Болкан.

— Не бързай.

— Добре.

Соня погледна Акарин и се намръщи.

— Какво означава това?

Лицето му потъмня.

— Очевидно е някакъв предварително уговорен код. Те не могат да кажат на Ийкмо какво да прави, без да разкрият намеренията си на ичаните.

— Но какво означава това?

Акарин събра върховете на пръстите си и забарабани замислено с тях.

— Двайсет магьосници. Преди четири дни. Тръгнаха са преди ичаните да нападнат Крепостта. Каква ли е била целта им?

— Да пазят Южния проход? — предположи Соня. — Болкан остави нашия ескорт в Крепостта. Може да е решил, че Южният проход също има нужда от защита.

Акарин поклати глава.

— Щяхме да ги срещнем по пътя. В деня на нападението сигурно вече са се намирали на северното разклонение, но все още далеч от Крепостта. И по някаква причина са се върнали в Калия.

— За да докладват за придвижването на ичаните? — предположи Сери.

— Всичките двама магьосници? — Акарин се намръщи още повече. — Надявам се Гилдията да не е планирала някой глупав ход.

— Няма да се изненадам — отбеляза сухо Такан.

Сери погледна към масата.

— Хайде да похапнем, докато не е изстинало. Някой иска ли вино?

Соня отвори уста, за да отговори, но замръзна на място. В съзнанието ѝ се появи картина: три каруци се движеха по главния път

към града. Във всяка се возеха по няколко мъже и жени, всички облечени с великолепни дрехи. Първата каруца спря. Водачът ѝ се обърна и погледна към човека, който предаваше образа. Сония потрепери, разпознавайки Кариико. Той подаде юздите на мъжа, който седеше до него и скочи на земята.

— Излез, излез гилдийски магьоснико — извика той.

От всички страни ги засипаха магически удари, но не успяха да им причинят никаква вреда — всяка каруца бе обвита с мощна бариера.

— Засада — чу Сония шепота на Акарин.

Кариико огледа къщите и улицата, след което се обърна към съюзниците си.

— Кой иска да ловува?

Четирима ичани слязоха от каруците. Те се разделиха и тръгнаха към къщите от двете страни на пътя. Двама от тях водеха по един ийл със себе си. Животните лаеха въодушевено.

Картината рязко се смени. Пред погледа на Сония се появи прозорец, стая и магьосник с пурпурна мантия.

— Ротан! — ахна тя. Образът изчезна и тя се втренчи ужасено в Акарин. — Ротан е с тях!

„Доста години минаха от последния ми урок или сражение на Арената“ — помисли си Ротан, докато притичваше през двора към задната врата на къщата.

Стратегията на Ийкмо беше проста. Когато сачаканците не виждаха нападателите си, те не можеха да отвърнат на ударите им. Магьосниците от Гилдията щяха да нанасят удари иззад прикритията си, после щяха да сменят позициите и отново да нападат. Когато изчерпеха силата си, щяха да се скрият и да почиват.

Ротан бързаше към стаята си, която гледаше към улицата. Жителите на градчето отдавна бяха евакуирани, а всички къщи бяха оставени незаключени, в подготовка за засадата. Когато надникна навън, той видя един сачаканец, който отиваше към вратата на съседната къща. Ротан нанесе мощен удар и със задоволство забеляза, че мъжът спира. Но сачаканецът бързо се обърна и се запъти към него. Магьосникът се сепна и бързо излезе от стаята.

Градът беше доста голям и къщите бяха построени близко една до друга. Ротан се промъкваше между тях и нанасяше удари отдалеч. На два пъти едва успя да се скрие от преминаващите наблизко ичани. Останалите гилдийски магьосници нямаха такъв късмет. Едно от животните отведе сачаканеца до млад воин, който се криеше в конюшната. Макар Ротан и още един алхимик да го нападаха със силни удари, сачаканецът не им обърна внимание.

Воинът продължи да се отбранява, докато силата му не се изчерпа докрай. Когато сачаканецът извади камата си, Ротан чу звука от приближаващи се стъпки и беше принуден да се оттегли.

Опитвайки се да спаси младия воин, Ротан бе изчерпил почти цялата си сила. Но когато час и половина по-късно се натъкна на телата на други двама магьосници, той реши да нанесе един последен удар върху сачаканеца, преди да се оттегли за възстановяване.

Беше минал повече от час, откакто се бяха появили каруците и той се бе отдалечил доста от главния път. Заповедите на Болкан бяха да забавят сачаканците колкото се може повече. Ротан не беше сигурен още колко дълго врагът щеше да продължи да преследва магьосниците от Гилдията.

„Едва ли ще продължат през цялата нощ — помисли си той. Рано или късно ще се върнат при каруците. И няма да очакват някой да ги нападне там“.

Ротан се усмихна. Тръгна бавно и предпазливо към главния път. Влезе в една от къщите и се послуша внимателно за някакво движение във вътрешността ѝ. Цареше пълно мълчание.

Той отиде до прозореца, който гледаше към улицата и видя, че каруците продължаваха да стоят на мястото си. Край тях се разтъпкваха няколко сачаканци.

Един роб оглеждаше колелата на каруците.

„Счупено колело би трябвало да ги забави — помисли си Ротан и се усмихна вътрешно. — А още по-добре ще е да са няколко счупени каруци“.

Той си пое дълбоко дъх и почерпи от останалата си сила. В този миг зад гърба му се чу леко изскърцване и той замръзна.

— Ротан — чу се нечий шепот.

Магьосникът се обърна и въздъхна с облекчение.

— Ийкмо.

Воинът се приближи до прозореца.

— Един се хвалеше, че е убил петима от нас — каза мрачно Ийкмо. — Друг твърди, че е повалил трима.

— Канех се да нанеса удар върху каруците — промърмори Ротан. — Ще трябва да си намерят други, а в града, изглежда, не са останали никакви.

Ийкмо кимна.

— Преди ги бяха обгърнали с бариера, но сега може...

Той млъкна изведнъж, когато от една отсрещна къща излязоха двама сачаканци. Жената извика:

— Колко, Карико?

— Седем — отвърна мъжът.

— Аз пък мога да се похваля с пет — додаде другарят му.

Ийкмо си пое рязко дъх.

— Не може да бъде. Ако двамата, които чух да приказват, казват истината, значи ние сме единствените останали живи.

Ротан потрепери.

— Освен ако не преувеличават.

— Хванахте ли всички? — попита жената.

— Почти — отвърна Карико. — Бяха двайсет и двама.

— Мога да пратя търсача си след тях.

— Не, и без това изгубихме доста време. — Той се изпъна и Ротан потръпна, чувайки мисловния му глас:

— Връщайте се.

Ийкмо се обърна и погледа към Ротан.

— Няма да имаме друга възможност да ударим по каруците.

— Да.

— Аз ще ударя първата. Ти — втората. Готов ли си?

Ротан кимна и изтегли последните остатъци от силата си.

— Сега.

Ударите им улучиха каруците. Разлетя се дърво, хора и коне се разпищяха. Неколцина от обикновено облечените сачаканци изпопадаха по земята, наранени и кървящи от разлетелите се цепеници. Един от конете се освободи и се отдалечи в галоп.

Сачаканските магьосници се обърнаха и погледнаха в посока към Ротан.

— Бягай! — изпъшка Ийкмо.

Ротан успя да стигне до средата на стаята, когато стената зад гърба му се взриви, ударната вълна го отхвърли напред. Той се блъсна в стената и болка прониза гърдите и ръката му.

После се свлече на пода и остана да лежи неподвижен, твърде зашеметен, за да помръдне.

„Ставай! — помисли си той. — Трябва да се махнеш оттук!“.

Но когато помръдна, болката отново прониза рамото и ръката му. „Имам нещо счупено — помисли си той. — А не ми е останала сила да се изцеля“. Той си пое дъх и с огромно усилие успя да се надигне на лакът, а след това и на колене. Очите му се напълниха с прах и той започна да мига учестено. Тогава усети как някой го хваща за другата ръка. „Ийкмо — помисли си Ротан с благодарност. — Останал е да ми помогне“.

Ръката го издърпа, за да се изправи и тялото му се сгърчи от болка. Той погледна към помагача си и благодарността му бе изместена от ужас.

Карико се взираше в него с изкривено от гняв лице.

— Ще те накарам да съжаляваш за стореното, магьоснико.

Силата повдигна Ротан и го притисна към стената. Карико хвана главата му с двете си ръце.

„Той ще прочете мислите ми!“ — помисли си отчаяно Ротан. Той инстинктивно се опита да блокира намесата, но не почувства нищо. За миг се зачуди дали Карико наистина възнамерява да прочете мислите му, но тогава гласът прогърмя в главата му.

— Какъв е най-големият ти страх?

В съзнанието му проблесна образът на Сония. Той го прогони, но Карико го улови и го върна обратно.

— Коя е тя? Аха, някоя, която си обучавал на магия. За която те е грижа. Но нея я няма. Прогонена от Гилдията. Къде? В Сачака! Ах! Ето значи коя е тя. Спътницата на Акарин. Какво лошо момиче, да нарушава законите на Гилдията.

Ротан се опита да блокира съзнанието си, да не мисли за нищо, но Карико започна да го бомбардира с мъчителни образи на Акарин. Той видя един по-млад Акарин, облечен с дрехи като на робите в каруцата, да трепери от страх пред друг сачаканец.

— Той беше роб — каза му Карико. — Вашият благороден Върховен повелител беше един жалък, раболепен роб, който служеше

на брат ми.

Ротан се изпълни със съчувствие и съжаление, когато осъзна, че Акарин е казвал истината. Стопиха се и последните остатъци от гняв, които изпитваше към „мъчителя“ на Сония. Той се гордееше с нея. Девойката бе постъпила правилно. Беше взела трудно решение, но то се оказа правилно. Искаше му се да може да ѝ го каже, но той знаеше, че няма да има този шанс. „Поне направих каквото можах — помисли си той. — И след като ичаните напуснаха Сачака, тя е в безопасност“.

— В безопасност? Аз все още имам съюзници там — каза мислено Карико. — Те ще я намерят и ще ми я доведат. И тогава ще я накарам да страда. А ти... ти ще бъдеш жив, за да гледаш, робоубиецо. Да, не виждам защо не. Ти си слаб и тялото ти е ранено, така че няма да стигнеш навреме до града, за да помогнеш на Гилдията си.

Ротан усети как ръцете на сачаканеца пускат главата му. Карико гледаше към пода. Той отстъпи встрани и се наведе, за да вземе парче стъкло. После го прокара по бузата на Ротан. Магьосникът усети остра болка и топла струйка кръв се стече по бузата му. Карико събра кръвта в шепата си.

Парчето стъкло започна да се върти във въздуха и да се топи, докато в основата му не се образува малко топче. То падна в шепата на Карико. Сакачанецът сви пръсти около него и затвори очи.

Усещайки чуждото присъствие, Ротан разбра значението на този странен ритуал. Сега съзнанието му беше свързано с това стъкло и всеки, който го докосваше. Карико възнамеряваше да го направи на пръстен и...

Изведнъж връзката прекъсна. Карико се усмихна и му обърна гръб. Ротан усети как силата, която го притискаше към стената, отслабва. Той изпъшка, когато рамото му пламна в болка. Магьосникът вдигна глава и се изненада, когато видя как сачаканецът минава през отломките на съборената стена и се отправя към счупените каруци.

„Той ме остави жив“.

Ротан се сети за малкото стъклено топче. Спомни си кратките инструкции на лорд Сарин за приложенията на черната магия и осъзна, че Карико току-що бе направил кръвен камък.

Той потръпна, чувайки гласовете им отвън. „Трябва да се махна оттук, докато още мога“ — помисли си. После се обърна, излезе през задната врата и тръгна в нощта, залитайки.

Когато видя Сония, Сери се изненада от спокойствието си. Той очакваше, че при вида на девойката в душата му отново ще се разбушуват противоречиви чувства, но нямаше нищо такова. Нямаше го нито познатото от детството вълнение и възхищение, нито болезненият копнеж, който го измъчваше след приемането ѝ в Гилдията. Изпитваше най-вече братска обич — и загриженост.

„Сигурно цял живот ще се безпокоя за нея по една или друга причина“.

Докато я наблюдаваше, Сери забеляза, че вниманието ѝ непрекъснато е насочено към Акарин. Първоначално си помисли, че девойката просто е свикнала да се подчинява безпрекословно на бившия си наставник, но после започна да подозира, че работата не е само в това. Той се сети как тя се беше нахвърлила върху него заради това, че не ѝ е разкрил участието на Сери в издирването на убийците. Акарин не изглеждаше засегнат от предизвикателното ѝ поведение.

„Те вече не са магьосници от Гилдията — напомни си Сери. Тези официалности вече не ги вълнуват“.

Но вече започваше да подозира, че тук има и нещо повече.

— Камата ми в теб ли е? — попита Акарин прислужника си.

Такан кимна, стана и отиде в една от спалните. Върна се с прибраната в канията кама, закачена на колан, и я предложи на Акарин с наведена глава.

Акарин я прие със сериозно изражение на лицето. Разстла колана на коленете си, но внезапно впери поглед в отсрещната стена. Сония си пое рязко дъх.

В стаята се възцари мълчание. Акарин свъси вежди и поклати глава, а очите на Сония се разшириха.

— Не! — ахна тя. — Ротан! — Девойката пребледня, скри лице в дланите си и започна да плаче.

Сърцето на Сери се сви от мъка и той забеляза същите чувства, изписани на лицето на Акарин. Магьосникът остави колана настрана, стана от креслото и коленичи до нея. Притегли я към себе си и я прегърна силно.

— Сония — промърмори той. — Съжалявам.

Беше се случило нещо ужасно.

— Какво има? — попита Сери.

— Лорд Ийкмо току-що съобщи, че всичките му хора са били избити — каза Акарин. — Ротан, предишният наставник на Сония, беше сред тях. — Той помълча известно време. — Ийкмо е тежко ранен. Каза, че успешно са забавили ичаните. Мисля, че това е била причината за засадата, но не знам защо е било нужно това забавяне.

Хлипанията на Сония постепенно затихваха. Акарин погледна към Сери.

— Къде можем да поспим?

Такан посочи една от стаите.

— Отгук, господарю. — Сери отбеляза, че прислужникът показва стаята с по-голямото легло.

Акарин се изправи и помогна на Сония да стане.

— Хайде, Сония. От седмици не сме спали пълноценно.

— Няма да мога да заспя — отвърна тя.

— Тогава просто ми затопли постелята.

„Е, вече всичко е ясно“ — помисли си Сери.

Акарин отведе Сония в спалнята. След миг се върна обратно. Сери се изправи.

— Вече е късно — каза той. — Ще се върна рано утре, за да обсъдим срещата.

Акарин кимна.

— Благодаря ти, Серини. — После отиде в спалнята и затвори вратата зад себе си.

Сери погледна затворената врата. „Акарин, а? Интересен избор“.

— Надявам се, че това не те притеснява.

Сери се обърна и погледна Такан. Прислужникът кимна към спалнята.

— Тези двамата ли? — Сери сви рамене. — Не.

Такан кимна.

— И аз така си помислих, след като си зает с друга жена.

Сери усети как кръвта му се вледенява. Той погледна към Гол, който се мръщеше.

— Откъде знаеш за това?

— Научих го от един от пазачите ми. — Такан ги погледна. — Значи това трябваше да е тайна?

— Да. Невинаги е безопасно да си приятел с Крадец. —
Прислужникът изглеждаше искрено притеснен.

— Те не знаят името й. Млад мъж като теб трябва да има жена,
дори много жени.

Сери успя да се усмихне.

— Може би си прав. Трябва да се погрижа за тези слухове. Лека
нощ.

Такан кимна.

— Лека нощ, Крадецо.

ГЛАВА 31

ПОДГОТОВКА ЗА ВОЙНА

Пажът въведе Лорлън в просторна стая. През огромния прозорец струяха ярки слънчеви лъчи. Малка група мъже бяха наобиколили огромна маса наред помещениято. Кралят стоеше в средата, от лявата му страна беше лорд Болкан, а от дясната — капитан Арин, военният му съветник. Останалата част от групата се състоеше от капитани и придворни, някои от които му бяха познати, а други — не.

Кралят поздрави Лорлън с кимване, после погледна към нарисуваната на ръка карта на града.

— И кога ще бъдат завършени укрепленията на Външните стени, капитан Ветан? — попита той един сивокос стражник.

— Северната и Западната порта са готови. Южната ще бъде готова до вечерта — отвърна капитанът.

— Един въпрос, Ваше величество? — раздаде се младежки глас. Един добре облечен млад мъж стоеше от другата страна на масата.

Кралят го погледна.

— Да, Илорин?

Лорлън погледна изненадано младежа. Той беше братовчед на краля, на възрастта на учениците, вероятният наследник на трона.

— Защо укрепяме портите, когато Външната стена около Гилдията е разрушена? Достатъчно е сачаканците да изпратят разузнавачи, и ще разберат за тази слабост.

Кралят се усмихна мрачно.

— Надяваме се, че сачаканците няма да го направят. Очакваме да ни нападнат самонадеяно — обясни Болкан на Илорин, — и тъй като слугите им са източник на силата им, едва ли ще рискуват живота им, като ги пратят да разузнават. — Лорлън отбеляза, че Болкан не споменава за вероятността сачаканците да са открили тази слабост в съзнанията на воините от Крепостта или Калия. Възможно бе кралят да го беше помолил да скрие безнадеждността на положението им от неговия братовчед.

— Смятате ли, че тези укрепления ще спрат сачаканците? — попита Илорин.

— Не — отвърна Болкан. — Може би ще ги забавят, но няма да ги спрат. Целта им е да принудят сачаканците да изхавят част от силата си.

— Какво ще стане, щом влязат в града?

Болкан погледна към краля.

— Ще се бием с тях, докато имаме сили.

Кралят се обърна към един от другите капитани.

— Домовете евакуирани ли са?

— Повечето — отвърна мъжът.

— А останалите хора?

— Охраната на портите съобщава, че броят на хората, които са напуснали града, се е учетворил.

Кралят отново погледна към картата и въздъхна.

— Ще ми се тази карта да включваше и копторите. — Той погледна към лорд Болкан. — Те ще представляват ли проблем по време на битката?

Воинът се намръщи.

— Само ако сачаканците решат да се укрият там.

— А ако го направят, можем да подпалим сградите — предложи Илорин.

— Или да ги изгорим още сега, за да сме сигурни, че няма да използват нищо — додаде друг придворен.

— Пожарът ще продължи дни наред — предупреди ги капитан Арин. — Пушекът ще прикрива врага, хвърчащите въглени могат да подпалят и останалата част от града. Препоръчвам да не пипаме копторите, освен в краен случай.

Кралят кимна. Изправи се и погледна към Лорлън.

— Всички са свободни — нареди той. — Разпоредителят Лорлън и лорд Болкан могат да останат.

Стражниците бързо напуснаха стаята. Лорлън отбеляза, че двамата съветници на краля са останали.

— Имате ли добри новини за мен? — попита кралят.

— Не, Ваше величество — отвърна Лорлън. — Лорд Сарин не можа да открие как да използва черната магия. Той ви изпраща своите извинения и заяви, че ще продължи да опитва.

— Не чувства ли поне, че е близко до успеха?

Лорлън въздъхна и поклати глава.

— Не.

Кралят погледна към картата и се намръщи.

— Сачаканците ще бъдат тук след ден или два, ако имаме късмет.

— Той погледна към Болкан. — Донесохте ли го?

Воинът кимна. Той извади малка кесия от мантията си, отвори я и изсипа съдържанието ѝ на масата. Лорлън рязко си пое дъх, разпознавайки пръстена на Акарин.

— Възнамерявате да повикате Акарин обратно?

Кралят кимна.

— Да. Знам, че е рисковано, но има ли някаква разлика, ако реши да ни предаде? Без него така или иначе ще изгубим битката. — Той взе пръстена от масата и го подаде на Лорлън. — Повикайте го.

Пръстенът беше студен. Лорлън го сложи на пръста си и затвори очи.

— Акарин!

Изчака малко, но отговор не последва. След като преброи до сто, той го повика отново. Нямаше отговор. Лорлън поклати глава.

— Не отговаря.

— Може би е повреден — каза кралят.

— Ще опитам отново.

— Акарин!

Никакъв отговор. Лорлън опита още няколко пъти, после въздъхна и свали пръстена.

— Може би спи — каза той. — Ще опитам отново след час.

Кралят се намръщи. Той погледна през прозореца.

— Опитай се да го повикаш без пръстена. Може би така ще отговори.

Болкан и Лорлън размениха разтревожени погледи.

— Врагът ще ни чуе — рече воинът.

— Знам. Повикайте го.

Болкан кимна и затвори очи.

— Акарин!

Последва мълчание. Лорлън реши да опита сам.

— Акарин! Кралят нареди да се върнеш.

— Ак...

— АКАРИН! АКАРИН! АКАРИН! АКАРИН!

Лорлън изпъшка, когато нечий чужд ум се сблъска като чук с неговия. Той чу други мисловни гласове да викат подигравателно името на Акарин и изключи съзнанието си.

— Е, това не беше особено приятно — промърмори Болкан, разтърквайки слепоочията си.

— Какво стана? — попита кралят.

— Сачаканците отговориха.

— С мозъчни удари — добави Лорлън.

Кралят се намръщи, после отстъпи от масата и стисна юмруци. Известно време крачи напред-назад, после се обърна към Лорлън.

— Опитайте отново след един час.

Лорлън кимна.

— Да, Ваше величество.

Домът, пред който се озова Денил, следвайки указанията на Тайенд, беше построен в най-добрите традиции на магическата архитектура. Фасада му бе украсена с вити колони и изящни, крехки балкони. Дори стъклената врата с изгънчени гравюри бе направена от магьосник.

Минаха няколко дълги минути, преди някой да отговори на почукването на Денил. Дочуха се приближаващи се стъпки и зад стъклото се появи неясна фигура. Вратата се отвори. Вместо портиер, пред Денил застана усмихнатият Тайенд и му се поклони.

— Простете за бавното обслужване — каза той. — Цялото домакинство на Зеренд замина за Елийн, така че тук няма никой, освен... — Той се намръщи. — Изглеждаш ужасно.

Денил кимна.

— Цяла нощ не съм спал. Аз... — Гърлото му се сви от прилива на чувства и той не можа да довърши изречението.

Ученият го придърпа вътре и затвори вратата.

— Какво се е случило?

Денил преглътна тежко и очите му запариха. Цяла нощ бе успял да запази самообладание и да утешава първо Ялдан и Езрил, а след това и Дориен. Но сега...

— Ротан е мъртъв — едва успя да изрече той. Усети как очите му се пълнят със сълзи. Тайенд го погледна изненадано, после пристъпи напред и го прегърна.

Денил се напрегна, но съжали за това.

— Не се тревожи — каза Тайенд. — Нали ти казах, че тук няма никой, освен мен. Няма дори слуги.

— Съжалявам — рече Денил. — Просто...

— Просто се притесняваш, че ще ни видят. Знам. И се старая да внимавам.

Денил преглътна тежко.

— Мразя това, че трябва да се крием.

— Аз също — каза Тайенд. Той се отдръпна назад и погледна Денил. — Но така трябва да бъде.

Денил въздъхна и избърса очите си.

— Погледни ме. Такъв съм глупак.

Тайенд го хвана за ръката и го поведе към гостната.

— Не, не си. Просто си изгубил близък стар приятел. Зеренд има добро лекарство за това, макар че скъпият ми втори — или може би трети — братовчед вероятно е взел най-добрите реколти със себе си.

— Тайенд — каза Денил, — Зеренд е направил много добре, като е тръгнал. Сачаканците са на ден или два път оттук. Не можеш да останеш в града.

— Няма да си ида у дома. Възнамерявам да преживея всичко това заедно с теб.

Денил го хвана за раменете и го разтърси.

— Сериозно говоря, Тайенд. Тези магьосници убиват, за да се сдобият със сила. Първо ще се бият с Гилдията, защото тя е най-силният им противник. След това ще започнат да търсят жертви, от които да възстановят изгубената си сила. Магьосниците ще бъдат безполезни, тъй като ще са изчерпили цялата си сила в борбата срещу тях. Целта им ще бъдат обикновените хора, особено онези, които притежават латентни магически сили. Като теб.

Очите на учения се разшириха.

— Но те няма да стигнат толкова далеч. Нали каза, че първо ще се бият с Гилдията. Гилдията ще спечели, нали?

Денил погледна Тайенд и поклати глава.

— Според инструкциите, които ни дадоха, не мисля, че ще спечелим. Може да убием един или двама от тях, но не и всичките. Заповедите ни са, щом се изтощим, да напуснем Имардин.

— О. Като се изтощиш, ще ти трябва помощ да се измъкнеш от тук. Аз ще...

— Не. — Денил постави ръце на раменете на Тайенд. — Трябва да си тръгнеш още сега.

Ученият поклати глава.

— Няма да си тръгна без теб.

— Тайенд...

— Освен това — додаде ученият, — след като завладеят Киралия, сачаканците ще тръгнат към Елийн. Предпочитам да прекарам няколко дни в твоята компания и да срещна смъртта, отколкото да се върна у дома и следващите няколко месеца да чакам пристигането на ичаните, проклинайки се за това, че съм те изоставил. Оставам и ти просто ще трябва да се примириш с това.

След тъмнината в каналите слънчевата светлина беше заслепяваща.

Когато се измъкна през отвора, Сония усети нещо под крака си, залитна и чу приглушена ругатня.

— Това беше кракът ми — промърмори Сери.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Извинявай, Сери, или може би вече трябва да те наричам Серини?

Сери изсумтя отвратено.

— Цял живот се опитвам да се отърва от това име, а сега трябва да го използвам. Подозирам, че доста от нас имат какво да кажат на Крадеца, който е решил, че трябва да се подвизаваме с животински имена.

— Майка ти сигурно е погледнала в бъдещето, когато те е кръщавала — рече Сония. Тя отстъпи встрани и от тунела излезе Акарин.

— Един поглед й беше достатъчен да разбере кой ще офейка, без да плати — отвърна Сери. — И винаги казваше, че накрая татко ще загази.

— Леля ми имаше същата дарба. Винаги ми казваше, че накрая ти ще загазиш. — Тя помълча. — Виждаш ли си скоро Джона и Ранел?

— Не съм — отвърна той и се наведе, за да постави капака на мястото му. — От месеци.

Тя въздъхна. Смъртта на Ротан ѝ тежеше като камък на сърцето.

— Бих искала да ги видя. Преди всичко да...

Сери вдигна ръка — сигнал да се запази мълчание — после ги набути в една ниша. Гол бързо се върна от края на алеята.

Появиха се двама мъже и тръгнаха към тях. Когато се приближиха, Сония разпозна по-тъмното лице. Тя почувства как някой леко я смушка в гърба.

— Хайде — прошепна Сери в ухото ѝ. — Изкарай му акъла.

Сония се обърна и видя как очите му проблясват весело. Тя изчака двамата мъже да се изравнят с нея, после изскочи пред тях и дръпна качулката си.

— Фарин.

Двамата мъже се приведоха и се втренчиха в нея, но после единият рязко си пое дъх.

— Сония?

— Позна ме, след всичките тези години.

Той се намръщи.

— Но аз си мислех...

— Че съм напуснала Киралия? — Тя скръсти ръце. — Реших да се върна и да си уредя дълговете.

— Дългове? — Той погледна нервно към спътника си. — Значи нямаш работа с мен.

— Така ли? — Тя се приближи към него и със задоволство забеляза, че той отстъпи назад. — Спомням си една наша уговорка. Не ми казвай, че си забравил, Фарин.

— Как бих могъл? — промърмори той. — Помня, че не изпълни своята част от сделката. Всъщност докато те пазех, ти изгори не една от къщите ми.

Сония сви рамене.

— Да, нямаше много полза от мен — сви рамене Сония. — Но не мисля, че си заслужаваше заради няколко опожарени къщи да ме предаваш на Гилдията!

— Нямах друг избор!

— Няма ли бил избор? — възкликна Сония. — Доколкото разбрах, си спечелил доста. Кажете ми, останалите Крадци получиха ли комисионна от наградата? Чух, че си я прибрал цялата.

Фарин преглътна звучно и отстъпи назад.

— За компенсация — рече той със задавен глас.

Сония отново пристъпи към него, но откъм нишата се чу бръщолевене, което бързо премина в кикот.

— Сония — рече Сери, — трябва да те наема като куриер. Можеш да бъдеш доста страшна, когато поискаш.

Тя успя да се усмихне.

— Напоследък често ми го казват. — Но споменът за Дориен само я подсети за Ротан. Сърцето ѝ отново се сви от болка и тя се опита да я преглътне. „Не мога да мисля за това сега — каза си тя. — Чака ме твърде много работа“.

Фарин присви жълтите си очи и се втренчи в Сери.

— Трябваше да се досетя, че ти стоиш зад тази засада.

Сери се усмихна.

— О, само ѝ предложих да се пошегува с теб. Заслужила си го е. Все пак ти наистина я предаде на Гилдията.

— Ще я доведеш на срещата, нали?

— Да. Дватама с Акарин имат да разкажат доста неща.

— Акарин...? — повтори Фарин с пресипнал глас.

Сония чу стъпки зад себе си, обърна се и видя Гол и Акарин да излизат от нишата. Акарин беше обръснал късата си брада, беше вързал косата си отзад и отново беше придобил предишната си внушителна външност.

Фарин отново отстъпи назад.

— Това е Фарин, нали? — попита спокойно магьосникът. — Черен, осмокрак и отровен?

Фарин кимна.

— Да — отвърна той. — Е, с изключение на краката.

— За мен е чест да се запознаем.

Крадецът кимна.

— И за мен. — После погледна към Сери. — Така. Тази среща обещава да е забавна. Последвайте ме.

Фарин тръгна към края на уличката, а спътникът му изгледа с любопитство Сония и Акарин, преди да забърза след него. Сери

погледна към Сония, Акарин и Гол, и ги подкани с жест да го последват. Те минаха през един тесен проход между две сгради в края на уличката. Някъде по средата изскочи един едър мъж и препречи пътя на Фарин.

— Кои са тези? — попита настоятелно той, сочейки Сония и Акарин.

— Гости — отвърна Сери.

Мъжът се поколеба, после неохотно отстъпи към вратата. Фарин го последва в сградата. Преминаха по къс коридор, последван от стълбище. След като го изкачиха, Фарин спря пред една врата, обърна се и погледна Сери.

— Трябваше първо да попиташ, преди да ги доведеш.

— И да ги слушам как спорят с часове? — Сери поклати глава. — Не разполагаме с толкова време.

— Добре, да не кажеш, че не съм те предупредил.

Фарин отвори вратата. Сония влезе и се озова в луксозно обзаведена стая. Меките кресла бяха подредени в кръг. Седем от тях бяха заети. Седемте мъже, които стояха зад тях, бяха телохранителите на Крадците, предположи тя.

Не беше трудно да се отгатнат имената на Крадците. Слабият, плешив мъж очевидно бе Савли^[1]. Жената с чип нос и червена коса вероятно беше Зил^[2], а брадатото с рошави вежди трябваше да е Лимек^[3].

Докато ги оглеждаше, Сония се чудеше дали прозвищата на крадците бяха свързани с физическата им прилика с животните или те почваха по-късно да придобиват сходни белези с предпочетеното същество. Може би по малко и от двете, реши тя.

Хората в креслата гледаха втренчено към нея и Акарин, някои гневно, други — объркано. Едно от лицата ѝ беше познато. Когато срещна погледа на Рави, тя му се усмихна.

— Кои са тези хора? — попита настоятелно Савли.

— Приятели на Сери — отвърна Фарин. Той отиде до едно от креслата и се настани в него. — Той настоя да ги доведе.

— Това е Сония — каза Рави. Погледът му се премести върху Акарин. — Което означава, че вие сте бившият Върховен повелител.

Гневът и недоумението бяха сменени от уплах и изненада.

— За мен е чест най-последно да се срещнем — каза Акарин. — Особено с вас, лорд Сенфел.

Сония погледна към мъжа, който стоеше зад стола на Рави. Стариият магьосник си беше обръснал брадата, което най-вероятно беше причината да не го разпознае веднага.

За последен път го беше видяла, когато Фарин се опитваше да го изнуди да я обучи в магическото изкуство, и по онова време мъжът носеше дълга бяла брада. Тогава я бяха упоили, в отчаян опит да овладеят магията ѝ, и тя дълго време бе смятала, че срещата ѝ се е присънила. Старецът погледна Акарин и лицето му преbledня.

— Значи най-последно ме намерихте — каза той.

— Най-последно? — Акарин помръдна с рамене. — От много време знам за теб, Сенфел.

Старецът примигна изненадано.

— Знаели сте?

— Разбира се — отвърна Акарин. — Фалшивата ти смърт не беше особено убедителна. Все още не съм сигурен защо ни напусна.

— Вашите правила ме... задушаваха. Защо не предприехте някакви мерки?

— Представяте ли си какво щяха да си помислят хората за предшественика ми? Той дори не беше забелязал отсъствието ви. А и вие не ни вредяхте по никакъв начин, затова реших да ви оставя на мира.

Стариият магьосник се изсмя неприятно.

— Явно имате навика да нарушавате правилата, Акарин Делвон.

— Просто изчаквах момента, когато ще имам нужда от вас — додаде Акарин.

Лицето на магьосника стана сериозно.

— Гилдията ви викаше — каза той. — Като че ли те имаха нужда от вас. Защо не им отговорихте?

Акарин огледа кръга Крадци.

— Защото Гилдията не трябва да знае, че сме тук.

В очите на Крадците проблесна интерес.

— И защо? — попита Савли.

Сери пристъпи напред.

— Историята на Акарин не е кратка. Можем ли да донесем още столове?

Мъжът, който ги беше посрещнал на вратата, излезе от стаята и се върна с два обикновени дървени стола. След като всички седнаха, Акарин огледа лицата на събралите се и си пое дълбоко дъх.

— Първо нека ви разкажа как се сблъсках със сачаканците — започна той. Докато набързо им описа срещата си с Дакова, Сония наблюдаваше лицата на Крадците. В началото те го слушаха спокойно, но когато започна да описва ичаните, на лицата им се изписа тревога и безпокойство. Той им разказа за шпионите и как е вербувал Сери да ги издирва за него; те погледнаха стария приятел на Сония изненадано и заинтригувано.

Докато им разказваше за изгнанието им в Сачака, Савли изсумтя презрително.

— Хората във вашата Гилдия са големи глупаци — каза той. — Трябвало е да ви задържат тук, докато не разберат дали ичаните съществуват.

— Може би е по-добре, че не го направиха — каза Акарин. — Ичаните не знаят, че съм тук, и това ни дава предимство. Макар да съм по-силен от всеки магьосник в Гилдията, аз не мога да победея осем ичани. Двамата със Сония можем да победим един от тях, ако го отделим от останалите. Но ако ичаните разберат, че сме тук, те ще останат в група и ще ни намерят. — Той огледа хората. — Затова не отговорих на призивите на Гилдията. Ако те разберат, че съм тук, ичаните ще го научат от съзнанието на първия заловен магьосник.

— Но ти го разкри на нас — отбеляза Савли.

— Да. Това също е риск, но не толкова голям. Очаквам хората в тази стая да стоят далеч от сачаканците. Всички слухове за нашето присъствие могат да бъдат отхвърлени като безсмислици.

— Значи искаш това от нас? — попита Рави.

— Искат да им помогнем да примамят един сачаканец по-далеч от останалите — отвърна Зил.

— Да — потвърди Акарин. — И да ни дадете достъп до плановете на Пътя на крадците под целия град.

— Те не включват всички части от Вътрешния кръг — предупреди го Савли.

— Но повечето сгради са празни — каза Зил. — Заклучени са, обаче за нас това не е проблем.

Сония се намръщи.

— Защо са празни сградите?

Жената я погледна.

— Кралят нареди на Домовете да напуснат Имардин. Чудехме се защо, докато Сенфел не ни разказа за пораженията при Крепостта и Калия.

Акарин кимна.

— Гилдията е осъзнала, че всички в Имардин са потенциален източник на магия за ичаните. Сигурно са посъветвали краля да опразни града.

— Но той е казал само на Домовете да напуснат, нали? — каза Сония. Когато Крадците закимаха, тя тръсна гневно глава. — Ами останалите?

— След като Домовете се изнесоха, всички разбраха, че нещо става — каза й Сери. — Доколкото разбрах, хиляди хора са си събрали багажа и са напуснали града.

— Ами обитателите? — попита тя.

— Те ще се скрият — успокой я Сери.

— В копторите, извън градските стени, където ичаните ще отидат най-напред. — Тя поклати глава. — Ако ичаните решат първо да спрат и да се подсилят, обитателите няма да имат никакъв шанс. — Тя почувства как гневът ѝ расте. — От краля мога да очаквам да прояви такава глупост, но не и от Гилдията. В копторите сигурно има стотици потенциални магьосници. Те трябва да бъдат евакуирани първи.

— Потенциални магьосници? — намръщи се Савли. — Какво имаш предвид?

— Гилдията търси магически потенциал единствено сред децата от Домовете — каза Акарин, — но това не означава, че сред другите съсловия няма такъв. Сония е доказателство за това. На нея ѝ беше позволено да се присъедини към Гилдията само защото силата ѝ беше толкова голяма, че се беше проявила без външна помощ. В нисшите съсловия сигурно има стотици потенциални магьосници.

— И те са по-привлекателни жертви за ичаните от магьосниците — добави Сония. — Маговете ще изхабят силите си по време на битката, така че накрая от тях няма да има какво да се вземе.

Крадците се спогледаха.

— А ние си мислехме, че нашествениците няма да ни безпокоят — промърмори Рави. — Сега, изглежда, ще ни ожънат като някаква магическа билка.

— Освен ако... — Сония пое дъх и погледна към Акарин. — Освен ако някой не вземе силата им преди ичаните.

Очите му се разшириха, когато осъзна какво предлага тя, но после се намръщи.

— Дали ще се съгласят? Аз не бих взел енергията на никой киралиец насила.

— Мисля, че повечето ще приемат, ако разберат за какво ни е необходима.

Акарин поклати глава.

— Но това е невъзможно. Трябва да проверим хиляди хора и да им обясним какво ни трябва, а разполагаме само с един ден.

— Интересно дали мислите за онова, за което аз си мисля? — попита Сенфел.

— Което е какво? — Савли изглеждаше объркан. — Ако го разбираш, Сенфел, по-добре ми го обясни.

— Ако намерим обитатели, които имат магически потенциал, Акарин и Сония могат да вземат силата им — каза Сенфел.

— Не само ще лишим ичаните от плячката им, но и нашите магьосници ще станат по-силни — каза Зил, която се бе надигнала в стола си.

„Нашите магьосници? — Сония потисна усмивката си. — Като че ли Крадците вече са ни приели“.

— Но дали обитателите ще се съгласят? — попита Акарин. — Те не харесват особено магьосниците.

— Ще се съгласят, ако ние ги помолим — каза Рави. — Каквото и да си мислят обитателите за нас, те признават, че сме се борили за тях по време на първото Прочистване и след това. Ако потърсим помощ в борбата срещу нашествениците, до края на деня ще разполагаме с хиляди доброволци. Можем да им кажем, че разполагаме с няколко наши магьосници. Ако си помислят, че не сте от Гилдията, ще проявят още по-голяма готовност да помагат.

— Виждам обаче един проблем — каза Савли. — Ако го направим, хиляди обитатели ще ви видят. Дори да не ви познават, те ще видят лицата ви. Ако ичаните прочетат съзнанията им...

— Аз мога да помогна — каза Сенфел. — Ще проверя всички кандидати. Само онези с потенциал ще видят Сония и Акарин. Което означава, че само около стотина души ще знаят, че те са тук.

Сери се усмихна.

— Видя ли, Сенфел? Все пак се оказа полезен.

Старият магьосник му хвърли изпепеляващ поглед, после отново се обърна към Акарин.

— Ако убедим доброволците да останат на едно място — някоя тайна къща с удобни легла и обилна храна — те ще могат да възстановят силата си и така утре вие ще можете отново да увеличите енергията си.

Акарин погледна магьосника и кимна.

— Благодаря ти, Сенфел.

— Не ми благодарете още — отвърна Сенфел. — Може да побягнат още като ме видят.

Савли се изхили.

— Поне веднъж може да се държиш по-мило, Сенфел. — Той пренебрегна сърдития поглед на възрастния мъж и огледа кръга от Крадци. — След като вече познаваме същността на тези ичани, разбирам, че идеите ми за борба срещу тях нямаше да проработят. Трябва да стоим колкото се може по-далеч от тях.

— Да — съгласи се Фарин. — И да предупредим за това обитателите.

— Даже ще бъде още по-добре — каза Рави, — ако ги вкараме в проходите. Малко ще ни е тесничко и въздухът няма да достига, но той погледна към Сенфел, — доколкото знам, магьосническите битки не траят дълго.

— А как ще примамим някой ичани встрани от главната група? — попита Зил.

— Чувам, че Лимек има добър шивач — обади се Сери и погледна многозначително рошавия Крадец.

— Да не искаш да ти стъкне мантия? — рече мъжът с дълбок глас.

— О, те никога няма да повярват, че един магьосник може да е толкова дребен — изсумтя Фарин.

— Хей! — възмути се Сери. Той посочи Сония. — Има и дребни магьосници.

Фарин кимна.

— Може и да изглеждаш убедително в мантия на ученик.

Сония усети как нещо докосва ръката ѝ и погледна надолу.

Пръстите на Акарин се допираха леко до кожата ѝ.

— Тези хора са по-смели, отколкото очаквах — рече мислено той. — Изглежда, разбират колко опасни и могъщи са ичаните, но въпреки това са готови да се бият с тях.

Сония се усмихна и му изпрати мисловен образ на обитатели, които хвърлят камъни по магьосниците по време на Прочистването, а след това и на канализацията, която бе позволила на Сери да ги вкара тайно в града.

— Че защо да не са? Та те от години се бият с магьосниците и ги надхитрят.

[1] савли — отровен гущер. — Б.пр. ↑

[2] зил — дребен разумен бозайник, понякога отглеждан като домашно животно. — Б.пр. ↑

[3] лимек — диво хищно куче. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

ПОДАРЪК

Нещо погъделичка Ротан по носа. Той изсумтя и отвори очи. Лежеше по лице върху купа сено. Когато се претърколи по гръб, той усети как го пробожда болка в рамото. Врълетяха го спомените от предишната нощ: пристигането на каруците, младият воин, хванат в капан от ичаните, лорд Ийкмо до прозореца на къщата, взривяването на каруците, Карико, кръвният камък, бягството...

Ротан се огледа и видя, че се намира в хамбар. Съдейки по светлината, която се процеждаше през пукнатините в покрива, вече беше обяд. Той се надигна, за да седне, и го преряза болка. Плъзна ръка по мантията и докосна рамото си. То се намираше по-високо, отколкото трябваше.

Магьосникът затвори очи, насочи зрението си навътре в тялото и слисано зяпна рамото си. Докато беше спал, тялото му бе използвало възстановяващите се сили, за да започне лечението на счупените кости в ръката и рамото му. Но нещо не беше както трябва.

Той въздъхна. Несъзнателното самолечение беше една от ползите на магьосничеството, но на него не можеше да се разчита. Костите се бяха свързали под изкривени ъгли. Един опитен лечител можеше да ги счупи и да ги съедини наново, но засега се налагаше да се примири с дискомфорта и ограничената подвижност.

Изправянето го замая и той усети глад. Отиде до вратата на хамбара и погледна навън.

Хамбарът беше заобиколен от къщи, но наоколо цареше пълна тишина. Най-близката сграда му изглеждаше позната. Той потръпна, когато осъзна, че това е къщата, в която се бе сблъскал с Карико.

Изобщо не му се искаше да напусне хамбара. Сачаканците може би все още бяха в селото и търсеха каруци. Трябваше да изчака до падането на нощта и да се измъкне под прикритието на тъмнината.

Тогавя зърна проснатия върху прага магьосник. Предишната вечер там нямаше тяло. Това можеше да е само лорд Ийкмо.

Ротан излезе навън и изтича до фигурата с червена мантия. Той сграбчи Ийкмо за раменете и го преобърна по гръб. Очите на магьосника се вторачиха безжизнено в небето.

По брадичката му бяха засъхнали струи кръв. Мантията му беше разкъсана и покрита с прах. Ротан си спомни момента, в който стената на къщата избухна навътре. Той бе предположил, че лорд Ийкмо е избягал. Вместо това, изглежда, воинът е бил ранен смъртоносно от взрива.

Ротан поклати глава. Ийкмо бе уважаван и почитан в Гилдията. Макар силата му да не беше голяма, острият му ум и способността да обучава трудни ученици му бяха спечелили уважението и на Болкан, и на Акарин.

„И точно затова Акарин го избра за учител на Сония — помисли си Ротан. — Мисля, че тя харесваше Ийкмо. Ще се разстрои, като научи за смъртта му“.

Както и всички останали в Гилдията. Замисли се дали да не съобщи новината, но нещо го разколеба. Гилдията сигурно вече беше разбрала, че всички са загинали заради мълчанието, което бе настъпило след битката. Сачаканците нямаше как да са сигурни.

„По-добре да не им казваме нищо, което вече не знаят“ — помисли си той.

Ротан се изправи и влезе предпазливо в къщата, отправяйки се към предната стая. Към пътя зееше огромна дупка. По средата на пътя се виждаха останките от двете каруци.

„Тръгнаха са!“

Сред отломките се виждаха три тела. Ротан огледа предпазливо околните къщи и излезе навън.

— Магьоснико!

Ротан се обърна рязко, но щом зърна момчето, което тичаше към него, въздъхна с облекчение. Спомняше си го от деня на евакуацията. Наложил се Ийкмо да го смъмри строго, за да го разубеди да не остава да гледа битката.

— Какво правиш тук? — попита го Ротан.

Момчето се спря и се поклони неумело.

— Върнах се да видя какво става, милорд — отвърна то. Очите му се плъзнаха по отломките. — Това ли е врагът?

Ротан отиде при телата и ги огледа. Всичките бяха сачаканци. Той забеляза многобройните белези по ръцете им.

— Роби — каза той. После се вгледа отблизо. — Като че ли са бил ранени, когато сме ударили по каруците. Раните са лоши, но не са нещо, което да не може да се излекува или от което се умира бързо.

— Мислите, че сачаканците са убили собствените си хора?

— Може би. — Ротан се изправи и огледа мъртвите сачаканци. — Да. Тези разрези на китките не са от трески.

— Може би не са искали робите им да ги забавят — каза момчето.

— Ти огледа ли селото? — попита Ротан.

Момчето кимна.

— Видя ли други магьосници от Гилдията?

Момчето отново кимна и наведе глава.

— Само че всичките са мъртви.

Ротан въздъхна.

— Останали ли са някакви коне?

Момчето се ухили.

— Тук не, но мога да ви доведа един. Баща ми тренира състезателните коне на дома Аран. Имението не е далеч. Мога да изтичам и да се върна за половин час.

— Тогава ми доведи кон. — Ротан огледа къщите. — И хора, които да се погрижат за телата.

— Къде да ги оставим? В гробището на Калия?

Гробище. Ротан се сети за загадъчното гробище в гората над Гилдията, както и за твърденията на Акарин, че преди да бъде забранена, черната магия се е използвала широко. Изведнъж му стана ясна причината за съществуването на гробовете.

— Засега — отвърна Ротан. — Ще остана да ги разпозная, а после ще препусна към града.

Също като повечето хора преди нея, жената, която влезе в стаята, се поколеба, щом зърна Сония.

— Знам, че воалът идва в повече — каза Сония с акцента си от копторите. — Казват, че трябва да го нося, за да не може никой да види магьосниците на Крадците. — Воалът беше идея на Такан. Така дори

онези стотина потенциални магьосници, от които щеше да черпи сила, нямаше да я видят. Акарин, който се срещаше с хората на съседната стая, носеше маска.

— Сония? — прошепна жената.

Сония се сепна разтревожено. После се взря в жената и дръпна воала от главата си.

— Джона!

Сония бързо заобиколи масата и прегърна силно леля си.

— Наистина си ти — каза Джона, като отстъпи назад, за да я огледа добре. — Мислех, че Гилдията те е отпратила.

— Така беше. — Сония се ухили. — Върнах се. Не можем да позволим на тези сачаканци да ни съсипят града, нали?

По лицето на жената се изписаха различни чувства. Загрижеността и страха бяха сменени от крива усмивка.

— Знаеш как да се забъркваш в неприятности. — Джона огледа стаята. — Накараха ме да чакам с часове. Мислех си, че ще ме накарат да готвя или нещо такова, но те ми казаха, че имам някаква магическа способност и трябва да помогна на техните магьосници.

— Наистина ли? — Сония сложи леля си да седне, след което заобиколи масата и седна в своето кресло. — Значи магическите ми способности са от страна на майка ми. Дай ми ръката си.

Джона протегна ръка. Сония я хвана и протегна пипалата на съзнанието си. Усети малък източник на сила.

— Не е много. Затова са те накарали да чакаш. Как са Ранел и малките ми братовчеди?

— Керел расте бързо. Хания обича да поплаква, но аз не спирам да си повтарям, че скоро ще го надрасне. Ако Ранел знаеше, че си тук, щеше веднага да дойде, но заради куцането си реши, че няма да е от полза.

— Ще се радвам да го видя. Може би когато всичко свърши... Сега ще те порежа леко, ако нямаш нищо против.

Джона помръдна рамене. Сония отвори кутията, която лежеше на масата, и извади малката кама, която ѝ беше дал Сери. Той каза, че малкото острие няма да плаши толкова обитателите. Камичката беше толкова малка, че няколко обитатели се бяха изсмели на глас.

Сония леко поряза ръката на Джона, после притисна пръст към разреза. Също като при другите обитатели, Джона се отпусна, докато

Сония изтегляше енергията ѝ. Когато девойката приключи и излекува резката, жената се изпъна.

— Усещането беше... много странно — каза Джона. — Не можех да мърдам, но толкова много ми се спеше, че дори не ми се искаше да мърдам.

Сония кимна.

— Повечето хора се чувстват така. Не съм сигурна дали ще мога да го направя, ако знам, че усещането не е приятно. Сега ми кажи как я карате с Ранел напоследък.

Проблемите, които споделяше Джона, ѝ се струваха толкова чудно обикновени и прости. Сония я изслуша, а след това разказа на леля си за всичко, което се беше случило след последната им среща, включително за съмненията си и страховете си. Накрая на разказа ѝ Джона я погледна замислено.

— Трудно е да повярва човек, че такова тихо дете като теб ще се превърне в толкова важна личност — каза тя. — На всичкото отгоре си с този Акарин, Върховния повелител на Гилдията.

— Вече не е такъв — напомни ѝ Сония.

Джона махна с ръка.

— Все тая. Доколко си сигурна в него? Смяташ ли, че ще се ожените?

Сония усети как лицето ѝ пламва.

— Аз... не знам. Аз...

— Ти съгласна ли си?

Брак? Сония се поколеба, после бавно кимна.

— Но не сте говорили за това, нали? — Джона се намръщи и се наведе напред. — Нали внимаваш? — промърмори тя.

— Има... — Сония преглътна. — Знам, че има начини, чрез магия, за да е сигурен, че жената няма... Това е едно от предимствата да си магьосник. Акарин не би го искал. — Тя усети как лицето ѝ пламва още по-силно. — Поне не сега. Не би било разумно, не и при всичките тези битки.

Джона кимна и потупа Сония по ръката.

— Разбира се. Може би по-късно. Когато всичко свърши.

Сония се усмихна.

— Да. И когато съм готова. Което няма да стане веднага.

Жената въздъхна.

— Толкова е хубаво да те видя, Сония. Какво облекчение е, че се върна. — Лицето ѝ помръкна. — И в същото време не е. Ще ми се да си някъде надалеч и на сигурно място. Ще ми се да не се налага да се биеш с тези сачаканци. Ти... ще внимаваши, нали?

— Разбира се.

— Не опитвай разни глупости.

— Няма. Мисълта да умра не ми харесва особено, Джона. Това е силна пречка пред глупостта.

Прекъсна ги почукване по вратата.

— Да? — извика Сония.

Вратата се отвори и вътре се вмъкна Сери с голяма торба в ръка. Той беше ухилен до уши.

— Наваксите, а? — рече той.

— Ти ли уреди това? — попита Сония.

— Може и да съм аз — отвърна лукаво Сери.

— Благодаря ти.

Той сви рамене. Джона се изправи.

— Става късно. Трябва да се прибирам у дома — каза тя. — И без това отсъствах доста дълго.

Сония се изправи и отново прегърна леля си.

— Грижи се за себе си — каза тя. — Целуни Ранел от мен. И ми кажи да не разказва, че съм тук. На никого.

Джона кимна, после се обърна и излезе от стаята.

— Тя беше последната — каза Сери. — Ще те отведе в стаята ви.

— А Акарин?

— Той те чака там. Да вървим.

Сери я изведе през една задна врата и я поведе по коридора. Накрая му имаше малък шкаф, в който двамата влязоха. Сери развърза едно въже, което висеше от дупка в тавана. Той започна постепенно да го отпуска и подът на шкафа пое надолу.

— Вие сте хубава двойка — каза Сери.

Сония го погледна намръщено.

— Аз и Джона?

Той се ухили и поклати глава.

— Ти и Акарин.

— Така ли мислиш?

— Надявам се. Не съм сигурен, че ми харесва как те забърква в тая каша, но ми изглежда също толкова загрижен за оцеляването ти, колкото съм и аз.

Подът спря да се спуска пред друга врата. Сери я отвори и те излязоха в познатия коридор. След няколко крачки минаха през металната врата, която водеше към гостната им. Акарин седеше пред масата, отрупана с прясна храна, и държеше чаша вино в ръка. До него седеше Такан.

Акарин погледна Сония и се усмихна. Тя забеляза, че Такан я гледа втренчено и се зачуди за какво ли са разговаряли, докато я е нямало.

— Серини — каза Акарин. — Отново се показваш като изключително щедър човек. — Той вдигна чашата си. — Не какво да е, а ануренско тъмно.

Сери сви рамене.

— Не жаля нищо за защитниците на града.

Сония седна до масата и започна да се храни. Макар да беше гладна, храната натежаваше като камък в стомаха ѝ и когато започнаха да обсъждат плановете за следващия ден, тя бързо изгуби апетит. Не след дълго Акарин млъкна и се взря в нея.

— Силата ти се забелязва — каза тихо той. — Трябва да те науча как да я криеш.

Той протегна ръката си. Сония я хвана и усети как присъствието му нараства в крайчето на съзнанието ѝ. Тя затвори очи.

— Виж какво усещам аз.

Силата на Акарин го обгърна като лъчиста мъгла.

— Виждам я.

— Твоята сила се процежда през бариерата, която ограничава сферата на магическото ти влияние. Трябва да подсилиш тази бариера. Ето така.

Сиянието започна да избледнява. Когато се концентрира върху собственото си тяло, тя усети събраната в нея сила. Досега не бе получавала възможността да провери колко енергия бе събрала от обитателите. Беше се опитала да брой доброволците, но след три десетия се отказа.

Сега се възхищаваше на огромното количество сила, което съхраняваше в себе си. Естествената бариера не можеше да я удържи

цялата, затова Сония трябваше да я подсили с магия.

— Точно така.

Вместо да се оттегли, съзнанието на Акарин се бавеше.

— Погледни ме.

Тя отвори очи. Полазиха я тръпки, когато осъзна, че може едновременно да го вижда и да го усеща.

На лицето му бе изписано същото онова замислено изражение, което тя забелязваше всеки път, когато го улавяше да я наблюдава тайно. Сега разбра какво си беше мислил в онези минути и бузите ѝ пламнаха. Тъглчетата на устните му леко се извиха нагоре.

След това съзнанието му избледня и той пусна ръката ѝ. Когато изви поглед настрани, тя усети смътно разочарование.

— Трябва да си направим кръвни камъни. През следващите дни ще се наложи да общуваме тайно.

Кръвни камъни. Разочарованието ѝ бързо избледня, заменено от интерес.

— Трябва ни малко стъкло. — Той погледна към Такан. Прислужникът се изправи и отиде в кухнята, след което се върна и поклати глава.

— Няма нищо...

Акарин взе чашата за вино и погледна към Сери.

— Имаш ли нещо против да я счупя?

Сери сви рамене.

— Не. Троши.

Акарин я удари в масата и чашата се пръсна. Той взе едно парченце стъкло и го подаде на Сония, после взе едно за себе си. Сери ги наблюдаваше, като очевидно се пръскаше от любопитство.

Сония и Акарин заедно разтопиха стъкълцата в малки топчета. Акарин взе друго парче стъкло и поряза дланта си. Сония направи същото. Той отново я хвана за ръката и тя почувства как умът му докосва нейния. Последва инструкциите му как да приложи кръвта и магията върху горещото стъкло.

Когато камъните се охладиха, Такан постави едно малко парче злато на масата. То се издигна във въздуха пред лицето на Акарин, след което се усука и изви в два пръстена. Акарин пусна своя кръвен камък в гнездото на единия пръстен, а Сония направи същото със своя. Тя

забеляза как камъкът се подава от долната страна на гнездото и докосва кожата на носителя му.

Златните щипчици на обковите се затвориха над камъните.

Акарин улови двата пръстена за металните халки и се обърна тържествено към Сония.

— Чрез тези пръстени ще можем да виждаме в съзнанията си. Това си има своите... неудобства. Понякога не е много приятно да чуваш и знаеш точно по какъв начин определен човек се чувства спрямо теб. Това може да сложи край на приятелства, да превърне любовта в омраза, да озлоби душата. — Той се поколеба. — Но също така може да помогне за взаимното разбиране. Не трябва да ги носим повече, отколкото е необходимо.

Сония взе пръстена си и се замисли над думите му. Да превърне любовта в омраза? Но той никога не ѝ беше казвал, че я обича. Тя се сети за думите на Джона. Но не сте говорили за това, нали?

„Не е необходимо — каза си тя. — Достатъчно ми бе само да зърна мислите му“.

Но дали беше така?

Тя погледна пръстена и установи, че е изправена пред две възможности: или той я обича и се страхува, че пръстенът ще развали всичко, или не я обича и се страхува, че пръстенът ще разкрие истината.

Но когато малко по-рано съзнанието му се беше забавило, тя бе сигурна, че бе усетила нещо повече от обикновено желание.

Сония остави пръстена на масата. Утре щяха да им трябват. Утре щяха да разберат какво ще им струва това. Засега тя не искаше да вижда повече от онова, което бе зърнала в съзнанието му.

Сери се изправи рязко.

— Много ми се иска да остана, но трябва да се погрижа за някои неща. — Той се поколеба и махна с ръка към торбата, която бе оставил на един стол. — Там има още дрехи. Реших, че ще ви подхождат повече от тези.

Акарин кимна.

— Благодаря.

— Лека нощ.

След като Сери излезе, Такан също се изправи.

— Вече е късно — каза той. — Ако нямате нужда от мен...

Акарин поклати глава.

— Не. Иди да поспиш, Такан. — После погледна Сония. — Ние също трябва да си починем.

Той стана и отиде в спалнята. Сония понечи да го последва, но се спря, като видя торбата на стола. Грабна я и я отнесе в спалнята.

Когато я остави на леглото, Акарин я погледна:

— Каква ли маскировка ни е измислил Сери този път?

Сония отвори торбата и я обърна с дъното нагоре. Върху леглото се изсипа водопад от черни дрехи. Тя погледна Акарин и ги разстла върху леглото.

Това бяха мантии. Магьоснически мантии.

Акарин ги погледна с мрачно изражение на лицето.

— Не можем да ги носим — каза тихо той. — Ние не сме магьосници от Гилдията. Това е престъпление.

— Утре това престъпление ще бъде извършено от стотици хора — усмихна се Сония. — Стотици немагьосници ще тичат по улиците, облечени в мантии, опитвайки се да прилъжат сачаканците да се разделят.

— Това е... различно. Ние сме изгнаници. А и тези мантии са черни. Няма как да ни сбъркат с обикновените магьосници.

Сония погледна към торбата. В нея имаше още нещо. Тя бръкна и измъкна два чифта панталони и две ризи. Всичко беше доста широко.

— Странно. Защо ни е приготвил по два различни костюма?

— За да имаме избор.

— Или от нас се очаква да носим мантиите под другото.

Акарин присви очи.

— И да свалим горните дрехи в определен момент?

— Може би. Трябва да признаеш, че би могло да е доста смущаващо. Двама черни магьосници...

Тя си пое дълбоко дъх и погледна към леглото. И двете мантии бяха дълги. Това бяха дрехи на дипломиран магьосник.

— Не мога да ги облека! — възрази тя.

Акарин се изкиска.

— Сега, като се съгласи с мен, аз размислих. Изглежда, приятелят ти Сери е не само умен, но и доста хитър. — Той се наведе над леглото и поглади с ръка плата. — Докато не ни открият, няма да

сваляме ризите. Но щом го направим, сачаканците може да решат, че Гилдията ни е приела обратно. Това може да накара Карико да се замисли.

— А Гилдията?

Той се намръщи.

— Ако наистина са искали да ни върнат, ще трябва да ни приемат такива, каквито сме — промърмори той. — Все пак не можем да се отучим от наученото.

Тя погледна към леглото.

— Значи това са черни мантии за черни магьосници.

— Да.

Тя се намръщи. Мисълта да се разхожда с черна мантия пред Ротан... в този миг я прониза болка.

„Но Ротан е мъртъв“.

Тя въздъхна.

— Повече ми харесва да наричат черната магия висша магия, но ако ни приемат обратно в Гилдията, предполагам, че няма да започнат да ни наричат Висши магьосници. Този термин вече се използва.

Акарин поклати глава.

— Не, а и черните магьосници не трябва да бъдат окуражавани да си мислят, че са по-висши от останалите.

Сония го погледна.

— Смяташ ли, че ще ни приемат обратно?

Акарин сбърчи вежди.

— Дори да оцелее, Гилдията никога повече няма да е същата. — Той събра мантиите от леглото и ги метна върху облегалката на стола. — А сега да поспим. Може скоро да не получим подобна възможност.

Докато той се събличаше, Сония седна на ръба на леглото и се замисли над думите му. Гилдията вече се променяше. Толкова много мъртви... тя усети как гърлото я стяга при мисълта за Ротан.

— Никога не съм виждал човек, който да спи добре седнал — каза Акарин.

Тя се обърна и го откри изпънат под завивките. Почувства смесица от вълнение и стеснение. Спомни си усещането за някаква промяна, когато се беше събудила сутринта до него в леглото. „Определено е по-удобно от скалата — помисли си тя, — но когато сме тук, заедно, е много... по-съзнателно“.

Тя отмести торбата и останалите дрехи, съблече се и се пъхна под завивките. Очите на Акарин бяха затворени и той дишаше ритмично и дълбоко, като спящ човек. Тя се усмихна и протегна ръка да загаси лампата.

Въпреки тъмнината и умората, тя остана будна. Създаде си мъничко светлинно кълбо и се обърна на една страна, за да наблюдава Акарин, твърдо решена да проучи всеки детайл от лицето му.

Изведнъж очите му потрепнаха и се отвориха. На челото му се оформи мъничка бръчка.

— Нали трябваше да спиш — промърмори той.

— Не мога да заспя — каза му тя.

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Струва ми се, че това съм го чувал и преди.

Когато Сери влезе в стаята си, той си пое рязко дъх. Във въздуха витаеше топъл, пикантен аромат. Той се усмихна и го последва до банята, където откри Савара, отпусната във вана с топла вода.

— Пак ли в банята? — попита той.

Тя се усмихна лукаво.

— Ще се присъединиш ли към мен?

— Мисля засега да остана на безопасно разстояние.

Усмивката ѝ се разшири.

— Кажи ми тогава какво пропускам.

— Само да си взема един стол.

Той се върна в гостната, спря се в центъра ѝ и няколко пъти си пое дълбоко дъх.

Отново изпита силното желание да ѝ разкаже всичко. Беше сключил сделка с нея — да я държи в течение в замяна на информация за това как да убие ичани. Част от него бе сигурна, че може да ѝ се довери, но друга не спираше да шепне предупреждения.

Какво всъщност знаеше за нея? Че е сачаканка. Че бе търсила и намирала сънародниците — и сънародничките си — за него, знаейки, че ще бъдат убити. Но това не означаваше, че мисли доброто на Киралия. Беше му казала, че работи за друга „клика“ в сачаканското общество и е лоялна на тези хора.

Сери беше сключил сделка и засега тя спазваше своята част от нея...

Но той не можеше да ѝ каже, че Акарин и Сония са се върнали. Ако се разчуеше за пристигането и подготовката им, ичаните щяха да спечелят. Ако се довереше на Савара и тя го предадеше, вината за падането на Киралия щеше да се стовари върху неговите рамене.

И Сония щеше да бъде убита. Гризеше го лека вина за това, че укриваше информация от новата жена в живота си заради старата. „Но ако застраша живота на старата, ако неправилно се доверя на новата — разсъди той, — ще се чувствам по-зле от сега“.

Ала Савара щеше да го научи рано или късно. Сърцето му се разтуптя от странен, непознат страх, когато си представи реакцията ѝ.

„Тя ще разбере — помисли си той. — Какъв Крадец ще съм, ако толкова лесно издавам поверените ми тайни? И без това тя няма да остане дълго тук. Щом всичко свърши, ще ме напусне“.

Той си пое дълбоко дъх, взе един стол и го отнесе в банята. Тя облегна ръцете си върху ръба на ваната и положи брадичката си върху тях.

— И какво решиха Крадците?

— Харесаха идеите ни — каза ѝ той. — Лимек прати хората си да шият мантии.

Тя се ухили.

— Надявам се, че тези хора могат да тичат бързо.

— Ще използват Пътя на крадците, за да се измъкнат. Освен това изпратихме хора да потърсят добри места за поставяне на капани.

Тя кимна.

— Днес Гилдията изпрати мисловен призив към Акарин.

Той се престори на изненадан.

— И той какво каза?

— Не отговори.

Сери се намръщи.

— Нали не мислиш, че е...?

— Мъртъв? — Раменете ѝ леко помръднаха. — Не знам. Може би. Или е твърде опасно да отговори. Защото ще предизвика нежелано внимание.

Той кимна и установи, че му е твърде лесно да се преструва на разтревожен.

Савара разгъна ръцете си и му махна подканящо.

— Ела тук, Сери — промърмори тя. — По цял ден ме оставяш сама. Момичетата лесно се отегчават.

Той се изправи и скръсти ръце.

— Цял ден? Чух, че си прескочила до Пазара.

Тя се засмя.

— Знаех си, че ще разбереш. Искях да взема нещо, което бижутерът направи за мен. Погледни.

Върху ръба на ваната лежеше малка кутийка. Тя я вдигна и му я подаде.

— Подарък за теб — каза Савара. — Направен е с няколко камъка от ножовете ми.

Сери повдигна капака и затаи дъх при вида на странния сребърен медальон във форма на насекомо. От удълженото му телце излизаха сложно изглеждащи крила, покрити с гъста мрежа от вени. Вместо очи блестяха два жълти камъка, а извитата му опашка бе обсипана със зелени точки.

Коремът му представляваше един огромен, гладък рубин.

— В страната ми се смята, че инавата носи късмет — каза Савара. — Ако кацне върху воина преди битка, той няма да загине. Освен това инавата е посланик на разделените любовници. Забелязах, че киралийските мъже не носят бижута, но ти можеш да я носиш скрита под дрехите. — Тя се усмихна. — Близо до кожата.

Той усети как го жегва вина. Извади медальона от кутията и наниза верижката през главата си.

— Много е красив — каза той. — Благодаря.

Савара погледна встрани, сякаш внезапно смутена от сантименталността на подаръка си. След това се усмихна лукаво.

— А сега какво ще кажеш да дойдеш тук и да ми благодариш подобаващо?

Сери се засмя.

— Добре. Как да откажа такова предложение?

ГЛАВА 33

ИЧАНИ ПРЕД ПОРТАТА

Слънцето се издигаше над хоризонта бавно, сякаш изобщо не желаше да настъпи новият ден. Първите му лъчи докоснаха кулите на Двореца и ги оцветиха в ярки жълто-оранжеви краски. Златистата светлина бавно пропълзя по покривите, освети целия град и най-накрая достигна до лицата на събралите се на Външната стена магьосници.

Те бяха напуснали Гилдията веднага щом получиха съобщението на разузнавачите, че ичаните приближават. Стотици магове се изкачиха върху Външната стена и се строиха в редица. Гледката беше страховита — за разлика от двете претоварени каруци, които бавно напредваха към града. Лорлън трябваше да си напомни, че хората в тези каруци вече бяха избили повече от четиридесет от най-добрите воители на Гилдията и бяха няколко пъти по-силни от магьосниците на стената.

Ичаните бяха намерили заместници на каруците, които Ийкмо беше унищожил, но търсенето ги беше забавило с половин ден. Ала саможертвата на воините се беше оказала безполезна. Всички опити на Сарин да овладее черната магия се бяха провалили. Възрастният магьосник каза, че не може да разбере напълно описанията и инструкциите от книгите. С всеки изминал ден той ставаше все по-отчаян. Лорлън знаеше, че смъртта на Ийкмо и хората му измъчваха съвестта на магьосника, също както и неуспеха му да се превърне в спасител на Киралия.

Лорлън погледна към алхимика, който стоеше на няколко крачки от него. Сарин изглеждаше изпит и изтощен, но гледаше приближаващия враг с мрачна решителност.

Лорлън се обърна към Болкан, който стоеше със скръстени ръце и отново успяваше да изглежда уверен и хладнокръвен. Лейди Винара също имаше вид на спокойна и уверена.

Лорлън отново погледна към приближаващите се каруци. Разузнавачите бяха докладвали през нощта за местонахождението на

врага. Сачаканците бяха нахлули в изоставена ферма край пътя, само на един час път от града. Когато стана ясно, че възнамеряват да отложат атаката си за следващия ден, кралят остана доволен. Той все още се надяваше, че Сарин ще успее.

Единият от съветниците на краля отбеляза, че щом ичаните изчакват, значи се нуждаят от почивка. Лорлън разпозна Рейвън, професионалния шпионин, който беше придружавал Ротан в първия ден на прекратената мисия.

— Ако искат да спят, трябва да им попречим — каза Рейвън. — Не е нужно да изпращате магьосници. Обикновените хора може да не вършат работа в пряк сблъсък, но не подценявайте способността им да досаждат.

Когато се стъмни, група доброволци от Градската стража се промъкнаха до фермата, пуснаха вътре рояк жилещи насекоми, вдигнаха страшен шум, а после подпалиха постройката. Последното направиха с огромно удоволствие, след като ичаните успяха да заловят един от стражниците. Онова, което причиниха на мъжа, не се хареса особено на онези граждани, които все още не бяха напуснали Имардин.

Лорлън погледна през рамо към града.

Улиците бяха празни и тихи. Повечето членове на Домовете бяха отплавали за Елийн, взимайки със себе си целите си семейства и прислугата. През последните два дни през Южната порта се точеше поток от каруци. Обикновените хора бягаха към близките села. Стражниците се опитваха да поддържат ред, доколкото могат, но не успяха да попречат на кражбите. Веднага щом слънцето се скри, Портите бяха затворени и укрепени.

Естествено, ичаните можеха напълно да ги пренебрегнат и да се запътят право към пролуката във Външната стена, която заобикаляше земите на Гилдията. И тя не беше способна да направи нищо, за да им попречи.

Магьосниците вече знаеха кой ще изгуби битката. Надяваха се единствено да успеят да убият един-двама ичани.

Въобщо не му беше приятно да мисли за това, че величествените сгради на Гилдията ще бъдат разрушени. Лорд Джолън бе опаковал и изпратил надалеч повечето ценни книги и дневници, и бе запечатал останалото в стая под Университета.

Пациентите в Лечителницата, прислужниците и семействата бяха изпратени далеч от града. Подобни мерки бяха взети и в двореца. Лорлън се обърна и погледна към кулите, които се виждаха над Вътрешната стена. Градските стени бяха построени така, че да защитят тази централна сграда. През вековете Дворецът бе променян така, че да удовлетворява вкусовете и прищевките на киралийските владетели, но стената винаги бе оставала непокътната. Най-добрите бойци на Гилдията чакаха там, готови за битка, ако останалите бяха победени.

— Стигнаха копторите — промърмори Оусън.

Лорлън отново се обърна на север и погледна към копторите. Пред очите му се разкри лабиринтът от улици. Всички те пустееха. Той се зачуди къде ли са отишли обитателите. Искрено се надяваше, че са някъде далеч.

Каруците стигнаха до първите къщи и спряха. От тях слезоха шестима мъже и една жена и тръгнаха към Северната порта.

Робите изтеглиха каруците обратно.

„Един ичани остана с тях — отбеляза Лорлън. — Един по-малко срещу нас. Не че това ще ни помогне особено“.

— Кралят се появи — промърмори Оусън.

Лорлън се обърна към приближаващия се монарх. Магьосниците коленичиха и бързо се изправиха, докато кралят преминаваше край тях.

— Разпоредителю.

— Ваше величество — отвърна Лорлън.

Кралят погледна към приближаващите се сачаканци.

— Опитайте ли се отново да се свържете с Акарин?

Лорлън кимна.

— На всеки час.

— И отговор няма?

— Не.

Кралят кимна.

— Тогава ще се наложи да се изправим срещу това сами. Да се надяваме, че е грешал за силата им.

Сония никога не беше виждала Северната порта затворена. Огромните метални крила винаги бяха покрити с ръжда, а гравираниите

декорации почти не се забелязваха заради натрупаната мръсотия.

Сега портите блестяха с хладен черен блясък — градските власти не бяха пожалили сили да им придадат горд и непристъпен вид.

Върху стената се виждаха подредените магьосници. Сред червените, зелени и пурпурни мантии се мяркаха кафявите дрешки на учениците.

Сония се изпълни със съчувствие към съучениците си. Сигурно бяха ужасени.

Ичаните се появиха на пътя. Сърцето на Сония подскочи и тя чу как Акарин затаява дъх. Намираха се само на стотина крачки от тях и този път тя не ги виждаше през очите на друг магьосник.

Наблюдаваше ги заедно с Акарин, Сери и Такан от една къща до Северния път. Сери ги беше довел тук, защото къщата имаше малка кула със стая над втория етаж, която им осигуряваше отлична гледка към района пред портата.

— Този отпред е Карико — промърмори Акарин.

Сония кимна.

— Значи жената трябва да е Авала. Ами останалите?

— Помниш ли шпионина, чието съзнание прочете? Високият е Харикава, неговият господар. Двамата в онзи край са Иниджака и Сарика. Виждал съм ги в умовете на шпионите. Другите двама, Рикача и Раши, са отдавнашни съюзници на Карико.

— Тук виждам седем — каза тя. — Един липсва.

Акарин се намръщи.

— Да.

Ичаните се приближиха на няколко крачки от къщата и спряха. Погледнаха към редицата от магьосници, които стояха върху Външната стена.

Гласът, който достигна до тях, беше непознат.

— Повече нито крачка, сачаканци. Не сте добре дошли в страната ми.

Сония погледна към фигурите на магьосниците, които се намираха точно над портата, и видя добре облечен мъж, който стоеше до Разпоредителя Лорлън.

— Това... кралят ли е?

— Да.

Момичето почувства неохотно уважение към монарха. Той беше останал в града, когато можеше да избяга заедно с останалите от Домовете.

Карико протегна ръце.

— Така ли се отнася Киралия към гостите си? И изморените пътешественици?

— Гостите не избиват семействата и прислугата на домакините си.

Карико се изсмя.

— Не. Независимо дали ви харесва или не, аз съм в земята ви. И искам този град. Отворете портата и ще ви позволя да живеете и да ми служите.

— Предпочитаме да умрем, отколкото да служим на такива като теб.

Сърцето на Сония подскочи, когато разпозна гласа на Лорлън.

— Това да не е един от онези, които наричат себе си „магьосници“? — изсмя се Карико. — Съжалявам. Поканата не се отнася за теб и подобните ти. Жалката ви Гилдия може да ми послужи единствено със смъртта си. — Той скръсти ръце. — Отвори портата, кралю Мерин.

— Сам си я отвори — отвърна кралят. — А ние ще видим дали Гилдията е толкова жалка, колкото твърдиш.

Карико се обърна и погледна съюзниците си.

— Виждате ли как ни посрещат? Хайде да счупим черупката и да пируваме с яйцето.

Ичаните бързо се строиха в редица и обсипаха портата с град от удари. Сери затаи дъх, когато металът започна да грее. Стотици удари се посипаха изотгоре, но всички отскачаха от бариерите на ичаните.

— Търси слабостите им, Лорлън! — изсъска Акарин. — Съсредоточи се върху един от тях!

Разнесе се звук от разкъсване и Сония подскочи. Пръстите на Акарин се бяха забили в хартиеното пано пред прозореца. Той издърпа ръката си и се вкопчи в перваза.

— Точно така! — каза той.

Когато отново погледна навън, Сония видя, че ударите на Гилдията са се съсредоточили върху един ичани. Тя затаи дъх, очаквайки останалите сачаканци да слезат бариерите си и да го защитят.

— Този човек. — Акарин посочи атакувания ичани. — Той ще е първата ни жертва.

— Ако напусне групата — додаде Сери.

Карико погледна към отслабващия си съюзник и рязко вдигна ръка. Бляскава мълния удари портата, но беше отразена от общия щит на Гилдията.

Над стените започна да се издига бял пушек. В метала се беше образувала дупка, а зад портата се кълбеше още дим.

— Сигурно са се подпалили къщите — рече мрачно Сери.

Акарин поклати глава.

— Не са още. Това е пара, не пушек. Стражниците заливат укрепленията с вода, за да не изгорят.

Усилията на защитниците изглеждаха смешни, но всяко препятствие караше ичаните да хабят силите си. Сония погледна към стената. Кралят и магьосниците бяха отстъпили встрани, по-далеч от портата.

В този миг едното крило помръдна. Сери изруга. Мощната врата потрепна и се изкриви. Разнесе се оглушително скърцане и крилото падна на земята, разкривайки система от дървени и метални укрепления. Докато стражниците бързаха да се покатерят по тях, второто крило също падна.

Карико погледна към съюзниците си.

— И те си мислят, че могат да ни спрат с това? — Той се засмя и се обърна към укрепленията.

Въздухът потрепери, после укреплението хлътна навътре, като ударено от огромен, невидим юмрук. Отекна трясъкът на чупещо се дърво и изкривен метал, и укреплението се срути.

Сония погледна нагоре и видя, че всички магьосници от стената са изчезнали. Ичаните влязоха в града. Магьосниците нанасяха удари от околните къщи, но сачаканците не им обръщаха никакво внимание. Те вървяха упорито към Вътрешната стена.

Акарин отстъпи от прозореца и се обърна към Сери.

— Трябва бързо да отидем в града — каза той.

Сери се усмихна.

— Няма проблем. Последвайте ме.

Фаранд започна да се задъхва. Денил го хвана за ръката и забави крачка. Младият мъж погледна назад с изплашено изражение на лицето.

— Няма да ни последват — успокой го Денил. — Като че ли целта им е Вътрешния кръг.

Фаранд кимна. Младият магьосник беше застанал до Денил на стената. Очевидно търсеше познато лице. Магьосниците пред тях се отдалечаваха все по-бързо и накрая се скриха от погледа им.

— Дали... ще стигнем... навреме? — рече задъхано Фаранд, когато приближиха Западния квартал.

— Надявам се — отвърна Денил. Той погледна към Вътрешната стена и видя, че някои магьосници вече са се изкачили на върха. Той погледна към пребледнелия Фаранд, който обаче храбро се стараеше да не изостава. — Може би не.

Той зави по следващата улица. Пред тях се появи стената. Когато стигнаха до нея, Денил хвана Фаранд за раменете. Той създаде енергиен диск под краката им и започна да се издига бързо нагоре.

Рязкото изкачване преобърна стомаха му.

— Нали не трябваше да използваме магия, освен в битка! — изпъшка Фаранд.

Когато стигнаха до върха, Денил бавно се спусна.

— Очевидно сте твърде слаб да тичате — каза той. — По-добре да стигнем по-бързо дотук и да влея силата ви в моите удари, отколкото да не стигнем навреме.

Към тях забърза един магьосник с почервеноло от напрежение лице и те го последваха по стената. Когато погледна към Вътрешния кръг, Денил усети силно безпокойство.

Тайенд беше някъде там. Макар имението, където се криеше ученият, да се намираше от другата страна на двореца, това нямаше по никакъв начин да го защити, когато ичаните тръгнаха да обикалят.

Двамата стигнаха до магьосниците, които се бяха събрали върху стената и Денил вля силата си в общата бариера. Той погледна надолу към ичаните. Те стояха пред вратите и разговаряха.

— Защо не нападат? — попита Фаранд.

Денил се напрегна.

— Не знам. Само шестима са. Един липсва.

Сачаканката се появи откъм една странична улица. Тя бавно тръгна към ичаните. Водачът им скръсти ръце и се обърна към нея. Денил наблюдаваше устните им. Жената се усмихна, но когато водачът ѝ обърна гръб, лицето ѝ се изкриви подигравателно.

— Тя е непокорна — каза Фаранд. — Това може да се окаже полезно.

Денил кимна, но в този миг ичаните атакуваха. Във въздуха проблеснаха мълниеносни удари и той почувства вибрацията под краката си.

— Атакуват стената — възкликна стоящият наблизо лечител.

Вибрациите бързо преминаха в трусове. Денил погледна напред. Магьосниците, които се намираха най-близо до портата, се опитваха отчаяно да се задържат на краката си. Някои стояха приведени. Когато щитът на Гидията се пропука, някои от магьосниците бяха отхвърлени от стената.

— Атака!

Денил се изпъна в отговор на мисловния призив на Болкан. Ударите му се вляха в дъжда от енергия, който се изсипа върху сачаканците. Една ръка докосна рамото му и той почувства как в него се влива силата на Фаранд.

Изведнъж треперенето и шумът спряха. Ичаните отстъпиха от портата. Денил усети прилив на надежда, макар да нямаше представа какво ги е принудило да отстъпят назад.

Изведнъж портата се наклони напред и падна върху земята пред краката на ичаните. Върху нея се изсипа лавина от натрошени камъни. Карико погледна към наредените върху стената магьосници и се усмихна доволно.

— Напуснете стената — нареди Болкан.

Магьосниците се затичаха към дървените стълби, които бяха прикрепени към вътрешната страна на стената. Денил и Фаранд бързо слязоха на улицата в подножието ѝ.

— Сега какво? — Когато се озоваха на земята, Фаранд вече се беше запъхтял.

— Срещаме се с лорд Ворел.

— А след това?

— Не знам. Предполагам, че той ще има някакви нареждания.

След като прекосиха няколко улици, Денил намери воина, който ги очакваше на предварително уговореното място заедно с още няколко магьосници. Всички бяха мълчаливи и унили.

— Прегрупирайте се.

Ворел кимна и огледа мрачно присъстващите.

— Ще се приближим и ще нанесем удар по един от тях. След мен!

Денил, Фаранд и останалите магьосници последваха воина. Всички мълчаха.

„Те знаят, че това е последният ни сблъсък — помисли си Денил. — След това, ако все още сме живи, ще напуснем града“.

Сери изпрати с поглед Сония и Акарин, които последваха водача си в тъмния проход. После си пое дълбоко дъх и тръгна в противоположената посока. Такан вървеше след него.

Чакаше го много работа. Останалите крадци трябваше да разберат, че Акарин и Сония са стигнали до Вътрешния кръг.

Фалшивите магьосници щяха да излязат по улиците. Трябваше да намерят робите и да се разправят с тях. А той... той имаше нужда от едно питие.

Пътуването през Вътрешния кръг беше ужасяващо дори за онези, които използваша Пътя на крадците. Таванът, който се намираще под стената, се беше срутил, оставяйки само една малка дупка, през която да се промъкнат. Сония го беше уверила, че ако таванът започне отново да се руши, двамата с Акарин ще успеят да го удържат с магия, но при всяко вдишване на прашния въздух Сери си представяше, че всеки момент може да бъде погребан жив.

Той достигна до прохода, който вървеше паралелно на улицата. Решетките по стената му даваха възможност да хвърля по някой поглед навън. Когато чу тропота на бягащи крака, Сери се спря и видя притичващия покрай него магьосник. Изведнъж мъжът се спря.

— О, не — проплака той.

Сери погледна на другата страна и видя, че улицата е без изход. Магьосникът беше ученик — почти дете. Мантията му беше покрита с прах.

Внезапно от края на улицата се разнесе женски глас.

— Къде си? Къде си, малко магьосниче?

Акцентът ѝ толкова приличаше на савариния, че за миг Сери си помисли, че наистина е тя. Но гласът бе по-дълбок, а последвалият смях — жесток.

Ученикът се огледа уплашено, но това бе Вътрешният кръг. По улиците му нямаше струпани сандъци или боклуци, зад които да се скрие човек. Сери бързо отиде до най-близката до момчето решетка и я отвори.

— Хей, магьоснико — прошепна той.

Момчето подскочи, после се обърна и зяпна към Сери.

— Влизай тук — махна му той с ръка. — Хайде де.

Момчето отново погледна към входа на уличката и бързо се хвърли през отвора. Падна в прохода с главата напред, претърколи се и се изправи. Когато отново се разнесе гласът на жената, момчето се притисна към стената, разтреперано от страх.

— Къде отиде? — извика жената, докато се приближаваше по улицата. — Тук няма изход. Сигурно си в някоя от къщите. Я да видим.

Тя провери няколко врати, след което взриви една от тях. Когато се изгуби в къщата, Сери се обърна към ученика и се ухили.

— Вече си в безопасност — каза той. — Ще са ѝ нужни часове, докато претърси всички къщи. По-скоро ще се отегчи и ще потърси полесна плячка.

Запъхтяното дишане на младежа бе заменено от дълги, равномерни вдишвания и издишвания. Той се изправи и се отблъсна от стената.

— Благодаря ти — каза ученикът. — Ти ми спаси живота.

Сери сви рамене.

— Няма проблеми.

— Кой си ти — и какво правиш тук? Мислех си, че целият град е евакуиран.

— Казвам се Серини — отвърна той. — Серини от Крадците.

Младежът примигна изненадано. После се ухили.

— За мен е чест да се запознаем, Крадецо. Аз съм Регин от Уинар.

Ритъмът на конския ход определяше всичко. Той вдишваше и издишваше в тон с потропването на копитата. Болката в рамото го пронизваше при всяко тръсване. Ротан можеше да я притъпи с малко от лечителската си сила, но не искаше да хаби повече, отколкото трябва. Гилдията щеше да има нужда от всяка капка магия в битката си срещу ичаните. Той дори не смееше да прогони умората, която се беше натрупала след язденето през цялата нощ.

Градът грееше пред очите му като съкровище, пръснато върху маса. Всяка сграда блестеше като злато на утринната светлина. Щеше да го стигне до час, може би два.

В опожареното поле димеше овъглена сграда. Малка група хора, предимно семейства, бързаха по пътя, натоварени с чанти, сандъци и кошници. Те го гледаха едновременно с надежда и страх. Колкото повече се приближаваше до града, толкова повече ставаха те, докато накрая не се озова пред непрекъснатия човешки поток, който се изливаше от Имардин.

Никой от хората нямаше представа какво се е случило с Гилдията. Ротан изруга под носа си. Единствените ментални призиви, които чуваше, бяха нарежданията на Болкан. Той не смееше да повика Денил или Дориен.

Пред очите му проблесна образ. Картина от градска улица, последвана от сачаканско лице. Карико. Ротан примигна няколко пъти, но образът не изчезна.

„Толкова ми се иска да разбера какво става, че започвам да халюцинирам — помисли си той. — Или може би това е заради липсата на сън?“

Накрая се предаде и вля малко лечителска сила в тялото си, но образът не изчезна. Заля го вълна от ужас, но не неговия. Той зърна зелена мантия и разпозна присъствието. Лорд Сарли.

Лечителят ли изпращаше тези образи? Не приличаше на съзнателно послание... Ротан видя Карико с нож в ръка. Сачаканецът се наклони към магьосника. Устните му се изкривиха в жестока усмивка.

— Гледай сега, убице на роби.

Ротан усети прилив на болка, последван от слабо, но ужасно чувство за парализа и страх. Постепенно усещането за съзнанието на лорд Сарли избледня и рязко се изключи.

Ротан си пое дъх и огледа околностите. Конят му стоеше неподвижно. Покрай него бързаха мъже и жени и го поглеждаха нервно.

„Кръвен камък! — помисли си Ротан. — Карико сигурно го е сложил на лорд Сарли. — Той потрепери, когато осъзна, че е почувствал смъртта на Сарли. — Той възнамерява да ми показва смъртта на всеки магьосник, когото убива“.

Следващият можеше да бъде Дориен или Денил.

Ротан смушка коня си и препусна към града.

ГЛАВА 34

ЛОВЪТ ЗАПОЧВА

Облакът прах от разрушената стена все още висеше над града. По улиците не се виждаше жива душа, но от време на време Лорлън забелязваше раздвижване край прозорците на напуснатите домове. В очакване на появата на ичаните и заповед на Болкан, двамата с Оусън бяха намерили убежище в една от къщите срещу двореца.

Той не знаеше колко са оцелелите магьосници и колко сила им беше останала, но скоро щеше да разбере.

— Ето тук. Седнете — промърмори Оусън.

Лорлън се обърна и видя, че помощникът му носи старинен стол. Когато го постави на земята, Лорлън успя да изобрази усмивка.

— Благодаря. Едва ли ще го ползвам дълго.

Младият магьосник погледна към улицата.

— Не. Те са тук.

Лорлън отново погледна през прозореца и видя как от облака прах се появяват шест фигури. Сачаканците вървяха бавно към двореца. Карико погледна към стената.

„Не, няма да ви позволим отново да взривите стената под краката ни“ — помисли си Лорлън, докато се приближаваше до вратата.

— Атака!

Лорлън отвори вратата и излезе навън, следван от Оусън. Появиха се и останалите магьосници и образуваха полукръг около сачаканците. Лорлън вля силата си в общия щит и нанесе удар върху ичаните.

Сачаканците се обърнаха към тях. В съзнанието на Лорлън проблесна образът на единия от ичаните. Всички гилдийци атакуваха едновременно мъжа. Силата на ударите им го отблъсна назад към стената на двореца, а ответният огън на сачаканците принуди Гилдията да се съсредоточи върху бариерата си.

Ударите, които се стовариха върху общия им щит, имаха съкрушителна сила. Половината от магьосниците в полукръга побягнаха и Лорлън усети пристъп на страх и тревога. Ако

продължаваха да ги засипват с такива удари, Гилдията щеше бързо да отслабне.

— Отстъпление.

По заповед на Болкан всички магьосници отстъпиха назад към къщите и уличките, от които се бяха появили. Ичаните започнаха да настъпват напред.

— Трябва да свалим поне един от тях — изпъшка Оусън.

— Ти поддържай щита, аз ще удрям — отвърна Лорлън. — Само да стигнем по-близо до къщата.

Те свиха към вратата. Щом я достигнаха, Лорлън се спря.

— Сега!

Лорлън свали щита си и вложи цялата си останала сила в удар по отслабения ичани. Сачаканецът залитна и щом забелязаха слабостта му, останалите магьосници го засипаха с удари. Мъжът извика — крясък, изпълнен с ярост и страх — и щитът му падна. Следващият удар го отхвърли към стената на двореца, която се изкриви около него. Той клюмна и се свлече на земята.

От всички страни се разнесоха радостни викове, но те бързо секнаха, когато ичаните започнаха да отвърщат с мощни удари. Оусън издаде приглушен звук.

— Влизай... вътре... — успя да произнесе той през стиснатите си зъби.

Лорлън проследи погледа на Оусън и стомахът му се сви от ужас, когато видя, че водачът на ичаните, Карико, се приближава към тях и засипва щита на Оусън с дъжд от удари. Лорлън го улови за ръката и го вкара в къщата. Стената се разтресе от ударите на Карико и ги засипа с дърво и тухли. Щитът на Оусън се разпадна.

— Не — изпъшка той. — Не още!

Лорлън сграбчи Оусън за раменете и го избута встрани.

Разнесе се взрив. По тавана пробягаха пукнатини и фасадната стена се срути навътре. Лорлън падна на колене. Неимоверна тежест го притисна към пода, изкарвайки въздуха от дробовете му. В настъпилата тишина той усещаше само нарастващата болка. Насочи зрението си навътре в тялото си и застина в ужасяващо разбиране, когато видя натрошените кости и разкъсани органи.

Можеше да направи само едно нещо.

Върху него се посипаха прах и пръст, когато посегна към пръстена в джоба си.

Проходите под Вътрешния кръг бяха тихи. Край изходите чакаха доброволците. Водачът на Акарин и Сония спря, когато се появи куриерът.

— Сачаканският магьосник... остана... при робите — рече запъхтяно мъжът. — Те са... в копторите. На север.

— Значи един от тях вече е отделен — отбеляза Сония. — Дали да не намерим първо него?

— Ще ни трябва време да стигнем дотам — каза Акарин. Той погледна към Двореца. — Ще ми се да видя как се справя Гилдията, но... този ичани може да реши да се присъедини към Карики, щом научи, че Гилдията е победена. — Той се обърна към водача. — Да. Отведи ни в копторите.

— Ще ги уведомя, че идвате — рече куриерът и побягна обратно.

Водачът ги поведе из проходите. Няколко минути по-късно ги спря една жена на средна възраст.

— Тунелът се срути — докладва тя. — Не може да се премине.

— Кой е най-краткият друг път?

— Има друг проход покрай стената на Гилдията — каза им водачът.

Акарин погледна нагоре.

— Дупката в стената се намира почти над главите ни.

— Така ще стане по-бързо — съгласи се водачът. — Но може да ви видят.

— Гилдията и ичаните се намират пред двореца. За всички останали ние ще сме просто поредните имардинци, които се опитват да избягат от града. Отведи ни колкото се може по-бързо до изхода при стената.

Водачът кимна и ги поведе. След няколко завоя той спря пред една стълба, закрепена за стената и посочи към капака над главите им.

— Оттук се стига в един склад. Вратата му води към улицата. — Той ги инструктира как да намерят входа към проходите от другата страна на стената. — Там ще намерите други водачи. Те познават по-добре от мен Северния квартал.

Акарин започна да се изкачва по стълбата. Сония го последва и двамата се озоваха в голяма стая, пълна с хранителни продукти. Когато излязоха през вратата, те се оказаха в малка задънена уличка. Акарин се промъкна напред и спря на изхода ѝ. Сония отиде до него и видя, че се намират от другата страна на пътя, който минаваше по край Вътрешната стена. Когато видя разрушенията, сърцето ѝ замря.

Вятърът беше разнесъл облака прах и между отломките тя зърна познати цветове. Когато се вгледа по-внимателно, осъзна, че това са мантиите на магьосниците.

— Пътят е чист — промърмори Акарин. Докато се промъкваша напред, тя направи крачка към магьосниците и усети как Акарин я хваща за ръката. — Мъртви са, Сония — рече нежно той. — Иначе Гилдията нямаше да ги изостави.

— Знам — отвърна тя. — Просто исках да видя кои са.

— Не още. По-късно ще имаме време за това.

Акарин я поведе към дупката в стената. Земята беше покрита с отломки, които забавяха бързия им ход. Когато стигнаха до падналата порта, той спря. Сония го погледна разтревожено. Лицето му беше преbledняло и той се взираше в някаква точка под земята.

— Какво има?

— Лорлън. — Той се обърна рязко към Вътрешния кръг. — Трябва да го намеря. Ти върви напред. Намери този ичани, но не прави нищо, докато не се появи.

— Но...

— Върви — каза той и я погледна със студени очи. — Трябва да го направя сам.

— Да направиш какво?

— Просто прави каквото ти казвам, Сония.

Усещайки нетърпението в гласа му я жегна обида и гняв. Сега не беше моментът да се прави на загадъчен и потаен. Ако се разделят, как щяха да се намерят после? Тя си спомни пръстена.

— Трябва ли да си сложа кръвния ти пръстен? Ти каза, че трябва да ги носим, когато сме разделени.

На лицето му се изписа тревога, но после то бързо омекна.

— Да — каза той, — но аз няма да слагам още твоя. Не искам да ти показвам онова, на което се боя, че ще стана свидетел през следващия час.

Тя го погледна. Какво толкова щеше да се случи, че да не иска тя да го вижда? Да не би нещо, свързано с Лорлън?

— Трябва да вървя — каза той. Тя кимна и го изпрати с поглед, докато се отдалечаваше.

След като Акарин се изгуби зад руините, тя забърза към Северния квартал. Когато се озова в сенчестите му улички, тя извади пръстена му от джоба си и го огледа. Припомни си предупреждението от предишната нощ.

„Понякога не е много приятно да чуваш и знаеш точно по какъв начин определен човек се чувства спрямо теб. Това може да сложи край на приятелства, да превърне любовта в омраза...“

Все пак трябваше да има начин да се свържат, когато са разделени. Тя прогони съмненията си и си сложи пръстена. В съзнанието ѝ не се появи усещане за присъствието му. Тя го потърси, но не почувства нищо.

Може би пръстенът не работеше както трябва.

„Не — помисли си тя, — създателят може да контролира онова, което усеща носителят“. Но създателят не можеше да спре да усеща мислите и чувствата на носителя. Това означаваше, че Акарин чува всяка нейна мисъл.

„Ехо?“ — помисли си тя.

Отговор не последва. Тя се усмихна и сви рамене. Каквото и да правеше той, беше по-добре тя да не го разсейва — последното нещо, което би искала, бе да отвлече вниманието му в момент, когато той би трябвало да е силно съсредоточен.

Тя последва указанията на водача и лесно намери входа към прохода. За нейна изненада вътре я чакаше Фарин. До него стоеше заместникът му, мълчаливият мъж, който само ден по-рано я беше видял да се приближава към Крадеца.

— Гилдията уби един ичани — каза въодушевено Фарин. — Реших сам да ти го съобщя.

Тя се усмихна и почувства как се оживява.

— Това вече са добри новини. Ами останалите ичани?

— Жената обикаля сама. Онзи с робите все още е в Северния квартал. Предполагам, че останалите са тръгнали към двореца. Къде е неизменният ти спътник?

Тя се намръщи.

— Трябваше да свърши нещо сам. Аз трябва да намеря онзи ичани с робите и да изчакам Акарин.

Фарин се ухили.

— Да го намерим тогава.

След кратък преход излязоха в една уличка. Крадецът я поведе към купчина сандъци и мина през тесен проход между тях. Когато отвори някакъв люк в земята, в носа я удари остра миризма.

— Пак ли канализацията? — простена тя.

— Какво да се прави — усмихна се Фарин. — Това е най-прекият път за излизане от града.

Спуснаха се в мрачен тунел. До стълбата стоеше мъж с широко лице, който държеше фенер в ръката си и бе оставил друг на земята до краката си. Крадецът го взе и тръгна по издатината, която минаваше покрай едната стена на тунела. По пътя си подминаха няколко пазачи на капаци, водещи към повърхността.

В един момент Фарин ѝ каза, че току-що са преминали под Външната стена. Когато излязоха от канала, тя се озова в познатата част от копторите. Фарин бързо я накара да се промуши през една решетка в стената, водеща към Пътя на крадците.

Момчето, което чакаше вътре, ги информира, че самотният ичани и робите се намират само на няколко улици оттам.

— Тръгнали са към главния път — каза момчето.

— Кажи на всички да се приготвят, после докладвай.

Момчето кимна и бързо се отдалечи.

След кратък преход се изкачиха в една къща и бързо изтичаха по дървената стълба към втория етаж. Фарин я отведе до прозореца. Сония погледна навън и видя, че робите на сачаканците стоят на улицата отдолу. Магьосникът-ичани гледаше към двамата, които излязоха от близката пекарна, носейки няколко подноса с кифлички.

Част от лимекоподобните животни се джафкаха за трупа на един рибер. Каруците не се виждаха никъде.

В стаята влезе момчето от Пътя. Очите му блестяха от въодушевление.

— Всичко е готово — обяви той.

Сония погледна въпросително към Фарин.

— За какво?

— Подготвили сме няколко капана за сачаканците — обясни Фари. — Идеята беше на Сери.

Тя се усмихна.

— Естествено. Какъв е планът?

Фарини се приближи до страничния прозорец. От него се виждаше малък вътрешен двор, през който се стигаше до тясна уличка. Двама едри мъже притискаха към стената дълъг метален кол със заострен връх.

Те погледнаха нетърпеливо към прозореца. Фарин им даде знак да изчакат.

— От другата страна на уличката има още двама — каза ѝ той.

— Във всяка стена има по една дупка, запълнена с фалшив хоросан. Единият от фалшивите ни магьосници ще примамва сачаканеца в уличката. Когато той стигне до точното място, мъжете ще го прободат с коловете.

Сония го погледна невярващо.

— Това ли ви е планът? Никога няма да проработи. Щитът на магьосника-ичани ще го предпази.

— Може пък да го домързи и да реши, че стените са достатъчна защита.

— Може би — каза тя, — но шансът за това е почти никакъв. Поемате ужасен риск.

— Смяташ ли, че помощниците ни не са наясно с това? — попита тихо Фарин. — Те знаят, че има голяма вероятност да не се получи. Просто също като теб са твърдо решени да се борят срещу сачаканците.

Тя въздъхна. Естествено, че обитателите ще пожелаят да се бият, дори ако това означаваше да поемат огромни рискове.

— Добре, ако не се получи, аз ще бъда тук, за да...

— Късно е — каза помощникът на Фарин. — Погледни.

Сония се приближи до прозореца, който гледаше към улицата и видя, че сачаканецът и робите му приближават. Група младежи изскочиха пред тях от другата страна на улицата и започнаха да ги замерят с камъни. Когато магьосникът-ичани тръгна към тях, Сония чу приглушен вик и видя как от някакъв проход в стената излиза мъж, облечен с мантия. Той затича към магьосника-ичани, но се спря на

входа към уличката. Когато сачаканецът видя мъжа с мантията, се усмихна.

Във въздуха проблесна удар. Фалшивият магьосник го избегна на косъм и се втурна в уличката.

Сония бързо отиде до страничния прозорец. Двамата мъже с копието бяха готови и нащрек. Едва ли щеше да се получи... но ако проработеше... Тя усети как я пронизва тревога, когато осъзна какво ще се случи.

— Фарин, трябва да слеза долу.

— Няма време — отвърна ѝ той. — Гледай.

Магьосникът-ичани се появи в уличката. Мъжът с мантията беше спрял. Сония можеше да види слабото сияние на бариерата, която блокираше пътя му. Когато сачаканецът се озова само на една крачка от скритите мъже, фалшивият магьосник извика нещо. Копията пробиха стената... и потънаха дълбоко в тялото на магьосника ичани. Сачаканецът извика силно от изненада и болка.

— Стана! — изграчи Фарин. Сония чу и отвън същите триумфални викове, приглушени от стъклото на прозореца. Тя потръпна съчувствено при вида на агонизиращото лице на сачаканеца. Когато мъжът започна да се свлича върху корията, тя разбра, че никога няма да стигне навреме до него.

Въпреки това разби с един удар стъклото и изкрещя на мъжете:

— Махнете се от него!

Те я погледнаха изненадано.

Изведнъж всичко побеля. Сония бързо издигна щит около себе си, Фарин и неговия заместник.

Миг по-късно стената избухна навътре.

През щита ѝ проникна изпепеляваща горещина, която я принуди да го подсили още повече. Сония усети как подът се накланя и пропада, а тя полита надолу. Щом падна на земята, девойката бавно се надигна на колене.

Освобождаването на магията на сачаканеца секна изведнъж. Тя откри, че седи върху купчина натрошени тухли и димящи цепеници. Когато се изправи, установи, че е заобиколена от разрушения.

Всичко на разстояние сто крачки от нея, във всички посоки, представляваше овъглени, димящи руини. Сония погледна към

уличката, но там нямаше и следа от мъжете с копията. Обзе я неописуема тъга. „Ако знаех какво са планирали, можех да ги спася“.

Фарин и заместникът му се изправиха, залитайки. Те огледаха слисано разрушенията около себе си.

— Сери каза, че може да се случи нещо такова — обади се Фарин.

— Каза, че всички трябва да се махнат колкото се може по-бързо. Но не каза, че ще се простре толкова надалеч.

— Какво се случи? — попита заместникът му със слаб гласец.

Сония се опита да му обясни, но гърлото ѝ се беше свило. Тя преглътна и опита отново.

— Каквото се случва винаги, когато умре магьосник — успя да каже най-накрая. — Цялата магия, която му е останала, излиза на свобода.

Той я погледна ококорен.

— И... и при теб ли ще стане така?

— Боя се, че да. Освен ако не съм напълно изтощена или магьосник-ичани не отнеме цялата ми сила.

Мъжът потрепери и извърна поглед.

— Голям късмет извадихме, че беше тук — каза тихо Фарин. — Ако те нямаше, щяхме да приличаме на онези роби долу.

Сония погледна към улицата. На земята лежаха няколко черни фигури. Тя потръпна. Поне смъртта им беше бърза.

Фарин се засмя.

— Добре, поне няма да се налага да се чудим какво да ги правим, нали?

— Помогнете ми!

Слабият глас извади Денил от вцепенението му. В зейналата дупка на стената стоеше лорд Оусън. Той беше покрит с прах и лицето му бе набраздено от сълзи.

— Лорлън е затрупан — изпъшка той. — Останала ли ви е някаква сила?

Денил погледна към Фаранд и поклати глава.

— Тогава... поне ми помогнете да го изкопаем.

Двамата последваха Оусън в къщата. Във вътрешността ѝ имаше огромна купчина отломки. Лъчи светлина прорязваха облака прах.

Денил погледна нагоре и видя, че вторият етаж и покривът липсват.

— Той е тук, мисля — каза Оусън, спирайки до полузаровената врата. После падна на колене и започна да разравя с голи ръце.

Денил и Фаранд се присъединиха към него. Не можеха да направят нищо друго. Отхвърляха отломките настрани, но напредваха бавно. Денил се поряза на някакво стъкло, което не видя в прахта. Тъкмо се чудеше, как някой би оцелял, ако е затрупан изцяло, когато цялата купчина се размърда. Тухли, дървени греди и натрошено стъкло започнаха да се свличат настрани.

Оусън тръсна глава, сякаш за да проясни съзнанието си, после се огледа. Очите му се спряха върху някаква точка зад Денил и се разшириха.

Денил се обърна и видя, че в дупката стои висока фигура, очертана от ярката слънчева светлина. Мъжът носеше обикновени дрехи, но лицето му беше скрито в сянка.

— Ти се върна.

Гласът беше познат, но слаб. Денил се обърна и сърцето му се изпълни с надежда, когато видя тялото на Лорлън. Мантията на Разпоредителя беше потънала в прах. Лицето му бе насинено, но очите грееха.

— Да. Върнах се.

Денил хлъцна от изненада, разпознавайки гласа. Той се обърна и се втренчи в Акарин. Прогоненият магьосник влезе в стаята.

— Не! — каза Лорлън. — Не се... приближавай повече.

Акарин спря.

— Ти умираш, Лорлън.

— Знам. — Лорлън дишаше трудно. — Няма... няма да ти позволя да хабиш силата си заради мен.

Акарин пристъпи напред.

— Но тя...

— Спри. Или ще съм мъртъв, преди да стигнеш до мен — изпъшка Лорлън. — Останала ми е само малко сила, колкото да ме държи в съзнание. Трябва просто да я изчерпя по-бързо.

— Лорлън — каза Акарин. — Ще ми е нужна съвсем малко магия. Колкото да те поддържам жив, докато...

— Ичаните дойдат и ме довършат. — Лорлън затвори очи. Забрави ли, че бях лечител? Знам какво е нужно, за да ме оправят. Твърде много магия. А ти ще имаш нужда от цялата, за да ги спреш. — Той отвори очи и погледна към Акарин. — Сега разбирам защо го направи. Защо ме излъга. Безопасността на Киралия е по-важна от нашето приятелство. Все още е. Искам да знам само едно нещо. Защо не отговори, когато те повиках?

— Не можех — отвърна Акарин. — Ако Гилдията разбереше, че съм тук, ичаните щяха да го прочетат в ума на първата им жертва. Щяха да останат заедно. Когато са сами, са уязвими.

— Аха — усмихна се слабо Лорлън. — Разбирам.

Очите му се затвориха отново. Акарин отново пристъпи към приятеля си. Лорлън го погледна.

— Не, недей — прошепна той. — Остани там. Кажи ми... Кажи ми за Сония.

— Жива е — отвърна Акарин. — Тя е...

Макар Акарин да не довърши изречението, устните на Лорлън се разтеглиха в крива усмивка.

— Добре — каза той.

Изведнъж лицето му се отпусна и той издаде продължителна въздишка. Акарин изтича напред и клекна до него. Докосна челото на Лорлън и лицето му се изкриви от болка.

Той хвана ръката му, наведе глава и свали пръстена.

— Лорд Оусън — обърна се той към младия магьосник.

— Да?

— Вие, Посланик Денил и... — той погледна към Фаранд — неговият другар не трябва да казвате на никого, че съм тук. Ако ичаните открият, че двамата със Сония сме се върнали, ще изгубим всякакви шансове да ги победим. Разбирате ли?

— Да — отвърна тихо Оусън.

— Всички ичани, с изключение на един, са в двореца. Напуснете града, докато още можете.

Акарин се изправи и им обърна гръб с едно рязко движение.

Той отиде до дупката в стената. За миг, преди да излезе навън, Денил успя да зърне лицето му. Макар изражението му да беше

мрачно, очите му проблясваха под ярката слънчева светлина.

Когато стигна на неколкостотин крачки от покрайнините на копторите, Ротан слезе от пътя. Оттук се виждаше зейналата дупка на мястото на Северната порта. А през нея той можеше да види и още по-голямата дупка във Вътрешната стена.

Разбира се, не беше нужно да влиза в града точно оттам. Винаги можеше да мине през съборената част от Външната стена, която заобикаляше земите на Гилдията. Но Ротан се зачуди защо ичаните бяха избрали да хабят силите си за унищожаването на градските порти. Сигурно бяха научили за пробива във Външната стена от съзнанията на магьосниците, които бяха заловили и убили в Крепостта и в Калия. Може би бяха решили да демонстрират превъзходството си пред Гилдията. Или бяха решили да възстановят изхабената енергия, като тръгнат на лов за обикновени имардинци.

При всички случаи бяха уверени, че силата им, или способността им бързо да я възстановяват, щяха да им спечелят Киралия. Когато Ротан пришпори коня си към гористия хълм зад земите на Гилдията, той почувства нарастващ ужас. Дали нямаше да пристигне твърде късно? Дали нямаше да открие, че Гилдията е унищожена, а ичаните го чакат? Трябваше да се промъкне изключително внимателно.

Когато конят стигна до първите дървета, магьосникът го накара да забави ход.

Гората постепенно ставаше все по-гъста, докато накрая магьосникът не се принуди да слезе от коня и да го поведе за юздите. Пред очите му проблесна образ.

О, не отново...

Той продължи да върви, докато около него се сееше смърт. Този път беше охраната на двореца. Когато видението избледня, Ротан въздъхна с облекчение.

„Колко бяха? — помисли си той. — Двайсет? Трийсет?“.

Склонът ставаше все по-стръмен. Ротан се препъваше в ниската растителност, в пънове, камъни и дупки. Когато достигна по разчистен терен, той погледна нагоре и между клоните на дърветата зърна бяло петно.

При вида на сградите сърцето му се изпълни с облекчение и щастие. Той тръгна бързо напред, докато не стигна края на гората. Сечището, което се разкри пред очите му, беше запълнено с десетки малки къщички.

Приличаше на малко село.

Изоставено село, поправи се той. Макар Ротан да бе живял само на неколкостотин крачки от това място, той го беше виждал само веднъж, като ученик. Групата къщички беше известна като „жилицата на прислугата“.

Той тръгна надолу към тях. Междувременно се отвори една врата. Навън изскочи мъж в униформа на прислужник и забърза да го посрещне.

— Милорд — каза той, превивайки се в нисък поклон. — Как върни битката?

— Не знам — отвърна Ротан. — Току-що пристигам. Защо си още тук?

Мъжът повдигна рамене.

— Предложих да остана да наглеждам къщите, докато останалите се върнат.

Ротан погледна към коня си.

— Има ли някой в конюшните?

— Не, но аз мога да се погрижа за коня ви, ако желаете.

— Благодаря. — Ротан остави поводите в ръцете на мъжа. — Ако до края на деня не се появи никой, напусни. Ако искаш, вземи и коня.

Мъжът изглеждаше изненадан. Той се поклони, потупа коня по муцуната и го отведе. Ротан се обърна и тръгна по пътеката към Гилдията.

Изминаха три часа, откакто Сери се беше разделил със Сония и Акарин. Той получи доклади, че тя е отишла в копторите, за да се разправи със самотния ичани. Акарин беше изчезнал във Вътрешния кръг и Такан не можеше да му каже какво прави господарят му.

За място на срещата им беше избрана бърлогата на контрабандистите под Вътрешния кръг. Тя представляваше голяма стая, пълна до тавана със стоки. Когато на пътеката между рафтовете се появиха три фигури, Сери се усмихна и тръгна да ги посрещне.

— Вашата Гилдия уби един от ичаните — каза той. — Един е мъртъв, остават още седем.

— Не — усмихна се Сония. — Двама мъртви, остават още шест. Той погледна към Фарин.

— Онзи в копторите?

— Да, макар да не е от моята ръка.

Той се ухили и очите му проблеснаха от задоволство.

— Значи някой от капаните ми е проработил?

— Мисля, че първо трябва да видиш, какво е останало от копторите, преди да тръгнеш да се хвалиш — отвърна сухо Фарин.

Заместникът кимна утвърдително.

— Какво се случи? — попита Сери и погледна Сония.

— Фарин ще ти обясни по-късно. — Тя погледа над рамото му. Той се обърна и видя приближаващия Такан. — Някой от вас знае ли къде е Акарин? — попита тя.

Прислужникът поклати глава.

— От два часа не съм го чувал.

Сония се намръщи. Виждайки същото изражение и на лицето на Такан, Сери предположи, че каквото и да правеше Акарин, предпочиташе да го върши насаме. Какво ли беше толкова тайно, че да го крие от най-близките си довереници?

— Къде са другите ичани? — попита Фарин.

— Петима са в двореца, един обикаля наоколо — каза им Сери.

— Нека позная — рече Сония. — Този, който обикаля, е жената.

— Да.

Тя въздъхна.

— Предполагам, че ще трябва да изчакам завръщането на Акарин.

Сери се усмихна.

— Тук съм скрил един човек, с когото искам да се срещнеш.

— О, и кой ли е това?

— Магьосник. Спасих го от жената-ичани. Много ми е благодарен. Всъщност толкова е благодарен, че е готов да се предложи като примамка за следващия капан, който сме подготвили.

Сери я отведе зад купчината сандъци до малка площ, пълна см столове. В един от тях седеше ученик.

Когато те се появи, той вдигна глава, стана и се усмихна.

— Поздрави, Сония.

Девојката го погледна смаяно. И точно както беше очаквал, тя процеди през стиснатите си зъби:

— Регин.

ГЛАВА 35

В КАПАН

— Седни, Сония — настоя Сери. — Изчакайте тук, докато приготвя нещо за хапване.

Сония го зяпна. По всичко личеше, че той няма никакви спомени за случилото се между нея и Регин. Но Сери ѝ намигна и тя осъзна, че той отлично го помни.

— Хайде де — каза младежът. — Сигурен съм, че имате какво да си кажете.

Сония неохотно седна. Тя погледна към Фарин, но Крадецът се беше оттеглил в единия край на стаята и обсъждаше нещо със заместника си. Такан крачеше напред-назад в другия край. Регин я погледна, наведе поглед, потърка дланите си и се прокашля.

— И така — каза той. — Уби ли вече някой от сачаканците?

Сония устоя на порива да се изсмее. Това беше странен, но някак си напълно подходящ начин да започне разговор със стария си враг.

— Двама — отвърна тя.

Той кимна.

— Онзи в копторите?

— Не. Един в Южния проход и преди това един в града.

Той заби поглед в пода.

— Трудно ли беше?

— Да убиеш някого? — Тя сбърчи вежди. — И да, и не. Предполагам, че докато се опитваш да попречиш на някой да те убие, въобще не мислиш за това. Сецаш се за него едва по-късно.

Той леко се усмихна.

— Имах предвид дали са трудни за убиване?

— О! — Тя извърна глава. — Вероятно. При тези двамата успех само защото ги измавих.

— Вероятно? Не знаеш ли колко са силни?

— Не. Не знам дори самата аз колко съм силна. Предполагам, че ще разбере, когато се изправя срещу някой от тях.

— Тогава как ще разбереш дали ще спечелиш битката?

— Няма да разбера.

Регин я погледна, на лицето му бе изписано недоверие. После се изчерви и наведе поглед.

— Всички ти стъжнявахме живота — каза тихо той. — Лорд Фергън, аз и учениците, и цялата Гилдия, когато откриха, че си изучавала черната магия — но ти пак се върна. Готова си да рискуваш живота си, за да ни спасиш. — Той поклати глава. — Ако знаех какво ще се случи, никога нямаше да се държа така с теб през първата година.

Сония го зяпна, разкъсвана между недоверието и изненадата. Това извинение ли беше?

Той срещна погледа ѝ.

— Аз просто... ако оцелея, ще се опитам да ти се реванширам. — Той сви рамене. — Ако оцелея, поне това мога да направя.

Тя кимна. Сега вече ѝ беше дори още по-трудно да измисли какво да му каже. Спаси я висока фигура, която се появи между на трупаните сандъци.

— Акарин! — Тя скочи от стола и изтича да го посрещне. Той ѝ се усмихна тъжно.

— Сония.

— Видя ли какво направиха обитателите?

— Да, наблюдавах през пръстена и видях последиците.

Тя се намръщи. Лицето му бе напрегнато, сякаш криеше някаква болка или рана.

— Какво има? — прошепна тя. — Какво се случи?

Той стрелна с поглед Регин. После я хвана за ръката и я отведе по-встрани. Наведе глава и въздъхна дълбоко.

— Лорлън е мъртъв.

Лорлън? Мъртъв? Тя го погледна ужасено и усещайки болката му, се изпълни със съчувствие.

Лорлън беше най-близкият му приятел, макар Акарин да бе принуден да го лъже, да го изнудва и да го контролира чрез пръстена. Последните няколко години бяха ужасни и за двамата. Изведнъж тежестта в гърдите ѝ, която се беше появила след смъртта на Ротан, стана непоносима.

Тя прегърна Акарин през кръста и положи глава на гърдите му.

Той я притегли към себе си и силно я притисна. Миг по-късно си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Видях Денил и Оусън — каза тихо той. — Бяха с Лорлън и вече знаят, че сме тук. Предупредих ги да не казват на останалите и... взех пръстена на Лорлън.

— Ами останалите магьосници?

— Съмнявам се, че са останали такива, които да не са изтощени — отвърна той. — Крадците отведоха някои от тях в проходите. Други се изтеглиха в територията на Гилдията.

— Колко са мъртви?

— Не знам. Двайсет. Петдесет. Може и повече.

Толкова много!

— Какво ще правим сега?

Акарин отново я притисна към себе си.

— Карико е в двореца с още четирима от другите. Авала обикаля сама из улиците. Трябва да я намерим, преди отново да се присъедини към тях.

Сония кимна.

— Иска ми се да знаех какво смятат да правят Крадците с магьосника-ичани в копторите. Ако някой от нас беше наблизо, можеше да вземе цялата му сила.

— Да, но сега си имаме работа с един по-малко. — Той я пусна и се върна на пътеката между сандъците. — Приятелят ти Сери има някои интересни идеи. Мисля, че ако Киралия оцелее, Гилдията ще разбере, че Прочистването се е превърнало в доста опасно занятие.

Сония се усмихна.

— Мислех, че аз вече съм ги убедила в това.

— Не съвсем по начина, по който биха могли да го направят приятелите на Сери.

Когато стигнаха края на пътеката Сония видя, че Сери се е върнал с обещаната храна. Такан ядеше лакомо, без да изглежда разтревожен както преди. Погледът на Регин прескачаше от нея към Акарин и очите му блестяха от любопитство.

— Регин от Уайнар — каза Акарин. Сония различи нотката на неприязън в гласа му. — Чух, че си бил спасен от Крадците.

Регин стана и се поклони.

— Те ми спасиха живота, милорд. Надявах се да им се отплатя за услугата.

Акарин кимна и погледна към Такан.

— Мисля, че много скоро ще ти се удаде възможност.

— Къде отиваме?

Денил погледна Фаранд. Младият магьосник не беше проговарял през последния половин час. Досега просто доверчиво следваше Денил.

— Трябва да се срещна с един приятел — отвърна той.

— Но бившият ви Върховен повелител каза, че трябва да напуснем града.

— Да — кимна Денил. — Каза също, че ичаните са в двореца. Трябва да се срещна с Тайенд сега, докато още имам възможност. Освен това той ще ни даде и някакви обикновени дрехи.

— Тайенд? Той е в Имардин?

— Да. — Денил провери съседната улица и установи, че е празна. Когато зави зад ъгъла, Фаранд го последва. Имението, в което бе отседнал Тайенд, се намираше само през десетина къщи. Денил почувства как пулсът му се ускорява.

— Но той не присъстваше на Изслушването — каза Фаранд.

— Не, пристигна преди няколко дни.

— В много неподходящ момент.

Денил се засмя.

— Определено.

— И защо не си тръгна с останалите?

Почти бяха стигнали до къщата. Денил се замисли за отговор на този въпрос. „Защото Тайенд има някакви щури идеи, че може да ми помогне да оцелея в битката. Защото не иска да посрещна сам унищожаването на Гилдията. Защото го е грижа повече за мен, отколкото за собствената му безопасност“.

Денил въздъхна.

— Защото не разбира колко са опасни ичаните — отвърна той на Фаранд. — И аз не успях да го убедя, че немагьосниците също се намират в голяма опасност. Всички елийнци ли са толкова твърдоглави?

Фаранд тихо се засмя.

— Доколкото знам, това е национална черта.

Стигнаха до вратата на къщата. Денил извади ключ, посегна към ключалката... и застина.

Вратата беше отворена.

Той стоеше, впери поглед в процепа между вратата и рамката, и сърцето му внезапно се разтуптя. Фаранд го докосна по рамото.

— Посланик?

— Отворено е. Тайенд никога не би оставил отключено. Някой е бил тук.

— Тогава трябва да се махаме по-бързо.

— Не! — Денил си пое дълбоко дъх и се обърна към Фаранд. — Трябва да разбера дали е добре. Можеш да дойдеш с мен или да изчакаш някъде, докато се появя, а можеш и сам да напуснеш града.

Фаранд погледна към имението. Въздъхна дълбоко и изпъна рамене.

— Ще дойда с вас.

Денил бутна вратата. Гостната беше празна. Той бавно и предпазливо се промъкна в къщата, проверявайки всяка стая, но не откри никаква следа от учения, освен пътническият му сандък в една от спалните и няколко празни чаши от вино.

— Може да е отишъл да потърси храна — предположи Фаранд. — Ако изчакаме, току-виж се върнал.

Денил поклати глава.

— Не би излязъл навън, освен ако не е бил принуден. Не и днес.

Той влезе в кухнята и видя на масата полупразни чаша и бутилка вино.

— Има ли място, което да не съм проверил?

Фаранд посочи към вратата.

— В мазето?

Вратата водеше към стълбище, което се спускаше до голям склад, пълен с бутилки и храна. Стаята беше празна. Денил се върна в кухнята. Фаранд посочи полупразната чаша с вино.

— Тръгнал е набързо — промърмори той. — От тази стая. Ако аз седя тук и нещо ме накара бързо да изляза, къде бих отишъл? — Той погледна към Денил. — Най-близко се намира входът за прислугата.

Денил кимна.

— Значи излизаме през входа за прислугата.

Земите на Гилдията бяха толкова пусти и тихи, сякаш бе периодът на лятната почивка. Даже твърде тихи. Дори през няколкото седмици, когато занятията приключваха и повечето магьосници използваха възможността да посетят семействата си, тук никога не беше ставало толкова тихо.

Когато Ротан влезе в Университета, той се зачуди дали идването му тук бе добра идея. През цялото си пътуване до Имардин магьосникът не се беше замислял какво ще прави, когато се озове в познатата обстановка. Но след като вече беше пристигнал, той установи, че на сградите им липсва очакваното усещане за безопасност, което го беше привлякло тук.

От съзнанията на жертвите на Карико той бе разбрал, че за последен път Гилдията се беше изправила срещу ичаните пред двореца. Бяха убили един сачаканец, но това ги беше изтощило докрай. Следващите жертви на Карико бяха дворцовите стражници, затова Ротан предположи, че ичаните все още се намират в центъра на града. Къде биха отишли, след като превземат двореца? Ротан се спря на входа на Голямата зала и кръвта му се смрази.

В земите на Гилдията.

„Болкан го знае — помисли си той. — Той ще накара всички ни да напуснем града. Ще поиска да се съберем на друго място, да възстановим силите си и да започнем да планираме възвръщането на Имардин. Трябва да се махна оттук и да се присъединя към тях“.

Ротан погледна към високия таван на Залата и тежко въздъхна. Несъмнено всичко това щеше бъде разрушено през следващите няколко дни. Той тъжно поклати глава и се обърна да си върви.

Но изведнъж замръзна на място, чувайки гласове зад себе си. Първата му мисъл беше, че ичаните пристигат, но после се сепна, щом разпозна гласовете. Обърна се рязко и забърза по коридора.

Пред Заседателната зала стояха Болкан и Дориен. Двамата спореха, но Ротан не се спря да ги послуша. Когато тръгна към тях, и двамата се обърнаха да го погледнат.

— Татко! — ахна Дориен.

Вълна от облекчение и привързаност връхлетя Ротан. „Той е жив“. Дориен хукна към него и силно го прегърна. Ротан се напрегна, когато болката прониза рамото му.

— Дориен — каза той. — Какво правиш тук?

— Лорлън извика всички в Имардин — отвърна Дориен. Погледът му попадна върху белега, който ножът на Карико бе оставил върху бузата на Ротан. — Татко, помислихме, че си мъртъв. Защо не се свърза с нас? — Той погледна намръщено към рамото му. — Ранен си. Какво се случи?

— Не посмях да рискувам мисловна връзка с вас. Нали беше забранено и... — Ротан се поколеба, изпълнен с нежелание да разкаже на Дориен за пръстена. — Рамото и ръката ми се счупиха по време на битката и се излекуваха не както трябва, докато съм спял. Но ти не ми отговори — или може би не съм задал правилния въпрос. Защо си тук? Това със сигурност е следващото място, където ще се появят ичаните.

Дориен погледна към Болкан.

— Аз... Не се бих с останалите магьосници. Измъкнах се при първа възможност.

Ротан погледна изненадано сина си. Не можеше да си представи, че Дориен ще избяга от битка. Синът му не беше страхливец.

По лицето на Дориен премина раздражение.

— Имам си причини — отвърна той. — Не мога да ти кажа какви са. Заклех се да пазя тайна. Просто трябва да ми се довериш, като ти казвам, че не трябва да позволя ичаните да ме заловят. Ако прочетат съзнанието ми, ще изгубим и последния си шанс да победим.

— Последният ни шанс дойде и си отиде — каза Болкан и присви очи. — Освен ако...

Дориен поклати глава.

— Не гадайте. И без това вече казах твърде много.

— Ако си толкова загрижен ичаните да не прочетат съзнанието ти, защо тогава си тук, в земите на Гилдията, където вероятно скоро ще се появят? — попита Ротан.

— От фойето портите се виждат най-добре — отвърна Дориен.

— Ще ги видя като идват и ще се измъкна през гората. Ако вляза в града, шансовете да ме заловят нарастват.

— А защо не напуснеш веднага? — попита Болкан.

Дориен се обърна и го погледна.

— Няма да си тръгна докато не се наложи. Ако тайната ми бъде разкрита по друг начин, аз трябва да съм тук, за да помогна.

Болкан се намръщи.

— Ако останем с теб, сигурно ще можеш да споделиш тайната си с нас.

Ротан добре познаваше упоритото изражение на лицето на Дориен и поклати глава.

— Нямаш никакви шансове да го убедиш, Болкан. Но наистина смятам, че трябва да се махнем оттук още щом зърнем ичаните. Кое то ме кара да се чудя ти какво правиш тук?

Воинът се навъси още повече.

— Някой трябва да бъде свидетел на съдбата на нашия дом.

Ротан кимна.

— Тогава ние тримата ще останем до края.

— Сладко кръворасло — прошепна Фарин и им показва малката бутилка. — Почти недоловимо във вино и сладкиши. Действа бързо, така че бъдете готови.

Сония погледна Крадеца и завъртя очи.

— Какво?! — попита той.

— Защо ли не съм изненадана, че си толкова добре запознат с отровите, Фарин.

Той се усмихна.

— Трябва да призная, че започнах да ги изучавам заради псевдонима ми. Понякога знанията се оказват полезни, но не толкова често, колкото си мислиш. Твоят приятел от Университета изглеждаше особено заинтригуван от темата.

— Не ми е приятел.

Сония отново притисна око към шпионката. По-голямата част от стаята бе заета от голяма маса за хранене. Сребърните прибори проблясваха меко под процеждащата се през двата малки прозореца светлина. В чиниите стояха остатъците от недоядената вечеря.

Намираха се в едно от големите имения във Вътрешния кръг. Трапезарията не беше голяма и разполагаше с два входа за прислугата и един главен вход. Сония и Фарин се бяха спотаили зад едната врата, Акарин чакаше зад другата. Засега всичко беше тихо.

— Според Сери между вас има специална връзка — продължи да я дразни Фарин.

Тя тихо изсумтя.

— Веднъж той ми предложи да убие Регин. Беше доста изкушаващо.

— Аха — отвърна той.

Сония погледна към чашите на масата. Те бяха пълни с вино. Отворените и запечатани бутилки бяха подредени в средата. Всичкото вино беше смесено с отрова.

— И какво е направил нашият доброволец, за да породи такива чувства у Сери?

— Не ти влиза в работата.

— Така ли? Колко интересно.

Вратата на главния вход се отвори рязко и Сония подскочи. И стаята влетя Регин, който бързо затвори след себе си. Заобиколи масата и се затича към вратата, зад която стоеше Акарин. Хвана дръжката, но се поколеба.

В този миг вратата се отвори отново. Регин се престори, че има проблеми с дръжката. Пулсът на Сония се ускори, когато един от ичаните влезе в стаята. Той погледна към Регин, а после и към масата.

— Значи ако сачаканецът не клъвне на примамката, няма да се засилиш да спасяваш момчето? — прошепна Фарин.

— Разбира се, че ще го спася — промърмори в отговор Сония. — Регин може да е голямо тъъ... но не заслужава да умре.

Магьосникът ичани отново погледна към Регин, който притисна гръб към стената с пребледняло лице. Сачаканецът заобиколи масата. Регин се плъзна покрай стената, старайки се да оставя масата между себе си и него.

Магьосникът-ичани се изсмя. Той протегна ръка, взе една от чашите и я вдигна към устните си. Отпи една глътка и се намръщи. После сви рамене и хвърли чашата настрани. Тя се разби в стената, оставяйки върху нея червено петно.

— Достатъчно ли е? — промърмори Сония.

— Едва ли — отвърна Фарин. — Но поне придоби представа за какво става въпрос и ще си потърси нещо неизветряло.

Сачаканецът тръгна да заобикаля масата. Регин отстъпи встрани. Изведнъж се хвърли напред и сграбчи една от бутилките за гърлото.

Вдигна я заплашително над главата си, а магьосникът се изсмя презрително и направи бърз жест с ръка. Регин залитна напред, сякаш някой го беше ударил силно в гърба, и се просна по лице на масата.

Сачаканецът го хвана за врата и го натисна надолу. Сония сграбчи дръжката на вратата, но Фарин я хвана за китката.

— Почакай — прошепна той.

Магьосникът-ичани измъкна бутилката от ръката на Регин и я огледа. Тапата бавно се измъкна и падна на пода. Той допря гърлото на бутилката до устните си и отпи няколко големи глътки. Фарин въздъхна с облекчение.

— Това достатъчно ли е? — изпъшка Сония.

— О, да.

Регин се гърчеше на масата, събаряйки чинии и прибори по земята. Сачаканецът отпи отново от бутилката, после я разби в масата и поднесе счупения ѝ край към врата на Регин.

— Това не е добре — каза Фарин. — Ако пореже Регин с отровното стъкло...

Вратата зад тях се отвори. Сония изтръпна, но Акарин не излезе оттам. Коридорът беше празен. Сачаканецът чу шума, обърна се рязко и зяпна отворената врата.

— Добре. Това ще го забави още малко — промърмори Фарин.

Сония затаи дъх. Дръжката на вратата беше мокра от потта ѝ. Ако двамата с Акарин се разкриеха пред магьосника-ичани, той щеше да съобщи на Карико. Щеше да е много по-добре да умре от отровата.

— Започва се — каза тихо Фарин.

Сачаканецът внезапно пусна Регин и залитна настрани. Когато се хвана за корема, Регин се надигна и изтича навън през главната врата.

— Карико!

— Рикача?

— Аз... Отровен съм!

Карико не отговори нищо. Магьосникът-ичани падна на колене и се преви на две. От устата му се разнесе продължителен нисък вой, после той повърна червена течност. Сония потрепери, щом разбра, че това е кръв.

— След колко време ще умре? — попита тя.

— Пет до десет минути.

— И на това му викаш бързо?

— Можех да използвам ройн. Той действа по-бързо, но пък горчи.

Акарин се появи на прага на отворената врата. Погледна към мъжа и свали ризата си.

— Какво прави той? — попита Фарин.

— Мисля, че... — Сония кимна, когато магьосникът пристъпи напред и уви ризата около главата на сачаканеца. Мъжът извика изненадано и се опита да я свали.

— Сония.

През пръстена мисловният глас на Акарин звучеше по-различно — по-слабо. Тя отвори вратата и отиде бързо при него.

— Подръж го за мен.

Тя хвана ризата и я стисна здраво. Мъжът продължаваше да се бори, но движенията му бяха вяли. Акарин измъкна камата си, поряза ръката на мъжа и притисна дланта си към раната.

Сония усет как сачаканецът се отпуска. Не след дълго Акарин го пусна. Сония свали ризата и мъжът се свлече на пода. Догади й се.

— Това беше ужасно.

Акарин я погледна.

— Да. Но поне беше бързо.

— Получи се. Добре.

И двамата вдигнаха глави, когато Регин влезе в стаята. Той хвърли доволен поглед към мъртвия магьосник.

— Да — съгласи се Сония. — Но втори път няма да можем да го направим. Останалите ичани чуха, че е бил отровен. Втори път няма да се хванат на този номер.

— Но помощта ти бе добре дошла — добави Акарин.

Регин сви рамене.

— Заслужаваше си да видя как едно от тези копелета си го получава. — Той притисна ръка към гърлото си и се намръщи. — Но съм доволен, че няма да се наложи да го правя пак. Той едва не ми счупи врата.

„Всеки човек трябва да има амбиция — помисли си Сери, докато минаваше през потрошената врата. — Моята е доста обикновена — просто искам да вляза във всички важни места в Имардин“.

Той се гордееше от факта, че макар да не беше навършил още двайсет години, вече бе успял да посети почти всяка важна сграда в града. Преоблечен като прислужник, проникна с лекота в привилегированата част на Хиподрума, а ловкостта на ръцете и комплекта шперцове му проправиха път към някои от именията във Вътрешния кръг.

Благодарение на Сония влезе в сградите на Гилдията, макар че предпочиташе да го постигне благодарение на собствените си умения, вместо да бъде пленен от някакъв тесногръд магьосник, който се месеше където не му е работа.

Когато прекоси двора, Сери не можа да сдържи усмивката си.

Дворецът бе единственото важно място в Имардин, където никога не бе успявал да се промъкне. Сега, когато стражата беше победена, а портите му висяха на пантите, никой нямаше да му попречи да го разгледа.

Мисълта за ичаните не го плашеше. Според наблюдателите, разположени от Крадците, сачаканците бяха напуснали двореца преди около час. Бяха се задържали в сградата само за около час-два и за това време едва ли бяха успели да унищожат всичко.

Той прескочи овъглените тела на стражниците и надникна през изкъртените врати на сградата. Пред него се разкри огромно фоайе. Изящни стълби водеха към горните етажи. Сери въздъхна възхитено. Когато влезе вътре, се зачуди защо ичаните не ги бяха унищожили.

Може би не искаха да хабят силите си. Или просто ги бяха оставили от прагматизъм, за да могат да стигат до горните етажи.

Сери разгледа пода, украсен с бронзово изображение на мълук. Едва ли кралят бе все още в двореца. Владетелят сигурно беше напуснал Имардин веднага след падането на Вътрешната стена.

— Авала ще ни създава проблеми.

— Сигурно. Тя обича да скита. Очаквам скоро да напусне Киралия.

— Подозирам, че е хвърлила око на Елийн.

Сери рязко се обърна. Гласовете бяха сачакански и идваха отвъд входа на двореца. Той се огледа и побягна към извития свод в дъното на фоайето. Точно когато мина през него, той чу стъпките им да отекват в залата.

— Всички чухме вика на Рикача, Карико — чу се трети глас. — Знаем, че е мъртъв. Глупаво е било от негова страна да яде храната им. Не виждам защо трябваше да се събираме тук и да обсъждаме грешката му. Авала и Иниджака сигурно ще се съгласят с мен.

Сери се усмихна. Значи гадният номер на Фарин се беше получил.

— Защото вече изгубихме трима — отвърна Карико. — Ако изгубим повече, това ще е повече от лош късмет.

— Лош късмет? — намръщи се първият ичани. — Гилдията уби Раши, защото беше слаб. А Викара може да е още жив. Знаем със сигурност единствено, че робите ни са мъртви.

— Може би — съгласи се Карико. Гласът му звучеше объркано. — Но има още нещо, което искам да ви покажа. Виждате ли тези стълби? Изглеждат крехки, нали? Сякаш не биха могли да издържат собственото си тегло. Знаете ли как са успели да ги направят така, че да не падат?

Не последва отговор.

— Вложили са магия в тях. Гледайте.

Настъпи тишина, последвана от звънтене, което постепенно се засилваше, докато накрая залата се изпълни с трясък и хрущене. Сери ахна и надникна иззад стената.

Стълбите се срутваха. Карико докосваше перилата едно по едно и изящните стълби се изкорубваха и се сриваха на пода, пръсвайки се на хиляди парчета. Едно от тях се плъзна към Сери. Когато ичаните се обърнаха към свода, младежът бързо отскочи назад.

Сери се облегна на стената и затвори очи. Заболя го сърцето, че нещо толкова красиво може да бъде унищожено с такава лекота. От фойето се разнесе смехът на Карико.

— Наричат го магьосническа архитектура — обяви сачаканецът. — Влагат магия в сградите си, за да ги подсилят. Половината от къщите в центъра на града са направени по този начин. Какво значение има, че хората ги няма? От сградите можем да съберем цялата магия, която ни е нужна. — Той снижи глас. — Нека останалите се помотаят из града. Ако след това се върнат тук, както наредих, те също ще са го разбрали. Елате с мен да видим колко сила ни е оставила Гилдията. — Разнесоха се стъпки, после глас. — Харикава?

— Аз ще огледам тук. Това място сигурно е пълно с магически подсилени строежи.

— Само не яж нищо — каза третият сачаканец.

Харикава се изхили.

— Разбира се, че няма.

Сери се заслушваше, докато стъпките им постепенно се отдалечиха. Но един човек остана и младежът изтръпна, когато осъзна, че той се приближава към него. Огледа се и видя, че се намира в голяма зала. Вляво и вдясно се виждаха два сводести изхода. Сери забърза към по-близкия. Успоредно на стаята минаваше коридор, който завършваше със сводести арки в двете страни. Сери предпазливо надникна в залата.

Магьосникът-ичани стоеше в средата ѝ. Той се завъртя и погледна в посока на Сери. Когато тръгна към арката, устата на младежа изведнъж пресъхна.

„Как е разбрал, че съм тук?“

Не му стискаше да научи. Обърна се бързо и хукна навътре в двореца.

ГЛАВА 36

НЕОЧАКВАНО СПАСЕНИЕ

В коридора отекна далечен взрив. Акарин и Сония се спогледаха и той се приближи до вентилационната решетка в стената. Тя погледна към уличката и се заслуша внимателно. Обикновено навън беше пълно с народ, но сега цареше само зловеща тишина.

Акарин се намръщи, после даде сигнал на водача да продължи. В продължение на няколко минути единствените шумове, които се чуваха, бяха звукът от дишането им и потропването на обувките по пода.

Изведнъж Акарин рязко спря и погледът му се зарея в далечината.

— Такан казва, че според куриерите Карико отново се е върнал в двореца. Ичаните унищожават сградите.

Сония се сети за слабия взрив, който бяха чули и кимна.

— Само си хабят силата.

— Да. — Той се усмихна и в очите му проблесна някогашната хищническа светлинка.

Вниманието им бе привлечено от приближаващи стъпки.

— Чужденеца ли търсите? — Гласът беше на възрастна жена. — Току-що влезе в една къща наблизко.

Акарин я погледна.

— Можеш ли да ни покажеш мястото?

— Принадлежи на дома Аран — отвърна тя. — Има голяма конюшня и двор отпред, а къщата е от другата страна. Обградена е със стена. Под нея няма проходи. Стига се само от улицата.

— Колко входа има?

— Два. Главният отпред и една врата към двора. Чужденецът влезе отпред.

— Кой е по-близкият?

— Вратата към двора.

Акарин погледна Сония.

— Значи ще влезем оттам.

Жената кимна.

— Последвайте ме.

Те тръгнаха отново по проходите. Сония докосна пръстена на пръста си.

— Какъв е планът ти?

— Още не съм сигурен. Но мисля, че е време да използвам твоя метод.

— Моя метод? Имаш предвид с лечителство?

— Да.

— Тогава трябва да го направя аз. Теб може и да те разпознае, но не и мен.

Акарин се намръщи, но не отговори нищо. Жената ги отведе до малка врата, през която преминаха един по един. От другата страна имаше стая, пълна с каци.

— Намираме се в къщата от другата страна на улицата — обясни жената. — Просто се изкачете по онези стълби и излезте през вратата в другия край на коридора. — Тя се усмихна мрачно. — Успех.

Следвайки инструкциите на жената, Сония и Акарин стигнаха до грубата врата. Ключалката беше разбита.

Акарин надникна навън и бързо се измъкна. Озоваха се на типична за Вътрешния кръг улица. От другата страна на пътя се издигаше обикновена стена, в която беше вградена двукрила дървена порта.

Акарин изтича до нея и погледна през тесния процеп.

— Към двора има два изхода — каза той. — Ще влезем през поблизкия.

Той се взря в ключалката и тя изщрака. Сония го последва вътре и затвори вратата зад себе си. Пред тях се ширна голям правоъгълен двор. Вляво се намираше продълговата сграда с няколко широки врати — конюшната. Вдясно се издигаше двуетажна къща. Акарин забърза към къщата, отключи в движение вратата и двамата се шмугнаха вътре.

Озоваха се пред дълъг коридор. Акарин й махна да пази тишина. Доловиха далечно скърцане и стъпки от втория етаж. Сония зърна някакво движение с крайчеца на окото си и надникна през малкото

прозорче до вратата. Към конюшните бързаха двама магьосници и един богато облечен мъж.

Акарин застана до нея. Тримата мъже стигнаха до една от големите врати. Мъжът отвори широко вратата, като очевидно очакваше да е по-тежка. Сония затаи дъх и се притисна към стената.

Над нея прозвучаха забързани стъпки. Тримата мъже влязоха в конюшната, оставяйки вратата отворена. Известно време цареше пълна тишина. Когато от втория етаж се разнесоха нови стъпки, Сония усети как устата ѝ пресъхва. Настъпи тишина, после се затвори някаква врата и магьосникът-ичани изтича навън. Той се спря напред двора и предпазливо се огледа. Когато видя отворената врата на конюшната, забързано се отправи към нея.

— Това не ми харесва, но си права. Иниджака ще ме разпознае — промърмори Акарин и се обърна към нея. — Нямаме време да измисляме по-добър план.

Тя почувства как по гърба я полазват тръпки. Значи всичко зависеше от нея. През ума ѝ преминаха всички възможни начини номерът с лечителството да се провали. Ако сачаканецът се обградеше с бариера, тя нямаше да може да го докосне и нямаше да може да използва лечителските си сили, и...

— Ще се справиш ли?

— Да — отвърна тя. Погледна навън и видя как магьосникът-ичани хлътва в конюшната.

Акарин си пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Ще те наблюдавам. Ако не се получи, вдигни щита. Ще се изправим открито срещу него.

Сония кимна, после излезе в двора и забърза към конюшната. Когато надникна вътре, тя се опита да различи подробностите и сумрачния интериор. По широката пътека между клетките вървеше висока фигура. Сачаканецът, предположи тя.

Той мина през вратата в дъното и се изгуби от погледа ѝ.

Сония влезе вътре. Когато тръгна по пътеката, от една клетка изскочиха три фигури. Те я видяха и замръзнаха. В същото време Сония видя лицето на богато облечения мъж и замръзна от изненада.

— Не ми каза, че това е кралят!

Владетелят на Киралия я изгледа от глава до пети и очите му се разшириха. Докато го зяпаше, тя усети как в нея се зараждат неприязън

и гняв. Спомни си за Заседателната зала. Кралят подкрепи изгнанието им. После се сети за Прочистването и как леля ѝ и чичо ѝ бяха прогонени в копторите. Помисли си за обитателите, които се криеха в коридорите, защото не бяха предупредени за нашествието.

„Защо трябва да рискувам живота си за този мъж?“

И почти веднага съжали за тази мисъл. Не биваше да оставя никого на ичаните, независимо колко го ненавиждаше.

Сония се изпъна и отстъпи встрани.

— Вървете — каза им тя.

Тримата мъже излязоха бързо. Когато се изгубиха от погледа ѝ, Сония чу шум в стаята зад стената. Обърна се и видя, че магьосникът-ичани се връща. Очите им се срещнаха и той се усмихна.

Въобще не ѝ беше трудно да се преструва на ужасена, когато той тръгна към нея.

Сония отстъпи назад към портата и почувства жилването на бариера. Сачаканецът махна с ръка и тя усети как силата му я тласка напред. Девојката устоя на желанието си да я отблъсне и тръгна към него, залитайки. Когато се приближи на една крачка разстояние, той я огледа от глава до пети.

— Значи тук има и няколко киралийски жени — каза той.

Сония се опита да се бори, щом силата я обгърна и притисна ръцете ѝ към тялото. Пулсът ѝ се ускори, когато магьосникът-ичани се приближи плътно до нея и тя усети дъха му върху лицето си.

Той плъзна ръце под ризата ѝ. Сония се вцепени от страх и ужас, когато видя похотливата му гримаса.

Заля я вълна на паника. Тя не можеше да помръдне, така че не можеше да го докосне и да използва лечителската си сила върху него. А ако продължеше да се занимава с нея, той скоро щеше да открие черната мантия под обикновените ѝ дрехи.

— Бий се с него — подтикна я Акарин.

Тя изпрати към сачаканеца вълна от сила. Очите му се разшириха изненадано, когато беше отхвърлен назад. Тя се спусна след него и атакува бързо и рязко. Той скочи на крака, вдигна ръце и отговори на удара ѝ. Тя залитна назад.

Той се засмя.

— Значи наистина напипах мантия под тази риза. Чудех се къде ли са отишли всички магьосници.

Изпълни я надежда. Той си мислеше, че тя е обикновена магьосница от Гилдията. Ако се престореше, че силата ѝ се изчерпва, все пак можеше да се опита да го измами.

— Пред вратата съм — чу тя Акарин. — Какво искаш да направя?

— Чакай — каза му тя.

Когато магьосникът-ичани удари отново, Сония отстъпи няколко крачки назад, докато гърбът ѝ не опря стената. Сачаканецът пристъпи към нея и тя се сви от страх, когато той отново нанесе удар. При четвъртия удар тя позволи на щита си да потрепери. Мъжът се усмихна злобно, извади ножа си и го сложи между зъбите си.

Когато протегна ръка към нея, тя отскочи встрани. Той улови ръката ѝ, дръпна я към себе си и с другата ръка я притисна към стената. Сония го хвана за ръката, затвори очи и пусна в него пипалата на съзнанието си.

Откри сърцето му в същия миг, когато ръката ѝ бе пронизана от болка. Тъй като реши, че не може едновременно да се самоизцелява и да го нарани, тя се съсредоточи върху сърцето му.

Веднъж спреше ли го, той нямаше да може да направи нищо.

Хватката му се затегна и тя напрегна волята си. Чу го как пъшка болезнено и отвори очи, виждайки преbledнялото му лице. Той я гледаше обвиняващо. Ръката му се плъзна по китката ѝ.

Обзе я ужасна летаргия. Макар че се опита да помръдне, никой мускул не ѝ се подчини. В същото време тя почувства как магическата ѝ сила се източва от нея с ужасна скорост. Наблизо нещо помръдна, но тя не намери сили да извърне поглед натам. Изведнъж източването секна. Изражението върху лицето на магьосника-ичани се смени от гняв на объркване и ужас. Тя видя как ножът се изплъзва от ръката му. Той се хвана за гърдите.

Сония веднага възстанови контрола си. Тя грабна ножа му и го поряза по врата. Докато кръвта му изтичаше, тя го хвана за гърлото и източих цялата му сила. Почувства се изпълнена, но не толкова, колкото беше след смъртта на Парика. Битката с Гилдията беше отслабила сачаканеца. След като силата му се изчерпи, той падна назад и остана да лежи неподвижно.

Зад него стоеше Акарин. Той я гледаше странно. Сония погледна към опръсканите си с кръв дрехи и потрепери отвратено.

„Когато всичко това свърши — помисли си тя, — никога повече няма да използвам отново тази сила. Никога“.

— И аз се чувствах по същия начин, когато се върнах от Сачака.

Тя го погледна. Той ѝ подаде ръка.

— В къщата сигурно ще намерим нещо за преобличане — каза той. — Хайде, ела да те почистим.

Изправянето беше трудно дори с негова помощ. Макар че не беше изморена, краката ѝ трепереха. Сония остана неподвижна за миг, олюлявайки се. Когато погледна към мъртвия ичани, тя почувства как я обзема облекчение.

„Получи се. И той не може да се обади на Карико“.

Беше оцеляла и дори беше спасила...

— Кралят? — попита тя.

— Изпратих го в отсрещната къща, а Такан предупреди Рави да се приготви за посрещането му.

Сония си представи срещата им и се развесели.

— Кралят, спасен от Крадците. Това ми се ще да го видя.

Акарин се подсмихна.

— Убеден съм, че случаят ще има някои интересни последствия.

Сери се затича по друг коридор и се спря пред една врата. Провери дръжката ѝ. Заключена. Отиде до следващата. Също. Звукът от стъпки се приближаваше. Провери вратата в края на коридора и въздъхна с облекчение, когато тя се отвори.

Зад нея се разкри голяма стая, чиито прозорци гледаха към градините в центъра на двореца. Сери притича покрай обшитите със злато кресла и стигна до друга врата в дъното на стаята. Медальонът на Савара се удряше в гърдите му.

— Моля те, бъди отключена — помисли си той. — Моля те, не ме оставяй в капан.

Той сграбчи дръжката и я завъртя, но тя не помръдна. Сери изруга и бръкна в палтото си за шперцовете. Извади ги, доволен, че бе запазил навика си винаги да ги носи със себе си. Избра два от тях, пхна ги в ключалката и започна да търси механизма.

Стъпките се приближаваха.

Дишането му се ускори. Устата му пресъхна и ръцете му се изпотиха. Той си пое дълбоко дъх, изпусна го бавно, завъртя бързо шперцовете и натисна.

Ключалката изщрака. Сери грабна шперцовете, отвори вратата и изскочи навън. Успя да я хване точно преди да се тресне зад гърба му и я затвори лекичко и безшумно.

Един бърз оглед му показа, че се е озовал в малка стая, пълна с огледала, малки маси и столове. Съблекалня за артисти, предположи Сери. Стаята нямаше друга врата или изход. Той насочи вниманието си към ключалката и се зае да я заключи отново.

След като вече познаваше механизма, всичко стана бързо. Вратата се заключи със задоволително изщракване. Сери въздъхна облекчено, отиде до най-близкия стол и седна.

Когато пред стаята се чуха стъпки, облекчението му се изпари. Ако Харикава преследваше него, щеше да се досети, че Сери е минал през вратата, независимо дали е заключена или не. Младежът се надигна и се приближи до малкия прозорец в единия край на стаята. Трябваше по някакъв начин да се измъкне.

Когато ключалката изщрака, кръвта му се вледени. Вратата се отвори с леко скърцане. Магьосникът-ичани надникна вътре. Когато зърна Сери, той се усмихна.

— Ето те и теб.

Сери отстъпи по-далеч от вратата. Бръкна в джобовете на палтото си и хвана здраво дръжките на камите си.

„Хич не е добре — помисли си той. После погледна към прозорците. — Няма да успея да стигна до тях. Той ще ме спре“.

Сачаканецът пристъпи към него.

„Ако ме хване, ще ми прочете мислите. Ще разбере за Сония и Акарин“.

Сери преглътна тежко и извади камите от каниите им.

„Но няма да успее да прочете нищо, ако съм мъртъв“.

Магьосникът-ичани направи още една крачка и Сери усети как решителността му се изпарява.

„Не мога да го направя. Не мога да се самоубия“.

Той впери поглед в сачаканеца. Очите на мъжа бяха студени и хищнически.

„Каква е разликата? Така или иначе ще умра“.

Той си пое дълбоко дъх и измъкна рязко камите.

— Не, Сери! Недей!

Сери замръзна, щом чу гласа в главата си. Това страхът му ли беше? Странно, че имаше женски глас. Който страшно приличаше на...

Харикава се огледа с ококорени очи. Сери чу тихи стъпки. Когато на прага се появи жена, той изненадано затаи дъх.

— Остави го, Харикава — каза Савара. Гласът ѝ прозвуча заповедно. — Този е мой.

Магьосникът-ичани отстъпи назад.

— Каква работа имат вашите хора тук? — изръмжа той.

Тя се усмихна.

— Не се опитваме да превземем Киралия, както може би се притесняваш. Не, просто наблюдаваме.

— Щом казваш.

— Не си в позиция да възразяваш — отвърна тя и влезе в стаята. — На твоето място щях да си тръгна веднага.

Докато тя се приближаваше към Сери, Харикава я наблюдаваше внимателно. Когато се отдалечи достатъчно от вратата, той бързо избяга от стаята. Сери го чу да спира отвън.

— Карико няма да ви търпи тук. Ще ви открие всичките.

— Когато намери време да го направи, аз отдавна ще съм изчезнала.

Стъпките се отдалечиха, после се чу звукът от затварянето на врата. Савара погледна към Сери.

— Отиде си. На косъм беше.

Той не сваляше очи от нея. Тя го беше спасила. Някак си бе разбрала, че е в беда и се беше появила точно навреме.

Но как беше възможно? Как го беше проследила? Или беше проследила магьосника-ичани? Сещайки се за думите ѝ, той усети как на мястото на облекчението му се появява съмнение. Сачаканецът се боеше от нея. Изведнъж той усети, че също трябва да се страхува.

— Коя си ти? — прошепна той.

Тя повдигна рамене.

— Служа на моя народ.

— Той... той избяга. От теб. Защо?

— Несигурност. Днес изхаби голяма част от силата си и нямаше как да е сигурен, че ще ме победи. — Тя се усмихна и пристъпи към него. — Блъфирането винаги е най-удовлетворителния начин да спечелиш една битка.

Сери отстъпи назад. Тя току-що му беше спасила живота. Трябваше да ѝ благодари. Но всичко му се струваше твърде странно.

— Той те позна. Ти знаеше името му.

— Той позна каква съм, не коя съм — поправи го тя.

— И каква си?

— Твой съюзник.

— Не, не си. Каза, че искаш да ни помогнеш, но не направи нищо, за да спреш ичаните, дори да си достатъчно силна, за да го направиш.

Усмивката ѝ изчезна. Тя го изгледа сериозно, в лицето ѝ постепенно се промъкна студенина.

— Правя каквото мога, Сери. Какво трябва да сторя, за да те убедя в това? Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че от известно време знам, че Акарин и Сония са се върнали? Очевидно не съм го казала на ичаните.

Сърцето на Сери прескочи удар, след което заби ускорено.

— Как научи за това?

Тя се усмихна и очите ѝ проблеснаха, когато погледна към гърдите му.

— Имам си начини.

Защо погледна към гърдите му? Той се намръщи и си спомни за медальона. Бръкна под ризата си и го извади. Очите ѝ проблеснаха и усмивката ѝ избледня.

Какви ли магически свойства имаше той? Когато погледна гладкия рубин в средата му, Сери изтръпна, припомняйки си кръвните пръстени, които бяха направили Акарин и Сония. Пръстени с червени стъклени топчета...

Чрез тези пръстени ще можем да виждаме в съзнанията си.

Той погледна към рубина. Ако това беше кръвен камък, то значи Савара можеше да чете мислите му... а той го беше носил откакто Акарин и Сония се бяха завърнали.

Как иначе щеше да разбере, че те са в града?

Сери свали медальона и го хвърли настрани.

— Какъв глупак съм бил да ти вярвам — каза той с горчивина.

Тя го погледна тъжно.

— Знам за Акарин и Сония откакто ти дадох медальона. Разкрих ли ги на ичаните? Не. Използвах ли информацията, за да те изнудвам? Не. Не съм се възползвала от доверието ти, Серини, ти се възползва от мен. — Савара скръсти ръце. — Каза, че ще ме държиш в течение, ако ти дам съвет как да убиеш магьосниците, а укри толкова важни неща от мен. Хората ми търсеха Акарин и Сония в Сачака. Смятаха да помогнат на бившия Върховен повелител да си върне Киралия. Ние също не искаме Кариико и съюзниците да я управляват.

Сери не сваляше поглед от нея.

— Как да ти повярвам?

Савара въздъхна и поклати глава.

— Мога само да те помоля да ми се довериш. Толкова е трудно да ти го докажа... но според мен ти си достигнал предела на доверието си. — Тя се усмихна с горчивина. — И какво ще правим сега?

Той не знаеше какво да й отговори. Вторачи се в медальона и се почувства ядосан, глупав и предаден. Но когато погледна в очите ѝ, откри тъга и съжаление, които смяташе, че са искрени. Не искаше да се разделят с лоши чувства.

Но може би това не беше възможно.

— Двамата с теб имаме тайни, които не можем да разкрием, и хора, които трябва да защитим — каза бавно той. — Аз уважих решението ти, но ти не уважи моето. — Той отново погледна към медальона. — Не трябваше да го правиш. Причините са ми ясни, но това не те оправдава. Когато ми даде този медальон, ти ми попречи да спазя обещанията си.

— Исках да защитя хората ти.

— Знам. — Той се усмихна мрачно. — Уважавам намерението ти. Докато страните ни воюват, не можем да поставяме личните чувства пред безопасността на хората. Да видим как ще се развият събитията. Когато всичко свърши, може и да ти простя за това, което ми причини. Но дотогава оставам с моите хора. Не очаквай нищо повече.

Тя сведе поглед и кимна.

— Разбирам.

Задната врата в имението на Зеренд водеше към малка уличка, достатъчно широка, за да могат да преминават колите с доставки. Вратата бе затворена, но отключена. Уличката беше празна.

Тайенд не се виждаше никакъв — всъщност нямаше жива душа.

— Какво ще правим сега? — попита Фаранд.

— Не знам — призна си Денил. — Не искам да си тръгвам, при положение че има вероятност той да се върне. Но пък може да е бил принуден да напусне града.

„Или може би лежи някъде мъртъв — Всеки път, когато Денил се замисляше за тази възможност, кръвта му се вледеняваше и той изтръпваше от ужас. — Първо Ротан, сега Тайенд... Не — каза си той. — Дори не си го помисляй. Не и докато не го видиш със собствените си очи“.

Мисълта, че може да види трупа на Тайенд само замъгляваше съзнанието му. Трябваше да се концентрира, да реши накъде да вървят. Имаха три възможности: да останат в имението и да се надяват, че Тайенд ще се появи, да претърсят града и да се откажат, и да го напуснат.

„Няма да си тръгна, докато не съм сигурен“.

Значи оставаха или имението, или претърсването. И в двата случая нямаше да постъпи честно спрямо Фаранд.

— Отивам да потърся Тайенд — каза Денил. — Ще огледам околните улици и от време на време ще се връщам да проверявам къщата. Ти трябва да напуснеш града. Няма смисъл и двамата да рискуваме живота си.

— Не — отвърна Фаранд. — Ще остана тук, в случай че се върне.

Денил го погледна изненадано.

— Сигурен ли си?

Младият магьосник кимна.

— Не познавам Имардин, Денил. Не знам дали ще намеря правилния път навън. А ти имаш нужда от някой, който да стои тук, в случай че Тайенд се върне. — Той сви рамене и отстъпи няколко крачки назад. — Ще се видим после.

Денил изпрати с поглед Фаранд, който влезе в къщата, после отиде до края на уличката и се огледа. Навсякъде беше спокойно.

Денил излезе на главната улица и забърза към следващата пресечка.

Първоначално намираше из улиците само дървени щайги. След това започна да открива трупове на магьосници. Страхът за безопасността на Тайенд непрекъснато нарастваше.

Пое по заобиколен път, който щеше да го отведе обратно при имението. Изведнъж пред него изскочи някакъв мъж. Денил се стресна, но веднага видя, че това е само някакъв прислужник или занаятчия.

— Насам — каза мъжът и посочи вдигнатата решетка на близката стена. — За вас, магьосниците, долу е по-безопасно.

Денил поклати глава.

— Не, благодаря ти. — Когато мина покрай него, мъжът го улови за ръката.

— Неотдавна наблизко мина сачаканец. По-добре стой далеч от погледа му.

Денил се отдръпна.

— Търся един човек.

Мъжът сви рамене и отстъпи назад.

Денил продължи до края на улицата. Съседната улица беше празна. Той тръгна да пресича централния път, за да влезе в уличката от другата страна. Когато я стигна, някаква врата се затвори зад гърба му. Той се обърна и кръвта му изстина.

— О, така е по-добре. — Жената, която се приближаваше към него, се усмихна лукаво. — Тъкмо започвах да си мисля, че в Киралия няма хубави магьосници.

Той се хвърли към уличката, но се блъсна в невидима бариера. Отстъпи назад зашеметен и с разтуптяно сърце.

— Не нагам — каза жената. — Ела тук. Няма да те убия.

Денил вдиша и издиша няколко пъти и се обърна към нея.

Когато жената се приближи към него, той отстъпи назад към уличката. В очите ѝ проблеснаха зловни искри. Той се сети, че ги е виждал и преди. Това беше същата ичани, която искаше да запази лорд Фергън за себе си.

— Карико няма да ти позволи да ме задържиш жив — каза той.

Тя отметна глава назад.

— Може и да ми позволи, след като по-голямата част от Гилдията ви са мъртви.

— Защо изобщо ме искаш жив? — попита той, без да спира да отстъпва назад.

Тя сви рамене.

— Робите ми са мъртви. Трябват ми нови.

Денил си помисли, че сигурно вече се приближава към съседната уличка. Ако продължаваше да я ангажира с разговори, може би тя нямаше да се сети да я блокира.

— Ще останеш много доволен. — Тя се усмихна многозначително и го огледа от главата до петите. — Обичам да възнаграждавам любимите ми роби.

Денил изпита диво желание да се разхили. „За каква се мисли тя? За някаква неустойма съблазнителка? Звучи абсурдно“.

— Не си моя тип — каза ѝ той.

Жената повдигна вежди.

— Така ли? Е, това няма значение. Ще правиш каквото ти казвам или... — Тя се спря и погледна изненадано към уличката.

От всички околни врати и улички наизлизаха магьосници. Денил се втренчи в тях. Не разпозна нито едно от лицата. Изведнъж някой го сграбчи за ръката и го повлече настрана. Денил се спъна в някакъв праг. Зад гърба му се затвори врата.

Денил се обърна към спасителя си и усети как сърцето му подскочи.

— Тайенд!

Ученият се усмихна. Денил въздъхна облекчено, придърпа Тайенд към себе си и силно го прегърна.

— Напуснал си къщата. Защо го направи?

— Жената дойде. Реших да изчакам в уличката, докато си тръгне, но тя излезе оттам. Крадците ме спасиха. Казах им, че ще дойдеш да ме търсиш, но те не успяха да стигнат навреме до къщата.

Денил чу приглушено покашляне и замръзна, когато осъзна, че не са сами. Обърна се и видя висок лонмарец, който го гледаше с любопитство. Лицето му пребледня, после се изчерви.

— Виждам, че сте много добри приятели — каза мъжът. — А сега трябва да...

Вратата се разтресе от тежък удар. Мъжът трескаво размаха ръце.

— Бързо! След мен!

Тайенд хвана Денил за ръката и го повлече след непознатия. Зад гърба им се разнесе трясък. Лонмарецът се затича. Слязоха по една стълба и той ги въведе в едно мазе, и залости вратата зад гърба си.

— Това няма да я спре — каза Денил.

— Няма — отвърна непознатият. — Но ще я забави.

Той мина бързо между рафтове с бутилки вино и се спря пред един шкаф до задната стена. Отвори вратата и дръпна силно стелажите, върху които бяха наредени буркани със зимнина. Стелажите се плъзнаха напред, разкривайки друга врата. Непознатият я отвори и отстъпи встрани. Тайенд и Денил се промъкнаха в прохода. Наблизо стоеше едно момче, което държеше в ръка фенер.

Лонмарецът ги последва, след което придърпа стелажите обратно. Зад вратата на мазето се чу слаб звук, последван от експлозия.

— Няма време — промърмори лонмарецът. Той изостави шкафа сглобен наполовина и затвори задната врата. После взе фенера от момчето и се затича по коридора. Денил и Тайенд забързаха след него.

— Не е добре — мърмореше си непознатия. — Да се надяваме, че тя...

Зад гърба им се разнесе нова експлозия. Денил се обърна и видя, че на мястото на тайната врата се носи кълбо светлина. Лонмарецът си пое дълбоко дъх.

— Бягайте!

ГЛАВА 37

ОЧИ В ОЧИ С ВРАГА

Роклята на прислужничка, която Сония намери, за да замени с окървавените си риза и панталони, беше предназначена за доста по-висока жена. Тя покриваше добре мантията, но ръкавите бяха твърде дълги и се наложи да ги навие, а и все настъпваше подгъва. Тъкмо беше възстановила равновесието си след поредното настъпване, когато в прохода се появи куриер. Той ги видя и ускори.

— Имам... лоши новини — рече запъхтяно мъжът. — Един от... сачаканците... намери проходите.

— Къде? — попита Акарин.

— Недалеч оттук.

— Отведи ни там.

Куриерът се поколеба, после кимна. Тръгна обратно по коридора, а лампата му хвърляше изкривени сенки по стените.

— Ще опитаме същата измама — каза Акарин на Сония. — Този път се излекувай, когато сачаканецът те пореже. Започне ли да тегли силата ти, няма да можеш да я използваш.

— О, втори път няма да направя тази грешка — отвърна тя. — Не и след като разбрах какво е усещането.

Водачът продължи да върви по коридорите, като от време на време спираше и разпитваше доброволците, разположени край изходите. По пътя се разминаваха с бягащи хора, после се появи една тъмнокожа фигура. Фарин.

— Вече сте тук — рече запъхтяно той. — Добре. Тя идва насам.

„Значи е жената — помисли си Сония. — Авала“.

— Колко е далеч?

Фарин кимна към посоката, откъдето беше дошъл.

— На петдесетина крачки, може би. Завийте наляво на пресечката.

Той отстъпи встрани и Акарин тръгна по коридора. Сония взе фенера от пазача и го последва с разтуптяно сърце. Когато стигнаха

пресечката, двамата спряха и Акарин надникна в прохода отляво. После влезе в него и Сония го последва.

На следващия завой отново спряха.

— Тя идва. Чакай тук. Нека си мисли, че тя те е намерила. Аз няма да бъда далеч.

Сония кимна. Видя го как се отдалечава бързо от пресечката и се скрива в един страничен проход. Зад гърба ѝ тихо отекнаха бързи стъпки.

Те постепенно се приближаваха. Зад завоя се появи слабо сияние. Яркостта му бързо се увеличи и Сония отстъпи назад. Появи се светлинно кълбо. Девојката засенчи очите си с длан, после ахна и престорен ужас.

Жената ичани я погледна и се усмихна.

— О, това си ти. Карико ще остане доволен.

Сония се обърна да побегне, но точно тогава настъпи подгъва си и падна по лице. Авала се разсмя.

„Това щеше да е страхотно изпълнение, ако бях решила да ставам актриса“ — помисли си кисело Сония, докато се опитваше да се изправи. Тя чу приближаващи се стъпки и някой я хвана за ръката. Девојката впрегна целия си самоконтрол, за да не отблъсне нападателката си назад със силата си.

Жената-ичани я изправи на крака и протегна ръка към главата ѝ. Сония се вкопчи в китката ѝ и се опита да проникне в тялото на жената, но усети съпротива.

Авала имаше щит.

Барьерата покриваше кожата ѝ. За миг Сония се възхити на умението ѝ, но после бързо я връхлетя паника. Тя не можеше да използва лечителските си сили върху жената.

— Бий се с нея — нареди Акарин. — Докарай я до пресечката. Трябва да я затворим между нас, за да не може да избяга.

Сония запрати срещу жената силова вълна. Очите на Авала се разшириха и тя залитна назад. Сония събра полите си, завъртя се и побягна по коридора.

Пред нея проблесна бариера. Тя я разби с един силов удар. След няколко крачки подмина пресечката. Появи се нова бариера. Сония спря и се обърна с лице към сачаканката.

Жената се усмихваше триумфално.

— Карико. Виж кого намерих.

Сония видя своя образ: дребничка и слабичка в дългата рокля.

— Какво жалко същество е тя!

— А, ученичката на Акарин — отвърна Карико. — Влез в съзнанието ѝ. Щом единият е тук, и другият ще е наблизо... Но не я убивай. Доведи я при мен.

Сония поклати глава.

— Аз сама решавам кога и къде ще се срещнем, Карико — каза му тя.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна той, — както и бившият ти наставник. Ротан се казваше, нали? Нося неговия кръвен камък. Той ще гледа как умираш.

Сония ахна. Ротан? Но Ротан беше мъртъв. Защо му бе на Карико да прави кръвен камък на Ротан?

— Това означава ли, че Ротан е жив?

— Сигурно, щом има кръвен камък — прошепна ѝ мисловния глас на Акарин. — Но може и да лъже, за да те разстрои и да отвлече вниманието ти.

Авала се приближаваше. Когато навлезе в пресечката, Сония въздъхна с облекчение. Жената вече се намираще между тях двамата. Но щом Акарин излезеше, Авала щеше да го познае.

— Карико няма да е съвсем сигурен, че си тук, докато не те види и някой друг ичани — каза тя на Акарин. — Бихме могли да го подлъжем да си мисли, че съм дошла сама. Ако се бия сама с Авала...

— Добре — съгласи се Акарин. — Ако отслабнеш, поемам аз. Само стой по-далеч от нея.

Когато жената-ичани я нападна, Сония издигна щита си и отвърна с мощни удари. В нападението на Авала нямаше никаква стратегия или хитрост и Сония осъзна, че не може да използва никаква част от обучението си, за да си спечели предимство. Това беше чиста битка на силата и кой пръв ще изчерпи енергията си.

Въздухът в прохода се нагорещи и стените започнаха леко да сияят. Жената отстъпи назад и внезапно всичко потъна в ярка белота. Сония примигна, но бе твърде заслепена, за да види каквото и да било.

„Тя ме заслепи!“.

Сония едва не се разсмя, когато осъзна, че Авала е използвала същия номер, който бе приложила тя, за да избяга от бандата на Регин.

Само че учениците не бяха научили достатъчно от лечителство то, за да...

Зрението ѝ се завръщаше бавно, но сигурно. Тя различи две фигури в коридора. По-близката беше на Авала. Зад нея стоеше Акарин. Той атакуваше жената свирепо и безмилостно. Авала погледна към Сония и на лицето ѝ се изписа страх. Силата ѝ се изчерпи, щитът ѝ падна изведнъж и последният удар на Акарин я отхвърли към бариерата на Сония. Разнесе се противно изпукване и жената се свлече на земята.

Сония гледаше с разтуптяно сърце как Акарин бавно приближава към сачаканката. Очите на Авала се отвориха. Болката и гневът изчезнаха и устните ѝ се изкривиха в доволна усмивка. Погледът ѝ се плъзна по стената и тя изпусна една последна дълга въздишка.

— Стори ли ми се — каза Сония, — или тя наистина изглеждаше щастлива, че умира?

Акарин клекна до сачаканката и прокара пръст под яката на дрехата ѝ. Докато продължаваше да оглежда дрехите ѝ, Сония видя, че пръстите на едната ѝ ръка бавно се отпускат и едно малко червено топче пада на пода.

— Кървав камък — изсъска Сония.

Акарин въздъхна и я погледна.

— Да. Не знаем чий е, но според мен трябва да приемем най-лошото — Карико знае, че съм тук.

Ротан примигна изненадано, когато в съзнанието му проблесна образът на жена. Когато я разпозна, го изпълни дива радост.

„Тя е жива!“.

— Сония! — възкликна Болкан. — Тя е тук!

— А, ученичката на Акарин. Влез в съзнанието ѝ. Щом единият е тук и другият ще е наблизно... Но не я убивай. Доведи я при мен.

— Аз сама решавам кога и къде ще се срещнем, Карико.

Отговорът на Сония беше непокорен и безстрашен. Ротан се изпълни със страх и гордост.

— Очаквам го с нетърпение, както и бившият ти наставник Ротан се казваше, нали? Нося неговия кръвен камък. Той ще гледа как умираш.

Ротан усети как дъхът му спира. Образът бе изпратен от жената-ичани. Сигурно в момента се опитваше да залови Сония. И ако успееше...

— Ротан?

Той се обърна към Болкан и Дориен и видя, че са се втренчили в него.

— Направил си кръвен камък? — попита тихо Болкан.

— Карико го направи. В Калия... — Ротан се опита да диша спокойно. — Прочете съзнанието ми и когато видя Сония вътре, направи камъка. — Той потрепери. — Оттогава виждам и... чувствам смъртта на всеки, когото убива.

Очите на Болкан леко се разшириха и той се намръщи състрадателно.

— Какво представлява кръвният камък? — попита Дориен?

— Той дава възможност на създателя му да вижда в съзнанието на приносителя — обясни Болкан. — Макар Карико да го е направил, камъкът е настроен към Ротан, защото е направен от неговата кръв.

Дориен погледна баща си.

— Той те е заловил. Защо не ми каза?

— Аз... — Ротан въздъхна. — Не знам.

— Но онова, което ти е причинил... можеш ли да направиш така, че да не виждаш цялата тази смърт?

— Не, не мога да го контролирам.

Лицето на Дориен пребледня.

— Ако заловят Сония...

— Да. — Ротан погледна сина си. — Това е тайната, която не можеше да ни кажеш, нали? Щом тя е тук, значи и Акарин е тук.

Дориен отвори уста, но от нея не излезе нито дума. Той погледна неуверено към Ротан и Болкан.

— Вече няма значение дали ще ни кажеш — рече воинът. — Те знаят за Сония. И сигурно са се досетили, че Акарин е с нея.

Дориен отпусна рамене.

— Да, те са тук. Преди пет дни Сония и Акарин минаха пред Южния проход. Аз ги доведох в града.

Болкан се намръщи.

— Защо не ги изпрати обратно в Сачака?

— Опитях. Всъщност тъкмо яздехме натам, когато един магьосник-ичани ни нападна. Едвам се измъкнахме. След това нападнаха Крепостта. Тогава разбрах, че всичко, което ни каза Акарин, е истина.

— Защо не каза на никого за това? — попита Ротан.

— Защото ако Гилдията узнаеше, че Акарин е тук, ичаните щяха да го прочетат в съзнанията на своите жертви. Акарин знаеше, че двамата със Сония имат по-добър шанс да ги избият един по един, но ако ичаните знаеха, че той е тук, щяха да се държат заедно.

Болкан кимна.

— Той знаеше, че ще ни победят. И какво...

Откъм града се разнесе трясък. Ротан се обърна и тръгна към фойето, след което се обърна към Болкан.

— Още един. Този път по-близо. Какво става според теб?

Воинът сви рамене.

— Не знам.

Над вътрешния кръг се вдигна облак прах.

— От покрива ще се вижда по-добре — предложи Дориен.

Болкан погледна към младия магьосник и тръгна към стълбището.

— Да вървим тогава.

Воинът ги поведе към третия етаж, а след това по коридорите към стълбището. Изкачиха се на покрива и Болкан ги заведе до предната част на Университета. Там от повдигнатата платформа се виждаше добре Вътрешният кръг.

Магьосниците наблюдаваха мълчаливо. След продължителна пауза от центъра на града отекна нов взрив и във въздуха се вдигна облак прах.

— Цялата предна стена на къщата се срути — каза Дориен и посочи с пръст.

— Значи сега унищожават града — рече Ротан. — Защо си хабят силите?

— За да изкарат Акарин навън — отвърна Болкан.

— И ако унищожаването на Вътрешния кръг не помогне, те ще дойдат тук — добави Дориен.

Болкан кимна.

— По-добре да се приготвим да напуснем веднага, след като пристигнат.

Пътуването по проходите му се стори безкрайно. Колкото повече се отдалечаваха, толкова повече нарастваше удивлението на Денил. Преди години той беше минавал по проходите под копторите, докато преговаряше с Крадците за освобождаването на Сония, и бе предположил, че стигат до Външната стена. Сега осъзна, че Крадците са копали не само под кварталите, но дори и под Вътрешния кръг.

Той погледна към спътниците си. Тайенд изглеждаше весел както винаги. Фаранд бе изпълнен с удивление. Първоначално младият магьосник не повярва на върналия се в къщата Денил, че подземният свят на Имардин е уредил да ги изведат от града.

Водачът им спря пред голяма врата, охранявана от двама огромни мъже. Той им каза нещо и единият от тях почука по вратата. Разнесе се тракането на тежки резета и вратата тихо се отвори.

Показа се къс коридор, в който имаше още пазачи. Накрая му се виждаше друга врата. Тя не бе заключена и когато я отвориха, се озоваха в голяма претъпкана стая.

Денил я огледа и се засмя. През последните няколко часа се беше сблъсквал с толкова изненади, че сега само се развесели.

Стаята беше пълна с магьосници. Неколцина лежаха върху импровизирани легла и около тях сновяха лечители. Други похапваха от подносите с храна, наредени върху голяма маса в средата на стаята. Трети си почиваха в удобни кресла.

„И кои са оцелелите?“ — помисли си Денил. Той се огледа и забеляза, че от Висшите магове присъстват само директорът Джерик, лорд Пийкин, лейди Винара и лорд Телано. Той продължи да се оглежда, но никъде не видя Ротан.

„Може би не е успял да се върне в града“ — помисли си Денил. Кратката мисловна комуникация между ичаните и Сония беше изпълнила сърцето му с надежда. Той беше намерил Тайенд, наставникът му също можеше да е жив.

„Освен ако Карико не лъже“.

Когато няколко от магьосниците се отдръпнаха от отрупаните с храна маси, Денил видя един богато облечен мъж да седи в ъгъла на стаята и установи, че все още има какво да го изненада.

„Ето къде се е озовал кралят“ — помисли си той. Преди да съобрази какво изисква протоколът в подобна ситуация, монархът го погледна, кимна му и се обърна към събеседника си. Изражението му ясно подсказваше, че не иска да бъде прекъсван.

Едрият мъж му изглеждаше познат. Денил се усмихна, когато се досети къде го е виждал. Това беше Горан, крадецът, с когото Денил беше преговарял за освобождаването на Сония.

„Кралят разговаря с Крадците. — Денил се засмя мислено. — Сега вече съм видял всичко“.

— И така — каза Тайенд. — Няма ли да ме представиш?

Денил погледна учения.

— Сигурно трябва. Ще започна с Висшите магове.

Той тръгна към лорд Пийкин. Алхимикът разговаряше с Девин и Ларкин.

— Посланик — каза Пийкин, когато Денил се приближи до тях, имате ли някакви новини?

— Според моя водач само трима ичани са останали живи — отвърна Денил. Той се обърна към Тайенд. — Това е Тайенд Тремелин, който бе на посещение в Имар...

— Видяхте ли Сония? Акарин с нея ли е? — попита Девин с едва сдържано вълнение.

— Не, не съм я виждал — отвърна предпазливо Денил. — Така че не знам дали Акарин е с нея. — Той погледна към Фаранд, който му кимна почти незабележимо. Акарин им бе наредил да не разкриват присъствието му и Денил нямаше да каже нищо, докато не се наложеше.

Девин изглеждаше разочарован.

— Тогава как е възможно толкова ичани да са мъртви?

— Може би това е дело на Сония — предположи Ларкин.

Останалите магьосници го погледнаха скептично.

— Знам, че крадците сами са убили един — обади се Тайенд. — Онзи, който се нарича Фарин, ми го каза.

Пийкин поклати глава.

— Крадците побеждават ичаните. Това не ни ли прави некадърници?

— Някакви други новини? — попита Ларкин.

Денил огледа стаята.

— Лорд Оусън тук ли е?

Алхимиците поклатиха глави.

— О. — Денил ги погледна и въздъхна. Значи не знаеха за Лорлън.

— Имам и други новини, но не са добри.

Складът беше изпълнен с глъчка. През последния час се беше събрала малка тълпа. След като се разчу, че жената-ичани е влязла в проходите, при тях се появиха двама Крадци, Рави и Савли. Скоро след това Сенфел им предаде краткия мисловен разговор между жената, Кариико и Сония. Всички напрегнато очакваха още новини, когато Такан обяви, че Акарин и Сония са убили жената.

Всички бяха забравили за присъствието на прислужника, но сега, когато той им беше напомнил за връзката си с Акарин, не спираха да го засипват с въпроси, на които сачаканецът очевидно не можеше да отговори.

Сери погледна към обидения и недоволен Гол. Младежът знаеше, че заместникът му се сърдеше заради това, че беше отишъл сам в Двореца. Жегна го вина. Гол трябваше да го пази.

Припомняйки си сблъсъка с магьосника-ичани, Сери се замисли какво ли щеше да се случи, ако Гол беше отишъл с него. Би могъл да нареди на заместника си да примами сачаканеца настрани. Но щеше ли да го направи, ако знаеше, че това ще доведе до смъртта на Гол? А Гол щеше ли да се подчини или дори да го предложи сам? Досега Сери не бе имал поводи да се съмнява в лоялността на Гол, но стигаше ли тя чак дотам?

„Интересни въпроси — помисли си Сери, — но се радвам, че не ми се наложи да открива отговорите им“.

Младежът се намръщи.

„Какво ли щеше да си помисли Гол за Савара, ако знаеше какво е направила?“. Дватамата се бяха разделили пред портата на двореца и оттогава той не я беше виждал.

Гласовете в стаята изведнъж секнаха. Сери вдигна глава и видя, че Сония и Акарин идват към него. Той пристъпи напред и се ухили.

— Такан току-що ни каза за жената.

— Да — отвърна Акарин. — Тя носеше кръвен камък, така че Кариико сигурно вече знае, че сме тук.

— Както и за проходите под града — добави Фалин. — Тук вече не сме в безопасност.

— Дали другите ичани ще слязат в проходите? — попита Рави.

— Сигурно — отвърна Акарин. — Ще се опитат да ни намерят и да ни убият колкото се може по-бързо.

Савли скръсти ръце.

— Няма да ви намерят. Не знаят пътищата и никой няма да им ги покаже.

— Трябва само да хванат някой водач и да прочетат мислите му — напомни му Акарин.

Крадците се спогледаха.

— Тогава трябва да изпратим помагачите извън града — каза Сери и погледна към Акарин. — Отсега нататък аз ще ви водя.

Магьосникът му кимна.

— Благодаря.

Сония се обърна към Акарин.

— Ако слязат долу, могат да се разделят в опит да ни притиснат от всички страни. Можем да се възползваме от това и да ги нападнем поотделно.

— Не — поклати глава Акарин. — Кариико няма да посмее да се раздели със съюзниците си. — Той погледна към Фарин. — Какво правят ичаните?

— Разговарят — отвърна Фарин.

— Сигурно — изръмжа Сенфел.

— Вече не — намеси се нов глас. Всички се обърнаха към бързо приближаващия се куриер. — Отново започнаха да събарят сгради.

Акарин се намръщи.

— Сигурен ли си?

Мъжът кимна.

— Смяташ, че се опитват да ни накарат да излезем и да ги спрем? — попита Сония.

— Възможно е — отвърна Акарин.

„Акарин не знае какво правят ичаните — помисли си Сери. — Но аз знам“.

Той прикри усмивката си.

— Вземат магията от сградите, за да се подсилят с нея.

Акарин го погледна изненадано.

— Как разбра?

— Подслушах Карико и други двама, докато бях в двореца.

Фарин се задави.

— Двореца? Какво си правил там?

— Просто разглеждах.

— Разглеждал бил! — повтори Фарин, поклащайки глава.

Акарин въздъхна.

— Това не е добре — промърмори той.

— Колко сила могат да получат? — попита Сония.

— Аз... не съм сигурен. В някои къщи е вложена повече магия от други.

— Ти също можеш да вземеш от тази магия — предложи Сенфел.

Акарин потрепна.

— Убеден съм, че собствениците им няма да имат нищо против домовете им да се използват за защита на града — додаде Сери.

— Доста нещо събориха — каза Рави. — Не всички сгради във Вътрешния кръг са подсилени с магия. Сигурно не са останали много.

— Но още не са били в Гилдията — напомни им Сенфел.

Лицето на Акарин се изкриви от болка.

— Университетът. Той не е единствената магически подсилена сграда, но съдържа повече енергия от всичко в града.

Сония си пое дълбоко дъх.

— Не, не е така. Арената трябва да е по-силна.

Сенфел и Акарин се спогледаха. Старият магьосник изруга силно.

— Точно така — съгласи се Акарин.

Сери погледна към тримата магьосници.

— Лоша работа, така ли?

— О, да — отвърна Сония. — Бариерата около Арената се подсилва всеки месец от няколко магьосници. Трябва да е достатъчно силна, за да издържи освободената при всички тренировки на воините енергия — която понякога е доста силна.

— Трябва да попречим на ичаните да я вземат — каза Акарин. — Ако го направят, все едно сме предали града в ръцете им.

— Ние ли ще вземем силата? — попита Сония.

— Ако се наложи.

Сония се поколеба.

— И после... ще се изправим срещу тях?

Той отвърна на погледа ѝ.

— Да.

— Достатъчно ли сме силни?

— Почерпихме сила от четирима ичани, ако включим и Парика.

Използвали сме малко от нашата, а взехме доста и от доброволците.

— Можете да го направите пак — напомни им Сенфел. — Мина почти ден, откакто източихте резервите им. Те ще са възстановили повечето си енергия.

— Освен това останаха само трима ичани — посочи Фарин.

Акарин се изправи.

— Да, мисля, че е време да се изправим срещу тях.

Сония леко пребледня, но кимна утвърдително.

— Така изглежда.

Групичката се умълча, после Рави се прокашля.

— Хубаво тогава — рече той. — Ще ида да доведа доброволците колкото се може по-бързо.

Акарин кимна. Когато Крадецът се обърна към вратата, Сери погледна Сония и я хвана за ръката.

— Значи моментът дойде. Страх ли те е?

Тя сви рамене.

— Малко. По-скоро изпитвам облекчение.

— Облекчение?

— Да. Най-накрая ще се изправим срещу тях, без капани, отрови и дори черна магия.

— Хубаво е, че предпочиташ честната битка, стига и те да мислят така — отвърна Сери. — Просто внимавай. Няма да се успокоя, докато не свърши всичко и не разбере, че си добре.

Тя се усмихна, стисна ръката му и двамата с Акарин излязоха от стаята.

ГЛАВА 38

ЧЕРНИТЕ МАГЪОСНИЦИ

През последния час куриерите бяха докладвали, че ичани те бавно напредват към Гилдията, като унищожават всички сгради по пътя си. Сония и Акарин отидоха бързо при доброволците, които посрещнаха кратката им визита със завидно търпение и кураж, след което се отправиха към Вътрешния кръг. По време на обратния път Сония изгаряше от нетърпение, но щом премина през тайната врата и се озова в кабинета на Лорлън, изведнъж ѝ се прииска да не бяха пристигнали толкова бързо. Коленете ѝ омекнаха, ръцете ѝ се разтрепериха и тя не можеше да се отърве от мисълта, че са забравили нещо важно.

Акарин се спря за миг и огледа кабинета. После въздъхна и свали ризата си. Сония съблече роклята си през глава и я пусна на пода. Огледа тялото си и потрепери. Пълно магъосническо облекло...

... мантия на черен магъосник...

Сония погледна Акарин. Той изглеждаше по-висок, по-строен. По гърба ѝ полазиха тръпки, подобни на страха, който някога ѝ беше внушавал.

Той улови погледа ѝ и се ухили.

— Престани да ме зяпаш похотливо.

Сония примигна невинно.

— Аз? Похотлива?

Той се усмихна широко, но бързо стана сериозен. Приблужи се до нея и взе лицето ѝ в шепите си.

— Сония — започна той, — ако аз...

Тя постави пръст на устните му и придърпа главата му към себе си, за да го целуне. Той отвърна жадно на целувката ѝ и я притисна силно към себе си.

— Ако можех да те отпратя оттук, щях да го направя — каза той. — Но знам, че няма да се съгласиш. Просто... не прави нищо импулсивно. Видях смъртта на първата жена, която обичах. Няма да преживея смъртта на втората.

Сония изненадано пое дъх и се усмихна.

— И аз те обичам.

Той се засмя, целуна я отново, но в този момент и двамата замръзнаха, дочувайки мисловния зов:

— Акарин! Акарин! Страхотно място си имаш тук.

Пред очите им се появи портата на Гилдията, зад която се издигаше сградата на Университета.

— Тук са — промърмори Акарин. Ръцете му се плъзнаха от раменете ѝ.

— Арената?

Той поклати глава.

— Само в краен случай. — Акарин се запъти към вратата с каменно изражение на лицето. Сония изпъна рамене, пое си дълбоко дъх и го последва.

— Значи най-накрая пристигнаха — промърмори Болкан.

Ротан погледна към града. Късното следобедно слънце хвърляше дълги сенки върху улиците. Докато гледаше, пред очите му се появиха трима мъже, които се запътиха към портата на Гилдията.

— Дориен, какво смятат да правят Акарин и Сония, щом ичаните разберат, че са тук? — попита Болкан.

— Не знам. Никога не са го обсъждали.

Болкан кимна.

— Значи е време да си тръгнем.

Въпреки това нито той, нито Ротан и Дориен не помръднаха от местата си. Те стояха и наблюдаваха как тримата ичани минават през портата и се отправят към Университета.

Изведнъж някъде от ниското се разнесе глух тропот.

— Какво беше това? — възкликна Дориен.

Тримата се наведоха през парапета и погледнаха надолу. Ротан затаи дъх, зървайки двете фигури на стълбището.

— Сония! И Акарин!

— Затварят вратите на Университета — каза Болкан.

Ротан потрепери. Вратите не бяха затваряни от векове.

— Трябва ли да ги предупредим, че сме тук? — попита тихо Дориен.

— Присъствието ви само ще разконцентрира Сония — предупреди ги Болкан.

— Но аз вече мога да използвам силите си. Мога да им помогна.

— Аз също — додаде Ротан.

Дориен го погледна изненадано и се ухили.

Болкан се намръщи.

— Бих искал да предавам битката на останалите от Гилдията.

— Двамата с Дориен ще гледаме отстрани, докато не се появи възможност да помогнем — предложи Ротан.

Болкан кимна.

— Много добре. Само внимавайте и изберете правилния момент.

Гората около Гилдията блестеше под златистата светлина. Под краката на Гол толкова често пропукваха съчки, че Сери се зачуди дали заместникът му не вдига нарочно такъв шум. Обърна се към него и не можа да сдържи усмивката си при вида на напрегнатото изражение на едрия мъж.

— Не се притеснявай — каза Сери. — И преди съм бил тук. Ще можем да гледаме, без да ни видят.

Гол кимна. Двамата продължиха да вървят. Когато между дървета започнаха да се забелязват сградите на Гилдията, Сери ускори крачка. Гол изостана назад.

В този миг младежът забеляза нечия фигура, свита край един пън в покрайнините на гората. Той се спря и даде знак на Гол да пази тишина.

Съдейки по предпазливото надничане на Савара, Сери разбра, че тя се старае да остане скрита. „Твърде късно“ — помисли си той и бързо се промъкна напред. Когато се озова на няколко стъпки от нея, се изправи и скръсти ръце.

— Това ако не е съдба. Непрекъснато се натъкваме един на друг.

За него беше същинско удоволствие да види как подскача. Когато го видя, тя въздъхна с облекчение.

— Сери. — Жената неодобрително поклати глава. — Не е за препоръчване да се промъкваш така към магьосник.

— Така ли?

— Да.

— И ти ли дойде да гледаш представлението?

Тя се усмихна накриво.

— Точно така. Ще се присъединиш ли към мен?

Той кимна. Даде сигнал на Гол и приклепна до друг пън и се огледа внимателно. Гледката накара сърцето му да се свие.

Вратите на Университета бяха затворени, а на стълбището стояха Сония и Акарин. Тримата ичани се намираха на по-малко от сто крачки и напредваха уверено.

— Ти и приятелите ти сте се справили добре — промърмори Савара, — ако само това е останало от съюзниците на Карико. Може би все пак имате някакъв шанс.

Сери се усмихна мрачно.

— Може и да имаме. Ще видим.

Сония примигна, когато в съзнанието ѝ се появи образ на тях двамата с Акарин, гледани отгоре. Човекът, който ги наблюдаваше, сигурно се намираше на покрива на Университета.

Тя улови присъствието на Болкан, но без чувства или емоции.

— Щом ние го усещаме, значи го усещат и ичаните.

— Да — отвърна Акарин. — Блокирай образите, само ще отвличат вниманието ти.

— Но той може да ни предупреди, ако ичаните опитат някакъв номер.

— Както и да предупреди ичаните за някой наш.

— О! Не можеш ли да кажеш на Болкан да спре?

— Не. Гилдията трябва да види това. Могат да научат...

— Акарин.

Гласът на Карико отекна над околността.

— Карико — отвърна Акарин.

— Виждам, че си довел ученичката си. Смяташ ли да я замениш за живота си?

Когато магьосникът-ичани я погледна, Сония усети ледени тръпки по гърба си. Тя отвърна на погледа му и той се усмихна злобно.

— Може да реша да я запазя — продължи Карико. — Никога не ми е допадал вкусът на брат ми към робите, но пък той ми показва, че магьосниците от Гилдията могат да бъдат изненадващо забавни.

Акарин започна бавно да слиза по стълбите. Сония го последва, като внимаваше да не излиза извън слетия им щит.

— Дакова сбърка, като ме запази — каза Акарин, — но пък той винаги е правел глупави грешки. Толкова сила и никакво разбиране за политика и стратегия. Нищо чудно, че е станал ичани — и затова е решил да ме задържи за себе си.

Карико присви очи.

— Така ли? Не мисля. Щом си толкова велик стратег, защо си тук? Сигурно знаеш, че не можеш да спечелиш.

— Дали? Огледай се, Карико. Къде са ти съюзниците?

Когато Акарин и Сония слязоха от стълбището, Карико спря.

Намираше се на двайсетина крачки от тях.

— Мъртви, предполагам. Ти си ги избил.

— Някои от тях.

— Значи си изтощен. — Карико погледна другарите си, после отново се извърна към Акарин. — Какъв прекрасен начин да сложим край на нашия киралийски поход. Аз ще отмъстя за смъртта на брат ми, а в мое лице Сачака ще отмъсти за всичко, което ѝ причини Киралия след края на войната.

Той вдигна ръка и останалите го последваха.

Върху Сония и Акарин заваляха удари. Тя усети как магията отскача от бариерата им. Досега не беше виждала удари с такава сила. Акарин отвърна с тройни удари, насочени изцяло към Карико.

Въздухът трепереше от цялата тази енергия. Акарин продължи да атакува Карико, без да обръща внимание на останалите ичани и сачаканецът се намръщи. Той каза нещо на другарите си. Тримата се приближиха един до друг, оставяйки само малки процепи между щитовете си.

— Удари Карико отдолу — нареди Акарин.

Сония изпрати топлинен удар по земята, а Акарин удари Карико отгоре. Другите ичани повдигнаха бариерите си, за да отразят ударите на Акарин, а земята под краката на сачаканеца завря.

Той погледна надолу, после тихо каза нещо. Съюзниците му засилиха атаката си.

— Не спирай да удряш Карико от всички страни.

Карико разбра, че е основната мишена и се съсредоточи върху поддръжката на щита си, като нареди на съюзниците си да атакуват. Сония се усмихна. Поддръжката на щита изразходваше повече сила, така че Карико щеше да се изтощи по-бързо.

Изглеждаше, че те просто ще продължат да си разменят удари, докато едната страна не се изтощи. Изведнъж земята под краката ѝ потрепери. Тя залитна и усети как Акарин я хваща за ръката. Когато погледна надолу, Сония видя как под нозете ѝ се оформя тъмна дупка и почувства силовия диск.

— Поддържай щита.

Тя се съсредоточи върху бариерата, поемайки всички удари на ичаните, за да може Акарин да се концентрира върху левитирането. Във въздуха се разлетя трева, пръст и удари. Акарин ги премести настрани, но движещата се земя ги последва. Ичаните приближаваха.

Акарин ги засипа с удари. В същото време откъм портата заваляха по-слаби удари. Сачаканците погледнаха натам.

Сония ахна от изненада, когато зърна стоящата там фигура. Когато мъжът тръгна напред, синята му мантия се развя.

— Лорлън! — ахна тя. Как бе възможно? Той бе мъртъв. Или пък не...?

Карико запрати взрив от енергия към Разпоредителя.

Той премина през магьосника и удари портата. Металните парчета се разлетяха на всички страни. Лорлън изчезна. Сония примигна. Това бе илюзия. Тя чу смях и видя Акарин да се усмихва тъжно. Карико и съюзниците му не изглеждаха особено впечатлени. Те подновиха атаката си с още по-голяма свирепост.

Акарин запрати дъжд от удари към Карико, изпробвайки щита му. Карико отвърна с мощни удари.

Акарин го засипа с топлинни удари от всички страни, което напомни на Сония за сражението ѝ с Регин. Във втората схватка момчето бе пестило сили, прикривайки се с щита си само в момента на удара. Тя можеше да опита същото.

Девојката се съсредоточи върху бариерата, като я отслаби отзад и отгоре, но не чак дотолкова, че да не може да я подсили веднага, ако се наложи.

— Внимавай, Сония.

Тя наблюдаваше напрегнато ичаните, готова да реагира в мига, когато ударите им сменяха посоката си.

— ВИЖТЕ ПОРТАТА!

Гласът дойде от покрива на Университета. Сония погледна нагоре и видя, че Болкан сочи към портата. Тя рязко се обърна и усили

барьерата — тъкмо навреме. Металните отломки от вратата със страшна сила се спускаха отгоре. Те се удариха в щита ѝ и нападаха по земята.

— Когато ти дам сигнал, тичай към Арената. Почерпи сила, а аз ще задържах ичаните. Не... почакай...

Сония го погледна. Акарин се намръщи, сякаш се опитваше да разбере нещо.

— Ичаните отслабват — каза той.

Сония погледна сачаканците. Карико се усмихваше, но в усмивката му липсваше досегашната увереност. Акарин нанесе удар и лицето на сачаканеца потъмня. Двамата продължиха да настъпват напред...

Изведнъж тя усети как земята под краката ѝ омеква и нещо се удари в съзнанието ѝ. Тя го отблъсна, но то не спираше да се връща.

— Мисловен удар. Защити се.

— Как?

— Ето така...

Нещо прелетя покрай хълбока ѝ и я поряза. Сония залитна и чу как Акарин изпъшква. Когато погледна надолу, тя видя дълъг разрез на бедрото си. Акарин стисна ръката ѝ. Но вместо да я подкрепи, той я повлече към земята. Сония падна на колене, обърна се към него и сърцето ѝ замръзна.

Смъртнобледият Акарин се беше превил на две с изкривено от болка лице. Ръката му стискаше дръжката на стърчащия от гърдите му сачакански нож.

— Акарин!

Той бавно се свлече на една страна и падна по гръб. Тя се наведе над него и стисна ножа, чудейки се какво да направи. „Трябва да го изцеля — помисли си тя. — Но откъде да започна?“

Опита се да разтвори пръстите му, които се бяха вкопчили в камата. Той я хвана за китките.

— Още не — прошепна едва-едва.

Очите му бяха изпълнени с болка. Тя се опита да се изтръгне от хватката му, но той не я пускаше.

Внезапно тишината бе прорязана от груб, невесел смях.

— Ето къде бил ножът ми — изграчи Карико. — Колко мило от твоя страна, че го намери.

Изведнъж Сония разбра какво се беше случило. Карико бе изпуснал ножа си в разбушуваната земя. Когато щитът им бе преминал над нея, той беше повлякъл ножа му със себе си.

Капан. Номер. Не по-различен от онова, което бе използвала тя в битката си с убийцата.

И беше проработил.

— Сония — изпъшка Акарин. Погледът му се зарея над раменете ѝ и тя видя отразения в очите му Университет. Някъде отвисоко се разнесоха викове. Лицето на Акарин бе озарено от проблясъци на магия, но тя не можеше да се насили да погледне нагоре.

— Ще те изцеля — каза му тя, опитвайки се да измъкне ръцете си от захвата му.

— Не. — Той стисна още по-силно. — Ако го направиш, ще изгубим. Първо се бий с тях. После ме изцели. Известно време мога да издържа.

Тя изстина.

— Ами ако...

— Така или иначе ще умрем. — Гласът му прозвуча твърдо. — Ще ти дам силата си. Трябва да се биеш. Вдигни глава, Сония.

Тя погледна нагоре и усети как сърцето ѝ замира. Карико се намираще на не повече от десет крачки. Вървеше към Университета, от чийто покрив валяха удари. Когато погледна нагоре, тя видя две познати лица до Болкан.

— Дори не си вдигнала щита си, Сония — прошепна Акарин.

Полазиха я студени тръпки. Ако Ротан и Дориен не бяха атакували, двамата с Акарин щяха...

— Вземи силата ми. Удари го, докато е разсеян. Не позволявай всичко, което направихме и преживяхме, да е било за нищо.

Тя кимна. Потокът от удари от покрива отслабна. Сония въздъхна дълбоко. Сега не беше време за тънки тактически маневри. Настъпил бе моментът за последния решителен сблъсък. Тя затвори очи и събра цялата си сила и всичкия си гняв към Карико. Почувства как Акарин влива енергията си към нейната.

Тогава тя отвори очи и вложи всичко в един удар към Карико и съюзниците му.

Водачът на сачаканците залитна и отвори уста в беззвучен крясък, докато топлинният удар изгаряше тялото му. Другият мъж

отстъпи назад, но успя да направи само няколко крачки, преди магията ѝ да разбие бариерата му и да го изпепели. Изпълни я чувство на триумф. Последният ичани пристъпи напред. Сония усети как силата ѝ се изчерпва и потръпна от страх. В този миг усети един последен прилив на сила и го запрати срещу него. Очите на магьосника-ичани се разшириха, щитът му потрепери и падна. Миг по-късно той представляваше един овъглен труп.

Настана тишина. Сония не отместваше поглед от трите трупа, които лежаха пред Университета. Усети как я връхлита ужасна умора. Не почувства тържество, нито удовлетворение. Просто празнота. Обърна се към Акарин.

Устните му се извиха в усмивка. Очите му бяха отворени, но сезираха някъде над нея. Когато тя помръкна, ръцете му, които стискаха китката ѝ, се отпуснаха и се свлякоха на земята.

— Не — прошепна Сония. — Акарин. — Хвана ръцете му и се опита да проникне в съзнанието му. Нищо. Нито дори малка искрица живот.

Той ѝ беше отдал твърде много сила.

Беше ѝ дал всичко.

Сония погали лицето му с треперещи ръце, наведе се над него и целуна безжизнената му уста.

След това се отпусна върху гърдите му и горчиво заплака.

ГЛАВА 39

НОВИЯТ ПОСТ

Ротан стигна до края на коридора и погледна нагоре.

След опустошението, което цареше в града, недокоснатото великолепието на Заседателната зала сгряваше сърцето и в същото време пораждаше остро чувство на срам. Нашествието на ичаните, както вече наричаха петте дни на смърт и разрушения, представляваше битка между магьосници. Не беше редно сградите в земите на Гилдията да останат непокътнати, а целият Вътрешен кръг да лежи в руини. От друга страна, обикновените жители на Имардин почти не бяха пострадали, а Гилдията се беше смалила почти наполовина. Носеха се слухове, че Висшите магове обмислят подбирането на ученици от богатите семейства на търговци извън Домовете.

Той тръгна към Заседателната зала и мина през двукрилата врата. В седмиците след нашествието срещите на Висшите магове се бяха провеждали в една от малките стаи край залата. До избора на нов Разпоредител се смяташе за нередно да се използва кабинетът на Лорлън.

Когато стигна до стаята, Ротан почука.

Вратата се отвори. Той влезе вътре и огледа лицата на присъстващите магьосници, осъзнавайки, че е изправен пред хората, които ще представляват новата власт в Гилдията.

Лорд Болкан крачеше напред-назад из стаята. Съдейки по това как всички се обръщат към него, той бе най-силният кандидат за поста Върховен повелител. Лорд Оусън го гледаше спокойно. Макар очевидно разстроен от смъртта на Лорлън, той се беше включил активно в организацията по възстановяването на града. Лорлън отдавна го подготвяше за свой заместник и беше естествено да се предположи, че младият магьосник ще бъде избран за новия Разпоредител.

В битката загинаха толкова много воители, че почти не бяха останали кандидати за Повелител на воините. Присъствието на лорд Гарел на събранията караше Ротан да подозира най-лошото. Всъщност

през последните няколко години Болкан заемаше и по-нисшата длъжност Декан по Воински умения, но Ротан научи, че магьосникът бе предложил този пост да бъде даден на друг, така че се надяваше тесногръдата политика на Гарел да бъде смекчена от някой по-разумен магьосник.

Лейди Винара щеше да остане Повелител на лечителите. Директорът Джерик не беше дал никакви сигнали, че иска да смени поста си, а и никой не го беше предложил. Лорд Телано сигурно щеше да остане Декан по Лечителски умения. На този етап никой не беше предложен за поста Задграничен Администратор.

Лорд Пийкин най-вероятно щеше да замени лорд Сарин. Ротан предположи, че постът Декан по Алхимични умения сигурно щеше да бъде даден на някой от по-възрастните учители. Той не спираше да се чуди кой ли ще бъде новият му началник, но през повечето време умът му бе зает от по-важни неща. Като Сония.

Очевидно тя бе причината за днешната среща на Висшите магове. Когато Болкан го забеляза, той се спря.

— Как е тя?

Ротан въздъхна и поклати глава.

— Все така. Ще отнеме време.

— Не разполагаме с време — промърмори Болкан.

— Знам. — Ротан извърна глава. — Но се притеснявам какво ще се случи, ако я притиснем.

Винара се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Не съм сигурен дали изобщо иска да се възстанови.

Събралите се в стаята магьосници се спогледаха разтревожено. Винара не изглеждаше изненадана.

— Тогава трябва да я разубедиш — каза Болкан. — Ние се нуждаем от нея. Щом осем прокудени магьосници могат да нанесат такива щети, какво би постигнала цяла армия? Дори сачаканският крал да не поиска да се възползва от слабостта ни, един магьосник ичани ще е достатъчен, да ни съсипе. Нуждаем се от черен магьосник. Нуждаем се от нея, а ако не желае самата тя да се сражава, нека научи някой от нас!

Ротан осъзнаваше правотата в думите на Болкан, но не беше честно спрямо Сония. Беше минала само седмица от смъртта на

Върховния повелител.

Акарин. Напълно естествено бе да тъгува. Напълно разбираемо. Беше преживяла толкова много. Защо известно време не я оставеха на мира?

— Ами книгите на Акарин? — попита той.

Болкан поклати глава.

— Сарин не успя да научи нищо от тях. Аз също не постигнах нищо...

— Тогава вие трябва да поговорите с нея — обърна се Винара към воина, — и да ѝ обясните на какво може да разчита. Не можем да очакваме от нея да се жертва заради нас, когато бъдещето ѝ е несигурно.

Болкан кимна и въздъхна тежко.

— Права сте, разбира се. — Той огледа лицата на останалите магьосници. — Добре, тогава, трябва да свикаме Съвет и да обсъдим поста и неговите ограничения.

— Вече го обсъдихме, когато Сарин бе избран — посочи Пийкин.

— Не, трябва да уточним изискванията — заяви Гарел. — На този етап единствените ограничения са, че тя трябва да остане в земите на Гилдията, да не заема никакъв пост и да не преподава. Трябва да бъде посочено, че тя не трябва да използва силите си, ако това не бъде поискано от всички нас.

Ротан потисна усмивката си. Всички нас? Очевидно Гарел беше сигурен, че ще заеме поста на Болкан.

— Определено трябва да променим правилото за преподаването — добави Джерик.

Винара погледна към Ротан.

— Вие какво предлагате, Ротан?

Той се поколеба, защото знаеше, че думите му няма да им харесат.

— Според мен тя няма да се съгласи на ограниченията, които ще я задължат да не напуска земите на Гилдията.

Болкан се намръщи.

— Защо?

— Винаги е искала да използва силите си, за да помага на бедните. Отчасти затова се съгласи да се присъедини към нас и това и

това я поддържаше през цялото време, в трудните моменти. — Той стрелна с поглед Гарел. — Ако искате да живее, не ѝ го отнемайте.

Винара леко се усмихна.

— Предполагам, че ако ѝ предложим да се заеме с някаква благотворителна дейност в града, това ще ѝ даде основание да остане с нас.

Ротан кимна.

Болкан скръсти ръце и забарабани с пръсти по ръкава си.

— Това ще ни помогне да си спечелим благодарността на хората. Не се доказахме като особено ефективни защитници. Чух, че някои дори обвиняват нас за нашествието.

— Не може да бъде! — възкликна Гарел.

— Но е така — рече тихо Оусън.

Гарел се намръщи.

— Неблагодарни обитатели.

— Всъщност някои от членовете на Домовете изразиха това мнение, след като се завърнаха в града — додаде Оусън. — Включително членове на Дома Парен, ако си спомням правилно.

Гарел примигна изненадано и се изчерви.

— Тогава да ограничим свободата ѝ до границите на града — предложи Телано.

— Целият смисъл зад това ограничение е да не се допуска магьосникът до голям брой хора, от които да черпи сила — каза Пийкин. — Какъв е смисълът да я ограничаваме в района с най-голямо население в страната?

Ротан се засмя.

— Освен това трябва да убедите краля да преосмисли границите на града. Сония едва ли ще ограничи помощта си единствено до Вътрешния кръг.

— Очевидно това ограничение е неприложимо — заяви Винара.

— Предлагам ескорт.

Всички се обърнаха към нея. Болкан кимна одобрително.

— А ако смята да се занимава с лечителство, тогава трябва да завърши обучението си — продължи Винара, поглеждайки към Ротан.

Той кимна.

— Сигурен съм, че тя е наясно с това. Синът ми изяви желание да я обучава. Според него това ще я отвлече от мрачните ѝ мисли, но

може би, ако ще ѝ помага в работата, това трябва да бъде уредено по официален начин.

Винара сви устни.

— Няма да е подходящо да я върнем в Университета — рече замислено тя. — А и Лечителите трябва да имат по няколко преподаватели. Аз също ще взема участие в обучението ѝ.

Ротан кимна, изпълнен с благодарност към лечителката. Той се заслуша в продължаващия дебат на останалите.

— Значи ще я наричаме „Черна магьосница“? — попита Пийкин.

— Да — отвърна Болкан.

— А какъв цвят ще бъде мантията ѝ?

Настъпи кратко мълчание.

— Черен — рече тихо Оусън.

— Мантията на Върховния повелител е черна — посочи Телано.

Оусън кимна.

— Може би е време за промяна в мантията на Върховния повелител. Черното винаги ще напомня на хората за черната магия. Не мисля, че трябва да оставяме в тях впечатлението, че я одобряваме напълно. Трябва ни нещо свежо и чисто.

— Бяло — каза Винара.

Оусън кимна.

— Да.

Останалите закимаха одобрително. Болкан изсумтя.

— Бяло! — възкликна той. — Не говорите сериозно. Това е непрактично и невъзможно да се поддържа чисто.

Винара се усмихна.

— А с какво смятате да се занимавате, че да изцапате белоснежната си мантия? — попита Винара с усмивка.

— Петната от вино, разбира се, трудно се почистват — подхвърли Джерик.

Всички се разсмяха.

— Значи е решено — каза Оусън.

— Чакайте. — Болкан ги погледна и поклати глава. — Защо имам усещането, че вече сте решили всичко и аз ще изгубя всеки спор?

— Това е добър знак — каза Винара. — Означава, че сме избрали силни личности за Висши магове. — Тя огледа групата и се усмихна,

когато срещна погледна на Ротан. — Все още не сте се досетили, нали, лорд Ротан?

Той я погледна, озадачен от внезапния въпрос.

— За какво да се досетя?

— Разбира се това първо трябва да бъде подложено на гласуване, но аз не очаквам някой да възрази.

— За кое?

Тя се усмихна широко.

— Поздравления, Ротан. Вие сте новият ни Декан по Алхимични умения.

От покрива на двуетажната къща се виждаха разрушенията, които оформяха идеален кръг. Гледката беше потискаща.

„Поредната в списъка ми — помисли си Сери. — Заедно с руините на градските стени, дългата редица трупове, подредени на поляната пред Университета, и изражението на Сония, когато Ротан най-после я убеди да остави тялото на Акарин“.

Той потрепери и отново погледна надолу.

Сред руините се виждаха стотици работници. Сред разрушенията бяха открити неколцина живи, затрупани в покрайнините. Невъзможно беше да се разбере колко души се бяха крили в къщите, преди те да бъдат взривени.

Повечето сигурно бяха мъртви.

И всичко това заради него. Той трябваше да обърне повече внимание на предупрежденията на Савара за това какво ще се случи, ако магьосник ичани умре. Но Сери се интересуваше повече от начините за убиването му, отколкото от това как хората ще преживеят последиците.

— Пак ли си тук?

Две ръце го прегърнаха през кръста. Познатият аромат погъделичка ноздрите му. За секунда му олекна, но сърцето отново го заболя.

— Трябва ли да тръгваш? — прошепна той.

— Да — отвърна Савара.

— Помощта ти ще е добре дошла.

— Не. Вие нямате нужда от мен. Не и като сачаканска магьосница. А си имате достатъчно доброволци за немагьосническите дела.

— Аз имам нужда от теб.

Тя въздъхна.

— Не, Сери. Трябва ти някой, на когото да вярваш безусловно. Аз никога няма да съм този човек.

Той кимна. Тя беше права. Но това не правеше раздялата полека. Савара го притисна към себе си.

— Ще ми липсваш — рече тихо тя. — Ако... ако искаш, ще се обаждам, когато задачите ме доведат насам.

Той се обърна към нея и повдигна вежди, сякаш обмисляше предложението ѝ.

— Може да са ми останали няколко бутилки тъмно ануренско.

Тя се усмихна широко и на Сери му олекна. Той леко повдигна брадичката ѝ, бавно и уверено я целуна и отстъпи назад.

— Ако ще си ходиш, тръгвай. Мразя дългите сбогувания.

Тя се усмихна и се обърна. Сери я изпрати с поглед. Когато тя слезе през капака на тавана, той се обърна отново към работниците.

Много неща се бяха променили. Трябваше да се подготви за последиците. До него беше достигнала откъслечна информация и той не бе единственият, който осъзнаваше до какво ще доведе всичко това. Ако кралят наистина възнамеряваше да прекрати ежегодното Прочистване, Крадците щяха да имат една причина да работят по-малко заедно. Освен това се носеха слухове за сключени сделки между останалите водачи на подземния свят.

Той се усмихна и изпъна рамене. Беше се подготвял за деня, в който ще изгуби подкрепата на Акарин. Беше сключил сделки с полезни и влиятелни хора. Беше натрупал богатство и информация. Започваше нов живот. Позициите му бяха силни.

Скоро щеше да разбере дали са достатъчно силни.

Каретата се поклащаше приятно. През прозореца се виждаха безкрайни полета и случайни фермерски къщи.

Денил и Тайенд вдигнаха чашите си с вино.

— Тост за лорд Оусън, който реши, че се справяш отлично като Посланик на Гилдията в Елийн — каза Тайенд. — И затова че ни позволи да пътуваме по суша.

— За Оусън — отвърна Денил и отпи от виното си. — Знаеш, че щях да остана, ако той ме беше помолил.

Тайенд се усмихна.

— Да, и аз щях да остана с теб, макар да се радвам, че не се наложи. Киралийците са толкова задушаващо консервативни. — Той поднесе чашата към устните си, после погледна през прозореца и лицето му стана сериозно. — Той прояви мъдрост, като те изпрати обратно. Сега мнозина ще поставят под въпрос авторитета на Гилдията. Тя показва, че не е готова за война.

Денил се засмя.

— Донякъде.

— Повечето хора са склонни да мислят като дем Марейн — продължи Тайенд. — Трябва да ги убедиш, че когато стане въпрос за магия, все още всичко зависи от Гилдията.

— Знам.

— После го има и проблема с черната магия. Трябва да убедиш хората, че Гилдията няма друг избор, освен отново да започне да я овладява. Да, през следващите няколко месеца ще ти е доста напрегнато.

— Знам.

— Може да отнеме дори години. — Тайенд се усмихна. — Но щом срокът ти като посланик изтече, нищо не пречи да останеш в Елийн като частно лице?

— Не. — Денил се усмихна. — Оусън ме назначи за Посланик за неограничено време.

Тайенд се ококори и се ухили.

— Наистина ли? Това е чудесно!

— Каза, че Елийн ми подхожда повече от Киралия. И че не трябва да позволявам на разни слухове да развалят приятелството ни.

Ученият повдигна вежди.

— Наистина ли? Смяташ ли, че знае за нас?

— Чудя се. Не останах с впечатлението, че не одобрява. Но може би търся в думите му нещо, което го няма. Той загуби добър приятел и наставник. — Денил се поколеба. — Понякога се чудя дали нещата щяха да се променят много, ако хората знаеха.

Тайенд се намръщи.

— Не позволявай на такива глупави мисли да ти се въртят в главата. Ако кажеш на Гилдията и те те отпратят надалеч, аз пак ще те последвам. И когато те намеря, ще те сригам здраво отзад, заради това, че си се проявил като пълен глупак. — Той замълча, след което се ухили. — Обичам те, но освен това страшно ми харесва, че си важен магьосник в Гилдията.

Денил се засмя.

— Чудесно. Мога да променя важната част, дори частта с Гилдията, но магьосничеството не става по желание на клиента.

Тайенд се ухили.

— О, едва ли чувствата ми към теб някога ще се променят. Мисля, че имаш специално място в сърцето ми.

ЕПИЛОГ

Магьосницата в черна мантия мина през наскоро поправената Северна порта. Както винаги, хората се спираха да зяпат, а децата подвикваха името ѝ и подтичваха след нея.

Ротан не сваляше поглед от Сония. Макар днес той да изпълняваше ролята на придружител, не това го притесняваше.

Девојката не бе изглеждала толкова бледа от деня, в който се заключи в покоите му. Тя усети погледа му, обърна се към него и се усмихна. Той се поуспокои. Както беше предположил, работата в копторите я беше върнала към живота. В очите ѝ се върна познатият блясък, а походката ѝ стана по-уверена.

Болницата край портата беше построена за два месеца. Той очакваше, че ще мине време, преди обитателите на копторите да преодолеят омразата си и отвращението от магьосниците, но тълпата се появи веднага след отварянето ѝ, и продължаваше да идва всеки ден след това.

Причината беше Сония. Те я обичаха. Тя беше една от тях, беше спасила града и се беше върнала в копторите, за да им помогне.

Дориен бе до Сония от самото начало. Лечителските му познания бяха от изключително значение, а опитът му в спечелването на доверието на фермерите и горяните му помагаше да спечели и доверието на обитателите. Към тях се бяха присъединили и други лечители. Като че ли Сония не бе единствената, която вярваше, че лечителството не бива да бъде предлагано единствено в полза на богатите Домове.

Когато Сония стигна до болницата и влезе вътре, тя бе посрещната от лорд Дарлън.

— Как мина нощната смяна? — попита тя.

— Както винаги — напрегнато. — Той се усмихна уморено. — Между другото, попаднах на едно момиче с потенциал. Тя е на около петнайсет години, казва се Калия. По-късно ще се върне заедно с баща си, ако той ѝ позволи да се присъедини към нас.

Сония кимна.

— Как са запасите ни?

— Привършват — отвърна Дарлън. — Като се прибера, ще поговоря с лейди Винара.

— Благодаря ви, лорд Дарлън — каза Сония.

Дарлън кимна и тръгна към изхода. Сония огледа приемната. Тук чакаха пациентите, а няколко стражници се грижеха за реда. Тук се намираха и няколко от докторята от копторите, които бяха наети да се погрижат за по-леките случаи. Изведнъж Сония ахна и се обърна към стоящия наблизно стражник.

— Виждаш ли онази жена, която държи дете, увито в зелено одеяло? Доведи я в стаята ми.

— Да, милейди.

Ротан потърси жената с поглед, но Сония вече се отдалечаваше. Той влезе след нея в малката стая, обзаведена с маса, легло и няколко стола. Тя седна и забарабани с пръсти по масата. Ротан придърпа един стол и седна до нея.

— Познаваш ли тази жена?

Тя го погледна.

— Да. Това е... — Прекъсна я почукване по вратата. — Влез.

Ротан веднага разпозна жената. Лелята на Сония се усмихна и седна от другата страна на масата.

— Сония. Надявах се да те видя тук.

— Джона — отвърна Сония и се усмихна нежно, но уморено, както забеляза Ротан. — Исках да мина да те видя, но бях толкова заета. Как е Ранел? Как са братовчедите ми?

Джона погледна към бебето.

— Хания има ужасна треска. Опитах всичко...

Сония нежно постави ръка върху главичката на бебето и се намръщи.

— Да. Прихванала е синя пъпка. Сега ще я подсиля малко. — Девойката помълча. — Готово. Боя се, че ще трябва да я изтърпиш. Давай й повече течности. Малко сок от мерин също ще помогне. — Сония погледна леля си. — Джона, би ли... би ли дошла да поживееш с мен?

Жената се ококори.

— Съжалявам, Сония. Просто не мога.

Сония наведе глава.

— Знам, че не се чувстваш комфортно край магьосниците, но... моля те, обмисли предложението ми. Аз... — Тя погледна Ротан. — Мисля, че е време и ти да го научиш, Ротан. — Сония отново се обърна към Джона. — Ще ми се наоколо да имам някой запознат човек. — Тя кимна към детето. — Готова съм да сменя всички лечители според твоите съвети.

Джона и Ротан погледнаха недоумяващо към Сония. Тя се намръщи и притисна длан към корема си. Очите на Джона се разшириха.

— О!

— Да — кимна Сония. — Страх ме е, Джона. Не съм го планирала. Лечителите ще се грижат за мен, но те не могат да излекуват страха ми. Мисля, че ти би могла.

Джона се намръщи.

— Нали каза, че магьосниците имат свои начини да се погрижат за това.

Ротан се развесели, когато видя как Сония силно почервенява.

— Изглежда, е по-добре, когато жените... взимат мерки. Очевидно мъжете не се обучават на това, освен ако сами не го пожелаят — каза тя. — Щом ученичките започнат да показват интерес към момчетата, лечителите ги взимат за инструкции, но тъй като аз не бях популярна, никой не ме е обучавал. Акарин — Сония замълча и преглътна — сигурно е предположил, че съм минала през това. А аз предположих, че той ще се погрижи.

Ротан най-накрая разбра за какво става дума и зяпна Сония. Усети се, че брой месеците след изпращането ѝ в изгнание. Три и половина, може ли четири. Мантията можеше да го прикрие добре...

Тя го погледна примирено.

— Извинявай, Ротан. Щях да ти кажа в някой подходящ момент, но когато видях Джона, реших да се възползвам...

Двамата скочиха от местата си, а Джона избухна в смях. Тя сочеше Ротан.

— Не бях виждала тая физиономия откакто казах на Ранел, че чакам първото ни дете! Започвам да си мисля, че магьосниците не са чак толкова умни, на каквито се правят! — Тя се усмихна на Сония. —

Така. Значи ще имаш бебе. Не мога да си представя как ще расте сред магьосници.

Сония се усмихна накриво.

— Нито пък аз. Значи ще си помислиш?

Джона се поколеба, после кимна веднъж.

— Добре. Ще поостанем известно време с теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.